Trandafirul iernii

Melanie Dobson

Aprecieri pentru *Trandafirul iernii*

„Melanie Dobson este o maestră în arta povestirii întâmplărilor ce se petrec în planuri temporale diferite, iar romanul *Trandafirul iernii* este o dovadă a acestui talent. Prin iscusinţa redării în cuvinte a evenimentelor istorice studiate temeinic, prin personajele care impresionează şi prin intrigile ţesute, Melanie îşi determină cititorii să parcurgă, cu sufletul la gură, pagină după pagină, până Ia sfârşit."

JODY HEDLUND, autoare

„Trandafirul iernii este un mugure al speranţei într-o lume distrusă şi aflată în suferinţă. Din Pirineii acoperiţi de zăpadă până în pădurile luxuriante din Oregon, de la cicatricile lăsate de război până la mângâierile aduse de familie, Melanie Dobson ţese o poveste despre cum Dumnezeu are puterea de a transforma trecutul dureros într-un viitor plin de iubire. Povestea din această carte va rămâne în inima ta mult timp după ce vei fi citit ultima pagină."

STEPHANIE LANDSEM, autoare

"Acesta este un roman magnific, a cărui acţiune se petrece în Franţa, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, cu ecouri care răzbat până în zilele noastre. Minunatele descrieri, personajele bine conturate şi cunoştinţele temeinice ale lui Dobson captivează cititorul în intriga romanului şi nu îl mai eliberează decât la mult timp după finalul acestuia. Romanul acesta este absolut genial şi uimitor."

LIZ TOLSMA, autoare

Melanie Dobson

Trandafirul iernii

Traducere de Cristina Dumitru

(^5 CASACART 'I

Copyright © 2022 by Melanic Dobson
Ediţia originală a cărţii a fost publicată cu titlul *The Winter* Rose.
Publicată cu permisiune din partea Tyndale House Publishers, o divizie a Tyndale House Ministries.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediţiei În limbo remind aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a *editurii Casa Cărţii, Oradea.*

Trandafirul iernii
de Melanie Dobson
Copyright © 2020 Casa Cărţii
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel/Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057
E-mail: info®ecasacartii.ro
www.ecasa ca rtii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DOBSON, MELANIE
Trandafirul iernii / Melanie Dobson; trad, de Cristina Dumitru. – Oradea: Casa Cărţii, 2020 ISBN 978-606-732-272-9
I. Dumitru, Cristina (trad.)
821.111

Traducerea: Cristina Dumitru
Editarea. Mirela Ștefan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce

Tipar executat de

wWw.book-expert.ro

Dedicată lui Ann Menke, buna mea prietenă şi minunată povestitoare, cu multă apreciere pentru pasiunea ta de a restaura obiectele vechi şi entuziasmul tău pentru tot ce e franţuzesc,

Rugăciune din lagărul din Gurs, Franţa

Noi, departe de pădurile În care ne-am născut,
Suntem pierduţi pe pământ necunoscut.
Suntem precum fragezii lăstari,
Smulşi din rădăcini de cruzi pădurari.
Trebuie să mai existe în această lume
Mâini blânde care să ne-aline
Rădăcinile noastre dornice de-o nouă viaţă.

Delicatele fibre din fiece fraged lăstar
Duc dorul mâinii priceputului grădinar,
Pentru ca noi rădăcini să străpungă pământul.
Iar noi i-am răsplăti cu belşug avântul,
Grija şi prezenţa lui iubitoare:
Frunzele ne-ar creşte strălucitoare.

La umbra ramurilor noastre bogate,
Oamenii, împreună, ar uita de toate;
Crengile noastre aplecate de rod
S-ar lăsa culese de întregul norod.
Unde eşti, bunule grădinar? lată, din nord bate viscolul a pustiu.
Ai grijă de noi până nu-i prea târziu.

Scrisă de copii refugiaţi, ţinuţi prizonieri în lagăre în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial

Capitolul 1

SAINT-LIZIER, FRANŢA
J
SEPTEMBRIE 1943

Razele soarelui străbătură prin ceaţă ca lumina unui reflector de pe scenele din Hollywood, lumina roşiatică călăuzindu-i pe Grace Tonquin şi pe cei doisprezece copii aflaţi în grija ei. în doar câteva minute aveau să ajungă la adăpost, în catedrala din Saint-Lizier, ascunşi în întuneric.

Cer roşu *dimineaţa* ...

Grace încercă să uite avertismentul marinarului în timp ce conducea copiii de-a lungul zidului acoperit cu muşchi, căci pietrele colţuroase ce mărgineau pasajul blocau lumina de jăratic a zorilor. Pantofii îi alunecau pe pavele, degetele picioarelor i se acoperiseră cu băşici, însă nu se putea opri acum. Americanii fuseseră chemaţi acasă, dar ea nu putea pleca până când toţi copiii evrei nu erau duşi la adăpost sau evacuaţi din Franţa.

Elias, cel mai mare dintre băieţi, ducea în braţe un copil mai mic pe nume Louis, şi o ridică şi pe sora lui, Marguerite, pentru a o ajuta să sară peste băltoaca formată de ploaia ce învăluia cu mireasma toamnei drumul acoperit cu frunze.

în copilărie, Grace îşi petrecuse verile ascunzându-se de lumina reflectoarelor şi de mulţimile care o aclamau de parcă ar fi fost o vedetă. însă oamenii nu au cunoscut-o niciodată aşa cum era ea, de fapt. Pentru ei, Grace era fiica lui Ruby Tonquin, şi nu o copilă timidă, care voia doar să se încuie într-un dulap

din camera hotelului Beverly Wilshire, sau o fetiţă curioasă, care prefera să exploreze plajele ce se întindeau de-a lungul ţărmurilor din Santa Monica, decât să hoinărească prin magazine. Era, probabil, singura persoană din California care nu o venera pe Ruby Tonquin.

Marguerite se întoarse şi ochii i se lărgiră, luminoşi. Grace se aplecă spre ea, apăsându-i buzele cu degetele. Liniştea, le explicase ea copiilor, era aliatul lor până când aveau să ajungă în catedrală. Iar tăcerea era scutul lor.

Cea mai mare fetiţă din grupul lor avea cincisprezece ani şi tocmai luase colţul înaintea lor. Toţi ceilalţi copii au urmat-o precum bobocei de raţă, înfofoliţi în paltoanele groase, murdare, cărând în mânuţele firave rucsacii grei. Se auzea numai lipăitu! picioruşelor încălţate în espadrile, pantofiori tricotaţi, pe pietrele umede. Vremea era prea călduroasa pentru hăinuţele lor groase, însă vor avea nevoie de acestea curând, când zăpada avea să acopere munţii din apropiere.

— *Muet anume une cârpe,* şopti Grace.

Muţi precum crapii.

Doi dintre copii se ciocniră şi pufniră în râs, în ciuda avertismentului ei atâtîn franceză, cât şi în engleză. Ei nu înţelegeau, nu puteau înţelege ce era în joc. Nici măcar ea nu înţelegea totul, dar auzise zvonuri despre ceea ce se întâmpla în apropierea oraşului Vichy, în Franţa. Violenţa făcea să curgă sânge chiar şi în cele câteva zone considerate încă sigure pentru copiii evrei. Trebuia să-i scoată pe copiii aceştia din Franţa, să-i ducă într-un loc sigur, înainte ca naziştii să îi găsească.

Grace auzise şi zvonurile despre Aliaţii care obţineau victorii împotriva Germaniei, auzise şi informaţiile oferite de Charles de Gaulle, generalul francez care se adăpostise în Londra, dar în jurul ei nu vedea decât poliţişti francezi şi ofiţeri naziști care îi urau pe toţi evreii, indiferent de vârsta. Se ruga ca toţi copiii să fie în siguranţa până la sfârşitul războiului, dar asta însemna ca ea şi colegii ei rămaşi în Franţa să-i ajute în continuare.

Catedrala era drept în faţă, o fortăreaţă de piatră a cărei clopotniţă medievală încununa cerul. Un loc plin de linişte şi de pace, gândi Grace. Un sanctuar precum ferma în care se adăpostise împreună cu copiii, dormind cea mai mare parte a zilei, înainte de a reîncepe călătoria pe

timpul nopţii. Copiii care o însoţeau mergeau deja de două nopţi, de când părăsiseră orfelinatul din- tr-un sat numit Aspet. Oboseala le cuprindea trupurile, rănile de pe picioare îi usturau, dar nu se puteau opri. Roland Mercier le-a spus că în curând se vor ascunde cu toţii într-un castel până când copiii vor putea traversa munţii Ptrinei în siguranţă către Spania, şi apoi în Portugalia.

Calmul acestor ore ale dimineţii era o binecuvântare. Aproape că era prea linişte, gândi Grace. Niciun câine nu lătra. Niciun lăptar nu îşi zdrăngăna căruciorul cu marfă. Până şi briza care înviora aleea părea o adiere din deşert. Parcă doar ei aveau îndrăzneala de a intra în oraşul de pe malul râului.

Grace scutură din cap, încercând parcă să-şi alunge presimţirile. Catedrala era singurul loc din acest sat ca re îi putea adăposti pe copiii aflaţi în grija ei. încă câţiva paşi şi aveau să fie în siguranţă până la căderea întunericului.

O hârtie pluti în aer deasupra străzii înguste, dansând peste dalele de piatră până când se opri la picioarele ei. *Avis Aux Israelites,* putu ea citi. în atenţia evreilor – era o altă notificare adresată celor „indezirabili", cum Ii se mai spunea evreilor, prin care li se cerea să se prezinte autorităţilor.

Cât de mult ura aceste anunţuri! Nu erau decât o permanentă reamintire a faptului că cei din guvern – bărbaţi care au jurat să-i protejeze – încercau să-i prindă pe copiii aflaţi în grija ei.

împinse hârtia cu piciorul, aruncând-o în canal. Trebuia să găsească în Spania un refugiu pentru aceşti copii, trebuia să o ia înaintea poliţiştilor francezi şi a furtunilor iernii.

Marguerite îi apucă mâna şi Grace se opri, aplecându-se pentru a o putea privi în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să merg la toaleta, şopti Marguerite.

— Uite, aproape am ajuns.

Doar o clădire îi mai despărţea de adăpostul provizoriu.

— Nu mat pot aştepta.

Marguerite nu-şi putu masca emoţia din vocea gâtuită, şi lacrimile, duşmanul din interior, i se adunară în colţul pleoapelor. Hainele erau ceva ce puteau curăţa, însă pe străzile tăcute, plânsul unui copil de nouă

ani îi putea condamna pe toţi Ia moarte.

O rugăciune ieşi de pe buzele ei la fel de uşor precum o respiraţie. Ascultă încordată, încercând să surprindă orice zgomot din împrejurimi. Totul era tăcut, doar crengile copacilor se legănau în vânt.

Trebuia sa se oprească pentru Marguerite. Doar astfel îi putea proteja *pe* ceilalţi copii din grija ei.

Elias lăsă băieţelul sub supravegherea lui Suzel şi se întoarse către sora lui, vârându-şi ambele mâini în buzunare, cu un aer neglijent. Părea un turist, ieşit la plimbare prin vechiul oraş. Paltonul închis la culoare şi înfăţişarea relaxată aminteau de personajul lui preferat din benzile desenate, reporterul şi aventurierul belgian pe nume Tintin. Părea indiferent, însă ochii lui căprui erau fioroşi ca cei ai unui leu. Elias era gata să îi protejeze pe cei pe care îi iubea şi s-ar fi năpustit asupra oricui i-ar fi ameninţat.

La treisprezece ani, Elias putea fi încăpăţânat, dar era întotdeauna de încredere. Grace avea încredere că el o putea ajuta pe Suzel să îi conducă pe ceilalţi copii în catedrală.

— Snowy, şopti el către surioara lui, poreclind-o după unul dintre personajele din benzile desenate *Aventurile lui Tintin.* Ai vreo problemă?

— Trebuie să meargă la toaletă, îi răspunse Grace.

— Oh, crustacee îngrămădite!

Se părea că Elias memorase în întregime benzile desenate, inclusiv multe dintre expresiile rostite la mânie de către căpitanul Haddock, cel mai bun prieten al iui Tintin.

— Du-i pe ceilalţi copii în biserică, eu rămân să o ajut, îi spuse Grace.

Elias ezită o clipă, timp în care privi către catedrală.

— Stau de pază.

— Nu, spuse Grace zorindu-l să meargă mai departe astfel încât el şi ceilalţi copii să fie în siguranţa. Spune-le surorilor că venim şi noi imediat.

Elias a sărutat-o pe Marguerite pe obraz, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ocupat locul de pază din capătul rândului. O casă – atât îşi dorea Grace pentru aceşti copii. Dar nu astăzi. Astăzi aveau nevoie doar de lucruri elementare: mâncare, apă şi câteva ore de somn.

Lumina soarelui străluci pe cer, roşul aprins ai zorilor pălind tot mai mult.

— Trebuie să ne grăbim, şopti ea către Marguerite în timp ce treceau grăbite pe sub o arcadă şi păşeau în curtea din spatele unui şir de magazine, în căutarea unui ioc ferit de vânt Grace ar fi vrut să-şi poată acoperi nasul pentru a nu mai simţi duhoarea ierbii deja folosite drept latrină de către alţii, însă era nevoita să îşi ţină strâns rucsacul în timp ce o ajuta pe Marguerite să-şi scoată haina groasă, gândindu-se că astfel fetiţei i-ar fi mai uşor să-şi găsească un loc ferit unde să se uşureze.

Cu fiecare secundă ce trecea, protejării ei se îndepărtau. Tăcuţi precum peştii, primeau de la viaţă încă o respiraţie pentru fiecare pas pe care îl făceau.

Marguerite, la fel ca şi ceilalţi copii, se obişnuise deja să îşi poarte singură de grijă. Cu mai bine de un an în urmă, fugise împreună cu mama şi fratele ei din casa lor de lângă Paris; în cele din urmă au ajuns în lagărul din Gurs, situat la vest de locul în care se aflau în acel moment. Grace nu prea cunoştea detalii din povestea ei şi a lui Elias, dar aflase suficient pentru a şti că cei doi puteau merge mai departe. Războiul, agitaţia care u înconjura, le dăduse acestor copii forţa de a îndura multe neajunsuri. Fiecare dintre ei îndurase mai multe decât oricare dintre adulţii pe care

ea îi cunoştea în America. Micuţii văzuseră deja multe lucruri în timp ce fugeau de naziști, iar acum alergau din nou de primejdie.

Oare când nu vor mai trăi cu frica de a fi răpiţi de cineva? Grace se ruga ca fuga copiilor să se termine odată cu traversarea munţilor ascuţiţi, adevărate fortăreţe ce protejau sudul Franţei, către Spania, ţară relativ neutră în faţa războiului. Urma să-l întâlnească pe Roland, colegul ei, care avea să-i călăuzească pe copii o bucată de drum, prin munţi. Ea dorea să se întoarcă în tabăra din Gurs pentru a ajuta alţi copii nevoiţi să părăsească Franţa.

Cerul era străbătut de razele soarelui, ceea ce însemna că era aproape imposibil să se mai ascundă. Lumina zilei era la fel de periculoasă precum zgomotul.

— Haide, haide! Grace îşi flutură mâna către poarta catedralei. Trebuia să ajungă înăuntru înainte ca măicuţele să o încuie.

Marguerite îşi ridică grăbită ciorapii şi vârî mâinile în buzunarele paltonului, pe care nu se mai obosi a-l închide la nasturi, înainte de a-şi lua rucsacul în spate. Se repeziră de-a lungul pasajului îngust dar chiar înainte de a păşi pe stradă, Marguerite a oprit-o pe Grace, cu un gest ferm al mâinii ei micuţe.

— *La cigarette,* şopti ea.

După o altă adiere a vântului, Grace simţi mirosul înţepător al fumului de ţigară. Era doar o urmă de fum, dar acesta i-a pătruns imediat în nas, arzându-i gâtul. Ţigările însemnau un singur lucru: alte persoane erau pe-aproape, şi acestea nu erau călugăriţe.

Trebuia să ajungă în catedrală înainte ca oraşul să se trezească la viaţă. Înainte ca omul care fuma acea ţigară să îşi dea seama că o americancă şi o fetiţă evreică se poticniseră în lumea lui.

Grace trebuia să înainteze acum, pentru binele lui Marguerite şi al celorlalţi copii.

— Unu, şopti Grace, începând să numere în limba engleză, cu ochii ţintă la Marguerite. Doi.

Dar trei secunde parcă nu erau suficient de lungi. Nu când nu ştiau cine era afară.

Călcâiele i se înfipseseră în pavaj, picioarele parcă îi paralizaseră,

refuzând să o mai asculte, iar în mintea ei numerele continuau să curgă. Șase, șapte și apoi opt: cifrele se îngrămădeau de parcă ar fi fost boabele pe care le folosise cândva pentru a-i învăța pe copii aritmetică.

Când, în cele din urmă, a tras-o de mână pe Marguerite, două mâini puternice i-au cuprins talia, trăgând-o înapoi din stradă.

Își înăbuși țipetele pentru a nu spulbera liniștea din jur și, zbătându-se, încercă să se elibereze din strânsoare.

— Grace!

Vocea bărbatului era adâncă, intensă, străpungând aerul din jur ca zorii unei zile noi.

A avut nevoie de câteva clipe pentru a înțelege că bărbatul îi știa numele.

Marguerite l-a recunoscut prima și, dând drumul mâinii lui Grace, se agăță de piciorul bărbatului. Frica i s-a domolit, așa că nu s-a mai zbătut, însă bărbatul încă o ținea de talie. Chipul îi era ascuns de umbră, dar când îi rosti din nou numele, ea a înțeles că Roland le găsise.

— Sunteți în siguranță acum.

îi dădu drumul lui Grace pentru a o ridica în brațe pe Marguerite.

— Trebuie să plecați din Saint-Lizier.

— Dar abia am ajuns!

— *Vite!* Repede, spuse el. Nu este timp de pierdut.

Ea se îndreptă către stradă:

— Trebuie să adun copiii.

— Oh, Colibri ...

Colibri. Așa îi spunea el de când începuseră să lucreze împreună în lagărul de muncă forțată. Probabil pentru că era mereu agitată, credea ea.

De ce o ținea pe loc tocmai când ar ti trebuit să fugă?

Un automobil trecu în trombă pe caldarâm, apoi ea observă doi bărbați mărșăluind pe stradă, cu cizme negre, strălucitoare,

şi uniforme de culoare albastru regal, bufonii de alamă strălucind în lumina dimineţii.

— E prea târziu, spuse Roland.

Poliţiştii ţineau în mâini pistoale, de parcă se temeau că micuţii copii aveau să se opună. Grace păşi pe stradă, frunzele uscate învălmăşindu-i-se peste pantofi. Europa era cuprinsă de război – de ce erau poliţiştii atât de încrâncenaţi să vâneze copiii rămaşi în ţară? Ei nu erau vinovaţi de nicio crimă. Nu erau precum naziştii care ocupaseră nordul Franţei.

Va vorbi cu ofiţerii francezi aşa cum făcuse în tren, cu câteva luni în urmă. Le va spune că aceşti copii erau sub protecţia guvernului de la Vichy. Nu-i puteau lua de lângă *ea.*

- Grace! Roland o smuci de mână, trăgând-o înapoi pe alee. Nu-i mai poţi ajuta acum.

- Am să le vorbesc poliţiştilor!

— Şi ei te vor împuşca. Ce-ar însemna asta pentru copii?

— Nu vor face asta ...

— Ba da, insistă el. Tu şi Marguerite trebuie să fugiţi în direc- I ba opusă. De-a lungul râului, către sud.

Dar ea nu se grăbea să-i asculte sfatul. Ar fi vrut să-şi folosească vorbele drept arme, oricât de îngrozită se simţea.

Graceîşi eliberă braţul, simţindu-şi faţa biciuită de părul răvăşit de vânt Era gata să înfrunte poliţiştii, când auzi un zgomot puternic, ca bubuitul unui tunet. în faţa grupului de copii oprise un camion acoperit cu prelată. Şase soldaţi s-au îngrămădit să coboare. Purtau banderole roşii, bine întinse peste mânecile uniformelor maronii.

Oare când ajunseseră naziştii în Saint-Lizier?

- Doamne Dumnezeule... Rugăciunea ţâşni de pe buzele lui Grace, implorând milă pentru ei toţi.

Când bărbaţii începură să-i urce pe copii în camion, suspinele au înlocuit tăcerea şi ei i-a venit să ţipe. Să se folosească de cuvinte pentru a opri nebunia asta.

Se întoarse către Roland:

— Nu pof sta aici, cu mâinile 1n sân.

— Dacă vei pleca şi tu cu ace! camion, zise el arătând din cap spre Marguerite, naziştii o vor găsi şi pe ea.

Grace aproape că se prăbuşi lângă zidul din piatră rece:

— Du-o într-un loc sigur. Te implor ...

Pe când erau încă în Aspet, Roland făcuse harta traseului pe care ea şi copiii trebuia să îl urmeze printre dealuri, căci orice călătorie cu trenul ieşea din discuţie. El ar putea găsi pe cineva care să aibă grijă de Marguerite până la întoarcerea lui Grace.

— Trebuie să plec, zise el, mormăind indicaţii către o biserică din afara oraşului, unde se puteau ascunde amândouă. Aşteaptă-mă acolo.

— Nu pot face asta!

El îi ridică bărbia cu mâna.

— Trebuie să îţi întinzi aripile, Crace. Pentru încă o zi.

încă o zi. Acestea erau cuvintele care o călăuzeau de luni de zile deja. Şi, cu ajutorul lut Dumnezeu, putea îndura încă douăzeci şi patru de ore, chiar dacă fiecare minut care trecea îi sfâşia inima.

— Domnul fie cu tine, spuse el sărutând-o pe obraz.

Şi apoi, dus a fost, alergând să mai ajute pe cineva în orele crude ale dimineţii.

Marguerite îşi îngropa faţa între faldurile fustei de lână a lui Grace, pentru a nu fi nevoită să-l vadă pe fratele ei urcat în camion. Cum ar fi putut ea să o abandoneze pe această fetiţă pentru a-i salva pe ceilalţi?

Aproape tot ce se întâmpla în Franţa întrecea orice imaginaţie.

Soldaţii au luat-o mai întâi pe Suzel, cea mai înaltă din grup, şi au forţat-o să urce în camion. Scena era mai mult decât putea suporta Grace. Simţea nevoia de a privi în altă parte însă, dacă le-ar ignora durerea, *mai ales* acum în suferinţa lor, ar fi ca şi cum i-ar abandona din nou.

Din locul în care stătea, Grace nu putea vedea chipurile copiilor, ci doar umbrele trupurilor lor când erau împinşi în camion, şi pentru fiecare dintre ei rosti câte o rugăciune.

— *Apără-i,* şopti ea. Ajută-i să cunoască iubirea Ta.

Grace mângâie părui Iui Marguerite, lacrimile fetiţei umezin- du-i haina.

— îmi pare rău.

Marguerite o privi un moment, apoi îşi îngropa iarăşi capul între faldurile fustei lui Grace.

— Mă dor ochii din cauza culorilor.

Pentru Grace, lumea din jur era lipsită de culori. Doar dimineaţa, cu lumina pură precum petalele unei narcise, părea că sfidează durerea din sufletul ei. îşi dorea sa aibă puterea de a picta cerul cu negrul nopţii, de a şterge strălucirea noii zile. în schimb, ea întoarse privirile către copiii ei, împinşi în camion de aceşti bărbaţi din lumea umbrelor. Nu putea face nimic pentru a-i opri.

Una dintre surori fusese luată din catedrală înainte ca ceilalţi copii sa fie urcaţi în camion. Până să închidă poarta unui dintre nemţi, ea număra zece copii. Zece, nu unsprezece.

Oare greşise numărătoarea?

Privi de-a lungul pieţei, dar nu observă pe nimeni.

Camionul se îndepărta. Grace închise ochii, sprijinindu-şi *capul de* zidul din piatră. Copiii cărora ar fi trebuit să le poarte de grijă, pentru care ar fi trebuit să lupte, nu-i mai erau alături. îi *dezamăgise pe cei care* crezuseră în ea.

Marguerite îşi strânse bretelele rucsacului peste umeri, pregă- *tindu-se de plecare.*

Fetiţa era încă lângă ea. Şi avea nevoie de un loc în care să o ascundă. Nu *va da greş* din nou.

Grace verifică încă o dată împrejurimile, căutând din priviri cel *de-al* unsprezecelea copil, dar pasajul şi piaţa rămaseră cufundate în tăcere.

Pe când ea şi Marguerite se îndepărtau grăbite de Saint-Lizier, îndreptându-se spre dealurile acoperite de pini din depărtare, o întrebare nu-i dădea pace.

Cum ar putea să-l elibereze acum pe copii?

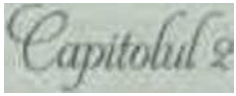

DISTRICTUL YAMHILL, OREGON
SEPTEMBRIE 2003

Vântul legăna ramurile coniferelor şi acele acestora cădeau peste maşina pe care Addie Hoult o închinase. Ea pomi ştergătoarele de parbriz, dar imediat îşi dădu seama că nu fusese o idee bună. Era înnorat, se lăsa ceaţa şi lichidul de parbriz ti acoperea geamul: cum putea găsi cabana Tonquin, dacă nici măcar nu vedea drumul?

Se aşteptase să fie precipitaţii în Oregon, dar nu era pregătită pentru o ploaie cu ace de pin.

Pietrişul scârţâi sub cauciucurile Hondei Civic, zgomotul semănând cu cel produs de boabele de porumb aruncate în ulei încins. Ah, ce n-ar da pentru un bol cu popcom proaspăt stropit cu unt! Şi un pahar cu Coca-Cola rece ca gheaţa! Plus o îngheţată de casă, cu o lingură de mure deasupra.

În timpul zborului lung dintre Chattanooga şi Portland mâncase doar câteva spaghete, dintr-un recipient de aluminiu. Apoi, de la aeroport, a condus o oră spre vest până în orăşelul Newberg. Acesta avea un trecut istoric bogat, citise ea, de la pionierii quaked. Acesta era pământul natal al preşedintelui Hoover şi al vinului pinot noir. în acest ţinut, ea spera să găsească o rudă care să-l ajute pe bunul ei prieten, Charlie. *Tatu* C. – aşa îi spuneau fetele de la căminul pentru adolescente din Sale Creek. El îi era ca un lată de mai bine de zece ani, de când Addie îşi pierduse părintele.

Acum Chartie suferea de o boală numită sindrom mielo- displazic (SMD). Măduva osoasă nu mai funcţiona normal. În esenţă, corpul lui nu mai producea globule roşii sănătoase. Era ţinut în viaţă cu un

medicament numit danazol, cu transfuzii de sânge regulate şi cu prednison, dar fără o infuzie de celule steni sănătoase, bărbatul care îi salvase lui Addie viaţa risca să şi-o piardă pe a lui înainte de sfârşitul anului.

Medicul lui curant încercase zadarnic să găsească, în baza de date a spitalului, o persoană care să aibă antigen leucocitar uman (HLA) compatibil cu cel al lui Charlie. Trebuia să facă transplant de măduvă, preferabil de la un frate sau de la nepoţi. O rudă de sânge cu vârsta sub 60 de ani putea salva viaţa lui Charlie.

Doctorul era de acord să testeze compatibilitatea oricărei persoane găsite de Addie. Un membru al familiei care ar dori să doneze o parte din corpul său pentru a salva viaţa unui om pe care, probabil, nu l-a întâlnit niciodată. Sau de care abia îşi mai amintea.

Addie lăsă în spate orice urmă de civilizaţie din orăşelul Newberg şi intră pe un drum de ţara, ce şerpuia de-a lungul unei văi. Câteva lumini străluciră o vreme sus, pc coama dealurilor din împrejurimi, dar pădurea parcă se strânse în jurul ei când vira pe drumul îngust. Nici luminile nu se mai zăriră.

Ar fi fost bine dacă ar fi oprit în oraş ca să-şi ia ceva de mâncare, dar prinsă între dorinţa de a-şi continua drumul şi diferenţa de fus orar (în Tennessee era ora 02:00 dimineaţa), tot ce-şi dorea era un pat în care să se odihnească. Doamna de la care Închinase căsuţa o asigurase că rafturile cabanei erau bine aprovizionate. Oricum, Addie era atât de obosită, încât nici nu s-ar fi gândit să facă mofturi. Şi-ar fi încălzit o conservă cu supă sau altceva şi apoi ar fi dormit buştean vreo opt ore, după care şi-ar fi reluat căutările.

Oprind din nou maşina, Addie întinse mâna după foile pe care îşi tipărise indicaţiile înainte de *a pleca* de acasă. După mai bine de un kilometru şi jumătate pe acest drum, agenta de la
firma de închirieri îi spusese că va ajunge la Laurel Ridge. Acolo trebuia să vireze la dreapta.

Privind kilometrajul maşinii, văzu că mersese mai bine de un kilometru şi jumătate, dar nu observă nicăieri drumul de legătură. Privi în depărtare. Nu reuşi să vadă prea mult în jurul ei: erau copaci, un hambar, dar această

vale ar fi trebuit să şerpu- iască prin spatele unor ferme, păduri şi podgorii care atrăgeau mii de turişti în fiecare toamnă.

Puse piciorul pe accelerație şi înainta încet, căutând cu privirea un loc printre mărăcinii de sub pini unde ar fi putut întoarce, în apropierea unei curbe, la aproape 3 kilometri de drum, observă, în sfârşit, un indicator.

L...elRi...

Atât putu citi printre joardele viței-de-vie, dar era suficient.

Se asigură, cercetând drumul îngust, şi vră la dreapta. Ziduri de frunze se ridicau pe ambele părți ale drumului, unindu-seîn partea dc sus şi formând deasupra maşinii ceea ce ei i se păru o ghirlandă. De laur, presupuse ea, deşi nu avea nid cea mai mică idee despre cum arăta această plantă.

Orice se putea ascunde între acele crengi.

Mure. Molii. Monstru!

Listele, de orice fel ar fi fost, aşezau într-o oarecare ordine ideile din mintea ei împrăştiată şi o ajutau să înțeleagă lumea. Când era copilă, obişnuia să petreacă ore în şir pe consola Nintendo aşezând corect blocurile jocului Tetris, aducând astfel ordine în mijlocul haosului. în mod ciudat, dorința ei de a fi totul în bună rânduială a ajutat-o să rămână pe linia de plutire atunci când toate lucrurile din jurul ei erau oricum, numai stabile nu.

Ca adult, se baza pe propria ei regulă de trei cuvinte: acest tipar o ajuta să se calmeze atunci când gândurile i se învălmăşeau în minte. Dar de data aceasta şirul de trei cuvinte se încheia cu „monstru” şi nu avea deloc darul de a o calma. Apăsă iute butonul pentru blocarea automată a uşilor, de parcă doar

gândindu-se la o creatură monstruoasă însemna că aceasta se putea materializa şi urca în maşină pentru o plimbare.

Drumul urca şerpuind printre copaci. Aerul rece se revărsa în interiorul maşinii prin orificiile de ventilaţie, dar chiar şi aşa simţea apăsător spaţiul îngust din maşină şi începu să transpire. Drumul avea să iasă curând într-o creastă, era sigură de asta. Poate va avea chiar şi vizibilitate către lac, dacă lumina lunii va reuşi să străpungă norii.

Maşina se smuci brusc, de parcă însuşi Omul Pădurii îi sărise în faţă, împiedicându-se. Imaginea deveni neclară în faţa ochilor şi ea încercă să-şi facă singură curaj. O rafală puternică de vânt ridicase peste deal frunzele uscate. Totuşi, opri maşina, aşteptând ca şi vântul, şi inima ei sa se calmeze.

Tara Dawson, agenta de la firma prin care rezervase cabana, îi spusese că va ajunge la cabană după un urcuş de aproape opt sute de metri, însă indicaţiile femeii nu prea mai aveau sens. Addie se decise să mai meargă încă un kilometru şi jumătate, apoi să se întoarcă la Newberg. Spera ca hotelul pe lângă care trecuse să mai aibă o cameră liberă.

Addie îşi deschise telefonul mobil şi se uită la ecranul acestuia, căutând cu privirea liniuţeie gri care ar fi însemnat că era semnal în zonă. Din păcate, părea că nicio companie de telefonie mobilă nu era prezentă în Laurel Ridge. Tara o avertizase în această privinţă, dar ea nu acordase atenţie acestei posibilităţi. Abia acum se îngrijoră, când deveni evident că o întârziere cauzată de starea vremii îi dăduseră peste cap planurile ei de a ajunge la căsuţă înainte de lăsarea întunericului.

Trebuia să o sune pe Emma Tonquin când ajungea la casa închiriată, dar un apel în mijlocul nopţii l-ar fi îngrijorat pe Charlie, soţul Emmei. Nu voia să îşi pună prietena în situaţia jenantă de a fi nevoită să-i explice de ce Addie era în Oregon. Emma voia să îi spună totul soţului ei, imediat ce Addie i-ar fi găsit una dintre rude.

Addie intenţiona să o pună pe Emma la curent cu toate detaliile la dimineaţă, apoi să înceapă căutările. Cu siguranţă cineva de prin partea locului îşi va aminti

de familia care construise Tonquin Lake.

Drumul din Laure) Ridge se termina brusc, bifurcându-se în alte două drumuri: unul ducea la stânga, celălalt la dreapta ei. Dezamăgită, se uită iar pe indicaţiile de la Tara, dar nu găsi nicăieri vreo menţiune despre bifurcaţie. Avea harta de ia biroul firmei de închirieri din Oregon, dar liniile fine ce reprezentau căile de acces din zonă se limitau la drumurile principale.

Tara îi spusese că la ultima intersecţie trebuia să vireze la dreapta pentru a vedea casa drept înainte. Odată ce ajungea pe creastă, cabana era uşor de găsit, o asigurase femeia. „Simplu ca bună ziua" fuseseră, mai exact, cuvintele ei.

Dar nimic nu părea simplu pe-acolo.

Ferigile creşteau de-a lungul ambelor drumuri, praful acope- rindu-le frunzele. Drumul din stânga părea ceva mai circulat, aşa ca Addie viră în această direcţie, de data asta. Câteva secunde mai târziu, conducea printr-un tunel de mărăcini şi pini. Posibile titluri de reportaj i se iveau în minte, toate având ca subiect principal o femeie pierdută în zona Northwest a Pacificului. Dar era tot mai aproape de cabană. Doar frica îi mai putea opri înaintarea, şi ea refuza să-i cedeze.

Addie făcu un alt viraj şi copacii se răriră. Opri maşina şi stinse farurile. Imediat ce ochii i se vor obişnui cu întunericul, probabil că va putea zări, în depărtare, lacul şi, lângă acesta, cabana în care trebuia să stea o săptămână pentru a căuta membrii familiei Tonquin.

Încet-încet, în lumina palidă a stelelor, se concentra asupra potecii care separa copacii de pe coama dealului, probabil cei mai înalţi copaci pe care îi văzuse vreodată. Şi apoi mai observă ceva. Un turn se înălţa dintre pini.

Cu inima bătându-i puternic în piept, reaprinse farurile şi porni din nou la drum. Conduse până la ceea ce părea a fi o alee,

bătătorită şi acoperită de buruieni. Urcând de-a lungul acesteia, rămase cu gura căscată ia vederea unui conac victorian vechi, elegant şi misterios în lumina stelelor. Era acoperit cu vopsea roşie care se cojea, iar de-a lungul verandei şi a acoperişului observă ornamente albe, învechite. Casa nu semăna deloc cu fotografiile pe care le primise de la Tara.

Hotărât lucru, agenta de la firma de închirieri trebuia concediată, gândi Addie. Femeia aia nu era în stare de nimic!

Addie îşi dorea să se întoarcă în Chattanooga. îşi dorea din tot sufletul ca Charlie să se simtă destul de bine încât să poată călători împreună cu Emma în Oregon pentru a-şi căuta familia.

Casa părea înconjurată, pe toate laturile, de copaci şi tufişuri, unele ramuri lovind ferestrele. În faţă era o poartă în gardul care înconjura proprietatea, iar dincolo de aceasta văzu curtea mică şi veranda. Cheia era ascunsă sub un ghiveci pentru flori, aşezat pe undeva, pe sub acoperişul verandei, îi spusese agenta de la firma de închirieri. Uşor de găsit. Exact cum fusese şi casa.

Era bine dacă ar fi avut o lanternă (chiar şi-ar fi pus-o în geamantan, dacă ar fi ştiut ce junglă era aici), dar până una-alta, trebuia să facă totul la lumina farurilor maşinii.

îşi făcu curaj şi ieşi din maşină îmbrăcată în blugi şi purtând sandalele cumpărate de la KEI, dorindu-şi ca inima să nu-i mai bată nebuneşte în timp ce paşii o purtau către poartă. Situaţia era de-a dreptul ridicolă. Tara îi spusese că era o căsuţă confortabilă. Micuţă. Puţin demodată. Şi lucrul cel mai important: avea vedere către lacul Tonquin.

Fermecătoare – chiar aşa o descrisese Tara. În regulă, gândi Addie, poate că exteriorul se decolorase, dar poate că farmecul era păstrat în interior. O simplă apăsare a comutatorului şi lumina i-ar dezvălui, cu siguranţă, un loc frumos şi bine îngrijit.

Lumina avea să schimbe totul.

Addie ridică zăvorul porţii pentru a ajunge la cheie. Se simţi încrezătoare, sentimentul siguranţei de sine fiindu-i adânc înrădăcinat în suflet din anii în

care obişnuia să alunge bărbaţii din

apartamentul mamei ei, nedorind să cedeze cererilor lor. De obicei, erau prea preocupaţi cu ale lor şi nu o deranjau, dar învăţase, în timp, care dintre ei puteau fi o ameninţare pentru ea. O lovitură de genunchi bine plasata, urmată de construirea unei adevărate fortăreţe din dulap şi scaune pentru a bloca uşa erau, de obicei, suficiente pentru ca Addie să fie în siguranţă.

Odată intrată pe poartă, nu mai simţi vântul, căci arborii deşi formau un fel de cocon în jurul ei. Dar începu ploaia (varianta lichidă a vântului), picăturile udându-i părul. Poarta se deschise puţin, suficient pentru ca ea să se strecoare în curte. Tremurând de frig, privi casa. Lăuntric, simţea că o parte din ea era atrasă de acest ioc, în vreme ce partea cealaltă vocifera îngrozită la ideea de a intra singură în acea casă, ziua sau noaptea.

Făcu un pas înainte, inima aproape sărindu-i din piept

Auzi fluturat de aripi în întuneric.

O *lăcustă imensă. O bufniţă. O molie uriaşă.*

O creatură zbură peste poteca ce i se aştemea m faţă. Gata! I-a ajuns! Nici măcar regula celor trei cuvinte nu mai putea calma haosul din mintea ei.

Merse cu spatele către poartă şi ieşi fără să o mai închidă. Avea să aştepte ivirea zorilor ca să intre în casă.

apitMs

Asaiwse în podul unui hambar, Grace o legănă pe Marguerite până când micuţa adormi. Apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele denivelat. Lumina pătrundea prin ferestrele deschise şi prin crăpăturile dintre cărămizi. Nu au reuşit să ajungă la biserică. Se ruga ca acest hambar dărăpănat, aflat la distanţă dc drum, să le fie adăpost sigur până la lăsarea întunericului.

Iubirea doare la fe! de tare ca moartea, îi spusese cândva un muncitor francez. în acea dimineaţă, Grace simţise durere ca de moarte. Se ruga ca Roland să-i găsească pe ceilalţi copii. Să negocieze eliberarea lor şi să-i aducă înapoi la ea.

Cei mai multi membri ai echipei lor (Les Secours Quakers, cum li se spunea) plecaseră deja acasă, în America sau în Anglia, dar câţiva dintre ei continuau să colaboreze cu Roland şi cu ceilalţi prieteni francezi pentru a-i ajuta pe copiii care încă erau ţinup' prizonieri în îngrozitorul lagăr din Gurs. Adulţii ştiau destul de bine că micuţii aveau şanse mici de supravieţuire până la sfârşitul războiului, dar tot îşi riscau viaţa pentru a-i salva, dorind ca ei să ştie, în adâncul inimilor, că Dumnezeu îi iubea.

Roland locuise ani de zile în Anglia după absolvirea cursurilor Colegiului Oriei din Oxford, dar copilăria şi-o petrecuse în sudul Franţei, în zona cunoscută acum sub denumirea Vichy, şi părea să aibă multe cunoştinţe pe dealurile din împrejurimi. Pur şi simplu ştia în cine să aibă încredere şi pe cine să evite, unde să găsească mâncare şi când trebuia să se ascundă.

Fânul zgâria pielea lui Grace de pe picioare, care nu era acoperită de fusta lungă şi de şosete. Chiar şi în timpul Marii crize economice, Grace considerase că la anumite lucruri nu ar trebui să renunţe. După ce părăsise casa mamei ei din Hollywood, avusese toate cele necesare la ferma de vaci a bunicilor ei,într-o liniştită comunitate de quakeri.

Aroma dulceagă a fânului şi mirosul familiar de bălegar îi aminteau de ferma lor din Oregon. în anii petrecuţi alături de bunicul şi bunica 'lonquin, a fost învăluită de braţele şi dragostea lor. Ei o salvaseră, eliberând-o cu adevărat atunci când i-au spus despre nemărginita dragoste a lui Dumnezeu şi cât de simplu era să crezi în El. Bunicii au fost cei care au încurajat-o să îi ajute mereu pe cei din jur.

Dar cum putea Grace continua să ajute când nemţii şi francezii s-au aliat pentru a pune mâna pe copiii aflaţi în grija ei?

Cu trei zile în urmă pornise la drum cu doisprezece băieţi şi fetiţe. Toţi erau trişti, dar dornici să părăsească ferma unde se adăpostiseră aproape un an. Chipurile copiilor îi trecură încet prin minte. îşi reaminti culoarea ochilor fiecăruia şi cicatridle pe care le aveau pe genunchi şi pe bărbii. Ştia ce u plăcea fiecăruia să mănânce. Care erau jucăriile lor preferate. Se pricepea sâ-i înveselească atunci când le era dor de familiile lor.

Crace şi ceilalţi colegi care ajutau copiii colaboraseră, în primii doi ani de război, cu membri ai Guvernului de la Vichy, însă oficialii nu mai erau de acord să-i sprijine pentru a-i adăposti pe micuţi. Părinţii celor mai multi dintre ei fuseseră deja deportaţi, transportaţi către est, spre ceea ce autorităţile numeau *centres d'hebergement* – centre de cazare – dar nimeni cu credea cu adevărat că aici erau găzduiţi, pur şi simplu, cetăţenii evrei. înainte de a pleca, fiecare părinte acordase quakerilor permisiunea de a le duce copilul unei rude din afara Franţei, dacă acest lucru ar fi fost necesar.

Grace închise ochii şi se rugă pentru Elias, pentru Suzel şi pentru fiecare copil în parte, rostindu-)e numele. Se rugă ca cineva să

îi salveze, așa cum Dumnezeu o salvase pe ea. Ca fiecare dintre ei să simtă nemărginita iubire a lui Dumnezeu.

O capră behăi afară, lângă hambar. Ea o acoperi mai bine pe Marguerite cu hainele pe care le foloseau drept pături, strân- gand-o lângă ea. Dacă fermierul ar fi intrat în grajd, Grace avea povestea pregătită. Avea să se dea drept o americancă (ceea ce era adevărat), soția unui francez. Ea și fiica ei erau refugiate care se rătăciseră încercând să ajungă la familia lor, în vizită, în Saint-Lizier.

Marguerite nu mai avea cusută pe haină steaua galbenă, iar cuvântul *Juive,* scris cu roșu, fusese șters din actul ei de identitate. Celelalte documente ale ei erau cusute în căptușeala hainelor. Copila nu mai avea nevoie decât de lumina din sufletul ei, o lumină pe care Dumnezeu a pus-o acolo pentru ca să-i poată iubi pe cei din jur. Ea avea nevoie de ajutor, nu de primejdie.

Tatăl celor doi frați, Marguerite și Elias, era arian. Era medic, foarte respectat la Paris. Nu știa prea multe despre ei, dar mama copiilor, doamna Dupont, spunea despre el că își vânduse sufletul diavolului.

Doamna Dupont era evreică și se născuse la Paris. După ce nordul Franței fusese ocupat de naziști, ei și copiilor ei (ca multor altora) li s-a promis adăpost sigur în sudul țării, în sate fermecătoare, cu peisaje rurale, în locuri pe care naziștii nu le-ar fi ocupat niciodată. O minciună în plus din partea guvernanților. Cu un an în urmă, în noiembrie, naziștii au mărșăluit direct spre Vichy. Niciun loc din Franța nu mai era sigur din cauza naziștilor și a colaboratorilor francezi.

Polițiștii locali i-au trimis pe doamna Dupont și pe cei trei copii ai săi în lagărul din Curs, închizându-i acolo. Lagărul fusese folosit cândva pentru refugiații spanioli. Era un loc dezolant, unde membrii organizației American Friends Service Commitee (AFSC) au ajutat ia asigurarea celor necesare copiilor. Asta până când americanii au devenit indezirabili în Franța. Atunci și-au schimbat denumirea în Les Secours Quakers.

Iniţial, copiii fuseseră eliberaţi din lagăr, având voie să locuiască în case alături de Grace şi alţi bărbaţi şi femei din comunitatea quakerilor, care îi ajutau. Apoi naziştii au început să cheme din nou aceşti copii în lagăr, pentru a-i deporta împreună cu familiile lor. Unii dintre părinţi acceptaseră revenirea copiilor lor, dar doamna Dupont o implorase pe Grace să îi ducă pe cei doi copii ai ei în afara graniţelor Franţei.

Dacă doamna Dupont supravieţuia lagărelor naziste, cum i-ar fi putut spune ea că îi pierduse fiul?

Grace îşi strânse braţele peste piept şi încercă să alunge din mintea ei această întrebare îngrozitoare. Ea şi Marguerite trebuiau să doarmă cât mai bine peste zi, dacă aveau de gând să pornească din nou la drum odată cu lăsarea întunericului. Roland le aştepta la biserica aflată la sud de locul unde se aflau acum. Grace colabora cu el de patru ani: sprijiniseră sute de copii evrei, ajutaseră zeci de micuţi sa părăsească Franţa şi niciodată nu l-a dezamăgit. Şi nici el pe ea.

Un an, atât se oferise Grace să facă voluntariat în Franţa. Sosise în Franţa în 1938, după ce unul dintre profesorii ei, care era quaker, a descoperit că Ruby insistase ca unicul ei copil să cunoască limba franceză. Profesorul ei i-a sugerat să petreacă un an în sudul Franţei, în acelaşi timp participând la îngrijirea miilor de copii spanioli care trecuseră Pirineii pentru a scăpa de violenţele din timpul şi de după Războiul Civil Spaniol.

Apoi, lucrurile au luat altă întorsătură. în loc să petreacă peste ocean doar un an de zile, Grace era în sudul Franţei de aproape cinci ani. După ce i-au ajutat pe copiii spanioli să fugă, francezii au început să-şi trimită propriii cetăţeni, familii întregi de evrei, în lagărele care găzduiseră cândva refugiaţi.

Grace a rămas, alături de alţi câţiva colegi, pentru a îngriji copiii francezi şi a-i ajuta, dacă era posibil, să călătorească în sens invers, să traverseze munţii către un mic şi cochet oraş spaniol, căci Franţa era divizată între susţinătorii Aliaţilor şi puterile Axei.

Deschizându-şi din nou ochii, Grace verifică iarăşi ambele ieşiri. Uşa de la pod, prin care se arunca fân în căruţa de jos, era închisă. Controla şi uşa de lângă scara pe care urcaseră: era puţin crăpată, la fel cum o găsise.

Printr-o fereastră deschisă, putea vedea pantele line pe care se întindea podgoria care încununa coama dealului cu frunzele găl- benite ale viţei-de-vie. în depărtare zări munţiiînzăpeziţi. Pirineii erau un alt adversar formidabil, meterezele dealurilor împădurite dezvăluind privirii vârfurile impunătoare. Traversarea acestora era o călătorie grea pe vreme caldă, dar apropierea iernii transforma străbaterea potecilor adiate la înălţime într-o luptă la fel de înverşunată precum cea purtată împotriva duşmanilor germani şi francezi.

Munca ei se termina la poalele dealurilor, apoi se întorcea şi prelua mai multi copii din Gurs. În acest timp, Roland negocia şi plătea bani unui cărăuş care ducea copiii în sus, pe munte, călăuzindu-i în siguranţă pe teritoriul Spaniei, către biroul AFSC din Portugalia.

Fără a putea folosi trenul sau maşinile ca mijloace de transport, cu vântul iernii care începuse a sufla tot mai rece şi cu noi legi care le îngreunau munca din ce în ce mai mult, le era tot mai greu să facă ceea ce era corect într-o lume care se înrăia de la o zi ia alta.

Apără-i, se rugă ea în tăcere.

N-ar fi putut suporta să-i piardă pe Roland sau pe copii.

O rafală de vânt trecu peste fân, aducând miresme de mere coapte şi de flori de leandru. Somnul o învălui ca suflarea unei mame care ştia ce era bine pentru copilul ei, dar, ca orice copil, se luptă cu ea însăşi să rămână trează. însă Grace nu ar fi fost în stare să o însoţească pe Marguerite spre un loc sigur sau să se întoarcă după ceilalţi copii daca nu se odihnea puţin.

Un lucru cer de la Domnul şi-l doresc fierbinte: aş vrea sa locuiesc toata viaţă mea în Casa Domnului... (Psalmul 27:4)

Cuvintele Psalmului 27 se aşternută peste ea ca o pătură călduroasă care o proteja de vântul ce răzbatea în hambar de afară. Nu avea nicîun loc primitor în care să locuiască, nu avea nicio casă pe acest continent, dar inima ei îşi găsea adăpostul în Domnul la fel ca David, care, în acest psalm, căuta să-şi scape viaţa din mâna duşmanilor săi, un păstor care nu voia decât să îşi apere oile. Casa Domnului, sălaşul inimii ei, era locul unde îşi dorea ea să fie.

Somnul o cuprinse şi se trezi câteva ore mai târziu, când întunericul se lăsa şi stomacul ei dădea semne de nelinişte. Nu mai simţea aroma merelor fermentate, ci mirosul fumului de lemne arse. Poate că cineva pregătea cina. Ii plăcu să-şi imagineze pâinea abia scoasă din cuptor. Poate o serveau alături de *gratine dmphinoise* – cartofi gratinaţi – şi un delicios *coq nu vin,* tocană de pui înăbuşit în vin.

Stomacul îi chiorăi chiar mai tare, reamintindu-i cu nu mai mâncase de ... nu îşi mai amintea de când. Zilele i se amestecară în gând, mâncarea de care avusese parte pe drum neputând fi considerată o masă.

Chipurile copiilor îi trecură din nou prin minte şi, de data aceasta, Grace se simţi cuprinsă de tristeţe, nu de somn. Se rugă ca micuţii să aibă ce mânca. Ca Dumnezeu, în mila Sa, să-l fi trimis pe Roland sau pe altcineva să-i ajute.

în acel moment, ea trebuia sa se gândească doar cum să o ducă într-un loc sigur pe copila care dormea alături, cu fân în codiţele ei despletite.

— Marguerite, şopti ea.

Cum fetiţa nu se mişcă, Crace o înghionti uşor, dar se opri imediat ce auzi un sunet ciudat. Un fluierat. Uşa de jos a hambarului se deschise şi un bărbat păşi înăuntru. Oare pe ele le căuta? Foarte mulţi oameni patrulau prin satele şi fermele din sudul Franţei. Făceau parte din Miliţie. Din Jandarmerie. Din Poliţia Militară Germană.

Grace se lipi de perete, sperând că nuanța maronie a fustei și blondul părului ei se vor pierde în culorile fânului. își dorea să fie invizibilă, așa cum se juca în copilărie.

Marguerite se apropie de ea și îi șopti:

— Este om bun.

Grace nu îi răspunse, ci păstră liniștea. Fie că era om bun sau nu, dacă era susținătorul lui Philippe Petain, conducătorul Guvernului de la Vichy, amândouă ar fi fost în mare necaz. îi era greu să aibă încredere în persoanele pe care le cunoștea, în Franța. într-un necunoscut, îi era imposibil.

Omul își dădu capul pe spate, privind în sus chiar în momentul în care Crace încerca să se ascundă în fân, trăgând-o pe Marguerite lângă ea. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, bărbatul oprindu-se din fluierat. Era în vârstă, poate chiar de-o seamă cu bunicul ei când a murit.

Oare luptase împotriva Germaniei în Primul Război Mondial? Dacă ar fi așa, poate că se va îndura de ele.

Bărbatul dispăru la fel de repede cum venise. Grace privi ușa deschisă, în cadrul căreia stătuse el.

— Cum poți ști că este om bun?

Marguerite ridică din umeri, așa cum făcea de fiecare dată când afirma ceva despre caracterul unei persoane. Și din câte știa Grace, avea dreptate de fiecare dată. Era un mister cum. putea să-și dea seama dacă o persoană era de încredere.

În orice caz, trebuiau să plece mai departe. Poate că păruse de încredere, dar bărbatul se putea întoarce cu alții.

— Trebuie să ne grăbim.

— Nu ne-ar face nidun rău, spuse Marguerite.

Grace clătină din cap.

— Nu știm sigur.

Marguerite privi chipul lui Grace înainte de a vorbi din nou.

— Eu știu.

Grace își scutură fânul de pe bluză și de pe fustă înainte de a se întinde după haină. Nesiguranța aceasta i se părea îngrozitoare.

Să nu ştii la ce să te aştepţi. Cea mai nesemnificativă decizie, o simplă întoarcere la stânga sau la dreapta, să ai sau sa nu ai încredere, putea schimba totul, definitiv, pentru amândouă.

întinse mâna spre rucsac şi se rugă Domnului să-i arate calea de urmat, aşa cum făcea aproape la fiecare respiraţie.

— Chiar dacă este om bun, nu ne mai putem baza pe ospitalitatea lui.

— Unde vom merge în noaptea asta?

— într-un loc sigur.

Roland îi spusese să urmeze drumul, spre sud. La poalele munţilor era o bisericuţă cu subsol, în micul oraş Artix.

Dar nu-i putea spune toate aceste detalii lui.Marguerite. Daca poliţiştii i-ar fi întrebat pe oricare dintre copii unde mergeau, niciunul dintre ei nu ar fi ştiut care era următoarea oprire. Sau că urma să traverseze Pirineii.

Uşa se deschise din nou, mult mai devreme decât se aşteptase ea. O trase pe Marguerite în cealaltă parte a podului, aşa că nu mai vedeau nimic peste margine.

— M-am gândit că vă e foame, strigă bărbatul, în franceză. Vă las ceva lângă uşă.

Grace îşi ţinu respiraţia, neîndrăznind să scoată vreun sunet.

— Mă pregătesc să dau jos nişte fân, mâine, a continuat bărbatul. Am să aşez o scară lângă gura podului, înclinată spre exterior, ca să fie totul pregătit pentru mâine dimineaţă.

Ea aruncă o privire către uşa din lemn, fixată cu un şurub.

— Unii dintre vecinii noştri nu simt prea îngăduitori cu străinii. Ar fi bine să nu folosiţi ieşirea principală.

Fără să se mişte, Grace răspunse abia şoptit:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze!

— Bon *vent!* Mergeţi cu bine, spuse bărbatul înainte de a ieşi pe uşă.

Grace coborî prima scările şi găsi doua castroane cu supă groasă din dovleac, o bucată de şuncă lângă două baghete şi un termos plin cu cafea din cicoare neagră. Au terminat repede supa

fierbinte şi Grace băgă în rucsac baghetele, bucuroasă pentru că primiseră ajutor, dar mai ales recunoscătoare pentru generozitatea bărbatului. Zilele acestea mulţi oameni se temeau să facă cele mai simple gesturi de bunătate către cei din jur. Cina primită le va ajuta să treacă peste noaptea lungă ce urma.

înainte de a deschide uşa de sus pentru a coborî pe scară, uşa principală a hambarului se deschise din nou. Nu putea vedea intrarea, dar Marguerite aruncă o privire peste umăr, în lumina slabă. Şi ochii ei se măriră, uimiţi.

Grace îşi puse mâna pe braţul copilei. Asta însemna că trebuia să rămână tăcută. Simţi că fetiţa tremura.

Pe podeaua din lemn de dedesubt auziră tocuri bocănind. Apoi uşa se deschise iar, persoana respectivă se auzi ieşind din hambar.

Au aşteptat în linişte câteva minute. Abia apoi Marguerite spuse:

— Trebuie să ne grăbim.

- Era fermierul? întrebă Grace.

— Nu, era o femeie. Şi ea nu este bună.

— Cum ştii lucrurile astea?

— Femeia este roşie, spuse Marguerite cu voce caimă. Nu te poţi încrede niciodată în culoarea roşu.

Grace trase mânerul de la uşa podului şi văzu scara sprijinită de perete. Nu înţelegea cum poate fi roşie o femeie, dar acum nu avea timp pentru această discuţie. Ea şi Marguerite trebuiau să îşi continue călătoria ... încă o noapte.

Luna nouă se ridicase pe cer, călăuzindu-!e pe Grace şi pe Marguerite de-a lungul unui zid de piatră. Parcă erau somnambule, mergând încordate când auzeau lătratul unui câine sau trosnetul unei crenguţe sub picioarele lor.

Urmau indicaţiile lui Roland pentru a găsi biserica în care să se odihnească până când avea să ajungă călăuza care să o treacă pe Marguerite şi, spera Grace, pe ceilalţi copii, peste munţi. La cel mai mic semn că ceva nu era în regulă, ea şi Marguerite aveau să-şi ascundă rucsacii şi să pretindă că s-au rătăcit: că fuseseră în pădure după ciuperci, dar temându-se că nu vor ajunge înapoi în timpul orelor de liberă trecere, o luaseră la fugă pe întuneric şi scăpaseră coşurile pline cu gălbiori, hribi şi mânătarci, pierzând tot ceea ce culeseseră.

Grace reuşise şi altădată să distragă atenţia poliţiştilor, în tren, când erau doar ea şi patru copii. Inventase atunci o poveste simplă, bâlbâindu-se foarte tare pentru a nu atrage atenţia asupra accentului ei în timp ce le explica foarte încet că erau într-o excursie şcolară. Grace moştenise abilităţi actoriceşti de la mama ei. Dispreţuia aceste însuşiri, dar le folosea ori de câte ori era necesar, pentru a proteja copiii.

Ultima dată când a însoţit un grup de copii către o locuinţă sigură, au călătorit cu trenul, din oraşul Pamiers. Poliţistul care le verificase actele de identitate fusese atât de neatent, căutând mai degrabă piloţi aliaţi doborâti sau fugari francezi care nu-şi

respectaseră aşa-numita datorie de a lupta, încât ea nici nu a tre buit să vorbească.

Trenurile nu mai erau sigure pentru micuţii aflaţi în ei Autorităţile au început să întrebe ce se întâmplase cu copiii care ar fi trebuit să fie reuniţi cu familiile lor. *Regroupement fai)(i Hal,* aşa spuneau ei. O fericită revedere pentru ca familiile să fie mereu împreună.

Din păcate, cei care fuseseră regrupaţi au descoperit rapid că totul era o înşelătorie, copiii fiind deportaţi, împreună cu părim ţii, în est.

Toate acestea erau îngrozitoare.

Pe măsură ce se apropiau de sat, Grace cercetă de la distanţă locul, dmitiru! de lângă curtea bisericii şi uşa de la subsol. Ţinându-şi capul sus de parcă nu avea nicio grijă pe lume, Grace o conduse pe Marguerite printre pietrele mormintelor, aplecân- du-se sub acoperişul jos înainte de a lăsa mâna fetiţei pentru a deschide uşa, murmurând o rugăciune de mulţumire că aceasta nu era încuiată. Ferestrele mici erau acoperite cu draperii închise Ia culoare, aşa că îşi aprinse lanterna ... şi încremeni când observă [1] că la masa stătea cineva.

Se simţi uşurată când îşi dădu seama că era Roland. Părul lui negru era pieptănat pe spate, îngrijit, de parcă o aştepta pentru cafea şi croasant, însă hainele (salopeta pătată şi şapca ponosită) lui erau murdare.

Ea se repezi spre el, căutând în jur cu privirile, de parcă umbrele din odaie ar fi putut ascunde copiii.

— I-ai găsit? imploră ea.

Roland îşi suflecă mâneca zdrenţuită a cămăşii, privind ceasul aurit pe care şi-l cumpărase din Londra, înainte de război.

— Vorbim despre asta mai târziu.

— Trebuie să ştiu!

— Nu putem rămâne aici, spuse el şi dădu din cap spre uşă.

- Dar ar trebui să ne odihnim

Soarele avea să răsară iar, şi lumina le era duşman.

. fost t«da>

7 întinse mana după rucsac şi o lua pe Marguerite de ^"ainte de a-l urma pe Roland afară din biserică, spie !nârʳă ' întunecată- Marguerite nu s-a plâns, nu a scos un scari. PădU^j măcar o dată.

Cet n' urneţia printre copaci, noaptea, era departe de a fi ceva nor- ʳentru oricine, indiferent de vârstă. însă pentru Marguerite nW1 P nu mai era aşa cum ar fi trebuit. Avea doar nouă ani, dar nim'Ce lucruri rele, pierduse deja mult. Tatăl ei îi abandonase în VâZUSmama fusese deportată în est, împreună cu fratele mai mic Marguerite. Şi acum fratele ei mai mare, Elias, dispăruse.

3 Trecuse prin atât de multă suferinţă, şi totuşi Marguerite mer- mai departe, ca un soldat care nu mai ştia nimic altceva în ffara războiului. Grace îşi dorea să-i fi putut oferi în dar câteva ore pentru a visa, pur şi simplu. Să ridice şi să poarte ea povara de pe umerii ei micuţi.

Mu mai era cale de întoarcere în lagărul din Gurs şi nici nu o putea găsi pe mama ei. Odată ce părinţii şi-au dat acordul pentru trimiterea copiilor în afara Franţei, micuţii erau lăsaţi rudelor din noile case, în ţări străine.

Când Grace era micuţă, reuşea să-şi înlăture îndoielile scu-

fundându-se în lacul Tonquin, dând din picioare şi din braţe ca o broască până când ajungea pe malul celălalt. Nu avea verişori (mult mai târziu a aflat că faptul că Ruby rămăsese însărcinată cu ea a fost considerat un miracol), dar bunicii ei aveau poarta deschisă pentru copiii de la fermele din jur, care ar fi dorit să se joace în lac cu Grace, singura condiţie fiind aceea de a trece cu brio testul de înot al bunicului. Şi dacă copiii nu ştiau să înoate, bunicul Tonquin îi învăţa.

„ Apoi, ea şi prietenii ei dezgropau tritoni din nămol şi îi ţineau acvariul de pe veranda din spatele casei, salvându-i de şerpi, creatj')rete ' răpitori. Celorlalte fete le era teama de

orii 'nle acVatice/ dar Grace era mereu curioasă în legătură cu lce vietate.

Cât de mult îşi dorea să se poată întoarce acum în lacul lângă care crescuse, să înoate până când gândurile i s-ar limpezi, şi apoi să îi salveze pe Marguerite şi pe toţi ceilalţi!

Razele de soare începeau să străpungă prin ceaţa dintre pini şi Grace încercă să îşi înlăture spaimele. De obicei, preţuia lumina soarelui, căci dezvăluia adevărul interior, dar şi exterior, putea încălzi şi vindeca, dar acum realitatea trebuia ascunsă. Lumina lui Dumnezeu se afla printre ei, însă răul şi depravarea încă bântuiau prin această parte a lumii. Când oamenii şi-au înăbuşit lumina din suflet, alegând întunericul în loc să umble cu Creatorul lor, au participat activ la distrugerea a tot ceea ce Dumnezeu crease.

Promisiunea vieţii veşnice îi dădea lui Grace puterea să meargă mai departe. Dumnezeu o va primi acasă cu braţele deschise, când va veni vremea; nu trebuia decât să se încreadă în El.

Când Roland se opri, ea şi Marguerite se ascunseră între ramurile unui pin. Pentru o clipă, în imaginaţia ei, avea iarăşi zece ani, şi mama ei plănuia o vizită de Crăciun. Bunicii împodobeau un brad, deşi quakerii nu celebrau aceasta sărbătoare. în ajunul acelui Crăciun, între bunica ei şi Ruby izbucnise o ceartă îngrozitoare, şi Grace îşi dorise sa poată rămâne ascunsă în spatele bradului, sub acoperişul din şindrilă, pentru totdeauna.

Dar micuţa Grace s-a târât afară din ascunzătoare, după ce Ruby plecase trântind poarta fermei bunicilor, şi a înfruntat problemele care îi măcinau familia.

Roland făcu câţiva paşi, cercetând drumul care se aşternea în faţa lor. Apoi le îndemnă să înainteze.

Lumina, şopti ea, de parcă el nu ar fi observat strălucirea zorilor. Lumina pe care ea o îndrăgea atât de mult, de care se bucurase toată viaţa ei, le putea aduce acum mai multe necazuri decât bucurii.

- Grace...

Roland îi cuprinse bărbia cu mâna, ridicându-t faţa către el pentru a-i întâlni privirea.

Totul va fi bine.

El nu avea cum să știe asta. Niciunul dintre ei nu putea prezice ce le rezerva viitorul într-o lume în care domina incertitudinea. Și totuși, ea aprobă din cap, având încredere în el așa cum avusese în bunicii ei. Cât timp el era de partea adevărului, ea se simțea în siguranță.

Pe cealaltă parte a drumului erau doi cai, legați de o căruță în care erau opt butoaie de stejar, învăluite de ceață. Un bărbat îmbrăcat cu salopetă groasă, de bumbac, cu bărbia roșiatică umbrită de mustăți și cu un batic legat în jurul gâtului, a coborât de pe capra căruței. Fără să dea vreun semn că i-a zărit, l-a privit scurt pe Roland, apoi și-a vârât mâinile în buzunare și a plecat.

Roland își ridică privirea către drumul șerpuitor din fața lor, care semăna cu un pârâu ce se revărsa printre copaci. Apoi privi în jos, către Marguerite.

— Ești gata pentru o aventură?

Ea clătină din cap.

Deja am avut parte de aventură.

— Trebuie să mergem puțin mai departe.

Roland deschise capacul unuia dintre butoaie și făcu semn din cap către Marguerite.

— Dar în loc să mergi pe jos, ai un loc special chiar aici... și la sfârșit te așteaptă o masă gustoasă.

Grace cercetă toate cele opt butoaie, ascultând cu atenție. Ei aveau diferite modalități dc a-i transporta pe copii – pachetele, căci așa îi numeau uneori pe copii pentru a-i proteja de cei care voiau să le facă rău. Oare în celelalte butoaie se ascundeau alți copii? Se rugă ca Roland să fi adus cu el măcar opt.

Ea se aplecă pentru ca Marguerite să îi poată vedea ochii.

— Domnul Roland va avea mare grijă de noi.

— îl vreau pe Elias!

— îmi pare rău, *cherie,* spuse el.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Fratele meu ...

— Ştiu, răspunse Grace. îl vom căuta.

Roland cercetă cu privirea, încă o dată, drumul din faţa lor şj câmpul acoperit de ceaţă din capătul acestuia.

— Trebuie să ne grăbim, spuse el. Marguerite, să fii tăcută ca un peşte până când voi redeschide capacul butoiului.

Ea îşi şterse lacrimile în timp ce Roland aşeză o pătură pe fundul butoiului. Apoi o ridică pe Marguerite în braţe şi o puse în interiorul acestuia, aranjând capacul deasupra. O gaură mică, aproape invizibilă, străpungea lemnul de stejar al butoiului.

Grace se gândi că aceşti copii au avut parte numai de obstacole, îngrădiţi fiind de zidurile invizibile ce se ridicau în comunităţile şi familiile lor, însemnate cu Steaua lui David, de sârma ghimpată din jurul lagărului în care au fost închişi şi de stâncile impunătoare care îi despărţeau de Spania.

Roland o luă de mână pe Grace.

— Eşti gata, soţia mea?

— Sunt cat se poate de pregătită!

O senzaţie cunoscută îi străbătu pielea atunci când luă mâna pe care el i-o oferise. Au mai jucat acest rol de soţ şi soţie, ea ţinându-l de mână în trenuri, la punctele de control, pretinzând că sunt părinţii copiilor pe care îi conduceau. Uneori se întreba...

însă în vreme de război nu era timp pentru visuri nebuneşti.

Un zâmbet apăru pe buzele ei.

— Nu cred că aş încăpea într-un butoi.

Ei bătu cu mâna banca, şapca i se înclină şi bretonul castaniu îi căzu pe ochi.

— Poţi sta chiar aici, lângă mine.

O ajută să urce în căruţă, apoi ascunse cei doi rucsaci sub capra căruţei, acoperindu-i cu □ pătură de lână. Fluierând încetişor, urcă în căruţă, luă hăţurile şi îi făcu semn cu ochiul. Doar Roland era în stare să facă totul să pară atât de natural. Parcă într-adevăr erau doi soţi care se pregăteau să tragă vinul în butoaie.

Smuci uşor hăţurile, plescăi din limbă şi caii porniră pe drumul îngust care străbatea pădurea şi apoi câmpurile din stânga şi din dreapta, de pe care roadele fuseseră deja culese. Lumina dimineţii se ridica deasupra ceţurilor. Peisajul rural îi amintea lui Crace de dealurile şi de terenurile agricole de acasă, de locul unde se simţise atât de protejată când fusese mică.

Amintirile îi aduseră pacea în suflet. Prietenii ei, quakerii care lucraseră împreună cu ea în toată Franţa, proveneau din familii care, de-a lungul timpului, luptaseră pentru libertatea credinţei alături de fondatorul comunităţii lor religioase, George Fox. Istoria lor zbuciumată data încă din secolul al XVll-lea, în Anglia, şi aşa fusese până la momentul când Parlamentul adoptase Actul de Toleranţă, astfel încât quakerii să se poată închina fără restricţii lui Dumnezeu.

S-au numit ei înşişi prietenii lui Isus. Copii ai Luminii.

în Evanghelia după loan, Isus a spus că oricine făcea ceea ce El îi poruncea, era prietenul Lui. Asta îşi dorea şi Grace cel mai mult în viaţă. Să-i fie El cel mai drag prieten şi, în schimb, să îndeplinească cea mai mare dorinţă a inimii ei, aceea de a salva cât mai multi copii din faţa răului ce cuprindea lumea.

— I-ai găsit pe ceilalţi copii? îl întrebă ea pe Roland în timp ce el întoarse căruţa pe alt drumeag, îndreptându-se către dealul împădurit aflat la sud de ei.

— încă nu.

Mâinile ei tremurau.

— De ce nu n cauţi?

— Ceilalţi fac asta, răspunse ei, cercetând cu atenţie drumul. Treaba mea este să găsesc adăpost pentru tine şi Marguerite.

Stomacul începu să o doară din cauza disperării ce o cuprinse, însă Roland ştia anumite lucruri pe care ea nu le cunoştea. Uneori, el afla multe detalii, alteori pur şi simplu simţea. La fel ca Marguerite, şi el avea cel de-al şaselea simţ în legătură cu pericolele din jur.

■- Hoooo! strigă ei cailor care încetiniră.

Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă gri-albăstrii ic se îndreptă spre mijlocul drumului. Un colaborator. Era ca şi cum Roland se aşteptase la asta.

— *Bonjour!*

Roland salută cu mâna ta şapcă miliţianul. Sau miliţienii. Al doilea gardian, purtând aceeaşi uniformă şi o beretă albastră, apăru în drum şi îi ceru actele.

Nu le-au vrut şi pe cele ale lui Grace, dar ea le avea pregătite dacă ar fi fost nevoie, ascunse în buzunarul hainei. Actele lui Grace erau atât în limba engleză, cât şi în franceză.

— Unde mergeţi? întrebă miliţianul care purta beretă.

Grace îşi ascunse ambele mâini sub fustă pentru ca cei doi să nu *observe* cât de tare îi tremurau.

— Liităm ceva la Saint-Girons, îi explică Roland. Soţia mea şi cu mine.

Bărbatul privi salopeta şi şapca murdară a lui Roland.

— De ce nu eşti pe front?

Roland arătă către picior:

— în Maroc am avut o dispută cu un tanc şi asta a pus capăt timpului meu pe front. Am fost trimis acasă pentru a administra ferma familiei mele, astfel încât soldaţii încartiruiţi aici să aibă ce mânca.

Grace privea ţintă drept înainte şi recita în sinea ei Psalmul 27: *Domnul este lumina şi mântuirea mea. De cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieţii mele. De cine să-mi fie frică?*

Nu de aceşti bărbaţi, nici măcar de cel care se holba la ea în timp ce celălalt verifica actele lui Roland. Nu trebuia să îi fie teamă de eL Chiar dacă, prin forţa împrejurărilor, erau nevoiţi să trăiască înconjuraţi de rău, ea se ruga ca Dumnezeu să aibă grijă de cei aflaţi în grija ei.

— Ai mai întâlnit pe cineva pe drum? întrebă bărbatul, continuând să frunzărească actele lui Roland.

— Nu în dimineaţa asta. A fost linişte deplină pe-aici.

Miliţianul îi înapoie actele.

Trandafirul iernii

~ Ni s-a raportat prezenţa unor străini în zonă.

— Eu sunt mereu vigilent. Nu aş vrea să îmi strice careva podgoria.

Când Crace se uită din nou către bărbat, observă curiozitatea avidă din ochii lui, recunoscu privirea nedumerită pe care i-o aruncau cinefilii din ţara de baştină când sesizau cât de mult semăna cu Ruby. Nu avea cârlionţii întunecaţi ai mamei ei (părul lui Grace semăna mai degrabă cu nisipul suflat de vânt şi mereu se chinuia să îşi ţină în frâu şuviţele rebele), dar moştenise de la mama ei ochii căprui, obrajii îngusti şi gura în formă de inimă.

— Parcă te cunosc de undeva, spuse bărbatul. De unde eşti?

Ea deschise gura pentru a-i răspunde în cea mai corectă franceză pe care o vorbea pentru a-i potoli curiozitatea, încercând să se bâlbâie pentru a-şi masca accentul, însă Roland i-o luă înainte.

— Domnilor, cred că vă este sete!

Bătu cu palma butoiul din spatele ei, privind-o insistent pentru câteva momente suficient de lungi pentru a-i da de înţeles că trebuie să intre în Jocul lui.

La auzul acestor cuvinte, bărbatul nu mai insistă cu întrebările, ci privi ţintă butoaiele.

— Tuturor ne este sete zilele astea.

— O gură de vin v-ar încăJzi oasele.

— Chiar aşa!

— De ce nu le dai acestor oameni de treabă să guste din marfa noastră, *cherie?* spuse el către Grace, înainte de a se întoarce spre gardieni. Noi avem cei mai buni struguri din valea aceasta.

Cât ai clipi din ochi, ambii bărbaţi întinseră gamelele după ce goliră conţinutul acestora.

Grace se holba în jos, la butoi, la inelele metalice care strângeau temeinic doagele de stejar pentru a nu lăsa capacul sa cadă. Roland ridicase cu uşurinţă capacul butoiului unde o ascunsese pe Marguerite, dar când ea încercă să deschidă butoiul cu vin, acesta nici măcar nu se clinti.

— De fapt, spuse Roland, întinzându-se pentru a scoate de sub capra căruţei o geantă de piele pe care şi-o aşează pc genunchi, eu păstrez aici cel mai bun vin al meu.

În timp ce el destupa una dintre sticle, cei doi bărbaţi ţineau gamelele întinse de parcă acestea erau cele mai fine pahare pentru vin. Şi Roland turnă vinul de parcă era cel mai faimos somelicr.

— Şi acum vă urăm amândurora să aveţi o zi excelentă!

Roland îi dădu lui Grace sticla.

— Acum trebuie să ne ocupăm de afacerile noastre şi să ne întoarcem acasă înainte de ora la care încep restricţiile de liberă circulaţie.

Miliţienii încuviinţară tacit, absorbiţi de conţinutul gamelelor lor, şi Roland se sprijini dezinvolt de spătarul caprei de la căruţă, îndemnând caii să pornească la drum.

Ceaţa se ridica în timp ce ei coteau pe drum. Aerul rece mângâia chipul lui Grace, în timp ce doagele calde ale butoiului se înfăşurau strâns în jurul trupului lui Marguerite. Copila probabil că era îngrozită. Când gardienii nu se mai zăriră, Grace se

, întoarse şi rosti încetişor:

— Marguerite, eşti bine?

Răspunsul veni, la fel de liniştit:

-Da.

— De-acum, nu mai avem mult, spuse ea, încercând să o încurajeze, deşi habar n-avea de durata călătoriei lor.

Apoi privi către Roland:

— Este vin în vreunul dintre butoaiele astea?

— Niciun strop.

— Deci aproape deschisesem un butoi gol...

— Nu te-aş fi lăsat să faci asta.

Ea îi studie expresia feţei, dar privirea lui era aţintită la drum.

— Nu ai vrut ca ei să-mi vadă faţa. De aceea m-ai pus să mă întorc.

— Nu-mi plăcea felul în care te privea.

Părea gelos, după voce, însă ea nu dori să-l tachineze în privinţa asta, mai ales că ef ii purtase de grijă. Munceau împreună de ani de zile, dar Roland nu ştia că mama ei, vedetă de cinema, avusese un nemaipomenit succes şi pe coperţile revistelor din Franţa şi din America. Se simţea în siguranţa aşa, dincolo de zidul de apărare pe care ea însăşi îl clădise şi după care îşi ascundea teama ca nu cumva şi el, ca mulţi alţii înainte, sa nu o considere decât o verigă pentru a intra în legătură cu mama ei.

Adesea se întreba în sinea ei dacă lui Roland i-ar păsa de ea mai mult dacă ar şti că este fiica lui Ruby, nu doar colega lui. însă şi dacă ar face asta, probabil că nu ar spune nimic în mijlocul atâtor frământări. Dragostea nu ar face decât să ie complice misiunea de a salva de ia deportare cât mai mulţi copii... şi probabil inimile amândurora s-ar frânge.

— Eşti om bun, Roland.

El scutură din cap.

— Nu sunt destul de bun.

Ea îşi dori să-l ia de mână, să-i spună cât de multă bunătate văzuse în sufletul lui, bunătate care se revărsa şi asupra celor care îl cunoşteau.

— Rouă nu este chiar inutilă, spuse ea, în schimb.

El ridică din umeri.

— Dă viaţă plantelor, hrănindu-le în linişte.

— Ai învăţat asta la şcoală?

Ea aprobă din cap:

— La biologie.

— Vei fi o asistentă medicală minunată, Grace!

— Dacă mă voi întoarce vreodată la şcoală.

— Intr-o zi, te vei întoarce. Şi vei salva şi mai multe vieţi.

Chiar în acel moment, tot ce îşi dorea ea era să poată salva viaţa fetiţei din căruţă şi celelalte unsprezece vieţi care fuseseră furate de lângă ea.

— Cine are grijă de copii?

— Nu-ţi pot spune asta.

Avea încredere în puterea rugăciunilor, dar îşi dorea să poată face mai mult. Să îi salveze pe copii de una singură. Dar ea era pe acest pământ doar o slujitoare care aducea la masa cinci pâini şi doi peşti, şi care se ruga lui Dumnezeu să le înmulţească.

Grace nu înţelegea, şi probabil că nu va reuşi niciodată sa înţeleagă, de ce Dumnezeu nu salva vieţile tuturor, însă treaba ei, aşa cum îi spusese şi bunicul adesea, era să-i protejeze cu cre- dincioşie, pe cei lăsa ţi de Domnul în grija ei.

Căruţa lovi o denivelare a drumului şi Marguerite scoase un ţipăt. Grace începu să fredoneze un cântecel pentru ca fata să o audă, un cântecel pe care îl auzise la o biserică reformată franceză. Era despre umblarea cu Cristos prin întuneric şi furtuni, urmându-L peste toate piedicile, pe câmpurile de luptă şi prin tot răul care pândeşte peste dealurile din jur. Curând, i se alătură şi Roland. Nu-l mai auzise cântând, dar vocea lui puternică, ce purta cântecelul peste câmpuri, făcea ca prezenţa lui Dumnezeu să se simtă şi mai aproape.

Grace nu ştia unde Ie ducea, pe ea şi pe Marguerite, dar simţea că Roland era devotat lui Dumnezeu. Grace mergea alături de el prin toate văile din jur, înfruntând furtunile împreună.

Indiferent de ce va veni, ei vor face tot ce Ie va sta în putere pentru a-L urma pe Dumnezeu oriunde le-ar călăuzi paşii. în cele din urmă, rugăciunea lor era să se împlinească voia I ui. Cât timp vor putea canta, îşi spuse ea, vor fi biruitori.

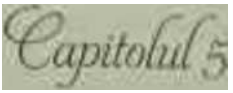

Un ciocănit o trezi pe Addie şi ea clipi de câteva ori pentru a se trezi în lumina dimineţii. O femeie de vârstă mijlocie ciocănea în geamul uşii, cu părul portocaliu căzându-i peste faţă în timp ce privea în maşină.

Addie răsuci cheia în contact şi coborî geamul maşinii.

— Eşti Tara Dawson?

- Da.

Părul femeii i se revărsă pe umeri când aceasta scîndreptă de spate, şuviţe mai lungi atârnându-i într-o parte.

— Am stat trează jumătate de noapte făcându-mi griji că te-ai rătăcit pe-aici.

Şi Addie fusese trează o bună parte din noapte, vorbindu-i bebeluşului care creştea în pântecul ei, de parcă ei sau ea ar fi putut auzi fiecare cuvânt. Dar oricât de incomod se simţise pe scaunul maşinii, nici nu-i trecuse prin cap să mai iasă din nou în întuneric şi în ploaie. în cele câteva ore în care reuşise să aţipească, a visat că un monstru dădea târcoale maşinii. Deşi nu multe lucruri reuşeau să o sperie, nu avusese nici cea mai mică dorinţă de a înfrunta o creatură mitică în mijlocul nopţii, nici măcar într-un coşmar.

— M-ai sunat? întrebă Addie.

Tara dădu din cap.

— M-am gândit că ai suna tu dacă ai avea nevoie de ceva.

Addie îşi ridică telefonul.

- Aici nu este reţea.

— Este un telefon în cabană.

Addie dădu din cap spre poarta şubredă din faţa lor şi spre casa de dincolo de aceasta.

— Asta-i cabana pe care am închiriat-o?

— Dumnezeule, nu!

Tara îşi ridică ochelarii înapoi pe nas.

— Am cam greşit indicaţiile, nu-i aşa?

i O confuzie majoră, gândi Addie.

— ■ prea m-am putut orienta după ele.

— De cele mai multe ori, nici eu nu reuşesc să fac asta.

Tara oftă de parcă cineva ar fi nedreptăţit-o.

- Jumătate aşa, jumătate altfel. „Jumătate" ar trebui să mă cheme.

Addie se uită la femeie, nedumerită.

— Este imposibil să te orientezi aici, pe întuneric, dacă nu cunoşti drumurile – sau, mai bine spus, cărările făcute de vite, de la vechea fermă de lapte.

Tara se uită la maşina închiriată a lui Addie.

— Ai dormit în asta?

— Nu ştiam unde să mă duc.

Addie sorbi o înghiţitură din sticla ei de apă.

— M-am temut să nu mă rătăcesc şi mai tare, încercând să găsesc drumul înapoi spre Newberg.

— Aid ai dreptate!

Tara îşi strânse mâinile.

— Acum mă simt îngrozitor. îmi vine să mă fac mică, aşa, cât un şoricel. Sau cât un păianjen. Mai bine, jumătate de păianjen.

— Mă descurc şi fără şoareci şi păianjeni.

Addie privi din nou casa, ia lumina zilei. Veranda largă, din faţă, se întindea şi pe partea laterală a casei, înc)inându-se uşor de parcă ar fi fost un loc de joacă înfricoşător. Totuşi, la lumina zilei, nu mai părea atât de înspăimântătoare ca pe întuneric.

— Am făcut-o lată de data asta, spuse Tara iegănându-se de pe un picior pe altul.

— Hai să te ducem „intr-un loc mult mai frumos.

Addie deschise portiera şi îşi dezmorţi picioarele înainte dea ieşi din maşină.

— A cui este casa asta?

Agenta de la firma de imobiliare aruncă o privire construcţiei:

— O actriţă de demult a locuit aici. Era foarte cunoscuta.

A primit chiar o stea cu numele ei pe esplanada din Caii.

Addie simţi cum adrenalina îi inunda tot corpul.

— Ruby Tonquin?

Tara seîntoarse brusc spre ea, clipind des pe deasupra ochelarilor.

— Ai auzit de Ruby?

— De ea şi de Grace.

— Cei mai multi oameni nici măcar nu ştiu că Ruby a avut o fiică. Majoritatea oamenilor nu ştiu nimic ...

Tara scutură un set de chei, cu una dintre mâini.

— Şi cum ai aflat de familia lui Ruby, mai exact?

Addic se hotărî ca, deocamdată, să nu dezvăluie tot ceea ce ştia despre Charlie. Cel puţin nu până când nu o cunoştea mai bine pe Tara Dawson.

— Îmi plac foarte mult filmele vechi.

— Chiar îţi plac, trebuie să recunosc! Ruby a mai încercat şi să ...

Vocea Tarei se stinse, căci, la rândul ei, încerca să păstreze unele informaţii doar pentru ea.

— Ştii cumva ce s-a întâmplat cu familia Tonquin? întrebă Addie, cercetând cu privirea fereastra sparta de la al doilea etaj.

— Au plecat de aici în urmă cu foarte mulţi ani. Este o poveste veche de-acum, spuse ea. Sper că nu ai închiriat cabana pentru a cerceta stelele.

— Doar Calea Lactee.

— Vei avea ce să vezi!

Tara arătă cu degetul spre maşina Audi pe care o parcase în capătul drumului.

— Ai nevoie de un mic-dejun în oraş, chiar acum. Fac cinste.

Sub nido formă nu avea de gând să se întoarcă în Newberg m maşina unei femei care se considera ceva între şoarece şi păianjen, în plus, avea nevoie, în primul rând, de câteva ore de somn, apoi de un duş fierbinte şi o ceaşcă de cafea fără cofeină pentru a se simţi iarăşi om. Abia apoi va începe să caute familia Iui Charlie.

— Aş vrea să ajung la cabană.

— Afund, la cabană vom merge, spuse Tara. Te voi duce chiar acolo.

Addie spera că femeia nu o va duce pe un drum la fel de întortocheat.

în timp ce Tara se îndrepta către maşina ei, Addie luă o gură de apă şi se urcă în maşină, pe care o întoarse către drum.

Dacă familia Tonquin a plecat din Oregon, oare încotro s-a îndreptat? Ideea acestei călătorii se înfiripase cu o săptămână în armă, în sufrageria Emmei, pe când Charlie dormea în camera alăturată. Cu o săptămână înaintea căsătoriei lor, i-a povestit Emma, Charlie călătorise în Oregon pentru a-şi vizita familia, dar ambii lui părinţi muriseră. De atunci, el nu a mai vrut să vorbească despre familia Tonquin. A fost de parcă viaţa lui a început în momentul în care a coborât din tren în Chattanooga.

Emma i-a respectat decizia de a păstra istoria familiei doar pentru el ... până acum. Căutase printre lucrurile lui şi găsise o fotografie îngălbenită în care Charlie era un adolescent ciufulit, iar alături de el stătea o fată cu câţiva ani mai mică, al cărei păr era legat cu o eşarfă. Cei doi erau înghesuiţi sub ramurile unei sălcii, iar Charlie ţinea în mână ceva ce semăna cu o farfurie.

Pe spatele fotografiei, cineva scrisese, de mână: „Copiii familiei Tonquin, 1946".

Charlie şi sora lui.

Poate că sora lui sau copiii ei încă mai trăiau. Sau poate că mai erau în familia Tonquin şi alţi copii, care aveau copii la rândul lor.

Timpul nu era de partea lor. Addie căutase deja detalii despre familia Tonquin, online şi la arhivele din Chattanooga, dar nu găsise decât câteva informaţii despre Ruby Tonquin, în care era amintită şi fiica ei, Crace. Nu găsise nimic despre un băiat pe nume Charlie.

Şi totuşi, spera ca Grace să fi fost sora lui Charlie, far Ruby, mama lui.

Addie nu a putut găsi nicio persoană cu numele Tonquin în statul Oregon, dar când aflase despre lacul Tonquin din partea de vest a Portlandului, care semăna foarte bine cu iacul din poza lui Charlie, şi de casa de închiriat din apropiere, Emma i-a cumpărat bilet de avion.

Addie credea şi că Emma a trimis-o în Oregon pentru că, la rândul ei, era convinsă că Addie avea nevoie să se vindece, la fel de mult precum Charlie. în orice caz, Addie era hotărâtă să găsească într-o săptămână un donator compatibil cu Charlie.

îşi trase maşina în spatele celei conduse de Tara. Telefonul sună şi, deschizându-l, Addie observă o singură liniuţă care indica faptul că avea semnal. Numărul Emmei apărea sub aceasta.

- Cum se simte? întrebă Addie în timp ce o urmărea pe Tara spre intersecţie.

- Se odihneşte, îi răspunse Emma. îmi făceam griji pentru tine.

- Nu am mai sunat aseară pentru că era prea târziu. Nu am vrut să-l trezesc.

- Mă poţi suna la orice oră, spuse Emma.

— Mulţumesc!

Charlie şi Emma erau ca părinţii ei de când Addie împlinise 17 ani. Nu voia să îi îngrijoreze spunându-le că nu avea semnal şi că nici nu se cazase încă.

- Mă rog pentru tine, spuse Emma.

- Mă bucur, îi răspunse. îi vom găsi rudele.

Oriunde ar fi plecat.

Vira într-o curbă, trecând pe sub un tunel de frunze, şi pierdu semnalul înainte ca Emma să îi transmită toată dragostea ei.

Dar ea știa cât de mult o iubeau Charlie și Emma. Și ea îi iubea, la rândul ei.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, dar și-o șterse repede. Nu avea de gând să îl lase pe Charlie să sc prăpădească fără a lupta pentru viaţa lui.

intersecţia era chiar în faţă, în vârful crestei Laurel Ridge. De acolo plecase noaptea trecută. Sau cel puţin aşa credea ca, că era acelaşi loc. Totul arăta diferit în lumina dimineţii. Senzaţiile înfricoşătoare dispăruseră, împrăştiate de soare şi de cerul albastru şi strălucitor, de frunzele care luceau după vântul şi ploaia din noaptea trecută.

După încă două curbe, dintre care de una nici măcar nu îşi amintea să o fi menţionat Tara când îi spusese indicaţiile, au ajuns într-o altă poieniță. În sfârșit, văzu lacul Tonquin în mijlocul văii de dedesubt, podgoria care se întindea pe coasta dealului din cealaltă parte şi salcia care îşi apleca ramurile peste apă.

Se părea că a găsit locul unde trăise Charlie. ■

Tara claxonă de câteva ori şi arătă cu mâna spre partea stângă a maşinii, de parcă Addie ar fi putut rata priveliştea.

Charlie vorbise de multe ori despre cât de frumoasă şi rezistentă era salcia. De fapt, de-a lungul anilor, colecţionase multe fotografii şi picturi cu sălcii, pentru biroul său. O amintire stăruitoare despre puterea pe care o au oamenii în mijlocul durerii, spunea el. Aplecare fără frângere.

Sălcii. Suspine. Singurătate.

Clătină din cap pentru a-şi şterge din minte ultimul cuvânt, însă lacrimile începură a-i şiroi pe obraji, fără ca ea să le poată opri.

„Un copac ce îşi poartă durerea pe umeri", spusese Charlie. în urmă cu mai bine de 30 de ani, el plantase o salcie în Tennessee, pe malul pârâului care-i mărginea proprietatea. Addie se refugiase de multe ori sub ramurile acesteia. Mai ales după ...

îşi şterge iute lacrimile şi o urmă pe Tara în josul aleii, către o căsuţă albă, care dădea spre Jac, şi spre un pâlc de pini.

Charlie spunea, adesea: „încă o zi". încă o zi în care vieţile lor să se bucure

de lumină.

Ea nu trebuia decât să răzbată prin orele din faţa ei, să nu se gândească la ziua de mâine, şi nici măcar la cea de ieri. Astăzi deja i se aşternea dinainte, îi plăcea lui Charlie să spună. Totul era pregătit.

Iar ea avea să se întoarcă. Trebuia să-i găsească sora cât mai repede şi să revină în Tennessee.

t *dDlttHtll o*

Castelul abandonat îi amintea lui Grace de vitejii muşchetari din perioada Revoluţiei Franceze, gata oricând să mânuiască spadele împotriva celor care i-ar fi ameninţat. Zidurile gri, spera ea, le vor proteja, pe ea şi pe Marguerite, până când fetiţa va putea trece în siguranţă graniţa franceză.

În curtea din spate, Grace trase adânc în piept aerul dimineţii, imaginându-şi că buruienile şi mărăcinii încolăciţi din jurul ei erau, de fapt, plini de flori. Aproape putea auzi flautele şi viorile din anii trecuţi, parfumul iasomiei şi al trandafirilor plutind prin ferestre şi încântând oaspeţii care dansau, veseli, pe podelele din interior.

O grădină însemna viaţă. Un micuţ Eden în care să fie în siguranţă.

Roland spera ca nimeni să nu îi deranjeze aici.

închizând ochii, Grace se aplecă peste balustradă şi îşi imagină locul acesta plin de copii, la fel ca cel în care lucrase, pentru prima dată, în Franţa. Copii care se jucau de-a baba-oarba în gardul viu sau printre ramurile viţei-de-vie care îmbrăca zidurile. Copii aşezaţi la mese lungi, printre straturi de flori, mâncând gustarea de după-amiază, şi care nu trăiseră niciodată cruzimile din lagăre precum Gurs.

Cât de dor îi era de fiecare dintre ei!

în depărtare, dincolo de zidul care stătea să se prăbuşească, plin de crăpături, văzu munţii plini de primejdii, care despărţeau Franţa de Spania. Acolo erau evrei francezi în libertate.

O vale lungă se întindea dincolo de caste! şi nori ameninţători pluteau deasupra Pirineilor. în curând avea sa ningă, zăpada baricadând drumul copiilor spre libertate, până în primăvară. Trebuia să plece înainte ca trecătorile să devină inaccesibile.

Alţi copii care fuseseră adăpostiţi de quakeri scăpaseră folosind rutele contrabandiştilor. Era o călătorie dificilă, cu cel puţin patru zile de urcuş solicitant până la graniţă, dar copiii erau foarte rezistenţi pentru vârstele lor. Şi erau hotărâri să supravieţuiască.

Până când Roland găsea o călăuză care să o treacă pe Marguerite peste munţi, cei trei aveau să aştepte în acest loc pustiu, deţinut, până nu demult, de aristocrats careîşi petreceau verile aici, le explicase el. O descendentă a acestora, pe numele Helene, locuia acum într-o cabană din apropiere şi avea câteva oi. Ea a fost cea care îi întâmpinase în seara dinainte, cu dna, şi le promisese mai multe provizii, în curând.

Văzând pereţii scorojiţi şi lipsa vreunui lucru nou, Grace ghid ca în acest castel nu mai locuise rumeni de cel puţin o suta de ani. Cum de-l găsise Roland, ascuns între dealuri, rămânea un mister, dar era un loc minunat în care să aştepte.

Imediat ce Roland aranja traversarea în Spania pentru Marguerite – pentru toţi cei 12 copii – Grace urma să se întoarcă la Gurs pentru a ajuta alţi copii care se ascundeau. Apoi, la sfârşitul războiului, odată naziştii plecaţi din Franţa, ea voia să se întoarcă în Oregon şi să trăiască alături de bunica ei.

Mai luă o înghiţitură din apa pe care o adusese din fântâna de afară. Deşi încă nu-l întâlnise pe Roland în acea dimineaţă, l-a auzit folosind staţia de transmisie pe holul principal. Umblase la aceasta de când sosiseră, ascultând şi poate transmiţând informaţii, căutându-i pe Suzel, pe Elias şi pe ceilalţi copii.

Dacă naziştii i-ar elibera pe copii, dacă spaniolii i-ar lăsa să treacă graniţa, poate că Marguerite s-ar întâlni cu fratele ei în Lisabona. Apoi şi-ar putea continua călătoria împreună, în siguranţă, la unchiul lor din New York.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei, dar Grace o şterse repede. Toate emoţiile care clocoteau în sufletul ei, mânia şi tristetea, rănile deschise care nu se vindecau în adâncime, toate acestea vor trebui să aştepte până după război. Mai târziu avea să plângă, dar deocamdată trebuia să fie puternică, pentru ea şi pentru copii.

Uşa din spate se deschise şi Roland păşi pe terasă, cu parul răvăşit de parcă abia se ridicase din pat.

— M-am gândit că poate vrei o cafea.

Sc aşeză alături de ea, întinzându-i ceaşca.

— Mi-aş dori să-ţi fi putut oferi şi lapte şi zahăr.

— Voi savura fiecare înghiţitură, aşa cum este.

Ea sorbi cu nesaţ din cafea, amărăciunea acesteia învăluindu-i plăcut corpul.

— Vreo veste despre ceilalţi copii?

— Cred că sunt încă lângă Saint-Lizier.

Inima ei porni să bată mai repede.

— Ce ai aflat?

— Suficient pentru a spera.

— Trebuie să ne asigurăm că Marguerite va fi în următorul convoi care va traversa munţii, spuse ea. Oficiul AFSC din Lisabona o va ajuta.

— Următorul convoi nu va pleca pentru încă o săptămâna, dar până atunci ar trebui să fiţi în siguranţă aici.

— Vom fi în siguranţă *cu toţii,* spuse ea, accentuând ultimele cuvinte pentru a-i da de înţeles că îl includea şi pe cl. Nu putea face asta de una singură.

El nu-i dădu de înţeles că observase cum sublimase ea cuvintele. Francezii nu au niciun interes pentru locurile astea pline de fantomele trecutului, iar germanii nici măcar nu ştiu că acestea există.

— Despre ce fantome vorbeşti? întrebă ea.

Cei mai multi dintre localnici sunt bine, în siguranţă, în tabăra înfiinţată de Gaulle, dar fantomele sunt poveşti menite

să-i ţină departe de castel pe cei rămaşi în zonă. Castelul este şi punct de oprire pentru piloţii Aliaţilor, când zboară în afara Franţei.

— Aliaţii mai au puţin şi vor elibera Europa, nu-i aşa?

— Aşa spune de Gaulle, dar nemţii susţin altceva. Ei soni siguri că vor câştiga războiul.

— Dacă naziştii câştigă, suntem pierduţi.

El o luă de mână şi ea se simţi încântată de felul în care pielea lui o atinse pe a ei.

— Nu-i vom lăsa să ne distrugă.

— Nu, nu-i vom lăsa.

Ea arătă din cap spre vârfurile albe ale munţilor, care parcă străpungeau cerul.

— Marguerite este o fetiţă puternică, dar nu ştiu dacă va reuşi să traverseze munţii.

— Ne va uimi cu forţa ei.

— Mă rog să fie aşa.

Ea sorbi din cafea.

Imediat ce Marguerite şi ceilalţi copii vor ft în siguranţă, mă voi întoarce la Aspet.

— Grace ...

Privirea lui rătăci către munţi înainte de a se întoarce către ea. *Precum caşmirul,* gândi ea, *atât sunt de blânzi ochii lui.*

— Ce este?

— Ai să mă aştepţi?

Moliciunea din ochii lui deveni aspră precum ghipsul, de parcă ea l-ar fi putut distruge cu răspunsul ei.

— Nu pentru mult timp, doar cât să-i găsesc pe copii. Dacă nu mă întorc ... – spuse el privind din nou spre munţi – trebuie să pleci de aici când îţi voi trimite vorbă, înainte ca ninsorile sâ înceapă în munţi.

Inima ei se strânse. Ce ar face dacă l-ar pierde? Nu putea suporta acest gând.

— Trebuie să te întorci, Roland.

— Nu ştiu ce va fi mai departe.

El îşi coborî privirea spre grădină.

— Trebuie să îţi trăieşti viaţa, Grace. întoarce-te ia şcoală, în Oregon.

Fii asistentă medicală.

— Dar tocmai mi-ai cerut să tc aştept, spuse ea, nedumerită de faptul că Roland se răzgândise, el, care spunea mereu ceea ce gândea.

— Te-am rugat pentru că ...

Uşa se deschise iar şi Marguerite, îmbrăcată în cămaşa de noapte din flanel, ieşi afară. Avea obrajii zgâriaţi din cauza scândurilor butoiului şi o tăietură i se umfla pe mâna palidă. în loc să se plângă, se ghemui între Roland şi Grace, privind o albină ce zumzăia în cerc printre plantele răsărite ici-colo, căutând nectar printre dărâmături.

Oare ce a vrut Roland să spună atunci când îi ceruse să-l aştepte? Cât de mult îşi dorea ca el să-i vorbească deschis despre viitorul lor împreună. îşi dorea ca ei să ţină la ea la fel de mult cât ţinea ea la ei. Dar, cu Marguerite înghesuită între ei, nu îl putea întreba mai multe.

Şi nid mai târziu nu avea să-l întrebe. Era periculos să se îndrăgostească în timpul războiului. Roland ştia asta la fel de bine ca ea. Iubirea lor i-ar fi putut pune în pericol pe copiii pe care îi aveau în grijă. Trebuiau să se concentreze doar pe misiunea lor până la terminarea războiului. Abia apoi vor putea vorbi deschis.

Grace o sărută pe fetiţă pe obraji.

— Bună dimineaţa şi ţie!

Privirea lui Marguerite nu se dezlipi de albină.

— îi este foame.

— Nu pentru mult timp.

Roland aruncă o piatră spre grădină.

— în curând, se va muta în livadă. Şi probabil va chinui o oaie. Grace scutură din cap.

— Albinele nu chinuiesc oile.

El îi aruncă o privire în care i se citea curiozitatea.

— Familia ta a avut oi !a fermă?

Cateva. faunii fac probleme, nu albinele. Se urcă pe botul oilor şi ...

Marguerite dădu din mâini:

— Opreşte-te!

— întrebarea importantă este şi Roland zâmbi către Marguerite, ţi-e foame?

— Foarte! răspunse Marguerite şi dădu din cap, convingător.

Grace era incredibil de fericită la auzul acestui cuvânt. Un copil care voia să mănânce era un copil care voia să trăiască.

Toţi trei intrară în castelul care stătea să se dărâme. Coridorul ducea către o scară mare, a cărei balustradă căzuse, facându-se ţăndări pe podea, şi apoi către o sală de bai ticsită cu scaune ce fuseseră tapiţate şi care acum aveau ţesătura roasă de şoareci. Fâşii de hârtie subţire atârnau pe pereţi şi bucăţi de marmură de la şemineu erau împrăştiate pe jos.

Aşezate unele peste altele, într-un colţ al încăperii, erau câteva cutii şi pensule. Probabil că, înainte de război, cineva începuse renovarea acestui loc. Lui Grace nu i-a plăcut niciodată să locuiască în hoteluri care arătau ca nişte palate, aşa cum îi plăcuse mamei ei, dar se bucură să vadă frumuseţea creată din cenuşă, care readucea lucrurile la viaţă. Dacă, după război, cineva şi-ar dori să renoveze clădirea, castelul ar fi un loc foarte rafinat.

Această sală se învecina cu bucătăria, cu oale de cupru care atârnau peste cel de-al doilea şemineu. Lângă chiuveta din lemn observă o pompă ruginită, care nu mai funcţiona, aşa că găleata fusese umplută cu apă de la fântâna de-afară.

Ea îşi ridică ceaşca şi sorbi ultima picătură de cafea.

— Şi unde, mai exact, ai pregătit cafeaua asta?

— în spate, pe foc, spuse Roland.

Ea puse ceaşca în chiuvetă.

— Te adaptezi foarte bine.

El scoase o punguţă de în din buzunarul hainei.

— îţi voi lăsa ţie restul boabelor de cafea.

Ea dădu din cap, refuzându-I. Oricât de mult îi plăcea, el avea nevoie de cafea

mai mult decât ea.

— Trebuie să iei cafeaua cu tine.

Şi totuşi, el puse punga într-un dulap, alături de mai multe castroane din lemn, dintre care unul plin cu merele pc care tot e) ie adusese în butoaie, şi altul cu napi şi cartofi. Mai multe recipiente din sticlă, pline cu făină şi miere, erau aşezate lângă castroane, iar pe podea era un sac de pânză plin cu năut.

— Helene vă va lăsa legume proaspete, şi poate chiar şi puţină came, la uşa din faţă, spuse el. În pădure sunt ciuperci pe care le poţi culege. Ştii pe care să le aduni?

— Ştiu câteva.

— Evită-le pe cele care sunt acoperite, în partea de jos a pălăriei sau pe tulpină, cu ceva verde sau galben.

Ea încercă să îşi alunge teama care o înfiorase:

— Ciuperci otrăvitoare.

— Exact.

El se aplecă peste vechiul cuptor, atingându-l uşor.

— Nici plita şi nici şemineul nu sunt funcţionale, dar lemne de ars sunt destule. Crezi că poţi găti pe foc?

Ea râse.

— Am trăit la fermă aproape toată viaţa, Roland. Atâta vreme cât avem ce găti, nu vom muri de foame.

— Helene se va asigura că nu vă va lipsi nimic.

Grace căută şi prin celălalt dulap şi găsi câteva ouă, alături de o bucată de unt. Apoi luă o lingură de lemn.

— Am să pregătesc un fel de prăjitură ia foc de tabără, înainte ca tu să pleci. Aşa, vei mânca şi tu şi nu vei mai pune la îndoială abilităţile mele de a găti.

— Dar nici nu m-am îndoit de acestea!

— Te pricepi să-i păcăleşti pe alţii, dar nu şi pe mine.

Zâmbind, el işi dădu părul pe spate, dar o şuviţă îi aluneca înapoi peste ochi.

- Nu te-aş minţi niciodată, *cherie.*

Ea îi îndepărtă şuviţa de pe ochi cu coada lingurii.

— Trebuie să te tunzi înainte de plecare.

— Dar eu mă ascund în spatele ciufului de păr.

— Doar pentru că tu nu îi poţi vedea pe nazişti, nu înseamnă că ei nu te văd pe tine.

După ce el se întoarse la staţia radio, Marguerite o ajută să amestece într-un vas de fontă făină, miere, ouă şi apă. Apoi Grace felie câteva mere pe care le adăugă deasupra aluatului înainte de a agăţa vasul de cârligul metalic ce atârna deasupra focului.

Un zgomot se auzi în tufişul din apropiere şi Marguerite tresari, speriată.

— Ce-a fost asta?

— Un iepure, sunt sigură.

— Elias l-ar fi prins pentru cină.

Grace se pricepea mai mult să îngrijească animalele de la fermă decât să le gătească, dar avea să-i asigure lui Marguerite toata hrana necesară, mai ales came. Fata va avea nevoie de tot ce era mai hrănitor, când avea să vină vremea să urce munţii.

— Dacă îl prinzi, găsesc eu o modalitate de a-l găti.

Prăjitura cu mere nu era grozavă, însă cei trei au savurat-o în acea dimineaţă de toamnă. Apoi Grace l-a ajutat pe Roland sa îşi strângă lucrurile, ascunzând radioul într-unul dintre butoaie. Prinzând un moment de neatenţie din partea lui, ea a strecurat lângă radio şi punga cu boabele de cafea de contrabandă.

El aduse caii care, până atunci, fuseseră priponiţi lângă un pârâu, şi îi înhămă la căruţă. Grace şi Marguerite urcară pe capră, lângă el, şi merseră împreună pe aleea îngustă, până la poarta de fier.

Pentru câteva scurte clipe, Roland îşi lăsă mâna peste a ei, destul pentru ca sentimente calde să o copleşească.

— Vei fi bine.

— Am să mă rog pentru tine, spuse Grace. în fiecare oră a zilei.

El se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Şi eu mă voi ruga pentru voi două.

— îmi va fi dor de tine, spuse ea, încercând iarăşi să îşi stăpânească bătăile inimii.

Cum de nu reuşea să îşi înăbuşe emoţiile care o năuceau, tăvă- şindu-i sufletul ca o furtună? Dorinţa aceasta de a nu-i da drumul.

— Pe curând, Colibri.

EI sărută apoi obrazul lui Marguerite, îşi scoase şapca în faţa amândurora şi plesni din hăţuri.

— Am să vă trimit vorbă.

Ea şi Marguerite rămaseră în capătul aleii acoperite de vegetaţie, dincolo de poarta de fier, făcându-i cu mâna până când nu mai zăriră căruţa. Grace se simţea de parcă el îi luase o parte din inimă, atunci când plecase.

Dacă nu se mai întorcea?

Nu se putea gândi prea mult timp Ia răspunsul acestei întrebări. în fiecare zi îi cerea lui Dumnezeu să-l orbească pe duşman, însă ea nu cunoştea planurile Lui. Ea trebuia să ajute copiii din Franţa, orice s-ar fi întâmplat până Ia sfârşitul războiului.

— Domnul Roland este albastru, spuse Marguerite.

Grace îşi întoarse privirea în jos, către ea.

— Şi eu sunt tot albastră.

— Nu, nu eşti, spuse Marguerite, privind-o cu atenţie. Tu eşti galbenă.

Grace o iubea pe fetiţa aceasta, însă nu o înţelegea de fiecare dată, şi culorile parcă se învârteau în mintea ei.

— Galbenul este o culoare bună?

Marguerite ridică din umeri, apoi privi înapoi, prin modelul din fier forjat al porţii.

Au stat multă vreme acolo, de parcă Roland ar fi urmat să se întoarcă.

Dar el nu a mai venit înapoi la ea.

('C apito! d 7

De pc veranda de lemn a cabanei, Addie privea doi ratai sălbatici traversând lacul. Pini deşi, ca un zid, înconjurau lacul Tonquin, dar salcia creştea singură, izolată de aceştia.

Privi copia fotografiei lui Charlie, pe care o avea în poală. Băiatul şi fata păreau a sta chiar pe marginea lacului, iar fata, cu părul împletit în codiţe, se agăţase de braţul lui.

Addic trebuia să o găsească pe această fetiţă.

Se ştia că Addie dărâmase un zid sau două în viaţa ei, tnai ales cu furia care o caracterizase în anii copilăriei. Apoi Charlie o ajutase sa înlăture pereţii de care ea însăşi se înconjurase, încercând să nu lase pe nimeni, bun sau rău, să intre în viaţa ei.

De data aceasta, Addie va dărâma zidul secretelor, de dragul lui Charlie. îl va demola cu forţa iubirii.

Numărul lui Kirsten licări pe ecranul telefonului şt Addie se grăbi să răspundă apelului de la prietena ei.

— Deocamdată, sunt în mijlocul pustietăţii, aşa că s-ar putea să rămân fără semnal şi să te pierd.

— Nu mă vei pierde niciodată.

Kirsten rosti cuvintele pe un ton amuzat, însă ambele femei ştiau cât de mult înseamnă.

— Mă bucur să aud asta.

Suflete pereche, aşa se considerau, ea şi Kirsten. Chiar dacă proveneau din locuri diferite, Dumnezeu le împletise inimile laolaltă cu 7 ani în urmă, când Addie devenise membră a bisericii din Knoxville, ca soţie a pastorului. Addie abia împlinise 22 de

ani, absolvise de putină vreme colegiul biblic şi cunoştea foarte puţine lucruri despre ceea ce însemna activitatea dintr-o biserică adevărata. Kirsten crescuse în mijlocul comunităţii creştine şi ştia aproape tot ceea ce Addie trebuia să înveţe, ca soţie a pastorului.

— Ai început să o cauţi pe sora Iui Charlie? întrebă Kirsten.

— Emma mi-a recomandat să mă odihnesc astăzi.

Oricum, biblioteca din Newberg era închisă duminica. însă ea nu prea voia să stea degeaba.

— O ador pe femeia aceea!

— Şi eu, dar nu sunt la fel de încântată ca Emma de acest sabat. Nu am mai stat singură o zi întreagă de când ...

De trei luni, se gândi ea. *Din ziua în care Peter a murit.*

— Eşti bine?

— Da, răspunse ea, răsucindu-şi verigheta pc deget. Nu arr. mai fost singură din iunie.

— Nu eşti singură, Addie.

— Nu am mai simţit prezenţa lui Dumnezeu de foarte mult timp, dacă asta vrei să spui.

— Dar El este încă acolo, la fel ca bebe Hoult, pe care încă nu t. poţi auzi... Şi eu îţi sunt alături, desigur. La un telefon distanţă.

Addie îşi puse mâna pe abdomenul încă plat.

— Mulţumesc!

— Când te întorci?

- Sâmbătă, cel târziu. Dacă bibliotecara mă poate ajuta să găsesc pe cineva din familia Tonquin mai înainte, atunci voi zbura în Tennessee mai devreme.

— Mi-e dor de tine, spuse Kirsten. Dacă va fi nevoie să stai mai mult, îmi iau concediu săptămâna viitoare şi vin la tine.

— Copiii de la şcoală au mai multă nevoie de tine.

— Am un înlocuitor perfect...

— Ne vom întâlni când voi reveni acasă.

— În Knoxville sau în Sale Creek?
— În Sale Creek, pentru moment.
Era singurul loc unde se simţea acasă.

După ce închise telefonul, Addie privi cum alte câteva raţe şi o gaşca se alăturară celor doi răţoi, toate păsările scufundându-şi capetele în apă. Era aproape ora unuz aşa că pasările probabil luau prânzul, gândi ea.

Dormise mai mult decât se aşteptase, patul din cabană fusese atât de cald, de confortabil, încât nu l-a putut părăsi. Chiar şi după noaptea agitată petrecută în maşină, ar fi trebuit să se trezească, totuşi, mult mai devreme, dar în unele zile trebuia să facă un efort herculean pentru a-şi ridica capul de pe pernă. în acele zile simţea o nicovală apăsându-i pieptul şi avea senzaţia că nu poate respira.

Odată ce reuşi să se ridice din pat, toată povara ce o apăsa dispăru şi lumina zilei o învălui cu speranţă. Era nevoie de timp pentru a se vindeca, aşa îi spusese consilierul, şi fiecare persoană avea propriul ritm. Poate că, în cazul ei, ar dura o viaţă întreagă să scape de nicovala din piept şi să se lase cuprinsă de lumină.

închise ochii şi lăsă scaunul pe spate, spriprtindu-se de peretele din lemn, ascultând ciripitul păsărelelor. Crescând într-un apartament din oraş, înconjurată de vecini zgomotoşi, claxoane şi zgomot permanent de emisiuni televizate, ea nu ştsuse ca păsările cântă cu adevărat până când judecătorul nu o pusese să aleagă între închisoarea pentru minori sau căminul pentru- fete din Sale Creek.

Trecuseră 12 ani de atunci, dar ea încă îşi amintea cum, la 17 ani, se trezise în prima dimineaţă Ia internat şi se întrebase ce cântec ciudat se auzea la radio. Când şi-a dat seama că sunetul se aude de afară, aruncase cu perna în fereastră, făcandu-şî colega de cameră să râdă, dar nedescurajând deloc păsările.

A fost prima surpriză dintr-o lungă serie de şocuri.

Chiar în acea dimineaţă în care păsările cântau de parcă ar fi fost Crăciunul, Emma a anunţat că toate fetele trebuiau să meargă la biserică, în camionete. Addie nu mai fusese niciodată în interiorul unei biserici, nici măcar pentru slujba obligatorie de Paşte. Deşi se prefăcea a dispreţul gândul acesta, purtându-şi sfidarea ca pe o armură, fusese multă vreme curioasă să afle cţ se petrecea dincolo de ziduri şi vitralii. O prietenă din liceu Jj spusese că în biserici erau sacrificate animale, şi mereu se întrebase în ce loc se întâmpla acest ritual şi de ce, dar mama ei nu îi permisese niciodată să păşească într-o biserică pentru a afla.

Mama ei era unu) dintre cei mai devotaţi credincioşi în Dumnezeu pe care

ea îi cunoscuse vreodată. Doar că, din perspectiva ei, Dumnezeu era dușmanul.

Addie verifică pe telefon cât era ceasul. Charlie și Emma se pregăteau, probabil, să meargă la slujba de seară. Când nu era în spital, Charlie nu concepea să piardă slujbele religioase de duminică – nici pe cea de dimineață, nici pe cca de seară. Era bine ancorat în comunitate și în cuvântul lui Dumnezeu.

Charlie și Emma o ajutaseră și pe ea să prindă rădăcini în același loc. Un loc în care a crezut că va fi indestructibilă, chiar dacă ar fi bătut vânturi nemiloase.

Inima ei schimbată a fost unul dintre motivele pentru care Addie și-a dorit să lucreze într-o biserică, ajutându-i și pe alții, ca și credința lor să prindă rădăcini. îl întâlnise pe Peter atunci când el susținuse o prelegere la colegiul biblic. S-au căsătorit după ce ea a absolvit liceul. Ca tânără soție a pastorului, ea l-a susținut cu toată ființa ei; a ținut lecții în fiecare săptămână la grupul de tineret, a învățat să facă fursecuri cu unt de arahide, care au devenit rapid foarte apreciate, și și-a împărțit timpul pe care-l putea petrece alături de soț cu ceilalți enoriași care aveau nevoie de el, la orice oră, pentru chestiuni urgente sau mai puțin importante.

Lui Peter îi plăcea să fie pastor. După câțiva ani de căsnicie, ea a început să creadă că poate îi plăcea prea mult. Charlie îi îndrumase mereu pe cei de care avea grijă către Domnul, dar Petet devenise destul de bun în a juca rolul lui Dumnezeu.

Și totuși, pentru câțiva ani, căsnicia lor fusese destul de reușită. Apoi, tot ceea ce ea crezuse a fi adevărat și tot ceea ce ea oferise căsniciei fusese luat de ape.

Privind în urmă, era clar că Peter devenise și zeul ei.

Trandafirul iernn

Ridicandu-se brusc în picioare, Addie răsturna scaunul de pe terasă şi îl lăsă jos. Orice ar fi crezut Emma, nu era o opţiune grozavă să stea singură în această cabană. Dar nu era o idee prea bună nici să umble cu maşina prin împrejurimi. Avea o imagine mult mai bună a zonei, datorită hărţii pe care o găsise într-un sertar. Chiar şi aşa, tot nu voia să se rătăcească.

Acesta era motivul pentru care plecase de foarte puţine ori din Tennessee. Ea şi Peter călătoriseră în Mexic, în luna de miere, iar când se întorseseră, ea se mutase în casa lui, la câteva ore de condus spre nord faţă de Chattanooga, lângă biserica creştină din Knoxville. Peter era mai mare decât ea cu 10 ani şi avea and fraţi. Familia lui era din Boston, iar părinţii ei muriseră înainte ca ea să împlinească 16 ani, aşa că ei doi îşi petreceau majoritatea vacanţelor alături de Charlie şi Emma.

încă de la început, Charlie văzuse mândria care avea să-l ducă pe Peter la pierzanie. O sfătuise, chiar o avertizase pe Addie să nu se căsătorească cu el. Dar Charlie tot l-a primit pe Peter ca braţele deschise, căci era soţul lui Addie. Niciodată nu o condamnase pentru alegerea făcută, şi ea îl va iubi întotdeauna pe Charlie pentru acest dar.

Ar fi fost insuportabil pentru ea să-i piardă, în acelaşi an. pe Charlie şi pe soţul ei.

îşi dorea să ştie planurile lui Dumnezeu pentru ea, acum că rămăsese fără Peter şi fără viziunile lui în legătură cu biserica şi familia. Viitorul i se părea confuz, căci nu mai auzea sfaturi şoptite. Să aştepte, asta părea că vrea Dumnezeu de la ea.

îşi legă şireturile pantofilor de drumeţie, îşi înfăşură eşarfa preferată în jurul gâtului şi ieşi pe uşa din faţă. Chiar dacă septembrie era abia la început, frigul toamnei se simţea deja în aer. Deşi plouase în cursul nopţii, atmosfera era uscată, fără umiditate, cum era în est.

O potecuţă şerpuia în jurul lacului, între copaci şi apă, şi îi purtă paşii departe de salcie. Oricât de frumos era acest loc,

absolut perfect pentru o vacanţă idilica, ea ar fi preferat să fi? alături de Charlie şi Emma, înconjurată de fetele de la Sale Creek.

Nu ar mai fi fost în viaţă astăzi fără Charlie şi Emma şi fără dragostea celor au lucrat împreună cu Dumnezeu pentru înfăp- tui rea unei minuni. Charlie şi Emma erau trecuţi de 70 de ani. Cineva trebuia să Ie ia locul, în cele din urmă ... dar nu încă. Peste o mie de fete ca ea, din afara oraşului Chattanooga, absolviseră programul din căminul Sale Creek şi mult mai multe aveau nevoie de compasiunea şi sfaturile lui Charlie, un domn carele iubea ca pe fiicele iui.

El şi Emma erau căsătoriţi de peste 35 de ani şi, chiar daca nu aveau copii biologici, cele mai multe fete care au fost Ia Sale Creek îl considerau pe Charlie tatăl lor.

Ar fi fost o greşeală să închidă uşile căminului chiar şi pentru un sezon, când atâtea fete aveau nevoie de stabilitatea şi de vin- decarea sufletească pe care le găseau acolo.

Addie păşi cu încredere pe malul lacului, simţindu-şi inima bătând nebuneşte în timp ce realiza câtă frumuseţe era în jurul ei.

Poteca de pe malul lacului fusese bine îngrijită, ierburile fuse- seră curăţate şi uscăturile, tăiate. Ambele părţi ale potecii erau mărginite de diverse plante: iarbă înaltă şi tufe de mure cu spini şi un mănunchi de fire de papură care îşi înălţau spre cer măciuliile pufoase.

Mure. Mănunchi. Măciulii,

O înşiruire ordonată.

De-a lungul malului se întindeau rugi viu coloraţi, încăr- câţi cu fructe de pădure, şi cele mai frumoase flori violete pe care Addie le văzuse vreodată, fiecare petală mărginind mijlocul florii, de parcă acesta ar fi fost centrul universului plantei Sentimentele pe care i le-a inspirat această plantă, toate culorile florii, o hipnotizară pentru o clipă, făcând-o să se întrebe care i-ar putea fi numele.

Dincolo de rugi era un podeţ deteriorat. După ce îi testă scân- durile, păşi pe acesta, iar podeţul se lăsă, până ce ajunse la câţiva

centimetri de suprafaţa apei. Aproape că era ca şi cum ar fi mers pe apă. Briza uşoară învolbură lacul şi aroma pinilor se răspândi în vale.

Dincolo de lac, pe dealul ce se înălţa în spatele pinilor, era o podgorie. în stânga ei, Addie putea vedea încă un pâlc de pini şi apoi un turn alb, acelaşi pe care îl observase cu o seară înainte. Casa lui Ruby Tonquin, dacă era să se ia după spusele agentei imobiliare, care îl oferise informaţii corecte doar pe jumătate.

Oare copiii lui Ruby crescuseră în casa aceea, împreună cu mama lor? Dacă da, oare mai erau acolo informaţii despre sora lui Charlie? Ceva cât de neînsemnat, dar care să o conducă pe Addie la ea.

Oamenii nu dispar, pur şi simplu. Cel puţin nu fără a lăsa în urmă câteva indicii.

O potecuţă îngustă ducea spre culmea dealului şi ea începu să urce încet, privind din când în când peste umăr pentru a fi sigură că nu pierdea din vedere cabana sau lacul. Nu merita să se rătăcească iarăşi, mai ales că Tara era singurul localnic ce ştia că ea era acolo.

Drumul acoperit cu pietriş se întindea dincolo de culme şi ea îl urmă înapoi, până la poteca acoperită de vegetaţie. Nu prea îşi imagina cum ar fi încăput o maşină pe aleea îngustă, printre copaci.

Cele două etaje vopsite în roşu şi turnul casei lui Ruby se înălţau deasupra copacilor, etalând ornamentele acoperite de muşchi. Fereastra de la al doilea etaj era spartă, probabil complet spulberată de pietre aruncate intenţionat, dar fereastra de la primul nivel era încă intactă şi acoperită cu o perdea ale cărei nuanţe, decolorate acum, de roşu intens şi alb, s-ar fi potrivit culorii exterioare a zidurilor.

Cum de nu renovase rumeni acest loc?! O casă cu vedere spre lac, cel puţin de la etajul al doilea, s-ar vinde pentru o sumă importantă, cu siguranţă. Natura revendicase acum o bună parte din zona înconjurătoare, acoperind toate ferestrele, cu excepţia

celor din turn. Cineva ar putea readuce locul acesta la viaţă, cu un ciocan şî un strat de vopsea.

Descuie poarta dîn faţă şi, printre buruieni, se strecură în curte pentru a vedea daca interiorul clădirii mai era locuibil. 0 potecă de piatră o conduse până la veranda din faţă şi ea sări de pe o piatră pe alta, de parcă ar fi jucat şotron.

Nu existau avertismente care să-i împiedice pe răufăcători să intre, aşa că, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva cineva locuia acolo. Doar puţine persoane, cele mai disperate, presupuse ea, ar fi ales să trăiască într-o casă atât de dărăpănată.

Respiră adânc şi încercă să străpungă cu privirea rândurile de pini şi stejari deşi, care crescuseră în curtea din faţă. Nido creatură înaripată nu părea că avea să o deranjeze, aşa că testă scândurile de lemn ale verandei, aşa cum făcuse şi la podeţ, şi abia apoi urcă.

Ciocăni o dată în uşa din faţă şi aşteptă puţin înainte de a apăsa pe clanţă. Era încuiată.

întorcându-se spre dreapta, ocoli veranda laterală şi, deodată, rămase ţintuită locului, şocată să găsească, în spatele casei, o grădină îngrijită. Straturi de flori înfrumuseţau panta dealului şi, dincolo de acestea, observă un rând de copaci. Coborî de pe verandă şi merse pe o potecă din pietre albastre, atât de diferită de cea din faţa casei. O adevărată capodoperă, cu linii îndrăzneţe, construită pe două niveluri. Casa stătea să se prăbuşească, dar cineva avea mare grijă de flori.

Piesa centrală a grădinii era o fântână în centrul căreia se înălţa o statuie ce înfăţişa o femeie, care ţinea în mână o torţă, apa curgând din flăcările sculptate şi căzând în stropi într-o mică piscină. Poteca de piatră se oprea în dreptul fântânii. Trei poteci de pe care iarba fusese cosită se îndreptau către gardurile vii care delimitau zonele cu flori ale grădinii.

Fascinată, Addie se plimbă printre straturile de flori proaspăt curăţate, inhalându-le parfumul.

Liliac. Lăcrămioare. Lavandă.

Cuvintele se conturau încet în mintea ei, flori violete împle- tindu-i gândurile şi liniştind-o. Florile de primăvară trecuseră de mult, dar trandafirii străluceau precum pietrele preţioase ale unei coroane princiare. Trandafiri piersic rozalii. Albastru sidefat şi cel mai întunecat roşu. Nuanţe de roz.

În capătul îndepărtat al grădinii era un foişor rotund, înconjurat de două garduri vii, îngrijite. Addie zâmbi, trecându-şi mâna peste frunzele acestora. Cel care a creat aşa ceva a fost, cu siguranţă, un artist, gândi ea.

Dacă Ruby plecase de aici cu mult timp în urmă, cine continua să îngrijească acest loc minunat?

Grădina aceasta, plină de flori şi atât de îngrijită, ar putea alina durerea din viaţa oricui. Ar putea face pe oricine să uite de tot, doar pentru un moment, şi să se bucure de frumuseţe. în lumina veşniciei, cum ar spune Charlie.

Ea ocoli grădinile cu flori şi se întoarse în pridvor. Uşa din spate era încuiată, ca şi cea din faţă, însă draperiile ferestrelor care dădeau spre spatele curţii erau date laoparte. l.a adăpostul palmelor, privi pe geam, în interior.

Văzu sufrageria de modă veche, în care erau două canapele de catifea, uzate, şi o masă lungă. Mobilierul era interesant, dar atenţia i-a fost captată de peretele îndepărtat alîncăperii. Acesta era acoperit de o pictură murală, o lucrare minunată ce înfăţişa munţi ca în Elveţia, uri castel şi un grup de oameni care ... Addie îşi strânse mâinile mai aproape de faţă, pentru a bloca lumina soarelui şi a observa mai bine pictura. Oamenii fuseseră pictat! îmbrăcaţi diferit, unele haine fiind mai moderne, altele fiind veşminte purtate pe munte de drumeţi. Nu le putu vedea feţele, dar culorile din jurul fiecărei persoane erau strălucitoare precum cele din grădina de trandafiri, multe dintre acestea încununând-le capetele, pentru ca apoi să cadă de-a lungul corpurilor. Ca un fel de aură.

Nu mai văzuse aşa ceva înainte.

Melanie Dobson

Fusese Ruby o artistă sau angajase pe cineva pentru a potrivi culorile din grădină?

Addie merse de-a lungul zidului pe fereastra căruia văzuse tabloul până când ajunse în celălalt capăt al casei. Veranda se termina acolo şi curtea era acoperită de buruieni, la fel ca în faţa casei. De parcă cineva se îngrijea doar de grădină.

Ceva parcă se târî în spatele ei, iar ca se răsuci, cercetând cu privirea gardurile vii şi straturile de flori, până la rândul de pomi din spate. Poate era doar o pasăre, care flutura din aripi printre ramurile copacilor, asemenea celei care o speriase cu mult timp în urmă, în Sale Creek.

Şi totuşi, avea senzaţia că cineva o urmărea. O senzaţie pe care se bazase foarte mult în copilărie.

întorcându-se în jurul casei, Addie părăsi veranda şi se grăbi să ajungă din nou la potecă. Experienţa îi spunea că nu ar trebui să trezească fantomele, căci nu s-ar întâmpla nimic bun. Trebuia să rămână concentrată asupra viitorului, să afle unde s-a dus familia Tonquin, nu să se preocupe de casa şi pământul lui Ruby. Oricare ar fi fost fantomele care rămăseseră acolo, nu doreau să fie deranjate.

apitnbif 8

Cine era fata care se uitase prin ferestrele casei lui Ruby? Era destul de drăguță, cu părul castaniu prins la spate și cu eșarfa roz în jurul gâtului, dar era mult prea curioasă pentru binele ei. Pentru binele oricui.

Casa era a iui Ruby și treaba lui era să o protejeze până la întoarcerea ei. Nimeni nu ar trebui să tragă cu ochiul prin ferestre.

Fata aceea petrecuse noaptea trecută pe proprietate, de parcă ar fi fost a ei. Și doar Caleb, tânărul care venea sâmbăta pentru a-l ajuta la muncile de prin grădină, avea dreptul de a veni în vizită.

Lui Ruby nu prea îi plăceau florile. Bărbații îi trimiteau zeci și zeci de buchete, dar ea le aprecia doar pe acelea pe care el aducea acasă. Grace sădise toate plantele, iar el le tunsese, le înmulțise și le îngrijise, astfel încât Ruby să aibă multe flori de care să se bucure.

În cele din urmă, fata cu eșarfă roz plecase și el curațase cu o bucată de pânză geamul din spatele casei, apoi verificase lacătul. Nu se întâmplase nimic rău, dar trebuia să fie mai atent.

Nimeni, în afară de Caleb, nu avea voie să intre. Nici acei copii curioși care veneau noaptea din oraș. Nici oamenii care veneau cu mașinile lor luxoase de parcă și-ar fi permis să cumpere totul. Și nici fata care își băgase nasul pe-acolo, aseară și astăzi.

Nu voia să se apropie nimeni de casa lui Ruby.

Bărbatul îndesă în buzunar bucata de pânză și se strecură pe sub un strat des de crengi de copaci, până ajunse la cabană de tip A, construită cu lemn de pe proprietatea Tonquin. O tot reparase

de-a lungul anilor. Adăugase un observator în mansardă şi tăiase ramurile superioare ale copacilor, creând o cale de acces între ascunzătoarea lui, ca o vizuină de vulpe, şi locuinţa lui Rubv. Adăpostul lui nu era uşor de observat de cineva din afară, însă el putea observa foarte bine toată casa. Ştiuse de fiecare dată când cineva intrase acolo, indiferent dacă era zi sau noapte. Insă toţi plecaseră fără a-şi da seama că el era acolo.

Uşa se izbi de trunchiul unui copac a tun ci când o deschise şi o pală de vânt trânti una dintre fotografiile lui. îndreptă cu repeziciune rama, înainte de a privi în ochii lui Ruby, aşa cum făcea de fiecare dată când intra în casă. Şi îi spuse că totul era în ordine. Că femeia aceea străină nu-i va mai deranja locuinţa.

FRANŢA

Fereastra de la mansardă şi culcuşul de perne de sub aceasta au devenit sanctuarul lui Grace în fiecare seară. De acolo putea vedea o parte din aleea dintre copaci şi, aşteptând întoarcerea lui Roland, o privea cu atenţie atunci când soarele apunea dincolo de munţi.

Trecuse o săptămână întreagă de când el plecase de la castel. 0 săptămână fără nîcio veste despre copiii pîerduţi sau despre o călăuză care să o ducă pe Marguerite peste munţi.

Poarta de la intrarea din faţă era acoperită de frunzele care se aşterneau de-a lungul aleii până departe, unde ea nu putea vedea. Helene o avertizase să nu mai meargă la poarta din faţă, iar în jurul castelului stabiliseră limite clare. Fântâna era într-o parte a graniţei stabilite, izvorul era în cealaltă parte.

Majoritatea adulţilor din acea zonă, îi povestise Helene, se temeau de fantome, însă copiii nu erau nici pe departe impresionaţi de poveştile cu spirite. Un copil, se temea ea, putea răspândi cu uşurinţă vestea despre prezenţa lor acolo, şi apoi nici măcar poveştile despre fantome nu i-ar mai fi ţinut la distanţă pe cei care urmăreau să obţină profit de pe urma denunţării vecinilor evrei.

în acele zile, Marguerite îşi făcea de lucru cu recipientele de vopsea pe care le găsise în bucătărie. Helene le-a spus că fata putea face orice dorea cu vopseaua, aşa că Marguerite a acoperit cu un cearşaf uşa către sala de bal. îşi petrecea cele mai multe

ore din zi înăuntru, promiţând că, în curând, o va surprinde pe Grace cu lucrarea ei.

Cât timp Marguerite picta, Grace îşi petrecea timpul în grădină, smulgând buruienile şi îngrijind plantele pentru ca, după lunga odihnă de peste iamă, florile să îmbobocească iar, la venirea primăverii. Nu că ar fi fost acolo pentru a le admira – avea să se întoarcă acasă imediat ce se va termina războiul – dar, cu ochii minţit >?i imagina cum va arăta locul peste ani şi ani.

A smuls ambrozia şi iedera târâtoare din răzoare, activitate care îi oferea o mare mulţumire sufletească, căd spera ca, îngrijind pământul, acesta să îi ofere lobodă, iarbă grasă şi urzici, care erau plante perene. Grace smulgea ierburile care distrugeau frumuseţea locului, dar păstra plantele benefice, pentru a avea ce mânca la nevoie.

Acei ani pe care îi trăise la fermă o pregătiseră pentru această călătorie mai bine decât orice altceva. Şi, dacă era să fie cinstită, şi primii ei ani la Hollywood îi dăruiseră tot ceea ce avea nevoie.

De la o vârstă fragedă devenise expertă în a se camufla în mediul înconjurător, şi chiar se făcea nevăzută dacă era nevoie. Petrecuse ore în şir urmărindu-şi mama care fermeca bărbaţii la petrecerile pe care Ruby ie adora. Când mama ei intra într-o cameră, bărbaţi de toate vârstele se împrăştiau precum găinile pe la mesele din jur pentru a aduna, pe farfurii elegante, mândruţi fantastice, băuturi colorate ornate cu cireşe şi felii de lămâie. Apoi se întorceau, ţanţoşi ca nişte cocoşi, gata să o impresioneze cu prada lor, iar Ruby îi lăuda mereu pentru darurile lor.

Uneori, bărbaţii îi aduceau bijuterii şi alte cadouri extravagante care ajungeau prin dulapurile camerelor de hote). Deşi făcea risipă de cuvinte, Ruby nu era impresionată, cu adevărat de acele daruri sau de cei care i ie aduceau.

Grace jurase ca niciodată să nu se folosească de aceleaşi tactici de manipulare în folosul propriu, dar ar fi făcut orice pentru a-i proteja pe copii.

- Domnişoară Grace?

Se întoarse, uimită să o vadă pe Marguerite.

— Ce este?

— Ţi-ar plăcea să vezi ce am pictat?

— Foarte mult.

Mai privi o dată spre cerul care se întunecase, doar o dungă roz sclipind încă deasupra vârfurilor munţilor. Trebuia să se grăbească dacă voia să vadă ceva în seara aceea.

începu ploaia, stropind fereastra, şi Marguerite îi apucă mâna. Ocoliră o grămadă de moloz şi mizerie căzute prin gaura din tavan, apoi Grace o urmă pe scara servitorilor şi de-a lungul coridorului, trecând pe lângă fosta bibliotecă şi pe lângă bucătărie. O draperie acoperea încă intrarea odăii în care lucrase Marguerite. Această încăpere cu pereţi scorojiţi găzduise cândva dineuri, la care doamne şi domni au dansat şi au cinat. Fetiţa trase draperia, de parcă trăgea cortina peste scena unde urma să înceapă o piesă de teatru. Grace închise ochii, lăsând-o pe Marguerite să o conducă înăuntru, iar când îi deschise, chiar şi în lumina crepusculară, rămase cu gura căscată de uimire.

Peretele interior fusese decojit complet, curăţat şi transformat într-un uriaş tablou cu picturi în nuanţe de maro ciocoiatiu şi cupru, de albastru ca cerul, de galben ca floarea-soarelui, de verde intens. Lucrarea începea cu o clopotniţă, creaţie asemănătoare celei din pictura „San Giorgio Maggiore la amurg", semnată de Claude Monet, cu vârtejuri de culoare pe cer.

— Aceasta este biserica, spuse Marguerite, arătând imaginea din partea stângă.

O cărare, pictată cu cercuri în nuanţe de verde şi maro, şi un râu albastru, acoperit de ceaţă, ducea de la Saint-Lizier către un hambar din piatră şi apoi într-o pădure în care copacii se aplecau, formând un tunel.

Grace atinse vopseaua uscată cu degetele.

— Tu ai un dar, Marguerite.

Fetiţa îşi încrucişă braţele, pierzându-seîn propriile-i gânduri.

— E doar ceea ce văd.

— Extraordinar!

Degetele ei urmară poteca din partea dreaptă.

Este pentru ca Elias să vadă pe unde am fost. Aşa va şti...

Graceîşi opri privirea pe o zonă foarte închisă la culoare, pri» care răzbatea o rază de lumină.

— Acesta este butoiul?

Fetiţa aprobă cu o mişcare a capului.

— Este remarcabil! a spus Grace. Mă bucur foarte mult că îmi arăţi toate acestea.

Marguerite îşi ridică pensula dintr-o găleată cu apă şi o şters pe un prosop.

— Trebuie să scot imaginile acestea din mintea mea.

Grace arătă cu degetul spre şirul de oale mici şi cutii metalice de lângă perete.

— De unde ai făcut rost de toate aceste culori?

— Helene le-a făcut, folosind ierburi şi plante pe care le-a găsit în pădure.

Marguerite a mutat un scăunel pentru ca Grace să poată merge de-a lungul peretelui. Pictura continua cu exteriorul gri a', unui castel şi o dungă lungă, la capătul căreia erau doi oameni Un bărbat şi o femeie lângă o căruţă.

— Aici eşti tu cu domnul Roland, explică Marguerite.

Ambele chipuri erau neclare, pictate cu vopsea bej, semn ca fuseseră lucrate de un tânăr artist. Grace se apropie de pictură şi observă nuanţele de galben strălucitor din părul ei nisipiu. Şi nuanţele de albastru din părul lui Roland.

— Galben şi albastru.

Privi în spate, către fetiţă.

— Ce semnifică aceste culori?

Marguerite dădu din cap.

— Nu sunt foarte potrivite.

- Nici nu trebuie să fie aşa, spuse ea. Aş vrea doar să ştiu semnificaţia lor.

Marguerite arătă cu degetul spre Roland.

— El este trist.

— Aşa este. Amândoi suntem albaştri.

Fetiţa dădu din nou din cap, arătând spre culoarea aurie.

— A ta simbolizează iubirea.

Grace se înfiora la auzul acelui cuvânt care semnifica tot ceea ce simţea în inima ei.

— Tristeţe şi iubire.

Marguerite s-a uitat către cutiile de metal.

— Nu mai am vopsea, spuse ea, lăsându-se copleşită de tristeţe.

— Ce altceva ai vrea să pictezi?

— Munţii şi copacii, dar aş avea nevoie de mai multe culori.

— Dumnezeu te-a înzestrat cu un dar, spuse Grace. Foloseşte culorile pe care le mai ai.

Grace îi invidia pe cei care puteau aduce lumină în această lume întunecată, transformând-o prin talentele pe care le aveau. Pe cei care aveau voci melodioase precum ale îngerilor, pe cei care puneau în cuvintele scrise înţelepciune, precum regele David, pe cei care aveau inspiraţia de a picta precum Marguerite.

O umbră se lăsă pe podea, Întunericul trăgând cortina înserării peste întreaga cameră.

— Trebuie să mergem la etaj înainte să se întunece de tot.

Era periculos să nu vadă pe unde mergeau în această clădire ale cărei balustrade căzuseră, iar podeaua fie lipsea, fie era acoperită de cioburi.

Mână în mână, se îndreptară spre scara interioară, curbată, pipăind zidul pentru a nu cădea. Ea număra treptele în timp ce urcau, păşind cu grijă peste treptele lipsă.

Ajunse la jumătatea scării, auziră un zgomot în partea de jos a casei. Sau poate se spărsese o fereastră. Parca se auzea vocea cuiva.

Apoi liniştea a învăluit totul.

Vocile, se gândi ea neliniştită, erau doar în capul ei. Dar Marguerite şopti:

— Ai auzit?

— Vocea?

Marguerite îi strânse mâna.

— Nu ştiu ce culoare are.

Grace începu să numere mai repede, căci se grăbeau în sus pe scări, către dormitorul din partea din spate a casei, lângă scara servitorilor, în care dormeau amândouă. Fereastra era încă intactă, acoperită cu o draperie neagră.

în camera lor erau patru paturi de campanie, şi încă patru în camera alăturată. 1 se spusese că paturile au fost folosite de cei care fugiseră de regimul politic. Poate că urmau să primească oaspeţi în scurtă vreme. Poate chiar în cursul acelei seri.

Dacă veneau şi alţi oameni, Grace se ruga să fie prietenoşi.

Marguerite aduse o lumânare şi Grace o aprinse cu chibriturile pe care le avea în buzunar. Apoi s-a asigurat că draperia închisă la culoare acoperea în totalitate fereastra biciuită de ploaie.

Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.

Ea începu să recite Psalmul 23 despre cum Dumnezeu îi mângâia pe oameni chiar şi în cea mai întunecată vale.

De afară răzbătu o voce, zgomote se auziră din hol, aşa că ta deschise imediat uşa dulapului pentru a se ascunde.

— Fantome, şopti Marguerite în timp ce Grace suflă în lumânare.

Oare aflaseră naziştii că ele se ascundeau în castel? Daca aşa era, oare cine le trădase?

— Domnişoară Grace?

Numele străpunse uşile dulapului şi ajunse în interior.

De îndată ce îi fu rostit numele, Grace auzi şoaptele copiilor. Nu era duşmanul şi nu era nici măcar vreun pilot fugar. Şi cu siguranţă nu erau fantome.

Erau copiii. *Copiii ei...*

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Grace deschise uşa şi privi către feţele obosite care se adunară în faţa dulapului, murdare şi cu năsucurile curgând.

Erau cele mai frumoase chipuri pe care ea Ie văzuse vreodată.

l-a numărat repede ... Suzel, şi Elias, şi Louis şi toţi ceilalţi. Erau 11. Nu lipsea nici copilul care nu fusese luat de naziști. în Saint-Lizier.

însă lipsea bărbatul înalt care plecase să îi caute. Cel care, cu zâmbetul nonşalant şi cu atitudinea curajoasă, îşi dezarma duşmanii.

Grace îşi deschise braţele, cuprinzându-i pe toţi sub aripile ei, acoperindu-i aşa cum nu reuşise să o facă până atunci. Deşi a sperat şi s-a rugat mult, nu credea că îi va mai revedea vreodată.

Dar, cumva, Roland îi găsise. Găsise o cale de a-i aduce acolo.

Privind în sus, o zări pe Helene şi îi văzu lacrimile adunate în ochii ei bătrâni. Marguerite stătea lângă ea, holbându-se la Elias de parcă el tocmai ieşise dintre paginile unei cărţi ilustrate. Sau dintr-un mormânt.

- Snowy, şopti el, întinzând mâna. Apoi îşi îmbrăţişă sora, strângând-o la pieptul lui.

Grace era bucuroasă pentru amândoi. Mai mult decât orice pe lumea aceasta, cei doi aveau nevoie să fie împreună.

- Unde este Roland? îl întrebă ea pe Elias.

— Ne-a părăsit cu câteva ore în urmă.

Bucuria din inima ei păli; simţea cum puterile o părăsesc.

- Cum adică v-a părăsit?

— Ne-a condus pe drum şi ne-a spus, mie şi lui Suzel, cum să ajungem la castel.

Grace simţi cum coastele începură să o strângă, apăsându-i plămânii. S-a căznit să tragă aer în piept. Copiii erau din nou în grija ei şi bucuria înlocuia durerea plecării lui. Şi totuşi, fără Roland, teama ameninţa să îi înăbuşe fericirea.

Se aplecă pentru a ajuta una dintre cele mai mici fetiţe să îşi dea haina jos.

Tocmai de aceea nu-şi putea da frâu liber inimii în aceste vremuri de război. Iubirea o făcea să nu se mai concentreze, aruncând întreaga lor misiune într-o ceaţă confuză, acum când timpul se scurgea în defavoarea tuturor.

Se îndreptă către Suzel şi îi aranja câteva şuviţe de păr care » ieşiseră din codiţele împletite

— Unde v-au dus naziştii?

— într-o închisoare din Saint-Girons. Ne-au. închis pe toţi într-o celulă şi ne-au lăsat în paza poliţiştilor francezi.

Se cutremură când în minte îi apăru imaginea copiilor după gratii.

— Ai avut foarte bine grijă de toţi.

Tânăra copilă îşi frecă braţele, înfiorată de aerul rece al serii.

— Nu am putut face mare lucru.

Mai departe, nu mai conta pentru Grace decât să ajute cât mai mulţi copii să traverseze munţii. Ea se simţise uşurată gândin- du-se că fuseseră suficient de sănătoşi pentru a călători până aici, dar o privire mai atentă îi dezvălui nasuri roşii şi obraji scofâlciti. Şi o frică aproape palpabilă. Cu siguranţă micuţii asistaseră la întâmplări îngrozitoare cât timp fuseseră închişi.

Unde vă sunt rucsacii? a întrebat-o pe Suzel.

— I-a luat gardianul.

Actele lor de identitate erau în rucsacul ei, iar celelalte le aveau cusute în căptuşeala hainelor. Acum erau înfăşuraţi doar în paltoane şi în pături. Naziştii le răpiseră familiile şi le luaseră toate lucrurile de care aveau nevoie pentru a supravieţui. Putins lumină dumnezeiască putea fi găsită în sufletul oricărui om, aş fusese învăţată. Dar în sufletelor celor care erau capabili de o as menea cruzime, îi era greu să o afle.

Ajută alt copil să îşi desfacă şireturile espadrilelor şi ată încălţările de pânză la uscat.

— Cum aţi reuşit să ieşiţi din închisoare?

Suzel îi răspunse:

— Ne-au găsit Roland şl Elias.

Când Grace îşi întoarse privirile către băiat, Elias ridi umeri, cu privirile aţintite asupra unei crăpături din pode ea observă că el încă avea rucsacul.

Ei fusese cel ce-ai unsprezecelea copil, cel pe care naziştii nu-l prinseseră. În loc să se ascundă, se întorsese după ceilalţi copii.

Oare Roland ştiuse că Elias nu fusese prins? O parte din ea se înfurie pe Roland (pentru că, dacă ştiuse, nu îi spusese şi ei că Elias era liber, şi pentru că-i permisese băiatului să-l ajute într-o misiune în care şi-ar fi putut pierde viaţa amândoi), dar deseori Roland vedea puterea ascunsă în cei din jur atunci când alţii îi credeau slabi. El îl considerase pe Eltas bărbat, nu băieţel, aşa cum îl vedea Crace.

îl cuprinse pe Elias cu braţele. Deşi nu era destul de bătrână pentru a fi mama unui băiat de 13 ani, chiar aşa se simţea în acele momente: mândră de el pentru că înfruntase acest duşman puternic şi negociase eliberarea copiilor.

— Tu chiar ai făcut asta! îi spuse ea cu admiraţie, cercetându-l din cap până la picioarele ale căror degete ieşeau prin pantofi.

— blu-i puteam lăsa pe naziști să îi ia.

Ea dădu din cap, încercând să îşi pună ordine în gânduri.

— Roland ţî-a spus unde s-a dus?

Elias îşi înfundă mâna în buzunarul din care scoase o bucată de hârtie.

— Mi-a spus să îţi dau asta.

Ea citi repede scrisoarea.

Mai am ceva de făcut înainte de a ma întoarce, dar te noi găsi după plecarea copiilor.

în partea de jos desenase o pasăre colibri.

îşi simţi faţa caldă. Poate că zbuciumul din inima lui era la fel de intens ca cel din inima ei.

Copiii nu aveau de unde să ştie detaliile călătoriei pe care o aveau de făcut în munţi, dar ea trebuia să îi pregătească dându-le să mănânce şi lăsându-i să se odihnească. Nici munţii, nid naziştii nu le-ar arăta milă dacă ar fi prea epuizaţi pentru a urca.

Unul dintre copii se ghemui într-un colţ. Era Louis, băieţelul de 4 ani.

Tremura atât de tare, încât nu își putea descheia nasturii

[a] P[a^on]- Grace îl ajută să şi-l scoată, iar cămaşa mototolită a băieţelului se umflă peste toracele lui ca un cort supradimensio- nat. Nu era de mirare că tremura. Corpul lui slăbit nu mai avea rticiun strat de grăsime care să-l protejeze de frig.

Era nevoie de zile, de luni, poate chiar ani, pentru ca aceşti copii să îşi refacă trupul, mintea şi sufletul.

Marguerite înfăşură trupul iui Louis într-o pătură, iar când băiatul aţipi, Grace se întoarse către Elias.

— Eşti, un tânăr foarte curajos.

Altruist, aşa cum şi ea îşi dorea să fie.

— Cum ai reuşit să îi scoţi din închisoare?

El dădu din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ea ar fi vrut să ştie fiecare detaliu al salvării copiilor, însă nu dorea să îi forţeze să vorbească despre asta. Trebuia să aştepte ca el să fie pregătit. Poate că mâine dimineaţă îi va povesti.

— De când nu aţi mai mâncat?

El ridică din umeri.

— Am găsit câteva mere pe drum.

— Vino cu mine, îi spuse ea. Hai să aducem tuturor ceva de mâncare şi apoi vă puteţi odihni în paturi.

Copiii continuau să vorbească în şoaptă, de parcă erau naziști în camera alăturată, dar probabil că era o dovadă de înţelepciune din partea lor. Niciunul dintre ei nu ştia precis când ar fi pulul apărea duşmanii.

Helene felie pâinea neagră în bucătărie, pregătind totul la lumina lămpii cu kerosen. Grace scoase aproape jumătate de kilogram do năut, aruncând boabele peste cele care erau deja puse la înmuiat în oala cu apă. A doua zi va face supă cu boabele de năut şi morcovii aduşi de Helene.

- Iţi mulţumesc pentru că faci asta, spuse Grace.

— Am avut grijă şi de ceilalţi copii, răspunse Helene în timp ce ungea

feliile de pâine cu unt alb, din lapte de oaie. Când au stat aici.
Grace își coborî vocea:
— Care copii?
— Aceia pe care i-a adus nepotul meu.
— Nepotul tău ...
Imediat ce rosti aceste cuvinte, Grace a înțeles: așa știuse Roland de castel. încă o dată, elîncercase să păstreze secretul. Pentru a-i proteja pe toți.
— Roland a locuit în apropiere înainte de război?
— A crescut în sat, apoi a mers la studii, în Oxford. S-a întors din Anglia pentru a mă ajuta cu copiii care veneau de peste munți, din Spania.
— Și acum tu îl ajuți pe el, spuse Crace și unse feliile de pâine cu unt, alături de Helene.
— Voi face orice pentru a-i ajuta pe cei care vor să scape de acest regim.
— Copiii nu pot sta aici multă vreme.
Helene puse pe masă cuțitul și spuse, cu voce tristă:
— Unde altundeva s-ar putea duce acum?
Mâinile lui Grace tremurau în timp ce întindea untul peste ultima felie de pâine. Nu se putea concentra asupra a ceea ce s-ar putea întâmpla mai departe. Doar pe ceea ce le oferea Dumnezeu. Această binecuvântată hrană pentru copii. Proteine și alimentație adecvată pentru a-i pregăti pentru drumeția periculoasă pe care o aveau de făcut.
- Să sperăm că Roland va trimite călăuza în curând.
— Când vor fi lucrurile sigure, va face totul pentru ca voi să găsiți drumul.
— F.u nu plec din Franța, îi explică Grace. Numai copiii.
Helene luă tuta dintre tăvi și Grace o urmă, ducând-o pe cealaltă. Unii dintre copii mâncară imediat; alții ciuguliră din feliile de pâine până când Grace insistă să le mănânce. Le-a explicat că era nevoie să își recapete forțele.

Apoi, somnul îi cuprinse imediat pe copii. Dar Grace rămase trează ore în şir. Ceea ce îşi dorea era să-i ajute să îşi găsească drumul spre libertate. Acesta era motivul pentru care Dumnezeu o adusese acolo. Cât de mult îşi dorea să-I audă vocea în seara aceea, mai puternică decât toate celelalte voci din mintea ei, mai puternică decât teama care o copleşea.

Auzea respiraţiile uşoare din cameră şi simţea agitaţia copiilor provocată de vise. Niciunul dintre ei nu ştia când ar putea apărea naziştii, căutând copii evrei pentru a-şi face norma, dar Roland îi spusese să aştepte, iar ea avea încredere în vorbele lui.

Când va sosi vremea, copiii vor pleca împreună. De data aceasta, niciunul nu va fi lăsat în urmă.

Addie aştepta în faţa clădirii şcolii care devenise arhivă, până când tânăra cu părul negru şi împletit spic, care lucra acolo, descuie uşa din faţă. Crescând într-un cartier rău famat, Addie învăţase mai bine cum sa citească oameni, nu cărţi, dar astăzi va răsfoi toate documentele pentru a găsi informaţii despre familia lui Charlie. Se ruga să nu dureze prea mult, sperând că va descoperi rapid ceva.

— Cu ce vă pot ajuta?

Addie privi cu atenţie la femeia aşezată de cealaltă parte a biroului de la recepţie. Să fi avut spre 30 de ani, poate. De-o vârstă cu Addie.

— încerc sa găsesc informaţii despre familia Tonquin, explică ea. Trăiau în apropiere.

Femeia o privi, curioasă.

— Scrieţi un articol despre ei?

— Nu.

— De obicei, persoanele care întreabă despre ei lucrează la documentare despre Hollywood sau ceva de genul acesta.

Citise biografia lui Ruby în avion, dar aflase detalii mai degrabă scandaloase, lipsite de substanţă. Autorul nici măcar nu amintea de faptul că Ruby avusese un copil, însă Addie găsise deja aceste informaţii pe internet.

— Este ceva mai personal.

Femeia clipi, nedumerită.

— Sunteţi rudă?

încerc să aflu ce s-a întâmplat cu copiii lui Ruby, spuse ea.

— A avut doar o fată, şi Grace a plecat de aici cu mult timp în urmă.

— Dar fiul ei?

Femeia îşi făcu de lucru, aranjând un teanc de cărţi.

— Nu ştiu nimic despre fiul ei.

— Ştiţi cumva încotro a plecat Grace?

Femeia ridică din umeri.

— Unii spun că s-a ascuns după ce mama ei a fost ucisă.

Addie tresări. Citise în biografie despre ceea ce părea să fi fost o crimă, însă cadavrul nu a fost găsit niciodată.

— Cine credeţi că a ucis-o pe Ruby?

— Nu am nicio idee, spuse femeia. Unii dintre localnici cred că ea ar fi fugit, de fapt. Sau că ar fi fost răpită de un admirator. Avea foarte multi, să ştiţi.

Spunând acestea, se ridică în picioare.

— Avem un dosar cu mai multe articole despre Ruby şi Grace, decupate din diverse publicaţii. Am să vi-i aduc imediat.

Addie găsi un scaun lângă biroul de la intrare şi urmări cu privirea oamenii care depuneau diverse documente, intrând pe uşa din faţă. Poate că va reuşi să afle chiar astăzi informaţii despre familia Tonquin şi apoi va pleca spre casă.

Emma şi Charlie îi spuseseră ca poate locui în casa lor pentru oaspeţi cât timp va avea nevoie, ajutând la treburile casnice şi petrecând timp cu fetele. Ea se gândea că situaţia aceasta nu va dura o veşnicie, dar le era recunoscătoare pentru că îi oferiseră un loc unde să se simtă în siguranţă.

Materialele pe care le găsi în dosarul gros erau, de fapt, o colecţie de articole decupate din revistele vremii, şi erau despre Ruby, vedeta filmului mut care devenise steaua ecranelor argintii, pe care filmele îşi găsiseră vocea.

în dosar erau două articole ~ unul din revista *Clamour of Hollywood* din 1939 şi altul din revista *Vogue.* Ruby Tonquin fusese, cu siguranţă, o femeie fermecătoare, fotografiată alături

de cei mai apreciaţi actori ai vremii: Clark Gable, Spencer Tracy, Cary Grant. într-o fotografie de la Festivalul de film din Veneţia, părul ei negru şi strălucitor era tuns scurt, puţin mai jos de umeri, buzele pline străluceau de la ruj, ochii întunecaţi aveau aspect dramatic şi părea că ea poza aparatul de fotografiat, nu invers.

Addie nu ar fi descris-o ca fiind o femeie frumoasă. I se părea mai degrabă o vrăjitoare cu un măr ispititor în mână. O momeală vie, care aşteaptă să fie muşcată.

Probabil erau doar aparenţe, cultivate pentru publicul admirator. Jurnaliştii nu surprinseseră imagini cu ea plimbându-şi căţelul sau ducându-şi copiii la şcoală. Fiecare poveste despre ea era atât de aranjată, încât semăna cu părul femeii, mereu perfect pieptănat, coafat şi dat cu fixativ.

Cum era Ruby, dincolo de paginile revistelor?

Addie venise aici pentru a afla informaţii despre ce se întâmplase cu copiii femeii, nu cu Ruby, dar tot era curioasă. Câteva articole din anii '20 publicaseră fotografii cu Ruby şi micuţa ei copilă, ghemuită lângă ea pe canapea, însă Grace părea mai degrabă un animal de companie (o pisică sau un căţeluş trist, în cuşcă), nu un copil mic.

Ea scoase fotografia cu Charlie şi sora lui. Detaliile parcă nu se potriveau, oricât de mult le întorcea pe toate părţile. Fata din această poză, făcută în anul 1946, era mult prea tânără să fie Crace.

Poate că Charlie avusese doua surori.

El călătorise din Oregon în Tennessee când avea *17* ani, aceeaşi vârstă pe care o avea şi Addie când ajunsese la Sale Creek. Viitorul, îi spusese cândva Charlie, conta pentru el mai mult decât trecutul.

Uitând ce este în urma mea şt aruncându-mă spre ce este înainte (Filipeni 3:13). Charlie obişnuia să rostească des acest verset. îi plăcea să spună că el se concentra asupra următoarei curbe, însă pentru a putea îmbrăţişa viitorul, trebuia să privească spre trecut.

Addie frunzări încă două articole. Oare de ce nicăieri nu se pomenea nimic despre fitil lui Ruby? Charlie s-a născut în anul 1930, deci avea 73 de ani acum, dar niciunul dintre articolele din anii '30 nu aminteau despre el.

Charlie nu a vorbit niciodată despre Ruby sau despre Grace. Cel puţin, nu cu ea. Dacă Emma l-ar fi întrebat mai multe pentru a afla ce îşi mai amintea despre sora lui, cercetările ei ar fi fost mult mai lesne de dus la bun sfârşit. Dar Emma îşi făcea griji că el le-ar fi spus să renunţe la căutări, şi nici ea, nici Emma nu voiau să se oprească.

73ri apoi un articol din anul 1946, pe o foaie pătată şi mototolită, dintr-o revistă de divertisment numită *Photoplay,* deci apărut la un an de la terminarea celui de-Al Doilea Război Mondial, între reclamele pentru crema dermatologică Pond's, Royal Crown Cola şi pudrele pentru faţă Parisian, era şi o poveste despre Ruby, care începea cu detalii despre naşterea ei la ferma de lapte a părinţilor săi.

Povestea era ilustrată cu imaginea unei ferme din apropierea lacului Tonquin. Ruby ajunsese la Hollywood în anul 1917, în ajunul împlinirii vârstei de 18 ani, şi în următorii 20 de ani a avut rolul principal în aproape 20 de filme, câştigând premiul Oscar înainte ca gloria ei să pălească. Şi nu dispăruse de pe ecran treptat. După ce ultimele ei două filme nu avuseseră succesul aşteptat, dispariţia lui Ruby a fost precum cea a unei stele căzătoare care străbatea arzând cerul verii.

Următorul articol era dintr-un ziar local, scris în vara anului 1947. Se vorbea despre finalizarea casei lui Ruby, situată între dealurile de la nord de Newberg. Designul acesteia putea rivaliza cu cel al oricărui alt conac de la Hollywood. *Chateau sur Iu Colhne* – Castelul de pe colină – aşa îi spunea ea, indiciu al obsesiei pe care o avea pentru tot ceea ce era franţuzesc.

Addie dădu pagina şi continuă să citească articolul. Jurnalistul nici macar nu amintea de familia lui Ruby.

Urmară alte câteva articole, într-un ştii foarte diferit. Se părea că Ruby ieşise din lumina reflectoarelor cu o ultimă petrecere, spre sfârşitul anilor '40. Crimă, sugera unul dintre articole. Altele menţionau că, pur şi simplu, Ruby dispăruse.

Oare familia ei ascunsese ziariştilor cauza morţii ei? Charlie trebuie sa fi fost la sfârşitul adolescenţei atunci când ea a murit. Oare el şi sora lui plecaseră deja din Oregon? Dacă aşa a fost, unde plecase Grace?

Addie a înţeles foarte bine de ce familia refuza să vorbească reporterilor despre pierderea cuiva drag. în zilele noastre ar fi dificil să nu se afle astfel de ştiri, dar se pare că în vremea aceea oamenii respectau mult mai mult viaţa privată. Publicul nu putea afirma că ştie toate detaliile despre vedetele preferate.

Dar, cu siguranţă, cineva din familia îbnquin trebuia să ştie ce se întâmplase.

Ultima petrecere la castelul lui Ruby avusese loc în anul 1947, găzduită de ea şi de fiul ei, conform articolului din revista *Photoplay.*

Addie se lăsă pe spătarul scaunului, calculând anii în minte. Era chiar anul în care Charlie ajunsese în Chattanooga. Oare î! speriase ceva în perioada aceea? Poate întreaga familiesesperiase.

Cauza morţii lui Ruby nu era relevantă pentru încercarea de a-) ţine pe Charlie în viaţă astăzi, dar ea tot voia să ştie ce îi făcuse să plece.

în partea de jos a dosarului observă un teanc de hârtii. Acestea fuseseră capsate, iar coperta era dactilografiată cu font Courier. Era o lucrare de cercetare a unui student de la Liceul George Fox din Newberg, scrisă în anul 1960. În loc să se concentreze asupra lui Ruby, bărbatul acesta, Jonathan Lange, scrisese 20 de pagini despre Grace.

Lui Addie i se păru că descoperise un filon de aur curat'. Spera ca acolo să fie soluţia pentru a o găsi pe Grace sau pe copiii ei.

Işi trecu degetul peste partea de sus şi simţi hârtia fermă, de parcă nimeni nu se deranjase până acum să afle ceva despre fiica

lui Ruby. Dădu deoparte coperta şi începu să citească povestea unei fetiţe născute la Hollywood, în anul 1918.

La vârsta de un an, Grace (şi a Iţi 500 de milioane de oameni din întreaga lume) a contractat febra spaniolă, iar membrii mai vârstnici ai familiei Tonquin îşi aduseseră nepoţica înapoi la Newbetg. Conform articolului din ziar, Grace a fost la Hollywood de mai multe ori, pentru a-şi vizita mama. Uneori stătea acolo mai multe luni, dar mereu sc întorcea la casa bunicilor ei.

După liceu, Grace a urmat cursurile Colegiului Pacific, rede- numit mai târziu Colegiul George Fox, şi apoi Universitatea George Fox. în al doilea an de studiu, Grace s-a mutat în Franţa pentru a oferi ajutor copiilor care fugeau de Războiul Civil din Spania. Rămăsese apoi în Franţa, ajutând copiii francezi pe durata celui de-AI Doilea Război Mondial. în anul 1943, Grace fusese închisă pentru încercarea de a conduce în Spania un grup de copii.

Addie dădu repede pagina, sperând ca Jonathan Lange să fi notat ceea ce se întâmplase cu Grace după război. Şi apoi poate avea să afle mai multe informaţii despre Charlie şi cealaltă soră, poate chiar şi despre motivul plecării lui Charlie din Oregon.

Tocmai începea să citească pagina următoare, când îşi simţi telefonul vibrând în buzunar.

— Charlie a întrebat de tine, îi spuse Emma după ce Addie ieşi din clădire şi se aşeză pe o bancă.

— l-ai spus unde am plecat?

— Nu am avut de ales.

Niciuna dintre ele nu voia să-i dea speranţe deşarte sau să îl facă să se simtă frustrat de căutările lor, însă Emma nu îşi minţea niciodată soţul.

— Şi? Ce a spus?

— Vrea să vorbească cu tine.

Addie trase adânc aer în piept.

Bine.

Auzi un zgomot în telefon. Emma îi înmâna telefonul iui Charlie.

- Adeline!

Era numele ei întreg, căci el aşa îi spunea încă de când ea venise la Salt Creek.

- Nu ţi-ai luat la revedere.

- Noi nu am vrut ca tu să ştii unde sunt, îi spuse ea. Nu voiam să îţi dăm speranţe.

— Speranţa mea este doar în Domnul.

— Dacă vom putea găsi un donator care face parte din familie, măduva lui ţi-ar putea salva viaţa.

Şansele erau de 25% să existe potrivire între fraţi, aşa spusese doctorul. Mai mici cu o nepoată sau un nepot, dar Grace nu voia să renunţe la speranţa în această şansă.

Trecu ceva timp până când el îi vorbi din nou.

- Lacul Tonquin este tot acolo?

- Da, este.

— Şi salcia?

— Este tot aici.

— Puternică în mijlocul lacrimilor. La fel ca tine, Adeline. Te va ajuta să duci povara pe care o ai pe umeri.

Dar ea nu dorea să vorbească acum despre suferinţa ei.

- Ai găsit-o pe Crace? a întrebat el, şoptit.

- încă nu. Sunt la arhivă acum, caut informaţii despre unde ar fi putut pleca.

- Grace a fost nevoită să plece din Oregon.

Vocea lui tremura de durere.

— Nu a avut de ales.

— Ce s-a întâmplat, Charlie?

- Eu am făcut ceva îngrozitor. Ceva care ...

Ea se lăsă pe spătarul băncii, mângâindu-şi cu o mână pântecul.

- Poate că nu este prea târziu pentru a îndrepta lucrurile.
— De data aceasta, mă tem că este.
— Tu spui că Dumnezeu urmăreşte mereu mântuirea.

— Și cred că este adevărat, cu excepția acelei mântuiri care, uneori, are loc în viața următoare.

Ea privi la o mamă care împingea un cărucior și la un băiețel care alerga după câinele lui.

— Eu asta vreau pentru tine acum.

— Tu ești o parte din acea mântuire, spuse el. Dumnezeu ne-a salvat pe amândoi atunci când aproape ne scufundaserăm și ne-a așezat pe un mal înalt.

Ea nu-i spuse, dar erau multe zile în care încă mai simțea cum se îneacă.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă ea, din nou.

Nu voia să î! necăjească, dar răspunsul ar fi ajutat-o să înțeleagă de ce el nu era atât de dornic să își salveze viața, așa cum erau ea și Emma. De parcă el încă își dorea să sufere pentru ceva ce făcuse cu foarte mult timp în urmă.

Nu îmi mai amintesc tot ce s-a întâmplat.

— îmi poți spune doar ceea ce mai ţii mine.

întotdeauna vorbise deschis cu ea. în anii copilăriei, Addie își ascunsese sub masca animozității exagerate toate emoțiile care o făcuseră să tremure, pentru a părea puternică.

Cumva el reușise să o vadă prin acea mască, așa cum era ea, de fapt. Și acum, ea putea să vadă prin masca lui. Orice s-a întâmplat aici, l-a rănit profund.

Trecuseră mai bine de 50 de ani de când Charlie ajunsese în Chattanooga. Lăsase totul în urmă cu mai mult de 50 de ani.

— Grace a fost singura ta soră? îl întrebă ea.

— Adeline ...

— Sau ai avut altă familie?

— Ceilalți membri ai familiei mele nu vor dori să aibă de-a face cu mine.

— Poate ai nepoți sau nepoate ...

Addie forța lucrurile prea tare, așa cum făcea de obicei, însă nu era pregătită să renunțe.

- Vreau doar ca tu să vii acasă, spuse el, cu voce stinsă. Nu pot schimba trecutul, dar pot alege alături de cine vreau să îmi petrec ultimele zile pe acest pământ. Tu şi Emma sunteţi familia mea acum.

- Dar noi nu îţi putem dona măduva osoasă de care ai nevoie.

— Nici familia mea nu poate face asta.

Ea încercă să pună cap la cap tot ceea ce aflase, însă nimic nu se potrivea.

- Grace nu a fost sora mea, spuse el, în cele din urmă.

Emma o îndepărtase de Tennessee, dându-i timp să reflecteze la ceea ce se întâmplase în cele trei luni în care fusese singură, dar Grace nu îl putea ajuta pe Charlie dacă nu avea rude de sânge aici.

— Şi atunci, ea cine a fost?

— Grace a intrat în viaţa mea ca mamă după ce am pierdut-o pe a mea. M-a lăsat să port numele Tonquin.

în sfârşit, aflase o informaţie esenţială.

- Grace s-a întors în Oregon după război...

- Adeline, te rog, vino acasă.

- Trebuie să găsim o rudă de sânge care te poate ajuta. Poate că sora ta este încă aici.

- Nu mai am pe nimeni acolo, spuse el. Eşti iubită, Adeline. De Dumnezeu, de mine şi de Emma. Să nu uiţi asta.

- Nu am să uit.

Grace îşi îndreptă spatele.

- De ce nu vrei să ne spui ce s-a întâmplat cu familia ta?

- Poate că ...

Vocea tui se frânse şi cuvintele rămaseră nerostite. Ea ştia că îl forţase prea tare să vorbească, însă şi el procedase în acelaşi fel cu ea cu mult timp în urmă, când nu-şi mai dorea să trăiască nici măcar o zi. Odată ce ea i-ar fi găsit familia ... poate ei i-ar spune de ce se ucase singur, cu mulţi ani în urmă, în trenul spre Chattanooga.

- Grace nu îmi era rudă, doar s-a purtat foarte bine cu mine.
- Ce i-ai spune, dacă ar fi încă în viaţă?

El se opri.

— Că îmi pare rău.

— Dacă o voi găsi, am să îi spun asta din partea ta.

— Vino acasă, îi spuse el încă o dată.

Addie auzi un zgomot în fundal, receptorul trecuse la Emma. Aproape că o vedea strecurându-se pe veranda din spatele casei pentru a continua conversația.

— Sunt îngrijorată, Addie.

— Și eu.

— Este un om puternic, însă sufletul lui poate fi ușor rănit. Chiar vrea să fii aici.

Câțiva copii preşcolari trecură prin fața băncii pe care ședea Addie, toți ținându-se de o sfoară, în drum către bibliotecă.

— A spus că a făcut ceva îngrozitor...

— Nu vrea să vorbească despre asta, spuse Emma. Așa este de când l-am cunoscut: o carte deschisă despre orice alte subiecte, până când este întrebat de copilăria lui. Atunci povestește despre cum se juca pe lac, amintiri de la fermă, dar nu ar spune nimic în legătură cu familia lui. Dacă o vei găsi pe sora lui și ea îl va respinge ... mă tem că nu boala îl va ucide.

— Eu vreau doar să ajut, indiferent de ceea ce pare.

— Mai caută câteva zile, vezi dacă o poți găsi pe sora lui sau dacă afli informații despre alte rude, îi spuse Emma și respiră adânc. Poate că el este pregătit să plece acasă, însă eu nu sunt gata să mă despart de el.

Vocea bătrânei se frânse și Addie își dori să fi fost lângă ea, să o îmbrățișeze pe femeia dulce care aducea un suflu de viață tuturor celor din jurul ei. Care o iubea atât de mult pe Addie.

— Ceea ce încerci să faci pentru el este un dar, spuse Addie.

— Mă rog să fie așa, spuse Emma. Și mă rog pentru tine. Ln fiecare clipă.

Addie se înapoie la arhiva bibliotecii.

— Unde ai plecat? șopti ea pentru sine, înainte de a se cufunda în povestea lui Crace.

7 'apmul y

Elias mergea în urma lui Grace pe dealul din spatele castelului, unde era un strat gros de frunze şi buturugi acoperite de mușchi, la adăpostul copacilor. El avea în mâna cuţitul, în timp ce ea purta un coş mare, împletit din răchită, pentru a aduna ceea ce le oferea pădurea.

Voiau să culeagă ciuperci pană se umplea coşul. întorşi acasă, aveau să fiarbă castane şi ciulini şi să frigă ciupercile în untul primit de la Helene, şi astfel tocana ar fi fost gata! în acea seară, stomacurile lor vor fi binecuvântate cu altceva decât napi şi năut, singurele provizii ce le rămăseseră de la Roland.

Copiii îşi reveneau după înfometarea de care suferiseră, după oboseală şi după infestarea cu purecii care le lăsaseră urme pe picioare şi pe tălpi. Crace spera că în curând copiii să fie în Spania şi că autorităţile de dincolo de graniţă le vor permite să rămână acolo, înainte de venirea iernii şi înainte ca proviziile de hrană culese din pădure să se termine.

De aproape o săptămână aşteptau sosirea călăuzei, şi fiecare zi, fiecare oră care trecea, adâncea temerile din sufletul lui Grace.

Şi ea era, la rândul ei, o refugiată, nedorită în teritoriile ocupate, aşa cum erau şi aceşti copii.

Cu o noapte în urmă visase că Roland s-a întors, că i-a întins mâna, pe care ea a luat-o şi a ţinut-o aproape de inimă, nemaivo- ind să îi dea drumul.

îi era atât de dor de bărbatul care devenise ancora ei în aceste vremuri tulburi. De cel care lupta pentru pacea lor, a tuturor.

în acele ore ale nopţii, când determinarea ei începea să slăbească dorea cu disperare să fie alături de el.

— Uite una aici.

Elias îndreptă cuţitul de buzunar către o ciupercă bej, cu pălăria cu margini ondulate, îngropată în acele de pin. îngenunchind lângă el, Grace rostogoli bușteanul lângă care crescuse ciuperca şi îi văzu tulpina galbenă ca mușţarul, porii aurii, strâludtori, şi tulpina fără inel. O ciupercă *boletus.* Aceasta era sigur pentru consum.

Elias îşi deschise cuţitul şi îi tăie tulpina.

Lama argintie străluci într-o rază de soare şi ea observă svas- tica gravată în metal.

— De unde ai cuţitul acesta?

El îl strânse imediat şi îl strecură în buzunarul paltonului.

— De lângă închisoarea Saint-Girons.

Ocoliră un mănunchi de ciuperci pe care ea nu le putea identifica, apoi Elias îi arătă cu lama cuţitului o ciupercă verde deschis.

Grace împinse pălăria acesteia cu băţul pe care ÎI avea în mâna.

— Vezi? îi întrebă ea pe Elias.

— Seamănă cu celelalte.

— Nu şi în partea asta.

Ea îi arătă inelul care înconjura tulpina ciupercii.

— O ciupercă ce are un astfel de inel poate fi otrăvitoare.

El se depărtă, scuturându-şi mâinile şi clipind din ochi îngrijorat.

— Mi s-a spus că au gust bun atunci când sunt gătite, dar una atât de mare poate ucide un adult. Sau mai multi copii, spuse ea aruncând o privire spre castei.

— Mă mulţumesc cu năutul.

Ea zâmbi.

— Vom găsi multe ciuperci comestibile, nu doar otrăvitoare.

Dar Elias nu părea foarte convins. La 13 ani, parcă toţi şi toate i se împotriveau. El trebuia să trăiască printre oameni care îi trimiseseră undeva,

departe, mama şi fratele mai mic. O întreagă armată de adulţi conspira pentru a-i lua viaţa.

Dar ei încă o avea pe Marguerite, care îl adora. Grace îşi dorea ca cei doi copii să trăiască vieţi cat mai lungi. Vieţi care să-i sfideze pe cei care doreau să ie fure, în care ei să discearnă corect intre cei buni şi cei răi.

Şi-au continuat plimbarea printre bătrânii pini care serveau drept adăpost ciupercilor. Nu aveau nicio grabă, pentru că o lăsase pe Suzel să aibă grijă de ceilalţi copii.

— Ce părere ai despre picturile surorii tale? îl întrebă ea.

— îmi amintesc de casa noastră.

— Sper că sunt numai amintiri plăcute.

Gândurile lui parcă zburau înapoi, la Paris.

— Ea şi mama au pictat împreună încă de când Marguerite a fost destul de mare pentru a ţine pensula în mână.

— Nu am văzut la nimeni, în picturi, culori atât de interesante ale părului. Poate mama ta i-a arătat...

Elias scutură dtn cap.

-Nu este păr. Marguerite pictează astfel pentru că ea vede un fel de nor în jurul oamenilor, în funcţie de cum se simt aceştia.

Grace se opri.

Cc vrei să spui?

-Oamenii sunt verzi, sau galbeni, sau albaştri. Culori diferite. Roşu este cea mai rea.

Ea îşi încruntă sprâncenele. Ştia multe lucruri despre natură din anii pe care îi petrecuse la fermă, date ştiinţifice despre cum funcţiona lumea, dar nu auzise despre cineva carear putea vedea în culori emoţiile altcuiva.

— Ea ştie dacă cineva este speriat, sau crud sau furios, spuse Eiias.

S«u îndrăgostit, se gândi ea, roşind.

— Este un dar incredibil.

El ridica din umeri.

— Ea nu crede asta. *Maman* vedea culori în litere şi în cifre, aşa că pentru

L

Marguerite este ceva normal.

race cuprinse cu privirea pădurea. Sufletul ei absorbi nuan- țele de verde, de maro, peticele de ceață care pluteau în depărtare și albastrul pal al cerului. Culori pe care, până atunci, le trecuse cu vederea.

— Asta se numește *sinestezie,* spuse el. *Maman* și Marguerite văd lumea diferit de majoritatea oamenilor.

Grace se întreba cum ar fi fost să poată vedea emoțiile în culori. Pentru Marguerite, perioada în care fusese închisă în lagărul de la Gurs trebuie să fi însemnat dispariția tuturor culorilor vii, fiind înlocuite de nuanțe gri. Era, probabil, copleșitor să vezi toate acele emoții dure în mulțime, dar mai ales frica și rușinea, mânia și ura, toate adunate într-un singur loc din care lipseau speranța și bucuria.

Era ca și cum Marguerite putea privi înăuntrul unui individ și să-i vadă culoarea sufletului.

— Elias...

El tăia tulpina unei alte ciuperci. Una care era comestibilă.

— Cum ați scos copiii din închisoare, tu și Roland?

ÎI mai întrebase de câteva ori pe parcursul săptămânii ce se încheia, dar el nu dorise să vorbească despre asta.

El puse ciuperca în coș, apoi strânse încet cuțitul.

— Nici prin cap nu le-a trecut polițiștilor că ei ar încerca să evadeze, așa că acolo era doar un singur paznic.

— Ați intrat în închisoare? a întrebat ea.

El îi ocoli privirea.

— Am găsit o uniformă a Tineretului Hitlerist. Nimeni nu dădea atenție unui tânăr curier.

Și totuși, ea nu înțelegea cum a putut ei să elibereze zece copii.

— Cum ai distras atenția gardianului?

— Nu i-am distras atenția.

Ochii lui căprui au scânteiat.

— L-am vrăjit.

— Ești la fel ca Roland.

L

— Roland mi-a spus că semăn cu tine.

Când ea râse, zâmbetul lui se lăţi, arătând cât de puternic era – o strălucire a imaginii bărbatului care avea să devină. Respectul ei pentru Elias creştea tot mai mult. în loc să fugă pentru a-şi salva viaţa, copleşit de teamă, aşa cum ar fi făcut multi adulţi, el se grăbise să-i ajute pe ceilalţi.

Ea zâmbi.

- Sunt mândră de tine.
- Nu ai niciun motiv.

Ea l-a oprit.

- Eşti mai curajos decât multi dintre adultii pe care îi cunosc.

Cu siguranţă eşti mai curajos decât mine.

- Oh, crustacee îngrămădite! mormăi el de parcă ar fi fost căpitanul Haddock, atenţia lui îndreptându-se din nou către solul pădurii, căutând ciuperci. Instinctiv, dorea să îi hrănească pe copiii pe care îi salvase. Era la fel ca Roland, nu voia laude pentru eroismul său, ci doar voia să ştie că cei aflaţi în grija lui erau în siguranţă.

Elias trecu dibaci lama cuţitului prin tulpina unei ciuperci maronii, uriaşe, o mânătarcă pe care o adăugă în coş.

- Ca în piesa de teatru *Piraţii din Penzance,* spuse el, ţinând lama cuţitului în sus.

- Cum de ştii de piraţi?
- Ştiu din *Aventurile lui Tintin* şi ...

îşi coborî cuţitul.

- Mama spunea că vom merge într-o zi la Teatrul Savoy pentru a vedea piesa.
- Asta este departe de casă.

El dădu încet din cap.

- Ea îşi dorea foarte mult să locuim ai toţii la Londra.
- îmi pare foarte rău pentru mama ta.

Eliasîşi întoarse privirile către potecă, de parcă ar fi putut zări castelul de cealaltă parte a pâlcului de stejari.

- Marguerite seamănă cu ea.

— Atunci tu trebuie să semeni cu tatăl tău.

— Nu voi fi niciodată ca el!

Furia îi ţâşni din priviri precum două flăcări.

Ea îşi muşcă buza de sus, regretând că fusese atât de insen. sibilă. Odată, în lagărul din Aspet, un băieţel îl numise pe domnul Dupont trădător. Acuzaţia se încheiase cu un pumn şi un ochi vânăt.

I se frângea inima văzând cum naziştii divizau familiile, întorceau copiii împotriva părinţilor, semănând între ei violenţa. Niciun copil nu şi-ar dori să vadă slăbiciunile părinţilor. Erau acoperiţi de ruşine când părinţii lor cedau, când unul dintre ei vindea informaţii duşmanului pentru a obţine un favor.

Mâna ei se sprijini pe umărul lui până când privirea lui, atât supărată, cât şi speriată, o găsi pe a ei.

— Mă rog să fii exact cine te-a făcut Dumnezeu să fii.

O iubire puternică, mai degrabă portocalie precum focul decât galbenă, izbucni în sufletul ei. Caldă şi liniştitoare precum focul în nopţile cele mai reci.

îl iubea pe acest băiat şi o iubea pe sora lui, îi iubea de parcă erau copiii ei, deşi nu se imaginase niciodată ca mamă. Teama care o chinuia, care o chinuise în cea mai mare parte a celor 25 de ani ai ei, era aceea de a nu eşua ca mamă, aşa cum se întâmplase cu Ruby.

Rădăcinile lui Elias şi ale lui Marguerite fuseseră deja tăiate din familia lor. Ar fi vrut să îi poată ascunde pe amândoi în coşul ei şi să îi ducă acasă la ea, în Oregon. Bunica ei ar fi ştiut cum să aibă grijă de ei, aşa cum făcuse şi cu Grace.

îşi întoarse privirea de la Elias pentru a-şi controla bătăile inimii. EI şi Marguerite aveau un unchi care aştepta să îi primească, în New York.

Poate că în seara aceea Roland se va întoarce, însoţit de călăuză care să îi conducă pe copii în Spania. Aproape că îl putea auzi cum ar fluiera în timp ce intra în casă. Apoi i-ar face cu ochiul lui Grace, înconjurat dc copiii care s-ar bucura de întoarcerea lui.

Copiii o apreciau, dar pe Roland îl adorau. Toţi îl iubeau pe bărbatul acesta.

Un dor cunoscut clocotea în sufletul ei, intensitatea acestuia răscolindu-i inima. Inspiră adânc aerul sălbăticiei, sorbind cu nesaţ aerul rece a! iernii care lua locul toamnei, în aşteptarea viitoarei primăveri. Speranţa se simţea peste tot în jur.

Un sunet răsună printre copaci, dar nu era un fluierat. Cineva o striga pe nume.

Elias se întoarse şi amândoi fugiră către castel.

Helene fusese cea care o strigase şi inima lui Grace începu să bată cu putere când văzu ochii măriţi ai femeii. Grace îşi înăbuşi încet gândurile de mai devreme, căci sufletul ei se pregătea pentru veşti cumplite.

— Ce este? murmură Grace.

- Trebuie să plecaţi imediat.

Ea aruncă o privire spre Elias, întrebându-se dacă nu cumva era speriat, însă expresia feţei băiatului îi dădu de înţeles că se călise.

- Un regiment german este în sat şi un prieten i-a auzit vorbind despre castel. Mă tem că în curând vor fi aici.

Pentru moment, ea simţi că nu mai putea respira, plămânii i se opriră când îşi aminti cum au fost luaţi copiii ei în camionul din Saint-Lizier. Probabil ca evadarea lor din închisoare lovise în mândria poliţiei locale. Probabil toată lumea vorbea despre copiii evrei care i-au păcălit pe poliţişti.

Oare ştiau că un băiat de 13 ani coordonase toată acţiunea? Nu vor mai fi la fel de neglijenţi a doua oară.

- Câţi sunt? întrebă Grace.
- Cei puţin zece pe motociclete.

Elias fugi către castel.

- Fugi repede, îi spuse Helene. Eu am să adun alimente în timp ce îi pregăteşti tu pe copii.

Prin minte i se învălmăşeau atât de multe gânduri, de p3rcJ erau roiurile de muşte de acasă. Se simţea paralizată. Nici numărătoarea până la trei nu o mai ajuta.

Helene o împinse înainte.

— Du-te şi ia copiii.

Gesturile bătrânei o tăcură să respire şi să-şi mişte picioarele. Grace alergă la fântână mai întâi, şi nu a fost nevoie să spună nidun cuvânt. Copiii erau mereu vigilenţi. Erau mereu gata să fugă, dacă duşmanul se apropia de ei. Suzel şi celelalte fete îşj lăsară găleţile şi fugiră înapoi, către castel. întotdeauna gata să fuga şi să se ascundă împreună. Nu ar fi lăsat pe niciunul dintre ei în urmă.

Elias era deja la etaj, luând-o pe Marguerite şi rucsacul ei. Toţi ceilalţi puseseră câteva provizii în pături de lână. Ar fi fost mult mai uşor să se furişeze către pădure dacă ar fi putut aştepta până la lăsarea întunericului – încă două ore.

Unsprezece din cei doisprezece copii se înghesuiau în sala de bal, purtând espadrilele din pânză şi paltoanele jerpelite, aşteptând comanda ei. Cum vor reuşi să traverseze munţii îmbrăcali aşa şi fără o călăuză? Dar trebuia să încerce. Dacă naziştii i-ar găsi aici, i-ar împuşca pe toţi, pe loc.

Se ruga să-l întâlnească pe Roland pe drum.

Elias intră grăbit în hol.

- Vine o motocicletă! Este pe alee!

Ea auzi zgomotul motoarelor afară: erau mai multi. Copiii începură să tremure, lacrimile curgându-le pe obraji. Nimeni nu îndrăznea să scoată vreun sunet. învăţaseră că liniştea era singura modalitate de a supravieţui.

Grace îşi simţi picioarele iarăşi înţepenite. Venise în Franţa pentru a avea grijă de refugiaţii care aveau nevoie

de hrană şi îngrijiri medicale. Nimeni nu o învăţase cum să scape de bărbaţi antrenaţi să vâneze. Poate cu excepţia lui Ruby. Mama ei nu permitea niciunui bărbat să o intimideze. Şi nici nu aştepta ca cineva, bărbat sau femeie, să o înveţe cum să procedeze.

Crace nu-şi putea lăsa temerile să o oprească de la salvarea acestor copii. Oricât de fragili erau protejaţi) ei, oricât de frică i-ar fi fost să înfrunte munţii, nu aveau de ales.

- Vom ieşi prin spate.

Se întoarse pentru a-i mulţumi lui Helene, dar femeia plecase deja. Grace spera ca ea să fie deja într-un loc sigur, astfel încât naziştii să nu găsească pe nimeni.

Copiii s-au dus cu repeziciune spre uşa din spate, duşmanul fiind iar pe urmele lor. Niciunul dintre ei nu dorea să se întoarcă la închisoare.

- în linişte, le şopti ea pe când ieşeau afară, urmându-l pe Elias în pădure, până când rămase în urmă doar micul Louis.

- Eu nu vreau să merg, spuse el.

Faţa lui suptă era acoperită de o erupţie, iar puţinul păr care îi mai rămăsese era lipit de căpşor. Grace nu ştia nimic despre trecutul lui (un coleg de serviciu îi întâlnise pe părinţii băieţelului în Gurs). Tot ce aflase era că, după ce vor fi traversat munţii, băieţelul va locui la o rudă din Palestina. Doar câteva zile, şi ar fi fost liber.

Louis i se zbătu în braţe când ea îl ridică, dar nu avea de gând să-l lase acolo, oricât de tare se împotrivea el. într-o zi, micuţul va înţelege de ce ea a trebuit să îl ia pe sus.

Helene îi aştepta în pădure cu un rucsac şi un coş mare, plin cu alimente. O basma neagră, mare, îi acoperea părul gri.

- Am să merg cu voi până veţi ajunge în munţi.

- Naziştii te vor ucide şi pe tine dacă ne prind, spuse Grace.

- Mă vor ucide şi dacă rămân.

în spatele lor, prin ferestrele castelului se zărea lumina lanternelor. Nu mai era mult şi aveau să găsească paturile de campanie. Micul lor convoi ar avea un avans de jumătate de oră, dacă naziştii hotărau să-i urmărească.

Totuși, ea spera ca soldaţi) să nu dorească a-şi murdări cizmele prin pădure, călcând pe ciupercile alunecoase ce răsăreau

pretutindeni peste noapte. Asta însemna că ar câştiga câteva ore . bune înainte ca naziştii să îşi înceapă căutările la lumina zilei.

în timp ce ea aşeza copiii în perechi, puzderie de stele lumi nau cerul, colorându-l în nuanţe de violet. Când îl ridică din nou pe Louis, el se împotrivi, dar refuză şi să meargă pe jos, alături de ea. Ea încercă să îi explice că, până ce nu erau în siguranţă toţi copiii, el nu avea de ales.

Pentru că ştia potecile pădurii, Helene şi-a încheiat nasturii paltonului şi s-a oferit să preia conducerea grupului împreună cu Elias. Grace şi Louis aveau să meargă în spatele grupului, pentru a se asigura că nimeni nu rămânea în urmă.

— Unu, doi ... începu ea să numere, dar apoi se opri brusc şi le spuse copiilor: dacă ne pierdem unii de alţii, continuaţi să mergeţi spre munţi. Eu şi Helene vă vom găsi la dimineaţă.

— Trei, strigă Elias din faţă.

Louis o lovi iarăşi cu piciorul, şi amândoi îi urmară pe ceilalţi către Pirinei.

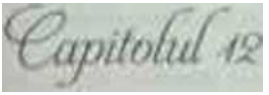

El o privi pe fată prin binoclul pe care îl folosise în Vietnam, înainte ca Lyndon Johnson să-l trimită acasă. Ea ieşi din căsuţa din vale, purtând în jurul gâtului eşarfa roz de parca nu ar fi avut nicio grijă pe lume.

Trei zile – de atât timp stătea fata acolo. Oare nu va mai pleca niciodată?

Pinky, aşa o poreclise, pentru că-i aducea aminte de Pinky Tuscadero, fata din filmul *Happy Days* care mereu îşi lega părul cu o eşarfă roz. Şi care nu pleca niciodată de bunăvoie.

Strânse mai tare binoclul când observă că Pinky se îndrepta către deal. Săptămâna viitoare, când Tara va veni să-i lase sacoşa cu bunătăţi, o va întreba cât timp plănuia fata aceea să mai stea în oraş. Dacă ar putea s-o întrebe asta înainte ca Tara să o ia la fugă!

Tara nu-l prea plăcea; îi spusese asta foarte clar în urmă cu zece ani, când începuse să administreze această proprietate pentru tatăl ei Şi asta era perfect pentru el. Nici lui nu-i păsa de ea prea mult, dar primea cu plăcere dulciurile şi biscuiţii pe care ea îi lăsa lângă adăpostul lui. Nu-i ciocănea niciodată în uşă decât dacă voia ca el să-i lase chiriaşii în pace.

în schimbul furnizării prăjiturilor şi a una sau două sticle de whisky, el trebuia să rămână pe deal cât timp oaspeţii ei se jucau pe lângă lac. Acest aranjament i se potrivea de minune. Oricum, era foarte ocupat, veghind asupra pădurii, a grădinii şi asupra celorlalte lucruri ale lui Ruby. Sute de oameni au stat acolo de când familia Tarei a început să închirieze vechea cabană Lange.

Erau ca nişte muscuiiţe enervante, bâzâind încoace şi încolo pentru una sau două săptămâni. Ei îşi tăcea apariţia doar daca aceştia se apropiau prea mult de casa lui Ruby şi lăsau urme pe ferestre cu degetele lor murdare. Şi chiar aşa ar face dacă Pinky ar veni din nou în vizită.

în loc să îşi continue drumul către el, fata coborî panta şi se opri lângă salcie.

Cât timp rămânea acolo, nu făcea niciun rău lui sau casei. Şi totuşi, el nu putea lăsa garda jos.

El luă o înghiţitură din licoarea care îi era combustibil zi şi noapte. Până când nu mai avea niciun efect. Şi atunci, dormea o zi sau două. Sau patru.

Dar refuza să-i permită corpului să cedeze acum. Trebuia să rămână vigilent. Să protejeze lucrurile lui Ruby.

Când fata se făcu nevăzută sub ramurile copacului, el îşi lăsă i binoclul deoparte.

Nu o mai putu vedea, dar ea era acolo, aşteptând ca el să ’ adoarmă. Probabil îl urmărea, ascunsă după frunze.

Altcineva *se* plimba mai jos, pe malul mai îndepărtat al lacului. Era, probabil, Caleb, făcându-şi rondul din nou, supraveghind pământului lui Grace.

Sau putea fi duşmanul, pândindu-l din junglă.

Ridicându-şi binoclul, se concentra pe noul venit, dar de data aceasta cei care mergea pe-acolo nu era băiatul.

Se întoarse şi privi din nou către salcie. Pinky era încă ascunsă sub frunzele acesteia.

Nu o va lăsa să-J păcălească.

^apitofu/ ft

Addie se prăbuşi în iarba de pe mal, atrasă de salcie ca un fluture de lumină. Se sprijini de trunchiul în care, sub ramurile plângătoare, se afla o gaură, de parcă era vizuina unui spiriduş. O perdea de crengi şi papură ascundea de ea marginea apei.

Emma o sunase de dimineaţă pentru a-i spune că Charlie avusese un coşmar, zvârco!indu-se şi luptându-se împotriva întunericului, dar când s-a trezit, nu şi-a mai amintit ce visase. Ceva din adâncul sufletului lui încerca să iasă la suprafaţă, şi Addie începuse să se întrebe dacă nu cumva era mai important, pentru el, să afle ce se întâmplase cu familia lui, decât să vindece măduva bolnavă din oasele lui.

Vântul învolbura plantele din vale, aerul cu parfum de mentă 31 frunzelor învăluind-o precum panglici de mătase. Ramurile sălciei se aplecau şi se ridicau ca într-un dans, închinându-se Creatorului lor. *Se îndoiau, dar nu se rupeau.* Aşa spunea mereu Charlie. Ramurile unduitoare ale sălciei erau bine prinse de trunchiul ancorat în pământ cu rădăcini puternice.

în stânga ei, târându-se pe sub ramurile sălciei, erau rugi incărcaţi cu fructe de pădure şi flori violete, în formă de stea, în dreapta ei, mai multe raţe înotau într-un lac format de buştenii căzuţi.

Ar fi vrut să stea ore în şir în acest loc, să se bucure de frumuseţea şi puterea acestuia. Copacul i-ar fi putut uşura povara de pe umeri.

Copaci. Crengi. Calvar.

Frunze îngălbenite cădeau pe lac, stârnind valuri « * îndepărtau odată cu briza. întregul lac, se gândi ea, ar putea fi din lacrimi.

Işi şterse lacrimile de pe obraji, se aplecă peste marginea lacului şi îşi trecu degetele prin apa rece, adăugând durerea din inima ei anilor de suferinţa din trecut.

Addie şi-a dorit să aibă frumuseţea elegantă şi puterea sălciei plângătoare, nu tristeţea acesteia. Ea dintotdeauna a visat să trăiască o viaţă de basm, fericită până la adânci bătrâneţi, aţa cum multe femei considerau că e firesc. Şi a vrut ca bebeluşul care creştea în pântecul ei să primească în dar un tată şi o mamă. O familie. Ceea ce şi-a dorit şi ea, fetiţă fiind.

Voi avea grijă de tine.

Cuvintele şoptite i-au dat putere. O promisiune în smererie şi har. Voia să se închine precum salcia, cerându-l lui Dumnezeu puterea de a-şi creşte copilul singură. El iubea copilul care creştea în pântecul ei chiar mai mult decât ea.

A aruncat în apă una dintre florile în formă de stea şi a pri- I vit-o îndepărtându-se plutind. Acesta era locul în care stătuse Charlie, în poza aceea veche, şi ea chiar şi-l putea imagina seufundându-seîn lac, vâslind şi râzând cu sora lui.

Orice s-a întâmplat aici, cu siguranţă a frânt şi inima lui, dar trecutul trebuia să iasă la lumină, oricât de dureros ar fi fost Dacă sora lui sau o altă rudă era încă în viaţa, dacă avuseseiâ copii, ei îi puteau salva viaţa.

Ieri studiase toate documentele de la biblioteca publică din Newberg, citind fiecare cuvânt despre Ruby şi Grace. Şi mai găsise o piesă lipsă din povestea lui Charlie. El îi spusese ci Grace devenise mama lui, lâsându-i să poarte numele Tonquin şi, conform raportului, doi copii francezi locuiseră împreună cu Grace după război. în lucrare nu erau înregistrate numele copiilor (din motive de confidenţialitate, spusese autorul documentului), dar ea simţea cu certitudine că cei doi copii erau Charlie şi

sora iui. Copiii Tonquin, din fotografie. Copiii adoptaţi de Grace, nu copiii lui Ruby.

Era posibil ca Charlie să aibă rude în Franţa, dar chiar dacă ea ar fi cercetat documentele, chiar dacă Charlie îşi amintea unde se născuse, poate că ar fi fost prea târziu să găsească un donator.

Conform lui Jonathan Lange, autorul lucrării, familia Tonquin părăsise districtul Yamhill în anul 1947, după ce ferma lor pierise într-un incendiu. Jonathan Lange crescuse în această regiune şi îşi petrecuse aici primii 25 de ani din viaţă. Familia Lange, scria el, continuase să aibă grijă de lacul Tonquin şi de proprietăţile din jur multă vreme după ce familia Tonquin plecase.

Addie se lăsă pe spate, sprijinindu-se de trunchiul copacului, frunzele subţiri legănându-se în jurul ei. Charlie o salvase cu mai bine de zece ani în urmă, chiar dacă ea nu dorise asta atunci. Cât de mult îşi dorea Addie ca Charlie să-l întâlnească pe copilul pe care îl considera deja nepotul său! îşi dorea mult vindecare, atât pentru sângele lui, cât şi pentru suferinţa pe care i-o provoca trecutul.

Oare era corect să continue căutările pentru a afla ce s-a întâmplat cu familia lui, deşi el nu îşi dorea asta? Cu siguranţă ea nu îşi dorise niciun ajutor atunci când el a salvat-o. Stătuse mult timp în spatele zidurilor pe care ea singură ie ridicase, dar, în cele din urmă, el îi făcuse darul vieţii. Şi asta dorea să facă ea pentru el acum.

Zborul ei era programat peste patru zile. Chiar dacă nu ar găsi-o pe sora lui Charlie, dar ar afla ce se întâmplase cu familia Tonquin, poate că ar exista vindecare.

Un câine a lătrat în spatele ei şi ea a sărit în picioare, speriată de animalul care s-a ivit dintre crengi. Câinele ciobănesc se opri în faţa ei, privind-o de parcă era uimit că întâlnise pe cineva sub copac. Animalul purta zgardă, dar sub nicio formă Addie nu ar fi încercat să o citească.

— Wallace! strigă o fată a cărei voce se auzi dincolo de frunzişul sălciei.

Addie îşi mai trecu mâna peste faţă, ştergându-şi lacrimile

— Ai face bine sâ ieşi de-acolo, Wallace.

Dar câinele nu s-a clintit.

— Nu pe mine mă cauţi, spuse Addie de parcă ar fi putut vorbi câinelui, dar acesta doar s-a uitat înapoi.

— Doamne, Wallace!

Stăpâna câinelui îşi croi drum prin frunzişul sălciei, afundaţi-du-se sub baldachinul ramurilor.

— Ce fad ai... ?

Addie ridică mâna pentru a o saluta pe adolescentă, apoi ridică din umeri ca un fei de scuză, de parcă ea ademenise câinele sub crengile copacului.

— îmi pare atât de rău, spuse tânăra, gesticulând. Nu am ştiut că este cineva aid.

Addie privi câinele care adulmeca aerul dinspre lac.

— Se pare că am intrat pe teritoriul lui Wallace.

— El crede că întreaga lume este teritoriul lui.

— Are un nume amuzant.

— J i-a dat fratele meu, după războinicul din filmul Inimii *neînfricată.*

Fata se aşează pe iarbă de parcă ar fi fost de-a locului, încru-cişându-şi picioarele încălţate cu nişte cizme moderne înainte de a se sprijini de copac. Blugii ei erau plini de pete, aşa cum era moda, iar părul negru era tuns neregulat. Purta doi cercei în lobul unei urechi şi niciunul în partea cealaltă.

— Eu sunt Reese.

Tânăra îi amintea lui Addie de una dintre multele fete care veniseră la Sale Creek. O tânără care încerca să îşi găsească locul într-o lume tumultuoasă, precum un val de aşteptări care o purta spre maturitate indiferent că era sau nu pregătită să înoate.

— Numele meu este Addie Hoult. Stau în căsuţa de lângă lac.

Reese aruncă o privire peste umărul stâng.

— Nimeni nu stă acolo pentru mult timp. îi sperie bătrânul. Addie

o privi, curioasă.

- Care bătrân?
- Unchiul meu, spuse fata. Este inofensiv, de fapt. Dar nu îi plac vizitatorii.
- Nu am văzut pe nimeni.
- Şi nici nu-l vei vedea, dacă nu vrea el să fie văzut.

Se întrebă dacă nu cumva Reese încerca să o sperie.

- Mai stau aici doar câteva zile.

Reese privi în jos şi îi observă verigheta.

- Soţul tău este cu tine?

-Nu.

Este pe *fundul lacului Watauga.*

Addie aproape că rostise aceste cuvinte. Peter căzuse de la douăzeci de metri, de pe o stâncă.

- El nu a putut veni.
- Eşti în vacanţă?
- Nu chiar, este mai mult o călătorie de cercetare. încerc să o găsesc pe Grace Tonquin şi pe copiii ei.

Reese privi înapoi, către lac.

- Acea familie a dispărut pentru totdeauna.
- Ştii cumva unde s-a dus măcar unul dintre membrii ei?
- Nu am nicio idee, dar încă sunt proprietarii celei mai mari suprafeţe de pământ de aici. Doar să audă de ei şi oamenii devin nervoşi.
- Cineva trebuie să ştie unde s-au dus.
- Probabil familia Dawson ştie, dar ei nu vorbesc despre asta cu nimeni. Şi ei, ca şi alţii, vor să cumpere pământul.

Una dintre raţe se urcă pe mal, dar Wallace o alungă, ba chiar sări în apă de parcă ar fi vrut să se asigure că toate înaripatele cu labe ştiu că malul este spaţiul lui.

- Unde locuieşti? întrebă Addie.
- Sunt din Seattle, dar stau cu fratele meu câteva săptămâni

pentru a-l ajuta să se pregătească pentru culesul strugurilor.

Fata arătă cu degetul de cealaltă parte a lacului unde, pţ panta dealului, era o podgorie şi deasupra acesteia o casă care părea făcută din sticlă.

— Părinţii mei vor veni în curând.

— Sunt sigură că aveţi cea mai frumoasă privelişte în toată valea, Reese zâmbi.

— în zilele senine, putem vedea chiar muntele Hood.

Câinele sări înapoi pe mal, iar Reese chicoti în timp ce animalul se scutura, stropindu-le pe amândouă.

— îmi pare rău pentru asta!

— Nu-ţi face griji. Oricum voiam să fac duş.

Reese zâmbi.

— Mă tem că aici nu vei afla foarte multe despre familia Tonquin. Singurul lucru rămas de ia ei, cu adevărat, este casa aceea de pe deal.

— Locuinţa lui Ruby?

— Aşa le place oamenilor să o numească, dar fiica ei a fost proprietară, de fapt. Şi încă este, cred. Fratele meu va fi acolo sus după-amiază, dacă vrei să-I întrebi mai multe.

Wallace îşi ciuli urechile şi se întoarse spre stânga, auzind ceva dincolo de ramuri.

Reese îl prinse de zgardă.

— Nici să nu te gândeşti!

Dar el părea că se gândise deja. Câteva secunde mai târziu, câinele s-a smuls din strânsoarea ei şi a dispărut, perdeaua de frunze ridicându-se, apoi căzând în spatele lui.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, strigă Reese, alergând spre frunze. Wallace!

Şi Addie era iarăşi singură.

V *„apito/ut y*

- Nu va reuși ...

în lumina tot mai slabă, Helene îşi lipi obrazul de faţa lui Louis. Trupul lui atârna în braţele ei de parcă era un ţurţure, fragil şi ţeapăn, care aştepta fie să se topească, fie să se spargă. În ciuda zgomotului ce venea de la cascada din apropiere şi a stropilor pulverizaţi de râu, el nici măcar nu tresărea.

Crace, Elias şi Helene căraseră cu rândul trupul fragil al băiatului prin pădure şi apoi sus, prin trecătoare. Ln ultima jumătate de oră, femeia refuzase să îl dea altcuiva. Călătoreau de două nopţi şi Grace îşi făcea griji că Helene nu va reuşi să traverseze ultimul munte din calea lor, cu sau fără Louis.

întinzând mâna, Grace simţi căpşorul lui Louis. Ardea, dar încă era în viaţă. Ar fi trebuit să se întoarcă acum de la graniţa spaniolă? Spera să îi poată salva pe toţi cei 12 copii.

Mâinile îi căzură pe lângă corp şi ea se simţi înfrântă. Fiecare copil de aici trebuia salvat, oricât de tare i se împotrivea Louis, îşi promisese ei însăşi că niciunul dintre ei nu va ti lăsat în urmă.

Şi apoi, se gândi Grace din nou, dacă s-ar întoarce acum, salvarea ar fi imposibilă dacă fuseseră urmăriţi de duşmani. Pur şi simplu le-ar oferi naziştilor vieţile tuturor.

Ar trebui să sacrifice Ti copii pentru a salva unul singur? Sau ar trebui să găsească adăpost pentru Louis şi Heiene, lăsându-i pe ceilalţi să-i urmeze pe Elias şi pe Suzel către sud?

Era o alegere imposibilă!

Stomacul i se întoarse pe dos, deşi încerca din răsputeri să işi controleze mintea. În nopţi ca aceasta, tot ce îşi dorea era să se poată întoarce în dormitorul ei din Oregon, să-şi tragă toate păturile peste cap şi să se ascundă de tot răul din această lume

Apele râului se loveau de maluri, ceilalţi copii o împresurară, aşteptând, dar gândurile ei se îndreptară în altă parte. Dedata aceasta, îşi aminti de Saint-Lizier, când se ascunsese în curte cu Marguerite, privind cum soldaţii îi urcau pe copii în camion de parcă ar fi adunat vite. Apoi şi-l aminti pe Roland păşind în întuneric, spunându-i ce să facă.

Ce bine ar fi dacă el ar apărea din nou, la poalele acestui munte! I-ar conduce pe ceilalţi, şi ea i-ar putea ajuta pe Louis şi pe Helene.

Dar de data aceasta era singură.

înaintea Feţei Tale.

Aşa spusese David, când era păstor, în Psalmul 16. Chiar şi în prezent, orice s-ar fi întâmplat, Dumnezeu le era alături.

Picioarele ei începură să se afunde în noroiul de pe malul râului chiar atunci când ea îşi îndreptă umerii. Trebuia să îl ducă pe Louis dincolo de râu. Să îl urce şi să îl coboare de pe munte, dacă era nevoie. Elias şi copiii mai mari o puteau ajuta pe Helene.

— îl voi purta eu.

îşi întinse mâinile, dar Helene scutură din cap.

— Dacă îl duci mai departe, va muri în braţele tale.

încet, Grace îşi coborî braţele.

— Ce trebuie să facem?

Totul părea fără rezolvare şi ea avea nevoie să se agate de un fir de speranţă pentru a putea continua.

— Voi găsi un loc pentru el.

Helene îl legănă pe Louis de parcă micuţul s-ar fi putut trezi.

— Dincolo de aceste dealuri sunt fermieri, oameni buni care vor avea grijă de noi.

Grace se gândi la spusele ei. Ceilalţi copiii îi aşteptau răspunsul. Ea ar putea insista să abandoneze toate planurile şi să

coboare de pe munte, cu Hdene şi cu copiii. Sau Grace ar putea pleca singură cu Louis şi astfel Hefone ar avea putere să continue călătoria, dacă nu l-ar mai purta pe băiat în braţe.

- Roland mă va găsi, insistă Helene. Şi, în cele din urmă, te va găsi şi pe tine.

Grace se temea ca nu cumva naziştii să îi prindă mai întâi.

- Tu şi Louis trebuie să veniţi cu noi.

Grace aruncă o privire spre râul înspumat dinaintea for.

- Vom găsi o cale de a rămâne împreună.

- Dincolo de râu este o potecă făcută de ciobani, spuse Helene. Urmaţi-o până pe coama dealului, unde este o pășune. Dincolo de aceasta este o pădure şi, în stânga ta, ascunsă printre stâncile cenuşii, este o peşteră. Acolo ciobanii îşi pun brânza la maturat. Nu-i va deranja dacă mâncaţi ceea ce au pus deoparte.

Grace dădu din cap.

în urmă cu două zile îşi terminaseră proviziile şi se odihniseră într-o colibă de piatră, bine ascunsă între stâncile din calea lor. Aveau nevoie de hrană pentru a reuşi să urce muntele.

— De acolo, direct peste munte, ajungeţi în Spania, mai spuse Helene. Mă voi ruga să fiţi bine primiţi de soldaţii din partea cealaltă.

Grace simţi cum puterile o părăseau.

- Nu pot să te las, Helene.

Bătrâna o sărută pe obraji.

- Nu ai de ales.

Şi avea dreptate. Chiar dacă decizia îi sfâșia inima, sau ce-i mai rămăsese din ea, trebuia să îi conducă pe copii dincolo de acel munte. Trebuia să îi lase pe Louis şi Helene în mâinile lui Dumnezeu.

Un câine latră în apropiere şi inima ei bătu cu putere. Trebuia să se grăbească.

Grace îşi trecu mâinile peste capul lui Louis.

- Dușmanul nu te va înfrânge.

Grace se rugă ca acest băieţel să trăiască şi să ajungă $ iubească din toată inima lui. Apoi se rugă pentru ei toţi, pentru ca, în viaţă şi chiar în moarte, Domnul să le fie lumina şi puterea Dacă de moarte nu se temeau, de ce să le mai fie frică?

— Voi merge cu ei, se oferi Elias, dar Helene dispăruse deja printre copaci.

Elias se întoarse spre ea.

— Nu ar fi trebuit să o laşi să plece singură.

— Nu am avut de ales.

Cel puţin prietena ei ştia în cine putea avea încredere pe aceste dealuri. Unde putea găsi ajutor. Grace şi cei aflaţi în grija ei trebuiau să continue.

Ceilalţi copii aşteptau în tăcere, privind râul care le tăia drumul agitându-se în faţa lor. Ca un şarpe, se gândi ea, acoperit de solzi, cenuşiu în lumina stelelor, aşteptând să îi doboare.

Chiar dacă Elias era supărat pe ea, chiar dacă era la (el de speriată precum copiii, Grace trebuia să rămână puternică, de dragul lor. Nu conta frigul, nu contau pagubele, trebuiau să traverseze cu toţii râul în acea seară şi să urmeze poteca făcută de păstori şi de oile lor.

— Daţi-vă jos pantofii, îi sfătui Grace, şi copiii o ascultară fără crâcnite, în ciuda frigului. Espadrilele lor din pânză deveniseră simple cârpe, oferindu-le puţină protecţie la picioare, însă tălpile acestora încă le mai puteau fi utile la urcuş. Când vor ajunge în Spania, Grace le va cumpăra pantofi noi.

— Săriţi pe pietrele acelea, îi sfătui ea. Ca şi cum aţi juca şotron. Săreau pe pietre ca pe nişte careuri desenate cu creta pe asfalt. Ea îşi desfăcu şireturile pantofilor, legându-i apoi şi aruncân- du-i peste umăr, alături de rucsac. Apoi luă în braţe unul dintre copiii mai mici, o fetiţă pe nume Alice, pentru a nu fi luată de curenţi la traversarea râului.

Suzel ţipă atunci când apa rece ca gheaţa îi atinse picioarele. Și Grace ar fi vrut să strige. O amintire scurtă îi reveni în memorie odată cu apa îngheţată: ea ajutându-l pe bunicul ei să mulgă

vacile, ţinând în mâini găleata îngheţată, având grijă să nu se versenicio picătură.

Chiar dacă apa rece a râului se repezi spre ea şi simţi pietrele alunecoase sub picioare, nu ar fi lăsat-o niciodată pe Alice din braţe, nu ar fi dat drumul rucsacului şi nici visului de a-i şti pe toţi în siguranţă. încă două zile, trei, cel mult, şi vor fi trecut frontiera.

0 lăsă pe Alice pe malul opus şi apoi se întoarse pentru a-i ajuta pe ceilalţi copii. Elias a trecut-o pe Marguerite, apoi a ajutat doi copii pe care i-ar fi putut lua curenţii râului.

Şi-au uscat picioarele în iarbă, înviorați de şocul provocat de apa rece ca gheaţa. După ce şi-au încălţat espadrilele subţiri, copiii s-au luat de mânuţe şi au continuat să urce. Niciun copil nu trebuia să se rănească sau să se piardă în acea seară în care chiar şi stelele se ascundeau în spatele norilor.

în cele din urmă, ajunseră pe platou, pe o pășune pentru oi. Deşi pădurea ascundea numeroase pericole, Grace prefera adăpostul arborilor în locul spaţiilor deschise. Oricine lumina cu lanterna peste o astfel de pășune i-ar fi putut descoperi pe copii.

- Haideţi, grăbiţi-vă acum, şopti ea, iar ei îşi ridicară păturile şi bagajele, fugind către pădurea din cealaltă parte a pajiştii.
- Trebuie să mâncăm ceva, spuse Suzel după ce ajunseră la adăpostul copacilor.
- Peştera este pe-aproape, cu siguranţă.

Grace cercetă copacii.

- Vom mânca înăuntru.

Brânză şi câteva alune sau ciuperci sau orice plantă care mai rezistase frigului. Orice ar fi putut aduna la prima rază de lumină.

- Am să găsesc eu mâncare pentru voi, spuse un bărbat care făcu un pas de după trunchiul unui arbore.

Era francez, de vârstă mijlocie, şi purta o pelerină ciobănească, aspră, ţesută în casă, şi o beretă. Una dintre fetiţe icni şi mai mulţi copii se împrăştiară, căutând să se ascundă.

inima lui Grace bubuia, însă nu încercă să fugă.

— Nu am bani, spuse Grace, cu voce puternică.

Cel puţin, nu destui pentru a-i plăti pentru hrană. Bancnotele ascunse în vârfurile pantofilor ei îi păstra pentru a mitui gărzile spaniole.

— Sunt călăuză.

Privi către copiii rămaşi pe loc. Dinspre hainele lui se simţea mirosul brânzei limburger.

— Tocmai am terminat o călătorie cu ... Dar cred că nu ar fi înţelept sa spun mai multe.

Sigur că le-ar fi prins bine o călăuză, însă ea tocmai îi spusese acestui bărbat că nu avea nici un ban. Nicio călăuză de încredere nu ar fi lucrat gratis.

— Poteca aceasta nu este bună.

El arătă cu o mişcare a capului drumul îngust pe care ea intenţiona să-l urmeze.

— Câţiva soldaţi naziști au campat în vârf de parcă ar fi în vacanţă.

Fiorul pe care ea îl simţi urcând pe şira spinării nu era din cauza vântului.

— Trebuie să o iei pe poteca aceea.

El arătă spre dreapta ei, departe de peşteră şi de presupusul grup de naziști.

Cineva îi luă mâna îngheţată şi i-o strânse atât de tare încât, pentru un moment, se gândi că ar putea să i-o frângă.

Marguerite stătea lângă ea, fără a slăbi nicio clipă strânsoarea. Oare putea vedea, în întuneric, ce culoare avea sufletul acelui bărbat? Elias îi spusese că nu trebuia să aibă încredere în culoarea roşu.

— Ai cumva ...?

Grace încerca să găsească o modalitate de a o întreba pe fetiţă ce culoare vedea, fără a o da de gol.

— Ai cumva mâinile roşii de la frig?

Vocea lui Marguerite era stinsă, aproape o şoaptă în vânt.

— Foarte.

Bărbatul din faţa lor nu era om bun. El, şi poate şi alţii, urmărea să facă rău copiilor.

Marguerite era lângă ea, şi Elias i se alătură, la rândul Iui.

- Nu avem nevoie de ajutorul tău, îi spuse Grace călăuzei. Orice ar fi spus el, nu l-ar fi urmat.

- Mă voi întoarce cu de-ale gurii, răspunse bărbatul, cam într-ooră.

- Nu avem nevoie nici de mâncare.

- Cei de pe-aici ştiu că le sunt prieten, continuă el, privind cu atenţie spre copii de parcă i-ar fi numărat. Nu ai niciun motiv să te temi.

însă teama, în acest caz, era în favoarea lor.

- Trebuie să ne laşi în pace, spuse Grace, dar el scutură din cap, ignorându-i cuvintele.

- Voi aveţi nevoie de mine ca să vă port de grijă.

Bărbatul se întoarse şi se îndreptă spre copaci. Ea privi către poteca stâncoasa din faţa lor. Oare el ştia de peşteră? Şi dacă nu ar fi ştiut, i-ar fi pu tut urmări, urcând pe potecă până când ei s-ar fi oprit.

Dar dacă ei ar trece pe lângă peşteră şi ar continua să urce muntele, câţiva copii ar pieri din cauza epuizării. Şi atunci ar fi fost prinşi, cu siguranţă.

Poate că l-ar putea descuraja pe acest bărbat înainte de a se întoarce, aşa cum spusese. Copiii se puteau odihni în timpul zilei ji apoi şi-ar putea continua călătoria.

- Peştera este în stânga, îi şopti ea lui Elias, arătând în sus, spre potecă. Ascunde copiii înăuntru.

- Tu unde pleci? întrebă el.

Ea știa că el se va opune și că va spune că o va însoți în pădure.

- Te rog, Elias, i-a implorat ea. De data aceasta am nevoie ca tu să stai lângă copii.

El îi strigă încetișor pe copii, adunându-i în jurul lui precum un păstor care își adună oile.

Frunzele îngheţate trosneau sub pantofii ei atunci când ea se întoarse în pădure, dar încercarea ei de a-l urmări pe acel bărbat era la fel de inutilă precum aceea de a nu călca frunzele căzute începu să se îngrijoreze că nu va reuşi să mai găsească drumul înapoi, prin pădure.

Razele soarelui începură să coloreze cerul peste munţi, dansând de-a lungul unor fuioare de ceaţă de parcă încercau să lumineze ceva ascuns înăuntru. Nu-l mai găsi pe bărbat, dar se opri la auzul unor voci. Câţiva bărbaţi vorbeau despre ea şi despre copii, în germană stricată şi franceză. Iar Marguerite avusese dreptate: acest bărbat, care le promisese ajutor, era roşu.

— Voi aduce alţii în seara asta, spuse el. Zece, dacă nu mai multi.

Mai multi.

Oare îi găsise deja pc Helene şi pe Louis?

Nu se putea gândi la asta acum. Nu-şi putea imagina că mătuşa lui Roland, adevărată eroină, şi Louis, nu mai erau.

Unul dintre germani întrebă cum de era atât de sigur, şi ea îl putu auzi cum rânjea în timp ce îi răspundea. Le spuse că îi mirosea. Evreii puţeau mereu.

Ea îşi simţi inima sângerând de parcă cineva îi înfipsese un cuţit în piept. Naziştii le luaseră toate bunurile prietenilor ei, le închiseseră şcolile, le confiscaseră mâncarea, le furaseră paturile şi băile. La ce se aşteptau naziştii? Şi totuşi, copiii continuau să lupte pentru a supravieţui, fără niciun sprijin. Ieşeau la lumină din noroiul răutăţii, cu răni adânci şi gata să fie şlefuiţi.

Bărbatul negocia înţelegerea de parcă ar fi dus peste graniţă cai sau oi. Un trădător francez, mercenar cu suflet negru, îi vindea pe copii pentru câteva sute de franci. în loc să îi ajute să traverseze clandestin graniţa, el se asigura că nu vor ajunge niciodată în Spania.

Bărbatul cerea jumătate din sumă chiar atunci, şi jumătate mai târziu. Ea aproape că putu auzi clinchetul monezilor, al banilor murdari de sânge, vârâţi de bărbat în buzunar. Furia o cuprinse

precum focul, o furie puternică în faţa nedreptăţii. Şi ea putea simţi duhoarea lui spurcată.

Cum îndrăznea să-i trădeze pe copii?

Copiii se ascundeau, le spuse trădătorul celorlalţi. Curând îi va conduce la ei pe naziști, imediat după micul-dejun. Pentru el,erau doar victime colaterale, necesare pentru a-şi primi restul banilor. Bărbatul ştia de peşteră, era sigură de asta. Şi i-ar fi încolţit înăuntru.

Fiecare parte a corpului ei o durea, atunci când se strecură printre copaci, înapoi în pădure. îşi simţea şi nuntea la fel de epuizată ca trupul, însă nu putea ceda oboselii. Nu le va permite acestor bărbaţi să rănească alt copil. Dacă i-ar trezi pe micuţi acum, dacă i-ar forţa sa meargă mai departe, acest bărbat, credea ea, i-ar urmări de-a lungul potecii. Trebuia să meargă în afara acesteia şi să găsească altă cale de a traversa muntele. Ea se rugă din nou cerându-I Păstorului din ceruri să le ghideze fiecare pas.

Lumina pătrundea pe coridorul peşterii, aşa că văzu copiii, cei mai multi dintre ei ghemuiţi împreună printre pietre pentru a se încălzi, adormiţi pe pământul aspru al grotei, printre lădiţele cu brânză. înveliseră stâncile în mai multe rânduri de bucăţi de pânza şi dormeau pe acestea ca pe nişte perne.

Marguerite era încă trează, tremurând în timp ce şedea pe un bolovan.

Temperatura dintre pereţii de piatră încă era mai ridicată decât cea din pădure, dar era posibil ca aceşti copii să nu mai simtă căldura niciodată. Ea însăşi era înfrigurată, flămândă, peste măsură de epuizată. Nu îşi putea imagina cât de obosiţi se simţeau copiii.

Dar trebuiau să plece imediat.

Numără repede căpşoarele lor. De două ori. Cineva lipsea.

- Unde este Elias? o întrebă ea pe Marguerite.
- A plecat la scurt timp după tine.

Inima ei ar fi trebuit să bubuie de îngrijorare, dar nu simţi nimic. Toate emoţiile, sau cel puţin aşa părea, se repeziseră în

jos, pe munte, se înecaseră în râu atunci când Helene şi Louis se întorseseră din drum. Chiar şi gândul că naziştii îi prinseseră, teama ei, furia ei toate dispăruseră.

Se prăbuşi ia pământ, aproape incapabilă să se mişte, şi totuşi ...

— Trebuie să ne continuăm drumul, îi spuse ea fetiţei.

— Niciunu) dintre noi nu poate face asta, spuse Marguerite. Trebuie să ne odihnim mai întâi.

Iar ea nu îi putea lua din locul acesta, nu-i putea împinge sus, pe deal, nu până când Elias nu se întorcea.

îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de peretele rece, lumina slabă dispărând când închise ochii, epuizarea trăgând-o mai adânc în întuneric. Nu putea dormi acum ...

— Domnişoară Grace ...

ii Elias stătea în faţa ei, deschizând rucsacul pe care îl avea I în mâini.

— Am găsit o pungă plină cu zahăr cubic.

Energie pentru orice drumeţ disperat.

— O vom lua cu noi, spuse ea, împingându-se de perete pentru a se ridica. Gândurile i se adânceau, aşa cum picioarele ei se cufundaseră în nămolul de pe malul râului.

— Trebuie să plecăm de aici imediat.

— Unde ai fost? îl întrebă Marguerite pe fratele ei.

— L-am urmărit pe bărbatul care ne-a oprit, spuse el, degajat. Dar era doar un cioban care stătea într-o colibă din apropiere.

Marguerite nu se ridică pentru a-l îmbrăţişa. În schimb, îşi strânse genunchii la piept.

Care era culoarea minciunii? într-o zi, o va întreba. Grace era sigură că Marguerite o putea vedea acum la fratele ei.

Elias îşi dezbrăcă paltonul şi o acoperi cu acesta pe sora lui. Atunci Crace arătă din cap către intrare, şi Elias o urmă, depărtându-se de ceilalţi.

— Trebuie să plecăm imediat, repetă ea.

- Nu putem ieşi afară, spuse el, privind razele de soare care anunţau răsăritul.
- Vin să ne aresteze.

Elias dădu din cap şi zise:

- Bărbatul i-a spus unuia dintre nazişti să se întâlnească de-a lungul potecii. I-a spus că îi va livra marfa.

De parcă micuţii ei erau simple lucruri pe care acei bărbaţi le puteau vinde şi cumpăra. De parcă erau oile care păşteau pe deal.

- De unde ştii?

El îşiîntoarse faţa spre ea.

- l-am auzit vorbind, în apropiere.
- Deci trebuie să plecăm acum.
- Naziştii nu ştiu poteca asta, şopti el. Bărbatul aceia nu le-a spus nimic despre peşteră.

Ea îşi reaminti conversaţia pe care o auzise şi Elias avea dreptate. El reţinuse acea informaţie, spre binele lui.

Oare pe câţi alţii îi trădase bărbatul acela aici?

- Dacă le spune despre peşteră, nemţii nu vor mai avea nevoie de el, continuă Elias. Bărbatul este plătit doar atunci când aduce evrei.
- Va găsi el o cale să ne dea pe mâna lor, spuse ea. Nemţii i-auachitat deja jumătate din sumă.

Elias scutură din cap, chipul lui căpătând o expresie macabră.

- Nu va mai aduce niciodată vorba despre asta.

Ea se cutremură.

- Ce ai făcut?
- Doar ceea ce trebuia făcut.

Stomacul ei gol se strânse din nou. Soldaţii, bărbaţii adulţi, fuseseră chemaţi la luptă, dar acest băiat – şi orice alt băiat, de fapt – nu ar trebui să-şi rănească semenii. Părerea ei era că nici bărbaţii nu ar trebui să facă asta, decât dacă astfel se împotriveau relelor aduse asupra lor de nazişti. Bănuia că Elias luase viaţa acelui bărbat, înainte ca el să ia vieţile lor.

Grace nu ar recunoaşte niciodată în faţa bunicii ei că îşi schimbase părerea despre război, ca nu cumva *să* îi frângă inima, dar începuse să *creadă că armele pe care le ura atât* dc mult puteau fi utile atunci când răul din lume trebuia înlăturat.

— *De* ce ai minţit-o pe sora ta? i-a întrebat ea.

— Uneori, răspunse Elias cu glas şoptit, trebuie să îi aperi pe cei dragi de adevăr.

Nu voia să îl contrazică, cel puţin nu aici.

— Şi cuburile de zahăr?

— Erau în bagajul lui.

— Le vom păstra pentru mâine.

— Uite, şopti Eiias.

Afară începeau să cadă fulgi dc zăpadă, amestecându-se cu frunzele de cristal. Cum mai puteau ajunge acum în Spania?

— Trebuie să dormim, spuse Grace, împingându-l înapoi în peşteră.

Băiatul părea gata să se opună, dar se prăbuşi lângă sora lui, pe pământul rece al peşterii. Şi Grace îşi strânse genunchii Ia piept, gândindu-se Ia toate câte se întâmplaseră.

Ar fi vrut să-i spună Iui Eiias că ceea ce se *petrecea* nu era o carte cu benzi desenate, că el nu era eroicul Tintin. El, şi *toţi ceilalţi copii,* ar fi trebuit doar să se prefacă a evada, aşa cum făcuse ea când era *copil, ascunzându-se,* în joacă, de prieteni, nu *de* bărbaţi în toată firea care voiau să îi omoare.

Acesta nu era un joc, dar dacă Dumnezeu *folosise personajul* Tintin pentru a-i insufla lui Eiias curajul de care avea nevoie, atunci aşa să fie. Ea se rugă pentru ca băiatul să ştie mereu cum să găsească o cale pentru a-şi folosi dârzenia în slujba binelui.

îşi găsi un loc pe jos, pe pământ, îşi puse eşarfa drept pernă Şi, pe sub haină, îşi încrucişa braţele ca o mumie. Şi visă trecători înzăpezite şi grămezi de castane şi un păstor care o striga pe nume.

Addie începu sa urce spre culmea Laurel Ridge, sperând să îl găsească pe fratele lui Reese în grădina de lângă casa lui Ruby ftnquin. înţelegea de ce familia dorea să îşi apere intimitatea, dar Charlie era un Tonquin. Chiar dacă el şi sora lui au fost adoptaţi, ei făceau încă parte din familie. Deşi propria ei familie eşuase, rudele ar fi trebuit să se ajute reciproc să se vindece.

Uneori era nevoie de mult timp pentru ca rănile să se vindece, ştia asta foarte bine, dar dacă familia putea ierta ceea ce se petrecuse cu foarte mult timp în urmă, dacă primeau cu braţele deschise bărbatul onorabil care devenise Charlie, ar putea să oprească, împreună, această pierdere.

Se uită la telefonul mobil ale cărui liniuţe care indicau prezenţa semnalului în zonă pâlpâiau între unu şi două. în Knoxville, prietena ei, Kirsten, probabil îşi încheia ziua la şcoală.

— Eşti în drum spre casă? întrebă Addie când prietena ei răspunse la telefon.

— Aproape, spuse Kirsten. Dar sunt singură, pentru moment. Tu eşti bine?

— Mi-ar prinde bine o rugăciune.

— Am să rostesc una pentru tine.

— Mulţumesc!

Addie se opri pe costişa dealului pentru a nu pierdeconexiunea.

— Am semnal doar o liniuţă şi mă tem că nu pentru mult timp.

— Mă bucur să îţi aud vocea. Mi-e dor de tine.

— Şi mie îmi este dor de tine.

Deşi nu se mai întorsese în Knoxville după moartea lui Peter, îi lipseau prietena ei şi întreaga comunitate de la biserică.

— Ai avut noroc cu găsirea familiei lui Charlie? întreba Kirsten.

— Nu am găsit nimic important. Parcă au dispărut cu toţii.

— Mi-aş dori ca Charlie să îşi spună povestea, pur şi simplu, spuse Kirsten.

Addie privi înapoi către salcie.

— Am încercat să vorbesc ieri cu el, dar nu a vrut să îmi spună nimic despre sora sau despre părinţii lui. Se poartă de parcă nu îşi doreşte transplantul.

— Obişnuiam să îmi întreb bunica despre familia noastră, dat ea refuza să vorbească despre ei, spuse Kirsten. Privind înapoi, a fost ca şi cum ea dorea să mă protejeze de adevăr.

— Charlie nu are de ce să mă apere.

— Poate Iui îi *este frică* de asta.

— Probabil.

Un vultur cu capul alb zbură deasupra lacului înainte de a dispărea printre copaci.

— M-a rugat să mă întorc în Tennessee.

în fundal se auzi motorul unei maşini, căci Kirsten îşi pornise maşina.

— Te întorci mai devreme de sâmbătă?

— Nu cred. Emma m-a rugat să mai caut.

— Pare mai degrabă că el nu vrea ca tu şi Emma sa aflaţi adevărul.

— Orice ar fi, dragostea mea pentru el nu s-ar schimba.

— Ştiu, spuse Kirsten înainte de a schimba subiectul. Bebeluşul cum este?

— Îmi aminteşte mereu că nu sunt singură.

— Ce fetiţă *grozavă!*

Conversaţia se întrerupse, dar apoi ea auzi iarăşi vocea fui

Kirsten.

— Exact asta i-am spus *să* facă.

— încă nu ştim dacă este fetiţă ...

Trandafirul iernii

Liniuţa care îi garantase până atunci semnalul reţelei telefonice dispăru de pe ecran şi ea rămase din nou singură.

Erau zile în care îşi dorea să poată zbura ca un vultur, departe de această lume, înălţându-se deasupra disperării care o bântuia. Purta această povară de trei luni deja. Peter greşise faţă de ea, greşise faţă de întreaga biserică, dar nu putea lăsa furia şi durerea să o cuprindă cu totul. Mai ales acum.

Nuînţelegea nici acum tot ceea ce se întâmplase în primăvară, dar ştia, în inima ei, că Domnul nu a părăsit-o niciodată. Se ruga ca, într-o zi, ea şi copilul ei să se înalţe ca vulturul.

Căldura soarelui îi mângâia pielea în timp ce picioarele ei înaintau pc drumul pietruit. Turnul, ca un far, se ridica deasupra copacilor şi ea nu îl scăpa din priviri. Ajunse, astfel, în faţa casei lui Ruby.

Locul acesta avea ceva special, ceva ce parcă o chema pentru a-i afla povestea. De parcă steaua lui Ruby, demult apusă, îi putea lumina evenimentele pe care le trăise, cu mult timp în urmă, familia Tonquin.

Cum nu îl zări nicăieri pe fratele lui Reese, ea deschise poarta din faţă şi se bucură de frumuseţea grădinii, culorile florilor îmbinându-se precum detaliile delicate de pe aripile unui fluture, de parcă mozaicul de flori şi garduri vii tăiate şi-ar fi putut lua zborul. Chiar şi inima ei se linişti.

0 gradină secretă, se gândi ea. O capodoperă ascunsă mult deasupra oraşului. Nu ar fi tulburat cu nimic această frumuseţe, doar s-ar fi bucurat de rodul muncii altcuiva. Ceea ce vedea o făcea sa se gândească şi la altceva, nu doar la dezamăgirile din viaţa ei.

- încâlci o proprietate!

Ceva s-a mişcat printre copacii din stânga ei şt ea sări în lături când un bărbat păşi pe terasa din partea de jos a grădinii. Purta tricou negru şi blugi şi o eşarfă albastră în jurul gâtului. într-o mână ţinea grebla de parcă era un sceptru, iar în cealaltă avea

un mănunchi de buruieni. Barba îi acoperea maxilarul şi L i, negru era tuns foarte scurt.

Se părea ca aici era regatul lui.

— Nu asta a fost intenţia mea.

Cel puţin, nu de data aceasta.

— Tu trebuie să fii fratele lui Reese.

Sau era, poate, bătrânul în legătură cu care o avertizase Reese? Se gândi că bărbatul din faţa ei avea în jur de 30 de ani, dar Reese probabil că îi considera bătrâni pe toţi cei trecuţi de 20 de ani.

Se auzi un lătrat, apoi o săgeată neagră cu gri străbătu grădina. Wallace veni către ea săltând vesel, de parcă erau cei mai buni prieteni. Addie îl scărpină în spatele urechilor.

Bărbatul îşi sprijini grebla de balustrada verandei.

— Se pare că dulăul meu te cunoaşte deja.

— Wallace şi cu mine suntem prieteni vechi.

Bărbatul o privi atent.

— Se pricepe la oameni, chiar şi la cei care încalcă proprietatea.

— Nu este încălcare a proprietăţii dacă ai fost invitat. Bărbatul ridică una dintre sprâncene.

— Cine te-a invitat?

— Dacă tu eşti fratele lui Reese, ea mi-a spus că te-aş putea găsi aici.

El îi studie chipul de parcă încerca să îşi dea seama dacă era infractoare sau doar curioasă. Cum Wallace rămase lângă ea, suspiciunile lui dispărură cu totul.

— Şi cum, mai exact, i-ai cunoscut pe sora mea şi câinele meu?

— I-am întâlnit sub salcie, în această dimineaţă.

— Tu eşti cea care a închiriat cabana de la Tara.

Ea aprobă, cu o mişcare a capului.

— Eu sunt Addie, din Tennessee.

El îşi şterse mâna pe pantaloni şi apoi i-o întinse.

— Numele meu este Caleb.

Ea îi scutură uşor mâna.

— Şi pe Wallace îl cunoşti deja.

Ar fi greu să îi uit.

privi din nou către câinele cu limba scoasă, un ghemotoc de neagră şi gri care i se freca de picior.

- Nu pare să fie un viteaz apărător.
- 0 fi *el* mic, dar are un lătrat fioros.

Căţelul se duse la Caleb, care începu să scarpine sub gât răz- jxjjnicui ce îşi flutura vesel coada.

- Să sperăm că, dacă ai fi fost un intrus, ar fi mârâit la tine.
- Cu siguranţă m-a speriat, spuse ea, acordând astfel recompensă verbală.

Nu ar fi avut niciun rost să denigreze câinele omului.

0gâscă sălbatică ateriza în grădină, însă Wallace nid măcar nu o goni-

Caleb oftă.

- Nu prea este, cu adevărat, un câine de pază, nu-i aşa?
- Pun pariu că ne-ar fi pus imediat la pământ şi pe mine, şi pe gâscă, dacă te-am fi amenințat.
- Nu m-aş baza pe asta.

Bărbatul luă un băţ şi îl aruncă, dar Wallace nici nu se clinti

- Nu este un câine obişnuit.

La rândul ei, Addie bănui că nici bărbatul din faţa ei nu era un stăpân obişnuit.

Wallace dădu din coadă de parcă nu îşi dorea nimic altceva pe lumea asta decât să fie lângă Caleb. Apoi se apropie gâscă de ei. Şi Wallace latră, în cele din urmă, alungând-o.

- Deci este un războinic, totuşi ...
- Vrea doar să se joace, spuse Caleb, zâmbind. Eşti aici în vacanţă?

- Caut informaţii despre cineva care a locuit lângă lacul îonquin. Reese crede că tu m-ai putea ajuta.

-Ah, spuse el, arătând dezamăgit. Ruby?

- Nu, eu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu fiica ei.

Dezamăgirea de pe chipul lui a fost repede înlocuită de surpriză.

- Crace?

Inima ei începu să bată mai repede.

— Ştii ceva despre ea?

— Doar puţin.

— Dar despre un băiat pe nume Charlie?

El scutură din cap.

— Familia Tonquin a plecat de aici cu mult înainte de a mă naşte eu.

— Ştii unde au plecat membrii familiei?

El privi în altă parte.

— Nu am nicio idee. Familia mea a încercat ani buni să îi găsească.

Ea îşi caută cuvintele potrivite pentru a da forma cauzei ei.

— Charlie îmi este prieten şi are nevoie de transplant de măduvă cât mai repede, altfel ...

Nu a suportat să rostească acele cuvinte ca o concluzie a poveştii pe care nu voia să o ştie ajunsă la final.

Caleb aruncă încă un băţ spre grădină şi Wallace alergă după acesta.

— Prietenul tău este rudă cu Crace?

— Cred că el a venit din Franţa, la sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial.

— Foarte mulţi copii refugiaţi au trăit aici după război.

— Dar Charlie a luat numele Tonquin.

— îmi pare rău, dar ...

— A avut cel puţin o soră.

— Mă tem că nu te pot ajuta.

El îşi luă din nou grebla.

— Din păcate pentru noi toţi, familia Tonquin nu vrea să fie găsită.

Oare o mintea, aşa cum făcuse Peter?

— Trebuie să găsim o rudă pentru a-l ajuta pe Charlie. Daco eşti înrudit cu el, îi poţi salva viaţa.

— Dacă i-aş fi fost rudă, aş fi făcut orice pentru a-l salva.

— Mă rog în fiecare zi pentru un miracol, spuse ea. Ca Domnul să repare tot ceea ce s-a rupt aici.

El cîipi, părând surprins că ea a adus vorba despre rugăciune.

— Mă voi ruga şi eu pentru asta.

Ea privi înapoi, către casă.

— Pictura de pe peretele interior ...

El tresări.

— De ce ai intrat în casă?

— Nu am intrat, spuse ea, simţind cum o cuprinde ameţeala. M-am uitat prin fereastra din spate.

El se sprijini în greblă.

— Clădirea este proprietate privată.

— Cine a realizat pictura de pe perete?

— Un artist local, spuse el, într-un final.

— Nu am nevoie să cunosc toată povestea familiei Tonquin. Eu doar vreau să îl ajut pe Charlie.

El privi către copaci.

— Ai face bine să pleci acum.

Addie cercetă pădurea cu privirea, însă nu zări pe nimeni. Oare el încerca să apere moştenirea familiei Tonquin sau încerca să apere ceva? Sau pe cineva?

Capitolul

— A plecat, strigă Caleb către pădure.

Totuşi, el rămase în spatele trunchiului unui pin, cu în bat în mână, privind către poarta din faţă pentru a vedea dacă nu cumva Pinky se întorcea.

— Eşti acolo?

înainta cu greu către grădină, având în mâna băţul pe care îi flutura de parcă alunga un inamic.

Ţinând strâns grebla într-o mână, Caleb îl atinse pe umăr cu cealaltă.

— Eşti bine?

Cu mâinile lui tremurânde, bătu cu băţul în pământ. Totul i se învârtea în minte. Pinky îl speriase, şi lui nu-i plăcea să fie speriat. Doar respect, atât ceruse. Cum primea de la acest tânăr care întotdeauna batea la usa cabanei Iui, chiar şi când el dormea.

Dar fata venea mereu, fără niciun avertisment, şi începea sa cotrobăie peste tot. El putea mirosi pericolul, şi chiar asta simţea dinspre ea. Ea nu arăta niciun respect şi nicio grijă pentru proprietatea lui Ruby. Se purta de parcă era casa ei. De parcă ar fi putut să o ia. De ce tot încercau oamenii să pună mâna pe acest pământ?

Trebuia să stea de pază, dar trupul îi ceda. Blestemată fie nenorocita de bătrâneţe! Blestemată fie fiecare persoană care a încercat să o doboare pe Ruby. În ciuda anilor pe care îi adunase precum picăturile de ploaie într-o găleată, el încă putea întrece bărbaţi care aveau jumătatea vârstei lui. Era mai deştept decât ei.

Nicio femeie, cu atât mai puţin Pinky, nu avea să obţină ce avea el mai de preţ.

— Eşti bine? îl întrebă iarăşi băiatul.

Stupidă întrebare! Nu era obligat să răspundă.

Caleb vorbea în continuare.

- Ea nu-ţi va face niciun rău.

— Nimeni nu-mi poate face mie rău.

Băţul îi alunecă din mâini şi el se aplecă pentru a-I ridica de jos. Trebuia să se oprească din tremurat.

— Şi nu va face niciun rău casei. Este doar curioasă.

— Curiozitatea a omorât pisica.

Băiatul scutură din cap.

— Nu este pisică.

— Multe lucruri pot omorî o pisică.

Caleb oftă de parcă ar fi fost dezamăgit, dar el încă nu ştia de ce era în stare o asemenea femeie. Curiozitatea ei i-ar putea distruge pe toţi.

— Ai nevoie de ceva? întrebă Caleb.

El scutură din cap.

— Voi verifica încă o dată casa înainte de a pleca.

Deşi îi plăcea mâncarea pe care băiatul i-o lăsa în faţa uşii, nu aprecia deloc faptul că tânărul era cel care se ocupa de casa Iui Ruby. Şi nici Tara nu era de acord cu asta.

Era singurul lucru asupra căruia el şi Tara erau de acord.

Caleb arătă cu grebla spre casă.

— Dacă mai vine femeia aceea, să o laşi în pace.

— Nu am să îi fac nimic rău, dacă asta vrei să spui.

— Nu-i vorbi, nu o speria şi nu bate în tigăile alea aşa cum ai făcut când au venit acei copii din oraş.

Zăngănitul tigăilor, sunetul pe care îl scoteau atunci când le izbea unele de altele, îi punea mereu pe fugă pe copii.

— Ea încearcă să intre în casă, spuse el.

— Tu ţine copiii departe de grădină.

Băiatul propti coada greblei în pământ, de parcă ar fi f[05]**-[un] steag, delimitând astfel teritoriul fiecăruia.

— De ea mă ocup eu.

El îşi frecă mâinile pentru a le domoli tremuratul. O dată la câteva luni, îi oferea băiatului un cadou drept mulţumire pentru mâncarea pe care i-o aducea în fiecare săptămână. O sticlă de vodcă infuzată cu ace de pin, pe care o dezgropa din pământul rece din spatele colibei lui, unde borcanele erau ascunse precum soldaţii în tranşee, gata de luptă. Băutura asta verde, aroma pământului şi vântul şi copacii îl ţinuseră în viaţă de când se întorsese din Vietnam, iar acum avea disperată nevoie de o duşcă pentru a face tremurai mâinilor să dispară.

Caleb se întinse spre câinele lui pentru a-i prinde o lesă de zgardă, după care îi repetă cuvintele:

— Trebuie să o laşi în pace.

— Nu pot face o promisiune pe care nu o pot ţine.

Băiatul oftă.

— Nu poţi face nimic pentru a o aduce pe Ruby înapoi, oricât de bine ai păzi locul acesta.

— Ce ştii tu?!

Băiatul dădu iarăşi din cap.

— Ea şi Grace nu mai sunt.

Dar băiatul greşea.

Lui nu-i păsa câtuşi de puţin de Grace, dar într-o zi Ruby avea să se întoarcă. îi promisese.

Capitolul 17

— Unde vom dormi? o întrebă Suzel în timp ce ea urca muntele ţinând-o pe Alice în braţe. Paltoanele lor erau acoperite cu un strat fin dc zăpadă. Merseseră toată noaptea şi picioruşele celei mai mici fetiţe au cedat.

- Nu ştiu, răspunse Grace şi propriile ei cuvinte îi înţepară urechile.

Poteca dispărea sub vălătuci de zăpadă şi devenea imposibil de urmat, deşi la orizont se zărea lumina zorilor.

Voia să fie o bună conducătoare a grupului, voia să îi iubească. Şi voia să fie sinceră cu ei, chiar dacă adevărul era dureros.

Dar dacă Elias avea dreptate? Dacă era nevoită să îi mintă pe cei pe care îi iubea pentru a-i proteja? Pentru a le da speranţă.

Hotărâse ca toţi cei 11 copii rămaşi să ajungă în Spania împreună. Dar nu puteau supravieţui multă vreme în sălbăticie, mai ales că, deşi era toamnă, cădeau deja primii fulgi de zăpadă.

Copiii păstrau o linişte ciudată. îi fusese teamă că unii dintre ei nu vor supravieţui peste noapte, dar iată că încă erau împreună. Dacă s-ar fi oprit acum, ar fi pus capăt vieţilor tuturor.

îndată ce va găsi o călăuză care să-i ducă la Lisabona, ea se va întoarce pentru a ajuta alţi copii, dar nu se putea gândi la asta acum. Grace strânse uşor mânuţele băiatului şi fetei care se agăţau de ea. Nu mai putea lua în braţe încă un copil dar îi putea ajuta să treacă peste momentele dificile. Să le dea de înţeles că nu erau singuri.

- Uite!

Marguerite privea uimită la nişte petale de culoare[3] în zăpadă.

— Un trandafir în mijlocul iernii, spuse Grace.

Semăna cu cei pe care îi cultiva bunica ei în grădina de acasa. *Inimoşii,* aşa le spuneau bunicii ei. Simpli şi frumoşi, împrăştiind în jurul lor frumuseţe mult timp după ce celelalte flori se ofiliseră la venirea frigului iernii.

în apropiere văzură nuanţele de roşu închis ale unui trandafir vişiniu. Apoi zăriră unul îndrăzneţ, alb cu marginile petalelor brodate cu albastru. O comoară în. acest loc aspru, dătătoare de speranţă, înflorind prin zăpadă, printre stânci.

Elias începu să se caţăre pe versantul stâncos precum o capră sălbatică şi prelua conducerea grupului. Ceilalţi copii îl urmară iar Grace ajută fiecare copil în parte să pună piciorul acolo unde trebuia.

După ce se odihniseră în peşteră, urcaseră o stâncă din vârful muntelui şi coborâseră într-o vale unde găsiseră coliba abandonată a unui cioban. Avea acoperişul înclinat, în forma literei A pentru a feri acoperişul de zăpada sub a cărei greutate s-ar fi putut prăbuşi. Pereţii nu lăsau să intre vântul şi zăpada, şieiîsi atârnaseră la uscat, pe căpriori, hainele ude, mâncând bomboanele cu coniac pe care le găsise Elias.

Dar asta fusese în urmă cu două nopţi... sau trei?

Ar fi fost minunat să fi putut face focul în acea dimineaţă, dacă ar fi găsit locul potrivit. însă fumul ar fi fost un indidu dai pentru inamici. Ea şi copiii trebuiau să se folosească în continuare de zăpadă pentru a se ascunde de nazişti, atunci când nu se străduiau să ajungă în creasta Pirineilor. Nu se puteau opri dirmers până când nu găseau orice fel de adăpost. Pericolul de a adormi în zăpadă era egal cu cel pe care îl reprezentau nemţii-

Ea s-a rugat din nou în timp ce urcau un alt munte. În faţa *a.* copiii se împrăştiasera. Se apropiau de graniţa spaniolă.

Unde era Roland în acea dimineaţă? Mintea n umbla aid- din cauza oboselii, ducea dorul casei de copn din Aspet, ar fi

să-i fie Roland aproape, îi era poftă de o cană cu ciocolată caldă pe care să o bea împreună cu el şi cu copiii ei.

Era el în închisoare? Sau fusese dus într-unul dintre lagăre? Probabil că o găsise pe mătuşa lui şi se ascunseseră împreună la unu) dintre numeroşii lui prieteni din sudul Franţei. Poate chiar la o femeie, la o femeie care îl iubea. Şi pe care şi el o iubea.

Oare el o iubise vreodată pe Grace, aşa cum îl iubea ea pe el? Poate că nu va afla asta niciodată, dar inima ei era a lui.

Gândurile ei fugeau odată cu vântul care îi smulgea paltonul şi eşarfa, care îi înţepa faţa. Doar stâncile nu tremurau. Nici nu se îndoiau atunci când le călca. Ce bine ar fi fost dacă şi mintea ei ar fi fost la fel de imobilă, la fel de ţeapănă cum erau aceste pietre.

Se ruga ca Roland să îşi afle calea afară din închisoare. Se ruga să-l întâlnească la casa din Franţa.

în faţă era un pasaj îngust printre doua ziduri stâncoase şi ea a fost ultima care a trecut printre acestea. Copiii ei erau pe vârful muntelui, aliniaţi toţi unsprezece. Doi bărbaţi îmbrăcaţi cu mantale lungi, gri, îi supravegheau. Unul dintre eiîşi flutura puşca în faţa lor. Se simţi cuprinsă de teamă la gândul că erau grăniceri francezi.

Inima parcă i s-a oprit, până când l-a auzit pe unul dintre ei vorbind:

- Cine sunteţi?întrebă unu! dintresoldatiiînarmaţj,înspaniolă.

Aproape că a îngenuncheat pentru a săruta bucata de pământ care despărţea regatul nazist de vecinii spanioli. Pentru a-L slăvi pe Domnul pentru că îi ajutase să traverseze trecătoarea.

— Eu sunt Grace Tonquin, spuse ea în limba spaniolă, aşa cum spusese de atâtea ori când însoţea copiii care veniseră din direcţia opusă. Sunt din Statele Unite.

Bărbatul îşi coborî arma, uitându-se cu o licărire de curiozitate la ea şt copii.

— Ştii spaniolă?

- Un poco [din spaniolă: un pic – n.tr.ţ.

El arătă spre stâncile acoperite cu gheaţă, dincolo de graniţa spaniolă.

— Trebuie să vă coborâm de pe acest munte.

Era o invitaţie pe care ea o accepta cu plăcere, dar chiar în momentul în care cuvintele îi ieşiră din gură, privirea lui se îndreptă spre poteca din spatele lor de parcă ar fi tras o linie.

— Te rog, îl imploră ea, nu am bani pentru a plăti trecerea graniţei.

Spera ca suma pe care o păstrase să fie suficientă pentru a convinge autorităţile să le permită să rămână.

Grănicerul îi făcu semn sa meargă către sud.

— Acesta nu-i loc în care să vorbim despre bani.

Ea nu-l contrazise.

— De cât timp suntem în Spania? întrebă ea în timp ce îi urma pe copii, coborând versantul stâncos.

El arătă cu arma înapoi către peretele de piatră, bariera de neclintit din calea lor. Hotarul dintre fascism şi libertate.

— De vreo 5 minute.

Ea şopti atunci o rugăciune de mulţumire pentru drumul stâncos pe care îl străbătuseră pentru a ajunge pe acest nou tărâm.

Grupul lor epuizat de atâta mers a coborât într-un sat în care erau vreo zece case din piatră care parca stăteau să se prăbuşească spre interior, cu ferestre închise şi acoperişuri înzăpezite.

— Unde ne duci? întrebă ea.

— în *la cârcel* [din spaniolă: închisoare – n.tr.].

Poate că în Franţa închisorile deveniseră ceva obişnuit pentru oamenii de toate vârstele, dar de când hotărâse Spania să u urmeze exemplul? în locul atât de familiarei senzaţii de frică, inima ei parcă îngheţase, prea amorţită pentru a mai simţi teama.

Elias ajunse dintr-un salt lângă ea. Băiatul care devenise bărbat încerca să le poarte de grijă tuturor.

— Nu suntem infractori, şuieră el printre dinţi, iar mâinile i se strânseră în pumni.

Ea n puse mâna pe umăr înainte ca el să lovească şi îl întoarse spre sora lui. Dacă grănicerii l-ar fi considerat destul de mare pentru a lupta, l-ar fi repatriat autorităţilor franceze de la graniţă în schimbul unei recompense.

— De ce ai duce copii în închisoare? întrebă ea.

Grănicerul îşi coborî vocea, vorbind doar către ea.

— Acolo este cald. Şi aveţi mâncare.

Dacă i-ar fi lăsat să plece, nu ar mai fi rezistat fără mâncare sau adăpost, dar promisiunea că se vor încălzi, chiar şi în închisoare, o făcu să se grăbească.

— Te vom urma, fuse ea de acord, de parcă el i-ar fi dat mai multe opţiuni.

închisoarea din sat era foarte diferită de tabăra în care fuseseră ţinuţi prizonieri în Gurs. Părea a *fi,* de fapt, casa cuiva. înăuntru erau înghesuite multe paturi de campanie. în capătul camerei era şemineul în care trosneau lemnele ce ţineau frigul departe. Grănicerul şi-a ţinut promisiunea în legătură cu mâncarea şi căldura: le-au fost aduse castroane cu supă fierbinte, cidru cald şi o bucată de pâine.

După ce au terminat de mâncat, copiii s-au dezbrăcat, rămânând în lenjeria de corp, şi s-au vârât sub pături. Grace a agăţat hainele lor ude în cuiele din pereţi şi pe marginea paturilor, aşezându-le peste tot unde acestea se puteau usca. Câţiva copii tuşeau şi ea spera să poată sta câteva zile la căldura din această închisoare improvizată.

- Este o dezordine bună.

Crace se întoarse şi îl văzu pe Elias stând în spatele ei, îmbrăcat în tricoul şi pantalonii pe care îi purta pe sub haine. Picioarele goale îi erau acoperite cu băşici, degetele lui erau roşu aprins.

- Ce! puţin este cald, spuse ea.

- Au de gând să ne trimită înapoi?

- Hai să ne gândim doar la seara aceasta, spuse ea. Ziua de [maine] şi provocările pe care le aduce vor sosi destul de curând.

— Nu mă pot abţine să mă gândesc la ziua de mâine.

Cât de mult ţinea la băiatul acesta! Cu onestitatea, t” •' '• neala şi imaginaţia lui vie. Cu imensa dragoste pentru sora * şi cu dorinţa de a lupta pentru ei toţi. Ea ar fi vrut să coboare în fugă de pe acel munte, dar el fusese precum David, băiatul păstor care nu renunţase şi îl doborâse pe Goliat cu o singură piatră. Dejucase planurile informatorului de a-i vinde pe copii.

Ea spera că, devenind bărbat, Elias îşi va putea stăpâni focul pumnilor cu puterea cuvintelor şi va continua să lupte pentru alţii. Toate prin câte trecuseră în aceste luni, în aceşti ani, îi vor modela pe copii pentru restul vieţii lor.

— îţi

El dădu scurt din cap, aprecierile ei stânjenindu-1.mulţumesc pentru că ne-ai luat apărarea, Elias’.

— Mă rog ca tu să lupţi mereu pentru cei care au nevoie de un frate.

Apoi ea îl împinse uşor către unul dintre paturi.

— Dar acum trebuie să dormi.

— Şi tu trebuie să faci la fel, spuse el, de parcă era egalul ei.

Şi chiar era egalul ei, ba chiar o depăşea în forţă. Cât timp rămâneau uniţi, cu plămânii însufleţiţi de răsuflarea vieţii, puteau trece peste orice încercare.

— Roland mi-a dat astea.

El scoase de sub maiou două scrisori, înfăşurate în pânză.

— Una este pentru tine, cealaltă este pentru primar. Mâna ei tremura când strânse între degete scrisoarea.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Instrucţiunile lui Roland i-ar fi putut ajuta pe Louis şi Helene să traverseze munţii în. siguranţă.

Sau Roland avea alte planuri? Poate şi-ar fi dorit să o întâlnească în Franţa şi să-i însoţească peste graniţă. O aşteptase undeva? Nu putea suporta gândul că ratase întâlnirea cu el.

— Mi-a spus să ţi-o dau după ce ajungem în Spania.

Elias merse spre uşă şi o deschise, vorbind cu gardianul de afară.

Ea nu auzi ce spunea Elias, toată atenta concentrându-se pe scrisoare. Era un mesaj de ia Roland. Cât de mult îşi dorise sa primească aceste cuvinte de la el! Cuvinte care, se rugă ea, i-ar transmite unde să îl întâlnească după ce ea va reveni în Franţa.

Câteva cuvinte erau acoperite de pete, plicul era umed, însă ea putu citi suficient de mult.

Scumpă Grace,

Dacă citeşti acest mesaj, înseamnă că tu şi Elias aţi ajuns cu bine în Spania. Nu m-am îndoit nicio clipă că vei face tot ceea ce îţi *va sta în putere pentru a-i salva pe copii. Ştiam că lumina îţi va călăuzi paşii.*

Nu te poţi întoarce în Franţa. Te vor aresta, iar eu nu as putea suporta asta. Aici ai făcut tot ceea ce ai putut. Acum trebui să găseşti familii pentru cei pe care i-ai condus şi să te întorci la siguranţa pe care ţi-o oferă casa ta din Oregon.

într-o bună zi, vei zbura din nou.

Mă rog ca, într-o zi nu prea îndepărtată, să zburăm împreună, pentru că te iubesc cu toată inima mea.

Cât timp voi avea aripi, te voi căuta şi te voi găsi. După ce vom câştiga acest război.

îşi scrisese numele în josul paginii, aşa cum se obişnuieşte, şi totuşi ea studie literele de parcă acestea şi-ar ti putut lua zborul. Roland o iubea, cu toată inima lui, aşa scrisese. O iubea atât de mult, încât îşi ascunsese sentimentele pentru ca ea să nu rămână în Franţa pentru a-l aştepta. O iubea atât de mult, încât îi dăduse aripi pentru a zbura.

El nu intenţionase niciun moment să revină la castel. El dorise ca ea să-i însoţească pe copii, în loc să plătească o călăuză, ca ea să plece din Franţa înainte de a fi prea târziu.

Şi Roland ştiuse că ea nu ar fi părăsit niciodată Franţa dacă se putea întoarce la Aspet pentru a ajuta şi alţi copii.

Inchizându-şi ochii, ea se sprijini de peretele aspru, din piatră, Şi văzu chipul frumos al lui Roland, mâna lui puternică ţinând-o

a ei, pjimbându-se împreună printre podgoriile din Franţa. Oare ce *va* spune el când ea ii va povesti că nu putuse ■ P *copiii cu ea? Ca fusese* nevoită să-i lase în urmă pe mătuşa lui şi pe Louis?

inima ei începu să se frângă precum graniţa dintre Franţa şi *Spania, premm muntele* aproape imposibil de traversat.

Şi totuşi, poate *că* într-o zi fiecare dintre ei va putea urca partea lui *de* munte şi se vor întâlni în vârf. Intr-o zi

— Domnişoară?

Clipind, deschise ochii şi văzu un bărbat palid şi slab ca o fidea, cu mustaţa răsucită la vârfuri. Primarul, presupuse ea. Avea într-o mână scrisoarea pe care i-o dăduse Elias şi în cealaltă mână o ţigară. Când vorbi, vocea i-a sunat vioaie.

— De ce ai călătorit în Franţa?

Nu în Spania, în Franţa, acum cinci ani.

îşi amintea, desigur, dar trecuse mult timp de când cineva *o întrebase de* ce plecase de la ferma bunicilor ei din Oregon De ce călătorise săptămâni la rând cu trenul şi apoi traversase Atlanticul Ia bordul unui vapor până în portul Bordeaux.

— Pentru a-i ajuta pe refugiaţi, răspunse ea. Bărbatul îi cercetă atent chipul.

— Refugiaţii noştri?

Ea aprobă cu o uşoară mişcare a capului, întrebându-se dacă bărbatul din faţa ei fusese de partea Naţionaliştilor sau a Republicanilor în timpul Războiului Civil Spaniol. Ea bănuia ca toata ţara era sătulă de lupte.

— Francezi sau spanioli sau germani, pentru mine nu contează. Am venit să îi ajut pe cei care aveau nevoie.

La fel ca femeia spaniolă care le adusese supă.

El lăsă scrisoarea în jos.

— Pentru asta, îţi mulţumesc!

Elîas se strecură înapoi în cameră după plecarea primarului şi se întinse pe un pat de lângă cel al surorii lui. Grace nu ştia ce înţeleagă din conversaţia abia încheiată, dar mintea ei era p j

începeţoşată pentru a o analiza. Copiii erau în s!·_ graniţa şi asta era tot ceea ce conta. Ea ţinea în mâna je la Roland. Acum se putea odihni. «’soarea

Grace dormi restul zilei şi toată noaptea următoare iar eâna se trezi, o altă femeie le servea tocană. ' Q

Nu au stat multă vreme în Spania, Magistratul le teze, ei şi copiilor, bilete de tren pentru Lisabona, oraşul câne îndreptau refugiat». li înmâna şi o scrisoare de •.•.■.inundare pentru funcţionarul care le va procesa actele, în cazul în ■ .re ar fi ajuns Într-o închisoare în care condiţiile nu ar fi fost în regulă pentru copii. Aşa păţeau multi refugiaţi.

' Trenul îi purtă departe de Pirinei, către meterezele maure şi clădirile deschise la culoare construite de-a lungul coastei portu gheze. Aerul sărat era amestecat cu mireasma algelor marine, a tutunului şi a apei de colonie ieftine.

O femeie pe nume Dorothy Thumwood, din conducerea biroului de asistenţă a AFSC din Lisabona, se ocupă de întregul grup, obţinând pentru fiecare câte o pereche de pantofi noi. Apoi, Dorothy a întocmit declaraţii pe proprie răspundere pentru copiii care nu aveau acte de identitate.

Nouă dintre copii, inclusiv Suzel, aveau rude care îi aşteptau în Palestina. Suzel era destul de mare pentru a-i însoţi pe copiii mai mici pe vapor, aşa că Grace sărută fiecare copil pe obraji de două ori, ştiind că nu avea să-i mai revadă vreodată. Se rugă, binecuvântându-i pe toţi, ca Domnul să le fie călăuza inimilor.

~ Lşti o eroină,îi spuse ea lui Suzelînainte ca fata să păşească pasarelă. Să nu laşi pe nimeni să îţi spună altceva.

Suzel i se păru puţin mai înalta, cu un rucsac nou atarnându-i P^umăr,

c ţj ţel'-A tir*.

Vreau să devin asistenta medicală, spuseu

„ Lu nu sunt deocamdată asistentă me • c orvmitâîna- Mai avea de studiat încă doi ani, daca avea s

^^nleghil din Oregon.

S-ar putea ca tu să devii asistentă înaintea n

Grace stătu alături de Elias, Marguerite şi Dorothy, privind vaporul care se depărta. Puntea acestuia era plină cu bărbaţi şi femei care căutau refugiu în statul evreiesc. Căutau ţara pe care să o poată numi casa lor.

Acei copii care fuseseră până atunci în grija ei erau acum pe cont propriu. Avea să-i fie foarte dor de ei, dar ştia că vor trăi, cu toţii. înfruntaseră împreună un munte şi îl cuceriseră. Pentru tot restul vieţilor lor, spera Grace, ei vor reuşi să escaladeze munţii care le vor ieşi în cale.

Grace avea să îi conducă pe Eiias şi Marguerite pe insula Ellis, până la casa unchiului lor din New York. Apoi se va întoarce şi ea acasă.

Acasă.

Parca trecuse o viaţă de când îşi luase la revedere de la bunica ei din Oregon.

în Ioc să călătorească pe un vapor, ea se îmbarcă, alături de Eiias şi Marguerite, pe un hidroavion. Cât timp aşteptaseră în Lisabona, Eiias citise *Tintin în America,* declarându-se el însuşi expert atât în hidroavioane, cât şi în mafioţii din ciudata ţară de peste ocean.

— Snowy, spuse Eiias ciufulind părul surorii lui, vădit entuziasmat de noua aventură. Necazurile noaste nu s-au terminat nici pe departe.

— Pentru moment, au luat sfârşit, spuse Grace.

Marguerite îl împinse într-o parte.

— Iar vorbeşte ca Tintin.

Elias îşi încrucişă braţele.

— Tintin ar fi pilotat barca asta cu aripi şi ar fi ştiut şi cum să aterizeze.

— Pe fumul combustibilului! spuse Marguerite de parca ar fi auzit această *replică* de sute de ori înainte.

Grace se lipi de marginea scaunul tapiţat din cabina lor, dar niciunul dintre copii nu a fost deranjat de zăngănitul metalic al aripilor în timp ce nava sfida gravitaţia deasupra Portugaliei. -

- Vom număra valurile, spuse Marguerite. Ca şi cum ar fi boabe de fasole.

Grace a fost acord, numărând, la rândul ei, valurile şi bărcile şi apoi norii. Peste câteva ore vor fi în siguranţă, departe de închisoare şi de gardienii care îi puteau duce înapoi în Franţa şi de păsările metalice care cădeau în mare.

- Ce se va întâmpla cu noi în America? întrebă Marguerite îndată ce avionul urcă deasupra norilor.

— Unchiul vostru va avea grijă de voi.

Chiar în timp ce vorbea, Grace simţea durerea despărţirii. Ea spera că unchiul lor îi va adopta pe amândoi, şi pe Elias, şi pe Marguerite, primindu-i în familia lui, dar ei îi va fi dor de ei.

— Vreau să fiu cu *maman,* spuse Marguerite.

huse poate,îi explică Elias, cu privirea pe fereastră. *Maman* şi tata nu mai sunt.

Ochii lui Marguerite se umplură de lacrimi, de parcă până atunci nu îşi dăduse seama că nu-şi va mai vedea părinţii niciodată.

— Dar dacă unchiul Henri nu ne vrea? întrebă Marguerite.

- Am să vă găsesc eu o casă, promise Grace. Şi într-o bună zi, după ce naziştii vor fi alungaţi, vă veţi putea întoarce în Franţa.

Elias scutură din cap.

- Eu nu am să mă mai întorc niciodată.

Ea îşi aşează pe genunchi geanta neagră pe care i-o dăduse Dorothy, odihnindu-şi mâinile pe închizătoarea argintie, cu noduri. înăuntru era scrisoarea de la Roland, cuvinte pe care le va preţui pentru tot restul vieţii ei.

Poate că Elias nu voia să se mai întoarcă niciodată în Franţa, dar ea va reveni într-o zi.

Dacă Roland nu avea să o găsească, îl va găsi ea pe el.

— Tu eşti fiul lui Jonathan Lange.

Addie stătea pe scările din faţa uşii iui Caleb, cu pumnii strânşi de parcă era pregătită să dea cuiva un pumn.

M-ai prins! spuseel, ridicând ambelebraţe. Esteo infracţiune? Lucrarea de absolvire a tatălui tău a avut drept subiect viaţa lui Grace Tonquin.

— Asta nu-i o crimă, cu siguranţă.

Ea îşi suflecă mânecile, roşie la faţă din pricina efortului şi a frustrării.

— Ar fi trebuit să îmi spui că sunteţi rude.

Ceva licări în ochii lui. Era surprins, probabil, că ea reuşise să descopere adevărul.

Nu m-aî întrebat niciodată asta.

Dar ţi-am spus că trebuie să o găsesc pe Grace!

El se sprijini de tocul uşii.

— Mi-ai spus că trebuie să găseşti o rudă de-a Iui Charlie.

— Dar tu ar fi trebuit să ...

Addie îşi încrucişa braţele pe piept, stând de parcă analiza ceea ce el spusese. îşi petrecuse toată dimineaţa cercetând documente la tribunalul McMinnville şi vorbind cu grefierul de serviciu. Nu aveau dosarul cu actele de adopţie pentru Charlie sau pentru aid copii Tonquin.

— Familia Tonquin încă deţine această proprietate.

Ea găsise actele doveditoare în arhiva districtuală.

~ Cea mai mare parte, spuse el. Au vândut din pământ familiei mele în urma cu câţiva ani. Cu anumite condiţii, am închiriat restul.

— Nu vreau decât să pun câteva întrebări membrilor familiei. Sau îi poţi întreba tu, din partea mea.

— De ia cine ai aflat toate asta? întrebă Caleb.

- De la o funcţionară din McMinnville.

O funcţionară căreia îi făcuse plăcere să îi împărtăşească tot «ea ce ştia despre Caleb şt despre cum acesta s-a întors acasă pentru a repune pe picioare podgoria de pe proprietatea unde se născuse tatăl lui.

— Ştia despre Crace?

- Nu cred. Dar ştia foarte multe despre tine.

Ei privi în altă parte.

- Mă îndoiesc.

Ochii femeii se aprinseseră precum bcculelele de Crăciun când Addie i-a spus unde stătea.

— Mi-a spus ca familia ta a locuit aici după cel de-Al Doilea Război Mondial.

— Multă lume din împrejurimi îmi cunoaşte familia. Bunicul meu a fost rănit în război şi a locuit pe proprietate, împreună cu bunica mea şi zeci de copii refugiaţi, până când s-a însănătoşit.

- Asta este un lucru bun, spuse ea încet. Să îi ajuţi pe cei care nu au casă.

- Este chiar foarte bine să ajuţi o familie germană, atunci când toţi ceilalţi i-ar denunţa. Bunicii mei nu au fost naziști, bunicul meu a luptat de partea americanilor, dar nimeni nu l-ar fi angajat după război, având în vedere originea lui germană şi rănile din război.

Caleb dădu din mână.

- Bunicii mei au sfârşit trăind şi muncind, pentru tot restul vieţii lor, aici.

Addie încercă să îşi clarifice în minte cum se interconectau familiile Lange şi Tonquin.

— Tu ai locuit cu bunicii tăi?

— Nu, mama şi tata au vrut să ne mutăm la Seattle când eu eram în şcoala primară. M-am întors aici după moartea bunicilor mei.

EJ deschise larg uşa.

— Vrei să intri?

Ea ezită pe treapta scării, încă precaută.

— Reese este în grădină, spuse ei. Eşti binevenită să ni te alături la cină. Pregătim ceva la grătar.

Stomacul ei se agită când se vorbi despre mâncare, iar bebeluşul acceptă cu toată inima invitaţia la masă. Dar ea încă nu era pregătită să accepte.

— Crezi că aţi putea contacta familia Tonquin pentru mine, tu sau tatăl tău? întrebă ea.

— Niciunul dintre noi nu îi poate contacta pe membrii familiei. Nu ştim unde au plecat.

— Cineva trebuie să ştie.

— Casa aceasta este a mea, dar închiriez podgoria şi restul proprietăţii prin intermediul unui agent imobiliar. Dacă ea ştie unde este familia Tonquin, nu îmi va spune mie. Vrem de ani buni să cumpărăm terenul din jurul lacului Tonquin, dar ea ne tot spune că proprietarii, clienţii ei, nu vor să vândă.

— Tara Dawson?

— Da, ea este. Se ocupă de organizare, şi eu mă ocup de casa lui Ruby şi de podgorie.

— Dar ea trebuie să ştie ceva. Doar închiriază cabana ...

— Ea trimite şi plata anuală a chiriei noastre, dar spune că nu ştie cine primeşte banii.

— Sună ciudat.

El ridică din umeri.

— Nu pot face nimic în legătură cu asta.

Wallace se gudură pe lângă ea, işi împinse capul în piciorul ei pentru a o convinge să-l mângâie pe cap, însă Addie nu se lăsă descurajată.

Voi discuta cu Tara atunci.

— Baftă!

El ţinea, în continuare, uşa deschisă.

— De ce nu intri?

Ea se aplecă, îl mângâie pe Wallace pe cap şi intră înăuntru, urmându-i pe câine şi pe stăpânul lui.

în faţă era o măsuţă de cafea rustică, din lemn, şi două canapele kaki, dar privirile iui Addie fură atrase, în primul rând, de ferestrele foarte largi care dădeau spre podgorie şi spre perdeaua de pini scăldaţi de soare pe malurile lacului Tonquin.

Ea păşi spre peretele de sticlă, dar se opri când observă vechiul dulap cu zeci de motive care înfăţişau creaturi marine şi animale şi o călugăriţă singuratică ţinându-şi mâinile împreunate în rugăciune.

Mu văzuse niciodată ceva asemănător.

— Acesta este minunat!

Addie îşi trecu degetele peste sculptura care îl înfăţişa pe Neptun ţinând în mână tridentul înfricoşător.

Caleb zâmbi de parcă i-ar fi dat o medalie.

— Este una dintre piesele mele preferate.

Apoi Addie atinse cu degetele vârfurile tridentului, uimită de precizia lucrării. Sub acest personaj era reprezentată o femeie călare pe un cal iute, ţinând strâns în mâini o sabie şi un scut, iar pe cap purtând un coif cu aripi.

— Ea cine este?

— Este o walkirie.

— Nu ana auzit niciodată de aşa ceva.

— Este o femeie din mitologia nordică, îi explică el, concentrându-şi atenţia pe fecioara sculptată. Ea fie ajuta războinicul, fie îl trimitea în luptă pentru a muri.

— îngrozitor!

Să trimită un om la moarte.

— Cel care are puterea de a ajuta, are şi puterea de a-i răni pe cei pe care îi iubeşte.

Ş) Addie se gândi atunci la mania ei, amintindu-şi de anii din trecut cand în copilărie fusese bolnavă. îşi aminti cum mama îi ridicase capul pentru a-i da cu linguriţa un fel medicament mdulcit, cu aromă de portocale. Dragoste, asta îi arătase mama ei pentru o scurtă perioadă, înainte de a-şi distruge propria viaţă.

Addie clipi, alungându-şi gândurile din minte. în copilăria ci, mitologia fusese misterul unei familii fericite.

— De unde ai piesa aceasta? întrebă ea.

El îşi rezemă umărul de şemineul din piatră.

— A fost sculptat de meşteri din Peninsula Bretania, acum 400 de ani. Pe vremea când domnea Ludovic al XHI-lea.

Un războinic ce avea pe cap un coif era înfăţişat pe panoul din *dreapta* iui Neptun, iar în partea stângă a acestuia părea că rage capul maiestuos al unui leu. Totul era precum o scenă cu diferite personaje, sculptată pe lemn de nuc.

Ea se uită înapoi, spre el, şi-t spuse:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La care dintre ele?

— Când te-am întrebat de unde ai dulapul.

El zâmbi.

— Pui multe întrebări.

— Şi ce-i cu asta? întrebă ea, încrucişându-şi braţele.

— în timpul meu liber, restaurez mobilă, spuse ei. îndepărtez straturi şi straturi de lac toxic pentru a dezvălui vopseaua de dedesubt.

— Ca într-o vânătoare de comori.

— Exact. Şi după ce îndepărtez suficient, de obicei găsesc lucrarea iniţială. Vând majoritatea pieselor de mobilier, dar ...

Caleb bătu cu degetele în coama răvăşită a leului, părul animalului ajungând până la marginile panoului.

— De aceasta nu m-am putut *despărţi.* Ea simţi emoţia din vocea lui, conexiunea cu piesa *de* mobilier.

- Fiecare tăietură, fiecare neregularitate are o poveste, a spus el. îmi place să descopăr fiecare crestătură şi să o pun în valoare

pentru a arăta frumuseţea fiecărei lovituri de daltă. Unicitatea. Oamenii plătesc În plus pentru poveşti.

Povestea ei avea atât de multe zgârieturi şi tăieturi, încât nimeni nu le-ar fi putut aprecia vreodată frumuseţea. Dar când era mai tânără, se hotărâse să adune toate resturile sufletului ei, toate rănile, şi să]e modeleze în ceva frumos. Nu în ceva extraordinar, ca aceste gravuri, ci un colaj pe care să îl păstreze în mintea ei şi să-l împărtăşească fiului sau fiicei ei.

Fiecare crestătură, fiecare tăietură era un capitol din viaţa ei, nu sfârşitul poveştii ei.

— Mi-aş dori să aflu istoricul acestei piese, spuse ea, privind iarăşi dulapul, căutând cele mai mici detalii.

— A avut parte de o călătorie destul de interesantă, spuse el, dar tot nu-i povesti cum îl descoperise.

— Addie!

întorcându-se, o văzu pe Reese agitând o spatuiâ de metal de parcă era un steag.

— Ţi-ai adus şi soţul?

Addie işi mgropă mâna stângă în blana lui Wallace, ascunzând degetul pc care altădată îl arăta cu atâta mândrie. Apoi se ruşina de ruşinea ei.

Şi Reese, şi Caleb se uitau la ea, însă ea nu datora nici unuia dintre ei o explicaţie. Această rană încă vie tăiase adânc grăuntele încrederii şi iubirii, rănindu-i inima.

Se întoarse către ferestre, privind podgoria care cobora spre lac precum un covor magic.

— Nu ştiu cum reuşiţi să munciţi când aveţi în faţa ochilor o astfel de privelişte.

— Este partea mea favorită din această casă, spuse Caleb şi deschise uşa glisantă, îndemnându-le să meargă afară, pe veranda lungă. în partea dreaptă, aceasta era acoperită şi acolo erau scaune cu perne şi o masă pentru foc, folosită pentru a încălzi terasa, iar în partea stângă era grătarul din care fumul se înălţa către cer.

Nu mai mâncase o masă decentă de când sosise în Oregon.

— Sper că îţi place şiş-kebab, spuse Caleb şi luă spatula din mâna surorii lui. Cu bucăţele de carne şi multe legume.

Stomacul ei ghiorţăi.

— Aş putea mânca o vacă de una singură.

El zâmbi din nou.

— Atunci înseamnă că ai venit în Jocul potrivit.

în timp ce el se ocupa de grătar, ea se întoarse către Reese.

— Ai avut cursuri astăzi?

— Fără şcoală pentru mine.

Puse o farfurie de ceramică pe masă.

— Am încercat un an Ia şcoala de artă, însă artistul din mine s-a revoltat.

Caleb roti spatula.

— Colegiul îi înăbuşă creativitatea.

— Colegiu! înăbuşă creativitatea tuturor, a spus Reese, dân- du-şi ochii peste cap.

— Ce a fost atât de restrictiv la colegiu? întrebă Addie, aşe- zându-se pe bancă.

— Termenele impuse şi toţi profesorii care îmi dădeau proiecte pe care eu nu voiam să le fac. Eu vreau să pictez, nu să fac schiţe cu creioanele.

în timpul şcolii gimnaziale, profesorul de arta al lui Addie îi spusese că, pentru a avea succes, trebuia să înceapă cu elementele de bază. Că trebuia să deseneze întâi linii şi apoi să le coloreze până când umplea pânza. Şi îşi aminti cât de mult îşi dorea ca şi în viaţa reală lucrurile să funcţioneze Ia fel. Voia să adauge ea culori între liniile vieţii ei, nu altcineva să facă asta în locul ei.

Acel profesor o inspirase să meargă mai departe atunci când ea îşi dorise să renunţe. Ştiuse că fiecare şedinţă cu părinţii la care nimeni nu era prezent pentru ea, că fiecare zi în care Addie venea la şcoală fără bani de buzunar şi fără pachet de prânz, însemna că acasă lucrurile nu erau în ordine.

— Reese vede un milion de culori în viaţa ei şi o îmbrăţişează pe fiecare în parte.

Tanăra femeie strălucea de parcă fratele ei nu-i putea face un compliment mai preţios.

Eî li se alătură la masă, ţinând în mână o sticlă de pinot noir.

— Vinul acesta provine din ciorchinii de struguri, care cresc chiar mai jos.

Creştere. Ciorchini. Calm.

Ea îşî aşează palma peste pântec. El nu avea de unde sa ştie despre copilul pe care-l aştepta.

— Doar apă pentru mine în seara asta.

Reese îi întinse carafa cu apă şi Addie îşi umplu paharul, în timp ce Caleb aşeza mâncarea pe platou.

— Te deranjează dacă mulţumim Domnului pentru această masă?

— Chiar te rog.

Caleb se rugă pentru mâncarea pe care o aveau şi pentru cei care erau în jurul mesei, la fel cum făcea şi Charlie. Apoi Reese scoase carnea şi legumele de pe frigărui şi începu să le aleagă, punând carnea în farfuria fratelui ei.

— întotdeauna dai o mână de ajutor Ia recoltat? o întrebă Addie. Ea zâmbi.

— Vin la recoltat ori de câte ori părinţii noştri au nevoie de o pauză.

— Participă şi alţi membri ai familiei?

Reese mormăi.

— Ar trebui să ajute şi unchiul nostru, dar ...

Addie surprinse privirea pe care au schimbat-o fratele şi sora.- Un fel de avertisment. Reese bătu în pahar cu unghiile lungi.

— Se pare că nu am voie să spun mai multe.

— Şi acum că te-am plictisit cu familia noastră ... spuse Caleb.

— Nu m-am plictisit.

Addie mușca dintr-o bucată fragedă de carne de vita. Era gătită perfect, având doar o nuanță rozalie în mijloc.

— Vrem să aflăm mai multe despre amicul tău care are nevoie de transplant.

Privirea ei rămase pironită pe paharul cu apă.

— Charlie a trăit aici când era mai tânăr şi se pare că a pierdut orice legătură cu familia când s-a mutat în Tennessee. Acum este bolnav, suferă de formă de cancer al sângelui numit sindrom mielodisplazic. Nu va mai trăi mult fără un transplant de măduvă osoasă sănătoasă. Speram ca sora lui să-l poată ajuta cu găsirea unui donator.

— L-am sunat pe tata de dimineaţă şi l-am întrebat despre Charlie, dar nu îşi aminteşte de el.

Dezamăgirea cuprinse iar sufletul lui Addie.

— Ar fi fost chiar după cel de-AJ Doilea Război Mondial.

— Sute de oameni au rămas atunci pe pământul familiei Tonquin, a continuat Caleb. Refugiaţi, la fel ca familia mea, care încercau să o ia de la început.

Ea îl putea vedea, cu ochii minţii, pe Charlie şi pe toţi ceilalţi copii refugiaţi jucându-se împreună aruncând pietre în lac.

— El a avut o soră şi sper să o găsesc, pe ea sau pe copiii ei.

— Poate îşi aminteşte unchiul nostru de ei, spuse Caleb. A locuit aici aproape 60 de ani.

Inima ei începu să bată mai repede.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc.

— Nu, nu ţi-ar plăcea ...

Caleb se aplecă spre sora lui.

— Credeam că nu vei mai spune alt cuvânt.

Reese scoase limba.

— Cuvânt!

— Uite cum facem.

Caleb sorbi iarăşi din paharul cu vin.

— Nu am de gând să îţi spun de unde am dulapul ...

Addie dădu din cap. Nici el nu îi datora nimic.

— După ce terminăm de mâncat, eu şi sora mea îţi vom arăta. Reese scutură din cap.

Eu nu am cJe gând să mă apropii de locul acela'.

— Ce loc? întrebă Addie.

Ea urmă privirea lui Caleb peste podgorie, spre celălalt mal al lacului, Spre casa al cărei turn se înălţa semeţ dintre copaci.

— Şi noi încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu familia Tonquin, spuse Caleb.

— Tu încerci să afli.

Reese arătă spre el cu furculiţa.

— Eu încerc să stau departe de el.

— De cine? întrebă Addie, nedumerita.

— De unchiul meu. Poate fi la fel de rău precum ... Precum un urs!

Caleb o privi din nou pe sora lui pe deasupra mesei. Privirea lui o făcu să tacă.

Addie îşi încrucişă braţele.

— Nu îmi plac urşii.

— Precum un ursuleţ de pluş, răspunse Caleb. Nu îţi va face niciun rău.

Caleb privi în jur.

— Mai avem doar o oră şi ceva până la apusul soarelui.

Reese le făcu semn cu mâna.

— Mă ocup eu de vase.

Caleb şi Addie au trecut culmea dealului împreună, îndrep- tându-se către aşa-zisul castel.

'apitolul K)

DISTRICTUL YAMHILL, OREGON
DECEMBRIE 1945

Hicele abia culese şi crenguţele proaspete de brad transformară camera de zi într-un tărâm de basm. Bunica lui Grace nu mai era (murise în săptămâna în care Grace trecuse graniţa în Spania), dar casa de la fermă era din nou plină în acest Ajun de Crăciun.

Trecuseră aproape doi ani de când Grace aterizase în New York împreună cu Marguerite şi Elias. Unchiul copiilor fusese de negăsit în New York, aşa că cei trei au traversat ţara cu trenul. Copiii luaseră numele de familie Tonquin pentru a-şi putea găsi libertatea în noua ţară, ca familie.

Deseori, Grace călătorea, cu mintea, înapoi în Franţa. Retrăia lupta, dar şi simplitatea acelor ani, când singurul ei scop fusese salvarea copiilor de duşman, nu încercarea de a trăi alături de unul dintre ei.

Hollywoodul nu a mai căutat-o pe Ruby vreme de doi ani, aşa că mama ei a decis să revină acasă.

— Copil rău ce eşti!

Ruby o plesni pe Marguerite peste mână căci fetiţa, având acum 11 ani, rearanja figurinele de porţelan din decorul lor cu naşterea Mântuitorului.

— Las-o în pace!

Elias sări în picioare de pe canapea, cu pumnii strânşi.

Grace interveni imediat între ei:

- Ce s-a întâmplat?
- L-a furat pe pruncul Isus!

Rul y avea o palmă înmănuşată în şold, iar cu cealaltă se pregătea să o plesnească din nou pe Marguerite.

— De când ai o problemă cu furatul? o întrebă Elias care nu se temea de femeia aceasta după ce îi înfruntase pe ofiţerii naziști.

Elias şi mama ei erau precum şoarecele şi pisica. De fiecare dată când se întâlneau, ieşeau scântei.

Ochii lui Ruby se îngustară şi propria furie îi aprinse chipul până când culoarea rubinie a obrajilor ei i se potrivi cu numele.

— Nu trebuie să dau socoteală nimănui, cu atât mai puţin tie!

Grace o îndepărtă încet pe Marguerite de masa pe care erau aşezate figurinele din scena naşterii Mântuitorului, aşezând-o în spatele ei.

— Eu şi Marguerite vom discuta m bucătărie.

Maxilarul lui Elias părea că se va face bucăţi. Grace era mândră de el pentru că reuşise sa îşi ţină pumnii încleştaţi aproape de corp. Pentru că îşi înghiţise cuvintele.

Grace îi făcu semn din cap către uşa din faţă.

- Crezi că poţi mulge vacile singur?

în loc de răspuns, Elias îşi luă haina din cuier şiîşiîncălţă cizmele de cauciuc, apoi ieşi afară. Hambarul, deşi dărăpănat, era refugiul lui atunci când Ruby era prin preajmă.

Mama ei începu să aranjeze păstorii şi îngerii, măgarii şi cămilele, şi părinţii cărora le lipseau copilul. Iar Grace îşi reaminti toate sărbătorile de Crăciun când, copilă fiind, se ascundea sub pomul de Crăciun pentru a nu mai auzi toate cuvintele grele, precum gloanţele dc plumb, pe care mama şi bunicii ei şi le aruncau unii altora.

Quakerii nu sărbătoreau Crăciunul (bunicii ei îşi aminteau de naşterea lui Isus în fiecare zi), dar doriseră să facă ceva special în acea zi atât pentru fiica, cât şi pentru nepoata lor, exact cum şi

Trandnfirn! iernii

Grace îşi dorea pentru Elias şi Marguerite. Câteva cadouri sub

brad. O oaia cu supă de cartofi şi ceapă pe plită. Morcovi pentru Gui, măgăruşul lui Moş Crăciun, lăsaţi în pantofii copiilor- întunericul ce îi înconjurase în timpul războiului îi făcuse să-şi amintească de viaţa lui Isus şi să stea cântând la lumina lumânărilor, îi făcuse să întâmpine cu bucurie Anul Nou, an fără iupte cu Germania.

Pentru Crăciun, Grace nu îşi dorea decât să le fie bine tuturor, împreună.

Marguerite o urmă pc Grace în bucătărie aşa cum o urmase şi prin sudul Franţei. Vieţile lor nu mai erau în pericol, slavă Domnului, dar nu prea aveau parte de libertate sau de linişte când Ruby locuia împreună cu ei.

Chiar dacă mama ei îşi stabilise reşedinţa la vechea fermă, Ruby vorbea neîncetat despre revenirea la Hollywood. într-o bună zi, îi asigura ea, steaua ei va străluci din nou pe ecran. Grace îşi dorea ca Ruby să se strecoare în elegantul ei automobil decapotabil şi să conducă spre sud, aşa cum făcuseră toţi ceilalţi, în schimb, mama ei hotărâse să îşi construiască o extravagantă casă ceva mai sus de ei. Bunica lăsase pământul lui Grace, dar îi spusese fiicei sale, cu mult timp înainte că, dacă se va decide să revină acasă, îşi va putea construi o casă pe proprietatea Tonquin. Grace dorea să respecte acest angajament, aşa cum voia să îşi respecte şi mama.

Supa pregătită pentru ziua de Crăciun fierbea lângă ea şi Marguerite, iar de la radioul din camera de zi răsună melodia „I'li Be Home for Christmas" [Voi fi acasă de Crăciun]. Grace închise uşa bucătăriei, ferindu-se astfel de privirile iscoditoare ale lui Ruby.

Curând, Ruby avea *să* locuiască în casa ei, pretinzând că era încă vedetă de cinema. Abia atunci, Grace, Marguerite şi Elias ar putea fi o familie.

Grace a îngenuncheat lângă Marguerite în a cărei privire încă stăruia tristeţea pierderilor suferite în război.

— Tu Pai furat pe Isus? o întrebă Grace.

, -■ ^u®r^e scutură din *cap,* îndreptându-şi privirea în race bănuia *că,* dacă ar fi putut vedea culorile lui argucrite, codiţele fetei ar fi avut culoarea verde. Culoarea aceasta, i-a spus cândva Marguerite, î! învăluise pe Elias în peşteră după ce îl oprise pe informator.

— Trebuie să îl aşezăm pe Isus înapoi în iesle, încercă ea să-i explice. Astfel, el va fi în siguranţă împreună cu mama sa, alături de îngeri.

Marguerite îşi strânse buzele atât de tare, încât gura ei deveni o linie ce exprima încăpăţânare, privind fix geamul bucătăriei cu vitraliul ce reprezenta un copac.

Grace iubea să aibă grijă de copii, să îi îmbrace şi să îi hrănească, dar îi era greu să fie părinte. Chiar şi aşa, nu a vrut niciodată să îi lase pe Elias şi pe Marguerite în New York.

Când cutreieraseră străzile din Manhattan, căutând adresa unchiului lor, au constatat că aceasta nu exista. Scrisoarea primită de la un bărbat pe nume Henri, singurul frate ai mamei lor, era falsă.

Ea nu a învinuit-o niciodată pe doamna Dupont pentru această înşelăciune. Fără scrisoarea din care să reiasă faptul că o rudă îi aştepta pe copii, AFSC nu i-ar fi permis niciodată lui Grace să-i însoţească pe copiii Dupont, atunci când ei fuseseră separaţi de mama lor, în Gurs.

Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, era chiar uşurată că acel unchi nu avea să fie găsit vreodată. Ii iubea pe Etias şi pe Marguerite ca şi cum ar fi fost propriii ei copii. Ar fi făcut aproape orice pentru a le asigura protecţia pe acest pământ al oportunităţilor pentru oameni din întreaga lume. Cumva, ei toţi, împreună, îşi vor trăi vieţile într-un fel care să îi onoreze pe cei care muriseră sub blestematul regim nazist.

Grace îşi încrucişa braţele, încercând să pară severă. Deşi nu agrea teatralitatea lui Ruby, mama ei avea totuşi dreptate. Nu putea trece cu vederea această minciună, căci altele ar fi urmat. Trebuia să înveţe cum să fie o mamă bună şi să procedeze aşa

cum bunica ei a făcut cu ea. Chiar să o trimită pe Marguerite în camera ei, până când copila s-ar fi hotărât să fie sinceră.

— Sunt foarte dezamăgită pentru că ai furat acea figurină preţioasă.

Codiţele lungi ale fetiţei i se încrucişară pe umeri atunci când negă din cap.

— Nu am furat nimic.

Cum putea să-i explice importanţa adevărului unui copil care fusese nevoit să mintă pentru a supravieţui? Mintise pentru a trăi. Dar trebuia ca Marguerite să înveţe acum această lecţie.

— Se numeşte furt atunci când iei ceva ce nu îţi aparţine.

— Dar eu doar îl ascundeam pe Isus, spuse ea. Nu l-am furat. Grace o privi pe copilă, curioasă, încercând să înţeleagă.

— De ce ar trebui să îl ascunzi pe Isus?

O lacrimă se rostogoli pe obrazul fetiţei, căzându-i pe codiţa împletită.

— Pentru ca oamenii răi să nu îl răpească.

încet, Grace înţelese ceea ce se întâmplase cu adevărat. Pricepuse frica îngrozitoare din cuvintele abia rostite. îşi întinse braţele şi Marguerite se cuibări la pieptul ei.

Isus, copilul evreu. Refugiat pe pământ străin. Marguerite nu voise ca acest copil să fie luat şi dus într-un lagăr pentru refugi- aţi, ca fratele ei mai mic.

Grace o privi în ochi.

— Domnul este foarte fericit văzând cât de mult îl iubeşti pe Fiul Lui.

Fata stătea la fel de tăcută precum pietrele de pe cărare, doar lacrimile atârnându-i de gene. Dacă voia, Marguerite i-ar putea ascunde şi pe Maria, şi pe losif, şi toate celelalte figurine.

— Eşti foarte curajoasă pentru că ai atât de multă grijă de Isus, spuse Grace cu blândeţe.

— învăţătoarea mea spune că şi Isus are grijă de mine.

— Da, aşa este, o aprobă Grace. Chiar foarte mult. Noi putem sărbători naşterea Lui, indiferent unde este El acum.

Copia dădu din cap, iar Grace îşi dori să se încuie în camera ei. De ce se grăbise atât de tare să o judece, când Marguerite nu încercase niciodată să o păcălească? Cât despre Ruby, ei nu îi păsa de nimeni decât de propria ei persoană,

O sărută pe Marguerite pe cap şi îi spuse să stea departe de Ruby până când ea va reuşi să îi vorbească. Nu că mama ei ar fi putut înţelege, dar Ruby trebuia să accepte lipsa figurinei Isus. Aceasta era casa lui Grace, lăsată moştenire de bunica ei.

Era dispusă să o împartă atâta timp cât Ruby avea nevoie de un loc unde sa doarmă, dacă mama ei alegea să fie bună, în loc să pedepsească. Să fie înţelegătoare cu copiii.

în prima zi a lunii martie – atunci ar trebui să fie gata casa lui Ruby de pe deal. Grace şi copiii mas puteau rezista încă 66 de zile. După aceea, vor respira adânc şi vor trăi ca o familie, oricât de neconvenţională ar fi aceasta.

în ultimii doi ani, Marguerite învăţase limba engleză la şcoală şi îşi petrecuse orele libere în subsol, umplând de culoare pânză după pânză. între timp, Elias încă se chinuia să-şi găsească locul: la 15 ani, devenise bărbatul micii lor familii, spărgând lemne, îngrijind vacile şi reparând tot ce se strica. Ruby nu era ataşată de niciunul dintre copii, mai ales pentru că ei nu se prosternau în admiraţie ori de câte ori ea intra în cameră. Dar Grace era foarte mandra de munca grea pe care ei o făceau şi de creativitatea, independenţa şi compasiunea de care dădeau dovadă.

Grace amestecă în supă, apoi se rezemă de uşa curbată a frigiderului, privind spre lac. Atât de multe amintiri avea cu această casă, cu toată proprietatea. îi era dor de bunicii ei. Deşi ei nu reuşiseră niciodată să o controleze pe Ruby, totuşi fuseseră destul de puternici pentru a trasa limite ferme după ce ea se mutase, creând astfel un spaţiu sănătos în jurul relaţiilor dintre ei şi Grace.

Acum Grace trebuia să înveţe a trasa graniţe de una

singură.

Căzură câţiva fulgi de zăpadă şi ea zâmbi văzând această privelişte rara. îşi aminti de toţi ceilalţi copii care traversaseră Pirineii alături de ea. Se gândea deseori la ei şi la toţi ceilalţi

copii din tabăra din Gurs. Inima ei era alături de fiecare copi

Se gândea la sutele de copii care fuseseră ajutaţi de Les Secouis Quakers. La Helene şi micuţul Louis. îşi dorea să ştie ce se întâmplase cu fiecare.

Roland ... Grace nu-şi îngăduia să se gândească la el prea des, ca nu cumva să alunece într-un abis. Să nu fie trasă de vârtej în jos, în întuneric.

Cum ar *fi* putut supravieţui el în Franţa ocupată de naziști? Au ştiut că viaţa în lagărele de concentrare din est era foarte grea, dar crimele care fuseseră comise acolo – în 1943 nu îsi putuse imagina cât de oribile erau. încă mai aflau de ia ştiri despre morţi, despre torturi Ia care regimul îi supusese pe cei consideraţi periculoşi.

Mintea ei începu iar să alunece, rememorând fragmente de durere şi frică, de îndoieli şi întrebări care nu-i dădeau pace de foarte mult timp. Dar trebuia să rămână ancorată în prezent, pentru Marguerite şi Elias. Vor petrece această sărbătoare împreună. îl vor sărbători pe Isus, evreul refugiat care îi putea salva pe toţi cei aflaţi în nevoie.

Fulgii de zăpadă începeau să se agate de ramurile pinului, fenomen rar în această vale. Ori de câte ori ningea, îşi aducea aminte de cei pe care îi pierduse în Europa. Şi ea le va celebra vieţile, amintindu-şi de Dumnezeul care vrea să salveze.

— Grace!

Elias o striga din camera din faţă şi ea ieşi grăbită din bucătărie. Ce mai făcuse mama ei de data asta?

Se opri lângă masa de scris, privind silueta subţire a bărbatului de lângă Elias. Purta o haină jerpelită, la fel ca multi refugiaţi. Un zâmbet îi flutura pe buze, încălzindu-i ochii în frigul de afară. Un străin, se gândi ea, la fel ca cei pe care îi văzuse în Europa. Cineva care avea nevoie de mâncare şi pat. Bărbatul putea rămâne în hambar, dacă avea nevoie, ar fi fost la adăpost de ninsoare.

— Colibri, şopti bărbatul, şi ea rămase cu gura căscată.

Bunica ei i-ar fi spus să închidă gura, că intră musca. Un roi întreg!

EJ rosti ,ar cuvântuj puţin mai tare, şi inima ei tresari. Era bărbatul care o însoţise peste dealuri şi prin văi, care o apărase de nazişti şi îi insuflase încrederea de care avusese nevoie pentru a-i ajuta pe copii să traverseze Pirineii.

Cândva, el îi spusese ca păsările colibri se întorc mereu acasă.

EI înainta şi, când vorbi din nou, îi spuse pe nume:

— Grace . • ■

în acel cuvânt ea auzi o întrebare. Două întrebări.

Oare îl va primi cu braţele deschise în casa ei?

Şi era el binevenit în inima ei?

Nu crezuse niciodată că Roland se va întoarce la ea. Mid măcar în nopţile în care împăturea scrisoarea lui şi o aşeza sub perna ei, şi se ruga ca el să o găsească, se ruga ca cineva să îl îngrijească aşa cum şi el avusese grijă de ea. Se gândise că l-a pierdut pentru totdeauna în evenimentele care au urmat după război.

Dar ■ venise, aşa cum îi promisese. Nu conta câţi ani trecuseră. Doi sau douăzeci. Ar fi aşteptat şi cincizeci de ani, doar pentru a fi cu el.

Nu mai putu rosti niciun cuvânt, se aruncă în braţele lui şi se pierdu în îmbrăţişare, aşa cum visase de mii de ori că va face.

— El cine mai este? întrebă Ruby care stătea pe hol, îmbrăcată în rochia de seară care sclipea în luminiţele de Crăciun.

Grace se dădu un pas înapoi, fără a se îndepărta, apărându-l cu corpul ei, aşa cum făcuse cu Marguerite, protejându-I pe acest erou de cineva care tânjea după atenţia fiecărui bărbat întâlnit.

Dar Ruby nu se uita la Roland. Ochii ei erau aţintiţi asupra băiatului care stătea lângă el, cu bucle de păr lipite de cap. Părea a fi un copil de care avea grijă Roland.

Copilul se uita uluit, dincolo de ei, la luminiţele albe pe care Grace le atârnase în jurul ferestrelor şi în brad.

— Ţi-l aminteşti pe Louis? întrebă Roland.

Un strigăt de surpriză scăpă de pe buzele ei, simţindu-se plină de recunoştinţă.

— L-ai găsit...

Trandafirul iernii

BA.—

Ea credea că băiatul căzuse pradă naziştilor. Acum avea , ani, nu patru.

- Mătuşa Helene m-a găsit după eliberare, îi explică Roland. S-a ascuns cu Louis şi *alti* câţiva până Ia sfârşitul războiului. Cei de Ia AFSC au trimis notificări la adresa familiei lui, în Palestina, dar nu i-au găsit rude nici acolo şi nici în Franţa. Eu şi mătuşa am sperat că îi va fi mai bine aici.

Grace îşi deschise braţele pentru a-l îmbrăţişa pe băiat, dar Louis nu veni spre ea. în schimb, privirile Iui alunecară de Ia luminiţe către colierul strălucitor purtat de Ruby.

— *Joii,* spuse el. Drăguţ.

Mama ei, care iubea orice cuvânt în limba franceză, a fost fermecată imediat de băiat.

Grace şi Roland au vorbit până târziu, în noapte, în camera luminată de brad, după ce s-au înfruptat din supa cremoasă de cartofi şi ceapă, pâine proaspătă şi cidru fierbinte şi picant. Chiar şi Ruby a fost vrăjită de Roland care le-a spus povestea Crăciunului, întâi în limba franceză, apoi în limba engleză. în timp ce el vorbea, Marguerite a adus copilul Isus din camera ei, aşezând figurina în decorul de pe masă.

După ce Ruby a plecat cu maşina ei şi copiii au adormit (Louis pe podea, între paturi), Roland şi Grace s-au aşezat pe canapea. El îşi întinse braţul şi Grace se cuibări la pieptul lui de parcă era locul unde aripile ei îşi găseau odihna, în cele din urmă, după *ce* zburaseră atât de mult.

EI o sărută pe cap, iar ea simţi parfumul de scorţişoară şi de săpun al *pieli*i lui.

— Aş vrea să îţi pot oferi mai mult.

— Este cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-aş fi putut primi.

Să ştie că şi el o iubea la fel de mult cum îl iubea ea pe el.

— Am petrecut doi ani încercând să mă întorc la tine.

— Unde ai fost? îi întrebă ea. După ce eu am părăsit Franţa.

— în lagărul Le Vernet.

Ea tresări.

— Lagărul groazei ...

— Am fost arestat de SS lângă Saint Girons şi m-au dus acolo.

Ea se cutremură.

— Până la eliberare?

— Nu.

El respiră adânc, de parcă aroma pinului i-ar fi putut limpezi gândurile.

— M-au transferat la Dachau în 1944.

Inima ei se strânse, niciun cuvânt nu o mai putea alina. Ce trebuie să fi văzut el acolo, ce trebuie să fi trăit... îşi dorea să-l poată tine departe de toate astea pe bărbatul pe care îl iubea.

El o trase mai aproape, iar ea se cuibări mai adânc la pieptul lui, scufundându-se într-un loc din care, de data aceasta, nu mai voia să iasă.

— Am totuşi un cadou, spuse el, căutând ceva în buzunar.

Ea se lăsă pe spătarul canapelei, cu inima tremurându-i la gândul la ce ar putea primi.

— Crăciun fericit!

Roland scoase din buzunar un inel din argint, încrustat cu iniei diamante ce străluceau precum gheaţa.

— A fost al bunicii mele.

Ea alesese simplitatea în viaţa ei, la fel ca ceilalţi quakeri, dar nimic nu era simplu la acest inel sau la bărbatul din faţa ei. Nici mama ei care era vedetă de cinema şi nici cei trei copii francezi din casa ei nu aveau legătură cu simplitatea. Şi totuşi, Dumnezeu putea face ceva frumos din toate aceste poveşti care se împleteau.

— Eu nu pot avea copii, spuse Roland. Naziştii...

Grace îl amuţi, punându-i degetul pe buze.

— Avem deja casa plină cu copii.

El îi puse, uşor, inelul pe deget.

— încă o zi.

în acel moment, ea îi dărui inima ei. Şi toate zilele vieţii ei, se rugă ea, ca familie.

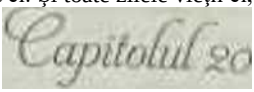

— Eu sunt strigă Caleb când se apropiată de casa lui Ruby, cu Wallace lângă ei.

Addie aruncă priviri în ambele direcţii ale drumului pietruit şi peste gardul legat cu lanţ, dar nu zări pe nimeni printre copaci.

— Cu cine vorbeşti?

— Cu unchiul meu.

La marginea pădurii, Caleb fluieră.

— Louis supraveghează casa.

Ea se cutremură. Oare unchiul lui o urmărise şi pe ea în noaptea când dormise în maşină? Poate creatura de dincolo de fereastră nu fusese doar un vis.

Merseră după colţul gardului de-a lungul căruia erau agăţati rugi cu mure roşii şi muguri violeţi, steluţe galbene ţâşnind din fiecare floare.

Mărăcini. Mure. Muguri.

Cuvintele acestea reprezentau, în mintea ei, Oregon. Pietre preţioase printre spini.

Ea arătă spre una dintre flori.

— Ştii ce plantă este aceasta?

— O buruiană ce ne face probleme.

El aruncă un băţ înainte, pe drum, şi Wallace alergă să-l aducă înapoi.

— Cel puțin, așa o consideră cei mai multi oameni de pe-aici. Aceste plante cățărătoare sunt pasageri clandestini din Europa.

Ea privi spre vârful dealului scăldat în culorile amurgului.

— Se pare că oameni şi plante deopotrivă şi-au găsit refugiu la această fermă.

— Presupun că aşa este, spuse el. Plantele cățărătoare pot acapara locul, însă oferă adăpost multor animale mici de prin zona. Sunt mai degrabă tovarăşi, nu probleme.

— Dar care este denumirea corectă a plantei?

— Lăsnicior, fructe de pădure otrăvitoare, viţă-de-vie dul- ce-amară, umbra-nopţii, depinde pe cine întrebi.

El îşi trecu degetele pe deasupra frunzelor plantei, care erau în formă de săgeţi.

— Bănuiesc că nu trebuie să-ţi mai spun să nu mănânci fructele acestei plante. Cu murele este o altă poveste: poţi mânca până te doare stomacul.

De data aceasta ea zâmbi.

— Am mâncat deja.

El rupse o floare mov şi o ţinu în lumina soarelui. Petalele căpătară nuanţa albăstruie a cerului, în vreme ce mijlocul galben al florii străluci precum soarele.

— Chiar dacă sunt plante otrăvitoare, sunt prea frumoase pentru a fi distruse.

El aruncă iarăşi băţul pentru Wallace, şi ea era impresionată că acest bărbat vedea războinici de temut în personalitatea câinilor prietenoşi şi frumuseţe în ceea ce alţii considerau o problemă.

— în lucrarea sa, tatăl tău a susţinut că Grace a fost în Europa în timpul celui de-Ai Doilea Război Mondial.

Caleb deschise poarta din faţă.

— Tata a fost mereu interesat de munca depusă de quakeri în Franţa.

— Nu-mi pot imagina prin ce trebuie să fi trecut acei oameni.

Ea păşi dincolo de poartă, căutând cu privirea bărbatul care supraveghea casa lui Ruby.

— Suntem în siguranţă aici?

FI ridică o sprânceană.

— Ti s-a garantat vreodată siguranţa deplina?

— Nu garantează nimeni siguranţa, însă nici nu ar trebui să ne îndreptăm direct spre perico).

— Unchiul meu nu îţi va face rău, dacă din cauza lui eşti îngrijorată.

El îi întinse o lanternă.

— Nu promit nimic în legătură cu acoperişul, dar rezistă din anul 1946.

— îmi asum riscurile.

— Atunci am să îi spun lui Louis că suntem aici.

Ea se aşeză pe treapta din faţa intrării şi îşi cuprinse genunchii cu braţele, în timp ce el traversă grădina şi dispăru printre copaci.

Addie spera ca unchiul lui să lase deoparte tot ceea ce stricase relaţia cu Charlie şi să-l ajute acum.

Pe de altă parte, era mult mai uşor să spună cuiva că trebuie să ierte ceea ce s-a petrecut cândva, decât să facă asta ea însăşi.

Chipul lui Peter îi apăru în minte în timp cc aştepta, cu fermecătorul lui zâmbet cu care îi întâmpina pe toţi cei care veneau pentru prima dată la biserică. Felul în care el iubise din toată inima, dar apoi, treptat, îşi retrăsese dragostea, cel puţin faţă de ea, distrugându-i sufletul, o făcea mereu să se întrebe ce se întâmplase cu bărbatul cu care se căsătorise.

Trecuseră trei luni de când el îi sărutase ultima dată buzele, plecând apoi de acasă. O urgenţă, spusese el, un enoriaş în nevoie. Timpul se dilata într-o eternitate, uneori. Alteori, zilele treceau într-o clipită, de parcă erau doar grăunţe de nisip pe malul mării de zile. Lui Addie i se părea că se scursese o veşnicie şi, totodată, doar o clipă de la noaptea aceea în care el o părăsise pentru altă femeie pe care o cunoscuse online.

Şi apoi el pierise. Conform raportului poliţiei, Peter şi cea care îl însoţea muriseră la impactul maşinii lui cu apele lacului Watauga. Addie a aflat mai târziu că aventura celor doi începuse cu şase luni în urmă, şi chiar şi aşa, ea se întreba ce făcuse de îl

dezamăgise ţju trecutul ei plin de spini, poate că niciun bărbat nu ar putea-o iubi ca soţie.

Degetele ei zăboviră pe abdomen. Era recunoscătoare pentru că Domnu) revărsase iubirea Lui asupra sufletului ei însetat, dar ea şi-a dorit un soţ pe acest pământ, un soţ care să o iubească pe ea şi pecopiiu) lor ...

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, şopti copilului care creştea înăuntrul ei, am să te iubesc enorm.

Voia să fie altfel decât părinţii ei. Altfel decât Peter. Altfel decât ceea ce văzuse pe ecranul televizorului. Ea îşi va iubi copilul, ie va iubi pe fetele de la Sale Creek. îi va iubi pe toţi cei care aveau nevoie de dragoste.

Caleb se ivi dintre copaci şi traversă pajiştea către ea.

— Din păcate, unchiul meu nu are chef să stea de vorbă.

— Ce legătura are starea lui de spirit cu motivul pentru care suntem aici?

— Trebuie să mă port cu mănuşi, spuse Caleb. Nlu-i place să vorbească despre trecut.

Ea se ridică şi sc apropie de el.

— El ştie ce s-a întâmplat cu sora lui Charlie?

— îl voi întreba iar, dar mai târziu.

— Cât de târziu? îl imploră ea.

— îmi pare rău, Addie. Eu nu îl pot forţa să vorbească dacă el nu vrea să povestească despre viaţa Iui.

— Asta i-ar putea salva viaţa lui Charlie ...

Caleb descuie uşa din faţă.

— Nu cred că are vreo importanţă pentru el.

Intrară împreună în casa în stil victorian şi lumina amurgului pătrunse în cameră atunci când el dădu deoparte perdelele.

— Ruby a vrut să aducă Holly woodul cu ea atunci când s-a mutat în Oregon.

Şi Ruby adusese puţin din nordul oraşului Tinseltown prin covoarele roşii, pluşate, prin mulurile strălucitoare, prin cele două canapele de catifeaua decolorată şi, la capete, prin cele două

abajururi decorate cu mărgele de sticlă. Nu lipseau decât paharele cu vodcă, ţăcănitul pantofilor cu tocuri înalte şi clinchetul cuburilor de gheaţă din pahare atunci când se închina un toast.

Nu ştia foarte multe despre aceste lucruri, dar când era mai tânără, văzuse destule la televizor. Oriunde existau catifea şi mărgele, exista şi dramă.

— Cele mai multe obiecte de mobilier sunt încă aici, dar am restaurat dulapul Ludovic al XIII-lea din sufragerie.

El o îndrumă înapoi în hol, unde covorul orientai era la fel de decolorat ca cele două canapele.

— Lemnul de nuc era lăcuit cu negru şi sertarele erau pline cu schiţe.

în sala în care se servea masa era şi pictura murală pe care Addie o zărise de afară, cu catedrala înaltă şi pădurea întunecată şi copiii care mergeau ţinându-se de mâini, încolonaţi de parcă ar fi fost şirurile de decupaje în hârtie pe care obişnuia să Ie facă în şcoala primară.

— Fiecare persoană are altă culoare, spuse ea, cu admiraţie pentru imaginaţia artistului – o aură strălucitoare era deasupra fiecărui cap, perfect reprezentată şi armonizată, de parcă ar fi fost opera unui maestru.

— Nu am văzut niciodată ceva asemănător.

Şirul de copii şerpuia pe o veche stradă din Europa, apoi stră- bătea un câmp de flori, până la poalele unui munte. Copiii pictaţi pe perete erau împreună, însă fiecare era unic. Doar ultimul copil era pictat pe jumătate şi muntele nu era terminat. Pictorul sau pictoriţa s-a oprit înainte să fi terminat lucrarea.

Caleb arătă spre o fetiţă şi un băieţel din mijloc.

— Priveşte cu atenţie.

Pe cotul băiatului era litera E pictată cu portocaliu, şi ascunsă în fusta albastru cu galben a fetei era litera M, aceleaşi culori trecând peste capul fetei ca o furtună.

— Reese a observat literele.

— O poveste neterminată, spuse Addie.

I Dar nu complet încheiată.

El trase sertarul unu* birou şi luă de acolo câteva hârtii.

— Astea au fost în dulap.

Pe foaia de deasupra erau schiţate, cu creioane colorate, un gard de fier în faţa unui castel, iar „în fundat se zăreau munţi înalţi, un râu cu maluri acoperite de zăpadă şi câteva case agăţate de versantul unui munte. Şi, în cele din urmă, o salcie, foarte asemănătoare celei de lângă lacul Tonquin. Printre ramuri, estompat, nu era conturul unui copil, ci ai unei femei care te făcea semn celorlalţi să înainteze.

— Ei evadează împreună cu Grace?întrebă ea, hipnotizată de detaliile desenului.

— Cred că da.

Addie se întoarse spre fereastră.

— Charlie a plantat o salcie pe malul Iacului de la Sale Creek atunci când el şi Emma au deschis căminul pentru fete

— Acesta trebuie să fi fost un Ioc bun pentru el, spuse Caleb în timp ce aşeza schiţele înapoi în sertar. Pentru tatăl meu, copilăria aici a fost o mare aventură.

— Acum vrei să cumperi toată proprietatea Tonquin ...

Caleb privea pe fereastră la o pasăre colibri care se aventurase aproape de verandă, hrănindu-se într-o tufa de zmeură.

— În eventualitatea în care proprietarul se decidă să vândă. Deocamdată, există o anumită clauză contractuală în legătură cu plata chiriei noastre.

El ezita.

— Este complicat.

— Din cauza unchiului tău?

— Louis are nevoie să fie aici, mai mult decât oricine altcineva. Dar Tara vrea să îl ştie plecat.

Reese a spus că sperie chiriaşii.

— Louis nu vrea ca cineva din afara familiei sa fie pe această proprietate, dar dacă Dawson Management o cumpără, va dezvolta un proiect imobiliar în jurul lacului.

Ea privi din nou pe fereastră.

— Louts este clauza contractuală ...

El arătă spre treptele acoperite de covor.

— Vrei să vezi cum este ia etaj? Din turn avem privelişte asupra văii.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Traversând holul, ea privi prin uşile deschise cele patru dormitoare laborios decorate. Cu excepţia celui cu geamul spart, toate erau curate şi bine întreţinute, întreaga casă fiind ca o capsulă a timpului din ultimii 50 de ani.

— Ruby a murit în casa asta? încercă ea să afle, amintindu-şi ceea ce spusese bibliotecara. Ea căutase prin documentele din arhivă, dar nu găsise nici măcar un singur ziar în care să fie detaliată moartea acestei vedete de la Hollywood.

— Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu Ruby, dar fiecare nouă generaţie face o misiune din a pătrunde în casă. Pentru a vedea fantoma lui Ruby, bănuiesc eu.

— Aşa că unchiul tău supraveghează casa pentru familia voastră.

— Pentru ei însuşi. Poate locui aici cât timp ajută la întreţinerea proprietăţii, dar ei ... Uneori, el nu işi aminteşte că Ruby nu mai este.

— De ce ar fi vrut cineva să o ucidă pe Ruby? întrebă Addie în timp ce se apropiau de capătul holului.

— Pentru un milion de motive, cred. Bunica mea spunea că localnicii nu prea *o* plăceau.

— Şi bunica ta nu a amintit niciodată de Charlie sau de sora lui?

Caleb scutură din cap.

— Cea mai mare parte din viaţa ei s-a ocupat de creşterea copiilor şi de îngrijirea lui Louis. Ferma de vite s-a închis în anii 80, dar bunicii mei au locuit în cabana în care stai tu acum şi au avut grijă de Louis până la moartea lor.

— Şi apoi tu ai preluat sarcinile lor?

— Tatăl meu venea de la Seattle în fiecare sfârşit de săptămână până când am putut să cumpăr eu proprietatea de deasupra podgoriei.

Ea privi în sus către bărbatul care îi stătea în faţă, îi văzu părul negru, tricoul gri şi blugii, şi forţa încrederii din priviri.

— Pare că familia ta ştia ceva despre el ...

Caleb deschise ultima uşă de pe hol, în spatele acesteia observând o scară secretă.

— Charlie te-a rugat să îi găseşti familia?

— Nu, spuse ea cu voce stinsă. Dar eu vreau să îi ofer darul vieţii.

Charlie îi făcuse ei acelaşi cadou, însă nu putea explica asta bărbatului din faţa ei. Nu ar fi înţeles.

— Câţi ani are? întrebă Caleb.

— Are 73 de ani şi încă multi de trăit pe acest pământ.

— S-a împăcat cu Domnul?

— Şi-a dedicat viaţa slujirii Lui.

— Atunci poate că ar trebui ca şi tu, la rândul tău, să te împaci cu Domnul.

Cuvintele lui O făcură să tresară, uluită. Oare şi el cântase informaţii despre povestea ei?

— Ce vrei să spui?

— Poate că Domnul are alte planuri în legătură ai ceea ce Charlie lasă în urmă.

încremeni auz.indu-l rostind aceste cuvinte.

— Sunt aici pentru viaţa lui, nu pentru moştenirea lui.

Ea traversă coridorul pentru a studia galeria de picturi de pe pereţi, lucrările impresioniste care reprezentau grădini şi străzi din Paris. Nu observase niciun tablou care să înfăţişeze familia, sau vreun portret. Totul era parcă pregătit a fi platoul unei filmări, conceput pentru a impresiona la suprafaţă, fără nimic personal sau caid sub numeroasele ornamente.

Semăna foarte mult cu locul unde crescuse ea. Acolo nu erau lucrări scumpe care să împodobească pereţii apartamentului, dar

nici nu erau fotografii personale sau obiecte moştenite de familie sau orice altceva care să dea impresia unui cămin primitor. Doar o scenă strălucitoare pentru oaspeţii mamei ei.

Oare semăna Ruby cu mama *ei*, dorindu-şi mereu atenţia oamenilor din afara casei lor? A străinilor? Dacă era aşa, atunci probabil că Grace fugise în Franţa.

Oare Ruby îl făcuse şi pe Charlie să fugă?

Precum în cer aşa şi pe pământ. Aşa S-a rugat Isus. De ce oare nu se puteau vindeca unele inimi frânte în această viaţă, aşa cum s-ar întâmpla în cer? Dumnezeu ar putea vindeca inima şi trupul lui Charlie aici, pe pământ.

Şi El ar putea vindeca şi inima ei.

Caleb făcu semn spre scara circulară şi ea urcă treptele în spatele lui. Din turn văzu iacul şi cabana. Luminile din Newberg străluceau în depărtare. Printre copaci zări un acoperiş în forma literei A.

Când privi drept în jos, în lumina crepusculară văzu un bărbat stând la marginea pădurii.

Louis, bănuia ea, ştia toate răspunsurile de care avea nevoie.

Capitolul 21

IULIE 1946

O mură uriașă ateriza în găleata de lemn a lui

Crace, care se întoarse repede şi îi văzu în spatele ei pe Roland şi pe Elias cu găleţi în mâini, cu cizmele de cauciuc până la genunchi, şi pe Cacao, câinele lor ciobănesc, între ei.

Bărbaţii casei, aşa le spunea ea. Erau doi oameni frumoşi care munceau nedespărţita la fermă şi la câmp, amândoi având răni adânci de război, dar care se vindecau stând împreuna.

Roland lăsă din mâini găleata şi un coş de picnicînainte de a o ridica pe Grace în braţe, sărutând-o pe obraji şi apoi pe buze. Ea chicoti ca o şcolăriţă. Cât de mu It îl iubea pe acest bărbat care se strecurase înapoi în viaţa cu un an în urmă şi care o luase de soţie în micuţa casă de rugăciune pe care chiar el o construise pe proprietate. Crace iubea felul în care el le purta ei şi copiilor de grijă.

Un oftat se auzi de pe buzele lui Elias – care se numea Charlie acum că îşi obţinuse permisul de conducere. *Om liber,* asta însemna în limba franceză numele lui, deşi Roland îi explicase că, în argou, în limba engleză, însemna „prostul".

Dar iui Charlie nu îi păsa. Pentru el, noul nume avea rezonanţă americană şi se săturase să mai fie considerat diferit atunci când el îşi dorea, de fapt, să fie la tel ca ceilalţi băieţi de la şcoala.

- Voi doi nu aveţi de gând să încetaţi? spuse Charlie.

Dar Roland continuă să o învârtă pe Grace ca pe un titirez, şi ea râse şi mai tare. Apoi o lăsă pe pământ şt îşi ridică găleata de parcă ar fi fost o sabie.

— Am venit aid să te apărăm, doamnă?

Marguerite îşi dădu ochii peste cap. Fata avea un contur violet în jurul gurii, şi fiecare deget ti era pătat de suc de mure. De şold îi atârna o tolbă de poştaş plină cu materiale pentru pictură. Ridică un deget în care tocmai se înţepase într-un spin.

— Ne apăraţi de mure?

—- De creaturile din adâncuri.

Grace aruncă o privire spre lac şi îşi duse mâna la inimă, de parcă ar fi fost o prinţesă dintr-un basm.

— Aţi venit la timp!

— El vrea creaturi din adâncuri, spuse Charlie, trecând pe lângă sora lui. Eu vreau mure.

Toţi patru culeseră murele din tufişurile pline de spini de pe malul apei, jumătate din fructe ajungând în găleţi, cealaltă jumătate sfârşind în gurile lor. Grace ştia că se va agăţa de amintirea acestor luni de vară, a zilelor lungi şi însorite. Nimic nu va putea fura vreodată dulceaţa acestor clipe, urma ce rămânea în mintea ei precum petele lăsate de mure pe buzele lor.

Oamenii aceştia erau familia ei. Duşmanul acestei lumi încercase să îi ucidă pe toţi. Ea nu ştia de ce ei supravieţuiseră rând atât de multi *îşi pierduseră* vieţile. Nid nu înţelegea exact ce h-ebtua să facă mai departe cu viaţa care î se dăduse, dar era atât de evident că Domnul îi adusese pe ei patru împreună, în acest moment *al* unei seri de vară, Grace îmbrăţişa bucuria deplină pe care o simţea. Era forţa de a înfrunta orice ar fi adus ziua de mâine

Marguerite *şi* Grace îşi umplură primele găleţile şi apoi îi ajutară pe *bărbaţi* să adune mure cât puteau duce găleţile lor.

Dulceaţă de mure. *Plăcintă* cu mure. Sirop de mure Mure cu îngheţata de vanilie făcută din smantâna laptelui produs la ferma Ion

Posibilităţile erau nesfârşite.

Roland despacheta pătura pe care o adusese fixata intre mânerele coşului de picnic şi o întinse, scuturând-o. Vântul invarteji ţesătura de lână care se desfăcu, aşezându-se uşor pe iarbă şi stârnind în aer un vârtej de puf de păpădie şi de seminţe scămoase de salcie.

— Ai adus limonada? întrebă Marguerite pe când seminţele plantelor se coborau spre pământ precum picuri de apă.

Roland ridică uşor capacul coşului .şi scoase un borcan. Felii groase de lămâie pluteau în apa îndulcită cu zahăr. Cu cât mai dulce, cu atât mai bine – aceasta era expresia preferată a lui Marguerite – iar el era foarte bucuros că îi putea satisface această rugăminte. În timp ce el turna limonada în pahare, ceilalţi se adunau în jurul ospăţului cu pâine crocantă, coaptă de Roland, şi carnaţi. în salata de verdeţuri proaspete au amestecat bucăţi mici de brânză roquefort.

Nu aveau multe ocazii de a sta singuri, doar ei patru. La scurt timp după venirea lui Roland din Franţa, Ruby se mutase în noua ei casă, şi bătrânii comunităţii quaker îi rugaseră pe Grace şi Roland să deschidă porţile fermei lor pentru emigrant!! care aveau nevoie de un loc unde să trăiască şi sa muncească până când îşi găseau noi locuinţe în oraş.

Trei generaţii ale familiei Tonquinîşi puseseră amprenta asupra lacului şi proprietăţii, iar acum era rândul lor să construiască un loc pentru familia lor şi pentru cei care aveau nevoie de încurajare şi pace. Roland şi Charlie munciseră laolaltă cu cei pe care îi găzduiau pentru a construi case mici, cu acoperişuri în forma literei A, asemănătoare celor din munţii Franţei, de-a lungul iacului şi în pădure.

Adulţii şi copiii mai mari dădeau o mână de ajutor muncind la fermă şi îngrijind viţa-de-vie din butaşii aduşi de Roland din podgoria familiei sale. Hrăneau oile şi găinile, mulgeau vacile şi făceau brânză fină camembert. Acest pământ, atât de departe de influenţele lumii exterioare, era plin de viaţă.

Bunicii ei ar fi fost încântaţi să vadă cum membrii comunită- ţii trudeau împreună pentru a aduce bunăstare şi vindecare în ferma lor, să vadă cum foloseau pământul pentru a-L«lorifica pe Creatorul lor.

— O poză, vă rog!

Grace ridică aparatul de fotografiat pe care Roland îl pusese în coş şi focaliză obiectivul acestuia pe copii şi pe salcia din spatele lor, dorind să imortalizeze acest moment pentru totdeauna.

Bliţul aparatului de fotografiat clipi de două ori, apoi Marguerite îşi scoase din geanta pe care o avea pe umăr caietul pentru schiţe şi se aşeză de una singură pe podeţ, pictând cu acuarelele orice îi atrăgea atenţia, cu gândurile îndreptate spre o altă lume. Poate îşi imagina că era înapoi în Franţa, alături de mama ei.

Roland scoase din coş *o* farfurie de tablă şi o azvârli spre apă. Charlie, cu picioarele lui subţiri, sări de pe pătură direct pe malul apei. Apoi se poticni imediat ce intră în Jac şi trecură câteva secunde până când se ridică din noroi ca un monstru marin, cu ierburi în păr, zâmbind triumfător şi ţinând farfuria deasupra capului.

Acest băiat, fiul lor, era aproape bărbat. Avocatul cu care se întâlniseră în Newberg ie-a spus că, oficial, nu îl puteau adopta *pe* el sau pe sora Jui, dar actele nu mai contau. Charlie Tonquin, hotărâse el, acesta îi era numele. Făcea parte din familia Tonquin, familie care se tot mărea. El şi Roland şi Marguerite adoptaseră numele de familie britanic.

Nu o putea înlocui pe doamna Dupont, dar Grace era hotărâta să fie o mamă bună pentru Charlie şi pentru Marguerite. În urma rănilor pe care le suferise Roland în lagărul din Dachau, ei doi nu puteau avea urmaşi, dar la ferma lor locuiau foarte multe familii de refugiaţi cu copii şi ea spera că vor veni şi mai mulţi. Copii născuţi din sufletele lor.

Charlie aruncă înapoi farfuria şi Roland se grăbi să o urmărească în direcţia opusă. La urma urmei, erau doar doi băieţi care nu voiau să se maturizeze.

Roland se pregjtea să o gâdile şi ea izbucni în râs împreună cu el.

• ■ Arăt eu ca o farfurie? întrebă ea.

— A> fost mult mai greu de prins ... mai degrabă ca un avion.

—Şi eram destul de obosită după cât am alergat. Peste dealuri, peste râu ...

El o luă de mână.

— Până în America.

Pielea lui era aspră şi tăbăcită de munca la fermă, iar ea trasă conturul unei cicatrici de pe încheietura mâinii lui, pe care o ţinea ascunsă purtând haine cu mâneci lungi oricât de cald era în hambar. Pentru el, acest semn însemna ruşine, dar pentru ea era precum o decoraţie. Naziştii încercaseră să-l doboare, dar totuşi el stătea lângă ea, întins pe pătură. Era bărbatul care i-ar fi apărat pe toţi, cu orice preţ.

— Mă bucur că ai venit, Roland.

— Sincer?

— Cu toată inima mea.

Din preaplinul iubirii sale, el şi-ar fi dat viaţa de bunăvoie pentru a-i oferi ei libertatea, crezând că nu □ va mai vedea vreodată, iar acum iată-i, primiseră a doua şansă.

— Eu intru în apă.

Charlieîşi dădu cămaşa jos şi alergă iar spre apă.

De data asta nu se mai poticni la mal. Se scufundă şi traversă lacul înot, aşa cum şi ea făcuse de multe ori cândva, cu multi ani în urmă. Nimic nu îl speria pe Charlie. Şi nimic nu îl oprea vreodată. Era sigură că Dumnezeu îl va folosi, pe el şi tenacitatea lui, aşa cum El avea sa se folosească şi de Marguerite şi de vopselele ei.

Charlie scoase capul din apă, le făcu semn cu mâna şi se scufundă iarăşi.

— Energia lui nu are limite, spuse Roland, lăsându-se înapoi pe pătură, cu mâinile încrucişate sub cap.

— La fel ca altcineva pe care îl cunosc.

Ea se cuibări în adâncitura dintre braţul şi pieptul lui, loc în care capul ei se potrivea perfect noapte după noapte. Nimic nu îi putea iua acest moment.

El o trase mai aproape de pieptul iui şi corpul ei se potrivi perfect lângă al lui.

— Nu am prea multă energie zilele astea.

— Eşti un luptător, Roland, în cel mai frumos sens al cuvântului. Să nu uiţi niciodată asta.

Chiar dacă nu o credea, el îi sărută părul. Ea ştia că avea dreptate. Roland luptase pentru cei pe care îi iubea. Pentru ea şi pentru toţi cei cărora el le purta de grijă. Ar fi făcut orice pentru a-şî proteja familia.

Charlie sări pe podeţ pentru a se sta lângă sora lui, împingând-o uşurel într-o parte, deşi ea încerca să picteze, şi stro- pindu-i hârtiile, probabil. Această glumă inocentă îi dădu ei speranţa că, într-o bună zi, va dispărea cu totul întunericul ce plutea deasupra lui.

Şi totuşi, ea era îngrijorată.

— Ceva îl chinuie, spuse Crace.

— Toţi suntem bântuiţi de ceea ce am văzut în război. De ceea ce a trebuit să facem.

Vocea lui Roland se rostogolea precum un val singuratic, prins pe malul mării.

— La cei 16 ani ai lui, a avut parte de mai multă tristeţe decât vor trăi vreodată majoritatea adulţilor.

Un stârc îşi înfipse în apă gâtul lung şi prinse un peşte. Penele de culoarea oţelului şi ciocul ascuţit îi aminteau de un nazist cu sabie. Sau cu un cuţit.

Brusc, îşi aminti de cuţitul pe care Charlie îl avea la el când traversaseră munţii. Cu acel cuţit, bănuia ea, îl eliminase pe bărbatul care încercase să îi trădeze pe copii.

[s_a] întâmplat atunci, în Saint-Girons? întrebă ea încet.

Când te-a ajutat să salvezi copiii ...

Dorise S3 il întrebe acest lucru pc Roland de luni bune, dar relaţia lor era prea nouă ş< fragilă, iar ci încercară să o clădească sub privirile vigilente ale mamei ei şi sub presiunea faptului că deveniseră părinţii celor doi copii.

Roland făcu o pauză. Părea că încearcă a-şi alege cât mai bine cuvintele. Nu dorea niciodată să vorbească despre război sau despre urmările acestuia, dar Crace voia să ştie, atât pentru ea, cât şi pentru Charlie.

— Poliţiştii francezi nu erau foarte dornici să îi reţină pe copii. Gardianul a lăsat uşa de la intrare descuiată. Ne-a uşurat munca.

— Nimic nu a fost uşor, spuse ea. ştiind că erau mai grele întâmplările prin care el şi Charlie trecuseră.

Voia sa poarte această povară împreună cu el, dar nu îndrăznea să îi ceară să spună mai mult când el dorea cu disperare să protejeze mintea şi trupul ei.

— Am fost nevoit să ucid oameni pentru a salva oameni, spuse el încet. De parcă eram Dumnezeu, îi judecam şi apoi îi executam pe cei care încercau să facă rău altora. Ba chiar mai rău, când am ajuns în Dachau, am văzut cum acei monştri cu arme mari şi suflete laşe împingeau femeile, copiii chiar, spre camerele de gazare. Şi eu nu puteam face nimic pentru a-i opri. Eram nea-jutorat, Grace. Un fricos, la fel ca ceilalţi...

Bărbatul acesta, care-şi dedicase viaţa salvării celorlalţi, fusese făcut bucăţi în interior. Să nu ii poată salva pe cei din lagăr – asta era împotriva fiecărei celule a fiinţei sale.

Apoi a tăcut, vocea i se stinse de parcă pomii l-ar fi putut trăda.

— Mi-au furat curajul.

Nu-şi pierduse dorinţa de a proteja – ea simţea asta zi de zi – dar lagărul de concentrare îi afectase simţurile. Acum era ezitant, uneori nu avea încredere în el însuşi, alteori se temea de ceea ce putea face, de faptul că îi putea răni, pe ceilalţi în dorinţa lui de a proteja.

Zgomotul tăcut de pietrişul din apropiere, scârţâind sub cauciucurile unei maşini, o făcu să se întoarcă. Văzu maşina mamei

ei, *la* fel de strălucitoare şi de lustruită precum argintul. Vehiculul era condus de un bărbat avid de faimă, pe nume Paul; el avea grijă de casa lui Ruby, îi pregătea mâncarea şi o însoţea peste tot prin oraş. Ruby nu ducea Hpsă de vizitatori, dar tot reuşea să o supravegheze pe Grace.

Uneori Grace se întreba dacă nu cumva mama ei o ura pentru că bunicul şi bunica jucaseră rolul părinţilor atunci când Ruby înţelesese *că* rolul de mamă nu i se potrivea. Şi pentru că Grace nu o adora aşa cum făceau mulţimile de oameni de la Hollywood.

Pe scaunul din spate al maşinii, cu nasul lipit de geam, Crace îl văzu pe Louis care acum avea şapte ani, privind cum se jucau copiii mai mari. Când el sosise pentru prima dată în Oregon, ea şi Roland au încercat să îl integreze în familia lor la fel ca pe ceilalţi doi copii mai mari, dar agitaţia din căminul lor, munca la fermă şi îngrijirea animalelor îl frustraseră pe Louis. I se împotrivise lui Grace aşa cum făcuse în Franţa.

Când Ruby l-a invitat să stea cu ea o săptămână, Louis s-a instalat în casa ei mare, refuzând să mai plece. Atunci Ruby angajase un avocat şi devenise, oficial, tutorele lui.

Grace a încercat să se împotrivească acestui demers, temându-se pentru băiat, dar Ruby i-a promis judecătorului că îl va îngriji foarte bine. Pe hârtie, cel puţin, Ruby părea cea mai bună alegere. Propriul ei copil devenise adult şi ea avea mijloacele financiare necesare pentru a-i asigura băiatului o casa şi o educaţie superioară celei pe care Crace şi Roland i-ar fi putut-o oferi vreodată.

După ce Louis s-a mutat definitiv în casa de pe deal, Grace l-a invitat să iasă împreună cu familia ei, însă băiatului nu îi plăcea să se joace în natură. în schimb, părea foarte mulţumit să trăiască doar cu Ruby. Un admirator în devenire, se gândea Crace, copleşit de strălucirea soarelui.

Oficialităţile nu i-au permis lui Ruby să îl adopte pe Louis, la fel cum nici lui Grace şi Roland nu li se dăduseră acordul de a adopta copiii Dupont, dar ea şi-a îmbrăţişat rolul de mamă

adoptivă şi tutore legal al băiatului. Şi prietenii ei se extaziau în faţa băiatului, de parcă el era un suvenir precum dulapul extravagant, adus din Franţa.

Grace înţelegea foarte bine cum era să fii expus ca într-o vitrină, dar, spre deosebire de ea, Louis părea să se bucure de toată atenţia care i se dădea.

Ruby se uita la ei în timp ce şoferul încetini maşina, de parcă Grace şi ceilalţi erau proiectaţi pe un ecran argintiu. Mama ei nu venea niciodată în vizită şi nici nu îi invita pe la ea, dar îi supraveghea fără întrerupere, aşteptând ca fiica ei să dea greş.

Grace oftă.

— De ce trebuie să ne verifice continuu?

Roland răsuci pe deget o şuviţă din părul ei, ignorând automobilul.

— Este doar băgăcioasă.

— Putea măcar să salute sau să spună ceva. Este ciudat că niciodată nu se opreşte să ne vorbească.

— Toata situaţia este ciudată.

Roland crescuse în mijlocul unei familii care nu renunţase niciodată la normalitate. Până la începutul războiului fuseseră foarte apropiaţi, cunoscuţi drept familia de viticultori Mercier.

Maşina lui Ruby întoarse la capătul drumului.

Crace oftă.

— Parcă este o paradă.

— Atunci să îi oferim o amintire de neuitat.

Soţul ei se aplecă şi o sărută, ascunzând priveliştea cu braţele.

Sunetul roţilor maşinii pe pietriş păru că dispare în spatele lor, dar totuşi...

Lui Grace nu i-a plăcut deloc apariţia mamei ei.

Capitolul 22

IULIE 1947

Ruby intră pe uşa din spate a fermei de parcă ar fi fost o torpilă. Dar în loc să explodeze, zguduind toată casa din temelii, flutură un plic alb, destinat lui Grace.

Ruby aruncă scrisoarea pe masa pregătită pentru micul-de- jun, în vreme ce Louis o urma în casă.

— Asta a venit la *Chateau sur ia Colline*\

Grace privi adresa de pe plic: era din Londra. Sub aceasta era ştampila *Urgent.*

Nici măcar nu voia să atingă plicul, temându-se de veştile din interior. Şi mai avea un motiv de îngrijorare: de ce se deranjase Ruby să îl aducă personal în loc să îl înapoieze poştaşului pentru a-l aduce la ferma lor de ia poalele dealului?

— N-ai de gând să-l deschizi?

Ruby privi plicul de parcă ar fi avut raze X în priviri şi i-ar fi putut citi conţinutul.

— Mai târziu.

Crace scoase din cuptor friptura pe care o pregătise pentru aniversarea lui Charlie, care împlinea 17 ani.

— Trebuie să fie ceva pentru Roland.

— Pe plic este trecut numele tău.

Ruby privi prin uşa ce dădea spre camera de zi.

— Unde este Roland?

-În grajd, probabil, spuse ea, deşi se gândi că era, cel mai sigur, în micul studio pe care el îl construise pentru Marguerite, şi instala luminile.

Fata îşi petrecea acolo timpul liber, aşternând acuarele pe pânză.

Ruby îşi înălţă sprâncenele pensate şi îşi ţuguie buzele roşii precum cireşele în micuţa lor bucătărie.

— Am trecut deja pe-acolo.

— Aşa că mi-ai adus mie scrisoarea pentru ca să-l vezi pe soţul meu?

Ochii lui Ruby se îngustară.

— Ţi-am adus scrisoarea pentru că îţi este adresată. Şi vreau să îl rog ceva pe Roland.

Grace se uită ia data de pe ştampila poştei. Fusese expediată cu mai bine de două luni în urmă.

— De cât timp o ai?

Când Ruby ridică din umeri, Grace se întrebă dacă trecuseră zile sau săptămâni de când o primise. Plicul acela era, pentru mama ei, biletul de vizită la fermă. Aşa putea petrece timp cu bărbatul care o luase de soţie pe Grace, după ce toţi ceilalţi oaspeţi de sex masculin se întorseseră la casele lor.

— iată-te!

Vocea lui Ruby deveni greţos de dulce. Când îi zâmbi lui Roland, care rămăsese în uşă cu un ciocan în mână, Grace simţi în suflet sloiul mâniei îngheţate. Mama ei putea avea oricâţi bărbaţi care o sunau şi îşi etalau costumele cu dungi şi maşinile de lux şi trabucurile, dar nu şi pe cel care tocmai intrase.

Roland aşeză ciocanul pe hiatul din bucătărie. Marguerite apăru imediat în spatele lui. El o luă de mână pe Grace şi privirea lui caldă îi topi gheaţa din suflet. Degetele li se împletiră. Bărbatul acesta era al ei.

— Cu ce te pot ajuta, Ruby? întrebă el.

— Am o scurgere la robinetul din bucătărie.

— Atunci vom chema un instalator. Mi s-a spus că domnul Lange poate repara aproape orice.

— Nu-mi place bărbatul ăla.

Grace *îşi* acoperi gura cu palma când tuşi, convinsă că nici domnul Lange nu o plăcea pe Ruby.

— El se pricepe mult mai bine decât mine, îi explică Roland.

Dar nu era vorba despre reparaţie; acum chiar şi el înţelegea asta.

— Nu am încredere în el. Parcă doar aşteaptă să întorc privirea ca să fure ceva.

Grace pufni.

— Asta-i ridic ...

Roland îi strânse mâna, făcând-o pe Grace să tacă înainte de a spune ceva ce ar fi regretat, Ia fel cum făcuse atunci când fuseseră opriţi de poliţist în Franţa. Acuzaţiile ei nu ar fi adus nimic bun, chiar dacă erau adevărate.

— Ruby, chiar nu vrei să mă vezi împiedicându-mă prin casa ta superbă, spuse Roland. Sunt sigur că aş sparge ceva.

I acrimiîe începură să curgă din ochii mamei ei.

— Poţi măcar să verifici.

Louis apucă mâna lui Ruby aşa cum Roland făcuse cu Grace, dar ea îl alungă imediat.

— Nu acum, Louis!

— Dar ...

— Nu acum!

Grace urmări privirea băiatului îndreptată spre fereastra bucătăriei şi ţipă scurt. O lumină portocalie ca a unui băţ de chibrit pâlpâia dincolo de lac, deasupra coroanelor pomilor.

Ruby ţipă când văzu această privelişte, abilităţile ei actoriceşti explodând precum avionul Pan Am, la bordul căruia erau simpatizant! naziști, deasupra Lisabonei. Tonalitatea ascuţită a vocii ei crescu până când Marguerite, purtând halatul murdar de vopsea, se înghesui cu ei în bucătărie.

Oare mama ei aprinsese focul pentru a atrage atenţia lui Roland? Acesta fuse primul gând al lui Grace, dar îl alungă imediat. Cu siguranţă Ruby nu ar fi făcut ceva care să îi ameninţe castelul.

Grace deschise uşa din spate şi luă o pereche de cizme de cauciuc şi un pulover de lână lăsat pe terasa acoperită. Roland îşi încălţă bocancii.

— Tu şi Marguerite rămâneţi aici!

— Vin cu tine!

- Grace, te rog!

Disperarea din ochii lui îi strânse inima, amintindu-i că forţa acestui bărbat ar dispărea dacă ei i s-ar întâmpla ceva.

Ea se întoarse către Marguerite.

— Du-te şi adu-l pe Charlie!

Fata a scuturat din cap.

— Nu s-a întors de la şcoală.

Ea oftă. În acea perioadă, Charlie dispărea de acasă tot mai des pentru a-şi petrece timpul cu Kirk, un băiat cu aproape doi ani mai mare decât el. Un băiat care făcea mai mult rău decât bine.

Grace îşi tot spunea că nu are de ce să fie îngrijorată. Toţi tinerii se mai poticneau la început. însă ea nu ştia cât de negativă era influenţa lui Kirk asupra lui Charlie.

— Mă duc să îl caut, spuse ea. El te poate ajuta.

Roland o sărută pe obraz.

— Sună mai întâi pompierii. Cred că vom avea nevoie de scările lor.

Ruby ieşi imediat după el, ţinându-l de mână pe Louis. Grace nu avea idee despre drama care urma să se desfăşoare în pădure. Soţul ei nu ar fi răspuns avansurilor lui Ruby, de asta era sigură. Dar teatrul jucat de mama ei îl putea pune în pericol.

— Louis ar trebui să rămână aici, spuse Grace, privind spre băiat.

— Ba vine cu mine!

— Louis!

Băiatul scutură din cap.

— Are nevoie de mine!

— Ruby, te rog!

Dar mama ei îi întorsese deja spatele, îndreptându-se, împreună cu băiatul, spre pădure.

în acei moment, Grace trebuia să se concentreze pe stingerea incendiului. împinse scrisoarea în buzunar, apoi sună la pompieri şi alergă, împreună cu Marguerite şi câinii lor, către mica lor casă de rugăciuni. În turnul acesteia, pentru situaţii de urgenţă, Roland instalase un clopot.

Câinii au rămasîn camera cu scânduri albe, iar ea şi Marguerite au urcat în turn. Sunetul clopotului care anunţa o nenorocire a răsunat peste vale şi ea a văzut câţiva bărbaţi ieşind în fugă din casele construite mai jos de ei. Doar vreo zece familii mai erau pe pământurile familiei Tonquin şi cei mai multi membri ai acestora munceau în oraş, însă toţi cei din zonă au auzit clopotul şi au văzut flăcările. Spera că şi Charlie li se va alătura în curând.

Fumul se întindea peste lac, sirenele maşinilor de pompieri urlau când ajunseră pe proprietatea lor, iar ea şi Marguerite coborâtă în fugă scările turnului, mână în mână. Odată ajunse acasă, fata se retrase în studioul ei, acolo unde putea înlătura orice frică. Câinii nu ar fi trebuit să fie în casă, dar în această seară, Grace şi-a încălcat propria regulă. în loc să se *aşeze* pe canapea, ea stătu jos, pe covor, cu cei trei câini în jurul ei, blana lor lipindu-i-se de mijloc. în timp ce îl aştepta pe Roland, scoase din buzunar, cu mâinile tremurânde, scrisoarea urgentă. Plicul părea boţit, de parcă cineva îl deschisese şi apoi îl lipise la loc.

Oare mama ei îl citise prima?

Scrisul de mână era în limba franceză, apoi tradus în limba engleză pentru a nu exista nicio eroare în înţelegerea textului. A citit-o o singură dată înainte de a-i da drumul pe podea, gân- dindu-se la tot ceea ce se întâmplase în ultimii trei ani de când

revenise din Franţa. La această familie, pe care ea şi Roland au clădit-o din dărâmăturile lăsate în urmă de război.

m adâncul inimii ei se gândise Ja posibilitatea ca acest timp petrecut împreună ca familia Tonquin să nu dureze, dar sperase ca,într-o bună zi, adopţia să înlocuiască simpla găzduire a copiilor. Ca ei patru să poată trăi împreună, în pace, până când copiii aveau sa fie pe picioarele lor.

Cacao se ghemui mai aproape de ea şi Graceîşi înfundă mâna în blana lui.

Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima şi nădăjduieşte în Domnul!

Cuvintele de încurajare din Psalmul 27 îi încălziră inima. Trebuia mai întâi să aştepte, chiar dacă era greu. Atunci El i-ar da putere.

Bărbaţii au muncit ore în şir, îmbibând cu apă copacii din jurul focului pentru ca jarul să nu repomească incendiul peste noapte. Când, în cele din urmă, Roland s-a întors, era mult după miezul nopţii şi ea încă stătea pe podea. Friptura pentru ziua de naştere a lui Charlie se făcuse scrum în cuptor.

— Incendiul este stins, spuse Roland.

— De la ce a pornit?

— Şeful pompierilor crede că cineva a stropit cu alcool zona aceea şi apoi a aprins un chibrit. Trebuie să investigheze.

Ancheta, bănuia ea, i-ar fi putut duce către castelul construit pe deal.

Ea se uită spre uşă.

— Unde este Louis?

— El şi Ruby s-au întors acasă.

Şi Charlie ...

—- Nu ştiu nimic, răspunse el. M-am gândit că va suna.

— Nu am mai vorbit cu el de azi-dimineaţă, de când a plecat. Ştia că organizăm o cină festivă de ziua lui.

— încearcă să-şi găsească propriul lui drum pentru a deveni bărbat.

Roland făcu semn din cap către plicul de pe podea.

— Ce ai primit?

— Oh, Roland ...

Lacrimile ţâşniră, durerea revărsându-se în cele din urmă. El o cuprinse cu braţul şi ea se lipi de pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat, iubita mea?

— Mai târziu, îi răspunse ea şi îşi îndesă plicul înapoi în buzunar. Vom vorbi despre asta la dimineaţă.

El încuviinţă din cap, având încredere în ea chiar şi atunci când nu ar fi trebuit, simţindu-se obosit până în măduva oaselor.

Amândoi aşteptau în tăcere, privind cum Dumnezeu aprindea stelele peste lac.

Aşteptau împreună ca Charlie să se întoarcă acasă.

Capitolul

Addie văzu scânteile care pâlpâiau deasupra lacului precum lumânările, aducând lumină în această lume întunecată. Uneori i se părea că viaţa ei era cuprinsă de bezna insuportabilă. Dar Domnul era acolo. Cum altfel şi-ar fi putut explica lumina stelelor care străpungea întunericul? Sau bobocii de floare de pe ramurile plantelor otrăvitoare?

Sau bebeluşul care creştea în pântecul ei?

Boboci. Bebeluşi. Binecuvântări.

—Tu eşti o binecuvântare, .şopti ea pe când aştepta ca Tara Dawson să o sune înapoi, telefonul fiind pe masă, lângă ea. Legănându-se uşor în scaunul de pe terasă, cu mâna pe burtă, ea îi cânta încetişor copilului care nu avea să îşi cunoască niciodată tatăl. Fată sau băiat, nici ea nu ştia ce era. Şi nici nu voia să afle, decât atunci când copilul se va naşte... Dacă ea sau el se va naşte.

Era pregătită să accepte că poate nici sarcina asta nu o va putea duce ia termen, căci mai pierduse două sarcini deja. Se gândea că îi era mai bine dacă se pregătea pentru încă o pierdere, decât să se piardă ea însăşi în speranţa ca . deveni mamă.

Şi totuşi, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase în ultimele trei luni, bebeluşul era încă viu şi deplin format acum, conform cărţii ei de maternitate, cu mâini, picioare şi degeţele – doar că nu avea un tată care să-i aştepte cu nerăbdare venirea pe lume.

Când era mai tânără, Addie îşi făcuse ei însăşi o promisiune: într-o bună zi, copiii ei vor avea un tată care va fi bun cu ei. Mândru de ei.

Oare era posibil ca de data aceasta, în mijlocul durerii, a ruşinii *ei, ea* să ducă această sarcină la termen.? Addie era mamă singură acum, aşa cum fusese şi femeia care o născuse pe ea cu *aproape 30* de ani în urmă.

Se legănă din nou, briza uşoară învolburând ramurile pinilor peste marginea verandei şi trecând peste colecţia de pietre pe care cineva, un copil, probabil, le aliniase precum vagoanele unui tren.

Pietrele au dus-o cu gândul înapoi la Sale Creek, în anii când împărţea camera de la cămin cu alte fete, învăţând cum să trăiască într-un fel diferit de cum o făcuse în primii ei ani de viaţă. O schimbare avusese loc atât în inima, cât şi în mintea ei în timp ce vâslea pe afluentul râului Tennessee, dorindu-şi pe-atunci să fie luată de curenţi.

Şi totuşi, ea alesese să trăiască pentru că Charlie şi Emma şi alţii de la Sale Creek i-au spus că viaţa ei merita trăită. Că Dumnezeu o crease cu un scop.

Addie crezuse că menirea ei era aceea de a ajuta la păstorirea unei biserici şi asta a făcut-o să aibă grijă de Peter şi să se împrietenească cu tinerii din biserica creştină din Knoxville. Nu ştia ce îi va aduce viaţa, cu excepţia faptului că-şi dorea să-i ajute pe Emma şi Charlie. Poate că asta dorea Domnul pentru ea, cel puţin în această perioadă. Să ajute la salvarea vieţii lui Charlie, pentru ca el să continue să ie sprijine pe fetele care locuiau la Sale Creek.

Viaţa lui Charlie avusese un scop extraordinar şi probabil că şi moartea lui va avea unul, era convinsă de asta. Într-o bună zi, Charlie va părăsi această lume – Caleb nu trebuia să-i reamintească acest adevăr – dar acea zi încă nu venise.

închizând ochii, se gândi la acele luni de acum mai bine de zece ani, când venise pentru prima data la căminul pentru fete, la furia, chiar la ura pe care a împroşcat-o precum lava asupra oricui încercase sa-i arate prietenie, o văpaie care ardea totul în cale. Magma a continuat să clocotească înăuntru] ei, umplând acele

spafii goale până când Charlie o găsise pe malul râului, fumând pe o stâncă unde râul se transforma în pârâu. El se aşezase pe iarbă, lângă ea, cu o sacoşă de pânză în mâini, iar ea refuzase să-l privească în timp ce ea îi spunea de ce nu avea nevoie să stea la căminul lor. De ce el şi judecătorul o ţineau acolo împotriva dorinţei ei.

De ce niciunul dintre ei nu o putea înţelege.

— Ai dreptate, Adeline, îi spusese el. Doar tu poţi înţelege prin ce treci. Nimeni nu vrea să te ţină cu forţa aici. Noi vrem doar ca tu să fii stăpână pe voinţa ta pentru a avea control asupra propriei vieţi.

Cuvintele acelea pătrunseseră în sufletul ei, uşurând arsura pe care o simţea. Dacă ar fi găsit o modalitate de a-şi controla voinţa, de a răci jarul care o copleşea, poate că ar fi putut pleca.

În acei moment, nu-şi dorise să mai revadă vreodată Sale Creek. Nu-şi dorise să apuce nici măcar zorii zilei următoare.

— Ţi-am adus un cadou, îi spuse el.

Charlie deschise sacoşa de pânză şi ea încercă să arate că nu o interesa ce era înăuntru. Dar curiozitatea a fost mai puternică şi ea se întinse, întrebându-se ce îi adusese ei la râu.

Apoi Addie îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt doar pietre!

Era destul de ciudat să cari după tine o sacoşă plină cu pietre, ştia şi Charlie asta. Oare încerca să o păcălească? Ea nu avea de gând să-i permită lui, sau altcuiva, să o manipuleze.

— Nu-i o piatră oarecare.

Cu grijă, el alese o piatră din sacoşă şi o roti în palme de parcă ar fi fost magică. Apoi o ridică în lumina soarelui.

— Aceasta-i o greşeală, spuse el.

Ea privise piatra, observându-i strălucirea argintie de pe suprafaţa grioşiatică.

— Ce este în neregulă cu piatra?

— Nu-i nimic în neregulă ia piatră.

Şi ei a aruncat-o în râu.

— Pur şi simplu este o greşeală.

— Ce prostie ...

El scutură sacoşa.

— Am o întreagă colecţie de greşeli.

Ea s-a holbat la el, gândindu-secă omul era în pragul nebuniei.

— Ceea ce spui nu are niciun sens.

— De fiecare dată când cineva greşeşte faţă de noi, avem două opţiuni. Putem aduna greşelile – şi el ridică sacoşa de parcă era un copil de şase ani, gata să apară în emisiunea „Copiii spun lucruri trăsnite" – şi să le purtăm cu noi tot restul vieţii Cu greutatea aceasta nu putem ajunge prea departe în viaţă, dar ori de câte ori dorim, putem scoate câte o greşeală din sacoşă şi să o analizăm până când suntem pregătiţi să luptăm.

Şi chiar aşa se simţea Addie la 17 ani, de parcă ar fi purtat în spate un sac plic cu greşeli. Atât de mulţi oameni se purtaseră urât cu ea, unit cu cruzime. Ea se considerase mereu un războinic cu armură de oţel pentru a se proteja de durerile din viitor, dar poate că tocmai armura era unul dintre motivele pentru care stătea pe acest mal, incapabilă să se mişte.

— Sau? întrebă ea.

EI o privi de parcă nu înţelegea întrebarea.

— Ai spus că avem două opţiuni, spuse ea oftând. Putem să adunăm toate greşelile sau ...

— Putem să le aruncăm.

El ridică o altă piatră deasupra capului şi o azvârli în undele pârâului, piatra dispărând imediat. Un mormânt de apă pentru greşeli.

El i-a întins o piatră pe care ea a aruncat-o în apă, în cele din urmă. Aceasta a alunecat, scufundându-se sub apă. Apoi el i-a întins toată sacoşa şi ea şi-a vârât mâinile în interior, apucând cu degetele cât mai multe pietre.

Ea privi toate acele greşeli, care o trăgeau în jos.

Charlie se aşează lângă ea.

- Domnul le poate îndepărta de la noi, Adeline. Fiecare durere. Fiecare teamă.

Oare Dumnezeu chiar putea lua toate acele greşeli, daca ea le arunca în râu?

Nk *îmi este frică* – asta voia Addie să spună. Dar adevărul era că îi era groază. Era rănită şi speriată.

însă nici nu voia să rare după ea o sacoşă plină cu greşeli. îşi dorea să-şi trăiască viaţa liberă de ceea ce făcuseră ceilalţi oameni.

— Aruncă-le, îi spuse Charlie din nou.

Addie nu a aruncat toate pietrele odată. Le-a azvârlit una câte una, fiecare purtând o amintire diferită. Ce-i spusese mama despre viaţa ei, bârfele aşa-zişilor prieteni când credeau că ea nu îi auzea. Ce spusese judecătorul despre viitorul ei

Charlie s-a îndreptat spre apă, însă nu s-a îndepărtat. După ce a golit sacoşa, Addie a ridicat şi piatra pe care stătuse până atunci şi a rostogolit-o în apă, strigătul ei de victorie străpungând aerul când aceasta a dispărut în pârâu.

Apoi ea s-a întors ca să vadă dacă bărbatul din spatele ei era îngrijorat. Dacă nu cumva mersese prea departe. Cu siguranţă acum, că văzuse lava ţâşnindui din gură şi din braţe, o va trimite înapoi.

Dar chipul lui Charlie strălucea.

— Bravo ţie, Adeline!

Atunci ea a privit în jos, către râu şi către malurile acestuia, către toate pietrele scufundate.

în acel moment se simţi mai uşoară decât se simţise vreodată. De parcă ar fi putut merge pe apă. Ba chiar să zboare. Nu Charlie o răscumpărase, ci Dumnezeu îl folosise pentru a-i reda ei viaţa.

— Acum nu mai trebuie să cari după tine toate acele greşeli, i-a spus Charlie.

în anii care au urmat, ea S-a întors deseori la râu. Uneori singură, alteori cu pietre în mâini. Şi alteori, cu o nou-verută la Sale Creek. O tânără care purta, la rândul ei, greutăţi.

Caleb o întrebase de ce voia ea ca Charlie să trăiască în loc să îl elibereze spre viaţa viitoare. Deoarece Addie îi iubea foarte mult, pe el şi pe Emma, dar motivul pentru care nu-l lăsa pe Charlie să plece încă din această lume era ceva mai mult decât dragoste, decât o dorinţă egoistă. Emma nu dorea să conducă de una singură căminul pentru fete Sale Creek, şi fără viziunea lui Charlie, fără însufleţirea şi dorinţa lui de a împărtăşi povestea lor şi cu alţii, Addie se temea că acest cămin va trebui să îşi închidă porţile.

Telefonul sună, făcând-o să tresară. Trebuia să trăiască în prezent, nu în trecutul plin de pietre.

— Cum stau lucrurile pe-acolo? întrebă Tara când Addie răspunse la telefon.

— Cabana este minunată.

— Nu s-a stricat nimic?

O creangă de pin trecu din nou pe deasupra pietrelor şi ea atinse acele verzi cu degetele.

— Nimic din interior.

— Astea sunt veşti grozave! Mesajul tău vocal a fost destul de ciudat.

Addîe privi către stele.

— Speram să mă poţi pune în legătură cu familia Tonquin. Tara oftă.

— Nu ştiu unde locuiesc. Eu fac toate tranzacţiile prin intermediul unui avocat din Londra.

Addie îşi propti picioarele de podeaua verandei, oprindu-se din legănat.

— Din Londra?

— Nu îţi pot da numele persoanei. Confidenţialitate şi tot restul. Este foarte multă birocraţie ori de cate ori trebuie să întreb ceva.

— Clientul dumneavoastră vă permite să închinaţi cabana turiştilor care îşi petrec vacanţa aici?

— Desigur, spuse Tata, în schimbul unei plăţi pentru administrare. Este un aranjament convenabil pentru toată lumea.

— Jumi-juma.

Tara râse.

— Cam aşa ceva.

— L-ai putea întreba pe acest avocat ce s-a întâmplat cu copiii familiei Tonquin?

— îmi pare rău, draga mea, dar nu am de gând să fac valuri.

Addie simţi o bufnitură puternică, numai în imaginaţia ei, dar aproape ca putu auzi valuri izbindu-se de ţărm. Binefăcători, asta erau, cu siguranţă, copiii Tonquin. Dacă Tara dorea să cumpere pământul, aşa cum pretindea Caleb, atunci era evident că nu dorea ca altcineva să discute cu vreun membru al familiei Tonquin.

Pe de altă parte, nici Caleb nu ar fi dorit aşa ceva.

Dar Addie nu terminase încă.

— Ce ştii despre Louis Lange?

Tara tăcu o vreme şi apoi pufăi iritată:

— Te deranjează?

— Nu ...

— A promis că îmi va lăsa oaspeţii în pace.

— Caleb spune că nu este periculos.

De cealaltă parte a telefonului, se lăsă o tăcere de gheaţă. Spusese prea multe.

Tara plescăi din limbă.

— Nu ştiam că eşti prietenă cu familia Lange.

— Abia ne-am cunoscut.

— Cheia trebuie predată la ora 11:00. Am rezervare nouă pentru alţi oaspeţi care vor sosi sâmbătă noaptea.

— Nu vreau acest pământ, spuse Addie, dar femeia închisese deja.

Va vorbi cu Louis dimineaţă. Apoi va pleca acasă.

A !■

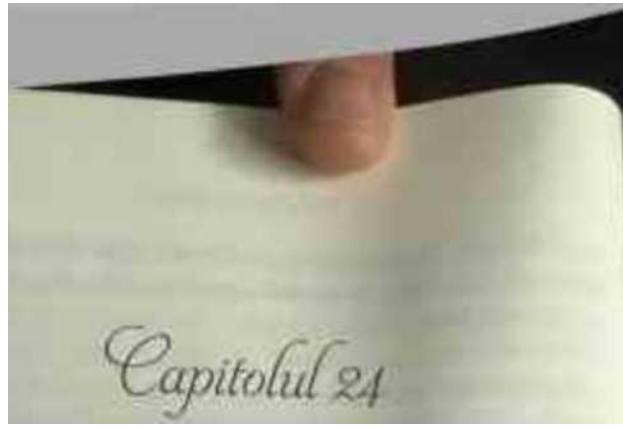

Unde se ducea fata aceea? Louis potrivise binoclul pentru a o observa cat mai bine pe Pinky în timp ce ea trecea de-a lungul lacului Tonquin, făcându-se apoi nevăzută printre copaci.

Fata asta nu aducea decât necazuri. Mai rău decât o sută de copii care ar fi năvălit în acest loc.

El clătină din cap, coborând binoclul de la ochi.

De fapt, nimic nu fusese mai îngrozitor decât focul din noaptea aceea ...

Tremurând, îşi ridică din nou binoclul în dreptul ochilor pentru a alunga acea amintire cercetând cu privirea coasta dealului. Dacă ar putea-o zări pe fată sub crengile copacilor ... Dar nimic nu se mişca în afara stârvului ce îşi căuta micul-dejun.

Caleb o lăsase pe fată să intre în casă. Ce ar trebui să facă el dacă ea va continua să îi invadeze spaţiul personal?

Pinky ar fi trebuit să stea la cabană. Sau să se întoarcă acasă, oriunde ar fi fost casa ei, şi să-i lase în pace, pe el şi locuinţa asta.

Deodată, auzi un zgomot în spatele lui şi tresări, întorcându-se brusc: un pui de căprioară era încâlcit în gardul de sârmă. Se duse repede către animal, dorindu-şi să fi avut cleştii la el.

— Vei fi în regulă, şopti Louis încetişor, punând palma pe capul iedului.

Animalul se zbatea şi, panicat, nu făcea decât să strângă şi mai mult sârma. Louis îi acoperi ochii cu cămaşa lui pentru a-l linişti. Atunci puiul rămase nemişcat. Cu grija, bărbatul trase sârma peste picior şi îi trecu peste cap bucata care îl strângea.

Când l-a eliberat şi i-a înlăturat cămaşa de pe ochi, puiul de căprioară a zvâcnit şi a fugit către pădure. Spre mama lui, spera Louis. Aceasta l-ar fi apărat de duşmani.

Se întoarse de pe culmea dealului, retragându-se în locuinţa lui pentru a se culca puţin pe banca pe care el o cioplise din trunchiul unui pin căzut. Aici îşi putea bea în linişte vodca, îşi putea linişti demonii din minte şi putea alunga din închipuire prădătorii puiului de căprioară.

închisese ochii doar pentru o clipă, când ceva bătu în fereastră. Sări, cu inima bubuind, să îşi ia automatul lui M16, dar acesta nu era acolo.

Cine îi luase arma?

Vietcong' era ia uşa lui şi

Mintea i se limpezi şi mâna i se încleşta pe piept. Dincolo de fereastră era fata cu eşarfa roz, nu arme îndreptate spre el.

încerca să-i provoace un atac de cord? Fata asta l-ar putea ucide dacă nu era atent. Sau şi-ar putea face singură rău.

Uşa se crăpă foarte puţin, iar el se retrase într-un colţ, sub streaşină care îi servea drept baricadă. Duşmanul era în tabăra lui şi el uitase să se adăpostească în spatele sacilor cu nisip.

Fusese neglijent. Se bătu cu pumnul în piept. Cum putuse să fie atât de delăsător?

Pinky intră de parcă ea era proprietara locului, ignorându-l pe el şi nesocotindu-i drepturile. El nu intrase în cabana ei şi nu îi ceruse socoteală cu privire la motivul pentru care ea cotrobăia în jurul castelului lui Ruby! Şi nici nu avea voie să intre în casa lui!

Ce era în neregulă cu el? Era soldat, infanterist. El nu îşi arăta slăbiciunile în faţa nimănui, mai ales nu înaintea unei femei. Ar fi putut sa o doboare cu un pumn, să o pună la pământ pentru „ Frontul Naţional pentru Eliberarea Vietnamului de Sud. cunoscut şi Sub numele de Viet Cong, a fost o organizaţie insurgenţă, de gherila, care, cu sprijinul armatei nord-vietnameze. au luptat împotriva trupelor din Vietnamul de Sud şi din Statele Unite ale Americii, >n perioada războiului din Vietnam (1950-1975) (n.tr.)

C-ă intrase în cabana iui fără permisiune. Tara îi spusese să nu-i deranjeze oaspeţii, dar ce trebuia sa facă daca musafira asta a ei îl tot sâcâia? încălca proprietatea. Ar fi chemat poliţia pentru această infracţiune, dacă ar fi avut telefon. Ei ar fi tras-o de eşarfa roz până la închisoare.

Louts privea din umbră, cu pumnii încordaţi. Lovise multi bărbaţi de-a lungul anilor, pe unii chiar acasă la Ruby pe când era doar un copil, dar nu lovise niciodată o fată.

Oare o putea lovi pe cea care intrase în casa [ui? Nu tare, doar cât să o sperie.

Se pricepea să bage spaima în oameni.

Păşi afară din ascunzătoare, cu pumnii pregătiţi, şi în acel moment observă umflătura de sub cămaşa ei albă.

Un bebeluş.

El rămase în faţa ei, în picioare. Se priveau. Ar fi trebuit să fie îngrozita. El nu-şi mai tunsese părui de ani de zile. Nici nu se bărbierise. Şi, chiar dacă nu se spăla, uneori înota în lac, dar nici asta nu mai făcuse de când venise ea.

De ce nu se temea de el?

— Bună, spuse ea, de parcă venise în vizită la invitaţia lui. Numele meu este Addie.

Lui chiar nu îi păsa cine era ea. Voia doar să ştie ce căuta acolo.

— Un prieten al meu a trăit cândva pe această proprietate, îi spuse ea. încerc să o găsesc pe sora lui.

El o privi atent pentru a observa orice tresărire de pe chipul ei, întrebându-se la cine se referise ea. Doar el şi Ruby locuiseră în castel.

Doar dacă nu cumva ea se referea ia vechea fermă. Toţi cei care locuiseră acolo au plecat după incendiu.

Chipul fetei nu tresări. în schimb, privirea ei se îndreptă spre hârtiile strânse de-a lungul anilor, un adevărat turn ce se înălţa pe ciotul unui copac ce fusese curăţat şi lustruit pentru a fi transformat în masă.

Ea luă hârtia din vârful grămezii, scrutând textul scris.

— *Ce-i* asta?

F.l i-o smulse din mână.

— E treaba mea!

însă ea nu ţinu cont de cuvintele lui şi iuă câteva hârtii pe care incepu sa le răsfoiască, privindu-le cu atenţie.

De ce nu se temea?

— Aici este vorba despre Grace.

De data aceasta, ei nu îi mai luă hârtiile 'înapoi. Cum de o cunoştea pe Grace?

— Sunt despre mai muiti oameni, spuse el.

Pe următoarea hârtie era un raport al AFSC. Cuvinte pe care el le învăţase pe de rost cu multi ani în urmă. Era vorba despre regimul din Franţa în perioada războiului. Despre bărbaţii şi femeile care trăiseră în ceea ce ar fi trebuit să fie zona liberă – jumătate din ţară, neocupată de nazişti. Mii şi mii de copii – unii doar bebeluşi – fuseseră înfometaţi şi abandonaţi.

Nimeni nu ar trebui să fure mâncarea unui copil. Oricine a luat pâinea de la gura copiilor va sfârşi în fundul iadului.

El nu. o mai opri. Părea hotărâtă şi îşi dăduse seama, cu siguranţă, că atitudinea lui amenințătoare nu era decât o cacealma. Nu i-ar fi făcut rău pentru o grămadă de hârtii, chiar dacă acestea erau rapoarte care însemnau totul pentru el, erau chiar copacul pe care crescuseră crengile vieţii lui.

El le citise de foarte multe ori de-a lungul anilor. Numele quakerilor, bărbaţi şi femei din întreaga lume, care merseseră în sudul Franţei pentru a-i ajuta pe refugiaţi. Bărbaţi şi femei care distribuiseră alimente şi îmbrăcăminte în tabere. Care hotărâseră pentru protejaţi! lor, uneori, cine supravieţuia şi cine murea.

Unii dintre quakeri fuseseră, la rândul lor, trimişi în lagăre pentru munca prestată. Alţii se întorseseră acasă. Unii, asemenea lui Grace, lăsaseră în urmă copii bolnavi care aveau nevoie de îngrijiri medicale.

Printre hârtii erau cereri pentru mai multe provizii, mai multe medicamente, încălţăminte pentru copiii care nu aveau nici

măcar o pereche de pantofi. Cereri adresate guvernelor pentru a se trezi din letargie şi a trimite mâncare.

De ce oamenilor nu le-a păsat? De câte ori putuse, el salvase fiecare copil în Vietnam. îi cărase prin junglă, de-a lungul oreză- riilor, ba chiar în elicopter, atunci când refuzase să abandoneze un bebeluş în faţa trupelor Vietcong.

Prin aceste rapoarte erau scrise şi numele copiilor pe carequakerii îi aduseseră din Europa. Şi numele iui era acolo. încercase să afle detalii despre propria lui familie, cu multi ani în urmă, gândindu-se că poate acolo, undeva, încă mai avea o familie care îl dorea. însă mama lui murise de febră tifoidă. Şi tatăl lui...

El se prăbuşi pe scaun şi braţele începură să-i tremure privind la fata care citea frânturi din viaţa lui.

Dacă avea fraţi, surori, mătuşi sau unchi, el nu ştia.

Nimeni nu le aflase numele.

EI nu o avusese pe lume decât pe Ruby.

îşi făcu singur curaj când o văzu pe Pinky aşezându-se pe banca lui şi citind hârtie după hârtie.

Căuta ceva.

Dar asta era treaba lui. Erau lucrurile lui. Povestea vieţii lui era scrisă pe acele hârtii.

în cele din urmă, ea lăsă foile şi apoi îşi îndreptă privirea către el, cu buzele gata să rostească o întrebare, dar el avea propriile nedumeriri pentru ea.

— Cine este prietenul tău? o întrebă el în cele din urmă.

Ea privi pe fereastră, cercetând copacii de parcă răspunsul s-ar fi aflat printre ramurile acestora.

— Charlie Tonquin, spuse ea. Ti-l aminteşti?

El îşi simţi picioarele moi, de parcă l-ar fi împuşcat şi acum aştepta să-l vadă prăbuşindu-se. De parcă urma să îl lase pradă ghearelor morţii.

Când fusese foarte tânăr, Crace şi Roland îl invitaseră să-şi petreacă timpul alături de familia lor. îi spuneau că Charlie era

ca un frate pentru el. Dar Charlie nu fusese un om bun. încercase să ii distrugă pe Louis şi pe Ruby şi toata familia Tonquin.

Ei nu şi-a dorit niciodată un frate. Nici pe Jonathan I ange, atunci când familia Lange îl adoptase. Nici măcar pe vreunul dintre soldaţii alături de care luptase în Vietnam.

Ea îl privi din nou.

— Cred că Charlie locuia lângă râul Tonquin.

— Ştiu unde a locuit.

Ochii ei se măriră şi o rază de lumina străpunse tristeţea lor.

— O ştii pe sora lui?

El o privi cu atenţie. încercând să-şi dea seama dacă nu cumva încerca să-l păcălească. După tot ce se întâmplase, nimeni nu mai vorbea despre Charlie sau despre Marguerite. Familia încercase să acopere totul, şi mai apoi toţi cei care locuiseră în zonă, toţi cei care, ca şi el, îşi mai amintiseră, plecaseră departe unii de alţii.

Cu excepţia familiei Lange. Ei au rămas aici multă vreme după ce Ruby şi celelalte familii de refugiaţi plecaseră.

Addie a ridicat o hârtie şi a întors-o către el. Era un document emis de biroul AFSC din Lisabona prin care i se acorda iui Crace tutela provizorie. FI ştia numele scrise acolo. Elias şi Marguerite Dupont.

Grace îi iubise pe cei doi copii de parcă ar fi fost ai ei. Aşa cum făcuse Ruby cu ei.

— E este pentru Llias, şopti Addie în timp ce îşi trecea degetele peste pagină. Acesta era numele lui Charlie în Franţa?

El nu-i răspunse.

— Şi Marguerite, rosti fata uşor. E şi M. Ea trebuie să fi fost sora lui. De ce ai păstrat aceste documente?

— Sunt importante.

E! îşi îndesă mâinileînmănuşate în buzunare.

Ea îl privi o vreme şi apoi işi coborî privirea spre actele lui Charlie şi apoi o ridică din nou, de parcă ar ti găsit ceva ce căuta de multă vreme.

— De ce a plecat Charlie din Oregon? întrebă ea.

— Pentru că a ucis un om.

Expresia de pe chipul ei era ca şi cum el îi aruncase în faţă o grenadă. în încăpere nu exista niciun ceas, dar el putea auzi secundele ticăindu-i în urechi în timp ce aştepta explozia.

— Pe Ruby? şopti ea.

— Asta nu-i casa ta, scuipă el printre dinţi. Nu-i treaba ta. Dai buzna aici şi...

— Eu nu am avut niciodată un tată, spuse ea, nu l-am cunoscut niciodată. Charlie a fost ca un părinte pentru mine.

Louis îşi ridică mâinile şi le frecă.

— Eşti mult prea tânără să fii fata lui.

— Ca un bunic, atunci.

— Deci încă trăieşte ...

El nu dorise să facă rău nimănui atât de mult cum dorea să-i facă lui Charlie. Băiatul care avusese orice şi-a dorit, dar el distrusese asta.

— Eu cred că, măcar o dată, el a fost bun cu tine, spuse ea de parcă îl putea convinge să o creadă.

Oare îi putea vedea ura din suflet?

Ruby obişnuia să invite la castel oameni care citeau gândurile, o noutate pentru oaspeţii ei. Ei veneau de la Hollywood pentru a scăpa de lumina reflectoarelor, sau cel puţin asta pretindeau, şi pentru aerul curat de ţară. O excursie la fermă. Atâta timp cât arătau admiraţia cuvenită, Ruby invita aproape pe oricine din California la spectacolele ei.

Niciunul dintre oamenii aceştia nu o plăcea. O lăudau pe Ruby aşa cum ea se aştepta, exagerat uneori, dar el îi auzea şoptind în spatele uşilor închise, râzând de ea atunci când aveau impresia că nu-i aude nimeni, batjocorind decorul, ironizând ţinutele ei. Totul în timp ce îi mâncau mâncarea şi dormeau în camerele ei.

Ea te foloseşte.

Asta îi spusese unul dintre oaspeţi.

El clătinase din cap. Ruby îl iubea ca şi cum ar fi fost fiul ei.

Când era nuc, nu fusese niciodată rea cu ei. Nu până în noaptea

aceea, de demult. Unui dintre musafiri intrase cu forţa în camera lui Ruby, în orele târzii ale nopţii, sau cel puţin aşa a crezut Louis, şi încercase să îi facă rău.

Louis îl ameninţase cu o bâtă de baseball, dar bărbatul i-a smuls-o din mână. Apoi a început să râdă de ei în faţa lui Ruby, până la lacrimi. Bărbatul acela urât îl poreclise King Kong şi apoi privise către Ruby care stătea ghemuită în pat. Şi ea râdea.

Louis venise să o apere şi ea râdea de el.

Acel bărbat n-ar mai fi râs acum. Niciunul dintre ei n-ar mai fi râs.

— Ştii unde a plecat Marguerite?

El simţi pământul clătinându-i-se sub picioare, îşi simţi gleznele grele şi ochii orbiţi de sudoare. Şi peste tot în jurul lui parca mirosea a animale moarte, a soldaţi murdari şi a napalm ce ardea.

Deodată se auzi o împuşcătură, dinspre pădure.

Unde era arma Iui?

El s-a ascuns sub copaci, cu ochii pe gaura care se căsca în pământ, intrare camuflată într-unul dintre tuneluri. Trupe Vietcong – adică Charlie – se ascundeau între lianele din junglă, furnici printre oameni.

încă o împuşcătură şi soldatul de lângă el căzu secerat la oământ.

Acum veneau după el, mărşăluind ca furnicile de foc, cu armele îndreptate spre capul lui.

încă un soldat s-aîmpiedicat şi explozia unei mine i-a luat viaţa.

El ar trebui sa se retragă. Dar nu-şi putea lua ochii de la bocancii prietenului său.

Nimeni nu ar trebui să moară aşa.

Nimeni.

— Louis?

Picioarele i s-au mişcat fără voia lui şi a fugit de inamic până când s-a agăţat de o creangă şi a căzut. A căzut intr-o groapă cu apă stătută, în jurul capului său roia un nor de ţânţari purtători

de malarie. A cercetat locul, căutând cu privirea pitoni şi şerpi dungaţi care puteau ucide un om ia fel de repede ca o grenadă.

Deasupra Jui frunzele foşneau. Ei veneau mai aproape ...

— Este doar o creangă, spuse cineva. Se tot izbeşte în fereastră. O fată. O fată îi vorbea. în engleză.

Cum ajunsese o americancă în junglă?

El clipi, concentrându-se pe acoperişul din lemn, înclinat, de deasupra lui, şi pe fereastra de la care venea zgomotul,

— Este doar o ramură, spuse ea din nou. De la pini. Evident că era doar o ramură. Ce îşi imagina ea că era? Fata era în bucătărioara Iui, umplând un pahar cu apă.

- Vodcă, zile el, arătând cu degetul spre raftul plin cu sticle acoperite de praf.

Ea îi întinse paharul cu apă şi el îl sorbi numaidecât.

— Vodcă, repetă el, vrând ca ea să îi dea sticla ca nu cumva el să o scape, aşa cum făcuse ultima dată. Te rog!

Ea îşi încrucişa braţele.

— Unde ai plecat?

El trase o înjurătură. Chiar nu era treaba ei şi oricum nu-i păsa cu adevărat. Ea nu voia decât să afle detalii despre Charlie Tonquin, când în jurul lui roiau numeroşi Charlie, căutându-I şi când era treaz, şi când dormea.

Nu trebuia să le povestească nici ei şi nici altcuiva despre Vietnam. Nimeni nu ar înţelege.

Addie se îndreptă spre uşă.

— Mă întorc imediat.

Călătorie sprâncenată!

împinse un scaun în dreptul uşii, apoi se uită la hârtiile care stârniseră curiozitatea fetei, aruncând o privire peste cea de deasupra.

Era chiar certificatul lui de naştere, cei original, emis la Riom, oraşul unde se născuse. După ce Grace îl lăsase în Franţa, ea îi luase certificatul de naştere în America.

Louis Blanc, acesta a fost numele lui înainte de a se numi Louis Lange. Un mare spațiu albîntr-o mare de culori. Și totuși, el era descendentul direct al unui mare rege – asta povestea Ruby oricui ar fi dorit să asculte.

Adit-nii vodca!

Și asta obișnuia Ruby să spună.

El mută scaunul iar, de la ușa din față în bucătărioară. Deasupra chiuvetei era un raft unde băiatul îi pusese băutura. Doar patru sticle mai rămăseseră, alineate precum soldații pregătiți de marș, așteptând doar comanda lui. El avea grijă de ei ca un adevărat general și nu voia să sacrifice ruciunul dintre soldați decât dacă apăreau inamicii.

Luă o sticlă și îi smulse dopul. înghiți prelung, sprijinindu-se cu mâna pe raftul din lemn. A reușii să înece în băutură amintirile din Vietnam. Dar i se iviră în minte cele din copilărie.

Adu-mi vodca!

Mai luă o înghițitură.

Cât de mult urase cuvintele acelea pe măsură ce creștea! Parcă era un servitor, când, de fapt, el voia să fie un fiu. Dar îndeplinea mereu dorințele lui Ruby.

Mereu ...

Se clătină pe scaun, dar a reușit să se oprească înainte de a cădea.

Insă raftul s-a înclinat și toate sticlele alunecară. Au căzut pe rând, ca niște bombe aruncate dintr-un vehicul militar, explodând când au lovit podeaua din lemn, împroșcând cioburi în aer.

Se uită la pagubele de sub el, strângând la piept sticla din care tocmai băuse.

Adu-mi vodca!

Mai luă o înghițitură în timp ce cobora de pe scaun.

Ruby i-ar cere să-i aducă ceva de băut.

Și apoi i-ar da puțin și lui, cum făcea de fiecare dată.

Capitolul 25

— Ce faceţi aici?

Grace deschise uşa cu şoldul şi aruncă o privire de jur împrejurul cabanei abandonate. Pe jos erau împrăştiate mucuri de ţigări, o revistă era ascunsă parţial sub canapea şi doi băieţi adolescenţi stăteau pe podeaua de lemn, cu picioarele încrucişate.

„Foc şi gheaţă", aşa îi descria Roland pe Charlie şi pe Kirk. Charlie, un roşu incandescent Kirk, un albastru rece. Fiul ei devenea o altă persoană atunci când cei doi erau împreună. Se transforma într-o văpaie care ardea totul.

Cu piciorul, Charlie împinse revista sub canapea.

— Studiem.

— Ai devenit foarte devotat temelor tale.

Kirk chicoti la auzul cuvintelor ei. Grace chiar îşi dorea să-l trimită pe puştiul ăsta acasă. Şi apoi să-i ceară lui Roland să înţepe cauciucurile motocicletei Harley-Davidson, la care ţinea atât de mult, pentru a-l împiedica să mai vină pe proprietatea lor, cu muzica dată la maxim, şi să-l ducă pe Charlie pe ţărm pentru a face surf când fiul ei ar fi trebuit să îşi facă temele sau să-l ajute pe Roland la fermă.

Ea şi Roland discutaseră despre posibilitatea de a-i interzice lui Kirk prezenţa pe proprietatea lor, dar cu trei familii de refugiaţi care încă locuiau la ei, era imposibil de gestionat cine pe cine vizita.

Cabana era ascunsă în spatele copacilor din apropierea casei lui Ruby. Mamei ei nu ii plăcea să aiba străini atat de aproape de

casa ei, dar fusese nevoie de spaţiu pentru comunitatea lor din ce în ce mai numeroasă, de pe vremea când găzduiseră aproape o sută de refugiaţi. Dar nimeni nu mai locuia în această colibă. Unii dintre copii o foloseau ca loc de joacă, dar aceştia doi, la 17 şi 19 ani, nu se mai jucau.

Ea observa că unul dintre mucurile de ţigară încă strălucea, aşa că ÎI stinse cu călcâiul.

— Veţi porni un ...

Vocea i se stinse în timp ce îi privea pe băieţi, cu picioarele lor lungi întinse pe podeaua murdară. Niciunul dintre ei nu părea deranjat de faptul că ea îi găsise şi de mizeria pe care o făcuseră.

Era posibil ca ei să fi pornit incendiul, în urmă cu o lună? Charlie se întorsese acasă la miezul nopţii, iar aniversarea zilei lui de naştere fusese deja dată uitării. Ei nu au aflat niciodată unde fusese el când izbucnise incendiul sau cine îl declanşase.

O amintire îi trecu prin minte. Cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, mama ei şi câţiva aşa-zişi prieteni, se ascunseseră sub o perdea de fum, intr-o cameră luxoasă, cu tapiserii impresionante. Doar râsetele se auzeau, în afara zgomotului făcut de băuturile turnate în pahare. Cât de mult urâse Grace râsetele acelea în timp ce se ascundea sub scară, ţinând în braţe pisica adormită a unui necunoscut, temând u-se că cineva ar fi putut să o găsească.

Apoi, mama ei ieşise de după perdeaua de fum, fluturând suportul roşu de ţigară de parcă ar fi fost o baghetă. Cineva a început să lovească pianul, ceilalţi oaspeţi dădeau pe gât marfa de contrabandă în timp ce Ruby, care abia se mai ţinea pe picioare, o ţâra pe Grace din ascunzătoare şi încerca să danseze cu ea.

Petrecerea se încheiase atunci când poliţia din Los Angeles bătu la uşă. Alcoolul, aflase ea în ziua aceea, îi făcea pe oameni să comită lucruri prosteşti. Lucruri pe care adesea le regretau la venirea zorilor.

Poliţiştii îi chemaseră pe bunicii lui Grace. Bunicul a dus-o pe Grace în Oregon pentru ultima dată.

— Sunt un nenorocit, a spus Charlie, zăcând ameţit pe podea, dar ea nu râse, de data aceasta, de atitudinea iui poznaşa.

în schimb, ea ridică una dintre sticluţele de pe masă. Sulfat de benzedrină – Ruby lua astfel de tablete ca pe aspirină, pentru a rămâne într-o stare alertă. însă Grace bănuia că erau, de fapt, pastile pe care mama ei le lua pentru a nu lua în greutate şi pentru a avea energie mare, mai ales atunci când încerca să îi impresioneze pe cei câţiva oaspeţi care îşi continuau călătoria către nord.

Ce minunat ar fi fost dacă Ruby ar fi îmbrăţişat adevărul despre cine a creat-o Dumnezeu să fie, la fel de mult precum îmbrăţişa minciunile!

Crace puse sticluţa cu pastile în buzunar.

— Voi înapoia astea.

Charlie ridică din umeri, apoi îşi suflecă blugii, rămânând desculţ în amiaza de primăvară. Paltonul cafeniu, inspirat de Tintin, era demult uitat, înlocuit cu o cămaşă albă, simplă, şi o şapcă vişinie.

Erau zile în care se părea că suferinţa provocată de război îl ajungea din urmă chiar şi peste Atlantic, iar ea îşi dorea, mai mult decât orice pe lume, să-l poată ajuta să alunge umbrele trecutului.

Acum, cu scrisoarea de la Londra, totul era pe cale să se schimbe din nou.

Grace aruncă o privire spre şemineu, spre frigiderul mic şi spre chiuveta de pe peretele îndepărtat. în spate erau dormitorul şi baia, iar deasupra, mansarda menită să-i găzduiască pe copii. în cabană ar fi putut locui încă o familie de refugiaţi, dar bătrânii comunităţii nu mai aveau nevoie de ajutorul lor. Ea ar fi preferat să o dărâme, decât să îi lase pe băieţi să fumeze şi să molfăie pastilele lui Ruby aici. în plus, îşi dădea seama că băieţii plănuiau ceva.

în acele zile, băiatul care fusese cel mai mare susţinător al ei, care îi ajutase, pe ea şi pe ceilalţi, să scape din ghearele morţii în Franţa, părea să îmbrăţişeze răul. Iar asta o îngrozea.

Scăpaseră o dată, dar el – ei toţi, de altfel – aveau nevoie să fie încă o dată izbăviţi de rău.

Crace ridică cartea de istorie cu care venise de acasă şi pe care o găsise pe biroul lui Charlie.

— Ai spus că studiezi pentru testul la istorie.

El flutură din mână.

— Ştiu deja chestiile alea.

Ei aproape că îi veni să-i spună că ceea ce ştia despre Tintin nu conta, dar se abţinu la timp, căci e! ar fi început cearta, susţinând argumente în favoarea valorii educaţionale a lui Tintin şi a călătoriilor sale.

Crace nu venise cu scopul de a-i stânjeni, ci era acolo pentru a-l salva încă o dată. Doar că, de data aceasta, el nu fugea de naziști. De fapt, nici măcar nu se retrăgea din păcatul în care ea se temea că el se încurcase, care putea chiar să-l ucidă, dacă nu fugea la timp.

— Este timpul să plecăm, Charlie, spuse ea, deschizând puţin uşa. Voi doi vă veţi revedea mai târziu.

— Cu tot respectul, don'şoara Tonquin, interveni Kirk, trăgând lung din ţigară, da'el nu tre' să vă asculte.

— Mă tem că noi doi avem păreri diferite despre ce înseamnă respectul.

— Atunci ere' că nu tre' să ne mai prefacem.

Băiatul aruncă mucul de ţigară pe podea şi îl stinse cu călcâiul bocancului.

— Eu şi Charlie o să mergem acas' la mine.

Ea îşi încrucişa braţele, neavând de gând să cedeze în faţa băieţelului care se credea bărbat. Un proscris, aşa îi spunea Roland, de parcă străzile din Oregon ar fi vuit de bande de motocidişti.

— Charlie vine acasă cu mine, spuse ea.

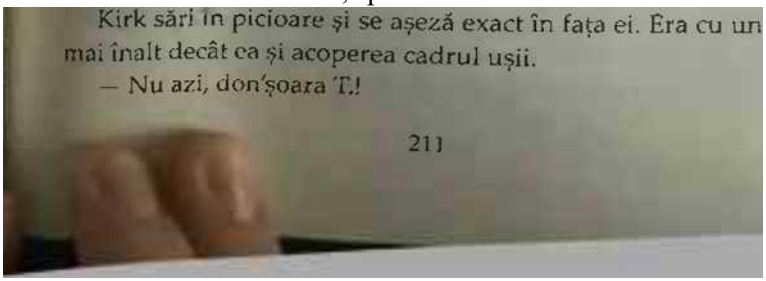

Grace nu se clinti de pe loc. în urmă cu cinci ani, negociase cu ofiţeri, într-un tren din Franţa. Kirk nu avea decât sâ zică ceea ce voia să zică; Charlie nu avea să iasă pe uşă cu el.

Privirea lui se plimbă asupra ei, simţind-o ca pe un cui în talpă. Apoi Kirk deschise fereastra din faţă. Charlie scoase un picior pe pervaz şi sări pe pământ, iar Kirk îl urmă. Alergară către motocicleta prăfuită, parcată pe poteca îngustă ce se pierdea în pădure.

Oare ce ar trebui ea să facă acum? Era prea slabă pentru a-] urmări – ar fi pus-o la pământ imediat – şi ferma era prea departe pentru a avea timp să-I cheme pe Roland.

— Grace?

Ruby o strigă dintre copaci. Era ultima persoană pe care ar fi vrut să o vadă în acel moment.

Mama ei ieşi de după pâlcul de pini, îmbrăcată într-un halat de casă din satin şi încălţată în pantofi cu tocuri înalte, privind spre băieţi.

— Unde vă duceţi?

Când Charlie se urcase pe motocicleta lui Kirk, Ruby ieşise în faţa lor, cu mâinile întinse, făcându-le semn să oprească în timp ce Kirk apăsa pe acceleraţie cu călcâiul.

— Nesimţirea asta trebuie sa înceteze.

Ruby îl privea pe Charlie, dar cuvintele rostite de ea îi erau adresate lui Grace.

— Şi ce sugerezi că ar trebui să fac?

— Arată-i cine-i la comandă.

Charlie o respectase pe Grace pentru mai bine de 5 ani, şi în ultima vreme o iubise de parcă ea ar fi fost mama lui şi a surorii lui. Ea nu fusese niciodată nevoită să fie dură cu el.

— Charlie!

El se uită drept la ea. Grace nu recunoscu ura care se revărsa din ochii lui frumoşi. Zări sfidare, nu curaj şi nici măcar îngrijorare. Cum putea să demonstreze unui băiat de 17 ani, care luptase pentru supravieţuire, că ea era la comandă?!

Nu-l putea convinge că era pe cale de a-şi distruge viaţa. Acesta era rolul lui Roland. Pe el, cel puţin, Charlieîl mai respecta.

— Eu nu merg acasă, spuse el. Nici acum, nici mâine. Niciodată. Tu nu eşti mama mea.

Şi avea dreptate. Nu ea îl născuse. Nici măcar nu primise permisiunea de a-l adopta.

— Eşti sub tutela mea până la 18 ani.

Cel puţin până când mama lui din Franţa traversa oceanul.

El chicoti. Grace bănuia că se afla sub influenţa pastilelor sau a altceva, şi asta îl făcea să vorbească astfel.

— Nici poliţia nu mă poate face să vin acasă.

Stomacul ei se contractă. Toată fiinţa ei dorea să desfacă funiile care îl legau de rău.

— Te rog, Charlie!

Era o cerşetoare, nu cea care comanda, însă nu îi păsa. Ar fi căzut în genunchi dacă ar fi fost nevoie, l-ar fi implorat, numai să vină acasă cu ea.

Kirk apăsă iar acceleraţia pentru a pomi motorul, şi Charlie se prinse de scaunul din spate al motocicletei. Vuietul acesteia îi zdruncină măruntaiele.

El nici măcar nu privi înapoi când Kirk demară. Nici măcar nu şi-a luat la revedere.

Ea îl considerase pe Charlie fiul ei atunci când l-a adus în casă, promisese să aibă grijă de el ca şi când ar fi fost băiatul ei. Dar el nu o alesese pe ea.

Grace îi înapoie mamei sale sticluţa cu pastile, pe jumătate goală. Ruby dădu din cap, dezamăgită, de parcă Grace făcuse o greşeală.

— Louis nu ar face niciodată aşa ceva, spuse Ruby şi Grace se simţi iarăşi copil, ascunzându-se, înfricoşată, sub scări.

Momentul era crucial, însă ea nu avea nicio idee despre ceea ce urma să se întâmple.

'cipito(u(%6

— Hopa sus, spuse Caleb, ridicându-l pe Louis în picioare.

Bătrânul se sprijini de Caleb de parcă era baston, clătinân- du-se în timp ce încerca să stea în picioare. Cioburi de sticlă erau împrăştiate de jur împrejur pe podea. Rămăşiţele promisiunii că nicto sticlă nu era prea rezistentă.

— Să te ajut, spuse Addie înaintând, cu un braţ întins, dar Louis o împinse în lături. Ea se împiedică şi aproape căzu peste cioburi. Caleb nu o putu ţine, nu fără să-i dea drumul lui Louis, dar umărul lui o ajută să se oprească din cădere.

Cu mâna sprijinită de tejghea şi stabilă, din nou, pe picioare, ea nu a văzut decât bunătate în ochii lui Caleb. Compasiune pentru unchiul lui şi pentru ea. Pentru-că ea nu înţelesese.

Louis luptase în războiul din Vietnam, asta îi spuse Caleb când coborâtă dealul. Fusese în luptă, îşi văzuse camarazii sfârşind în chinuri groaznice căci erau forţaţi să decidă într-o fracţiune de secundă dacă cel din faţa lor le era prieten sau duşman. Un pas greşit, o alegere incorectă şi Louis ar fi fost mort.

Nu era de mirare că devenea suspicios.

Bărbatul se înclină în faţă şi Caleb se sincroniză perfect cu el, ca şi cum mai făcuse asta de nenumărate ori.

— Te vor ucide, băiete!

Avea ochii măriţi şi buzele strânse, abia conturate în barba încâlcită.

Caleb scutură din cap.

— Nu ne va ucide nimeni astăzi.

— Charlie te va ucide

Vocea lui Louis se stinse în timp ce amândoi bărbaţii ocoleau şemineul, îndreptându-se către dormitor, presupunea ea.

Addie aruncă o privire spre podeaua cu pete de vodcă, cioburile împrăştiate pe covor semănând cu părţi din omul distrus care locuia aici. Dar restul colibei era îngrijit. Lângă fereastră era o bancă, mai erau câteva lăzi şi o buturugă drept masă. Reviste vechi erau rânduite pe podea, sub un fel de altar închinat lui Ruby, în care erau fotografii din studio şi premii şi coperţi de reviste. Luminiţe roşit erau înşirate peste această galerie şi sub aceasta observă că fiecare ramă era prăfuită, însă sticlele acestora erau curate.

Acesta era spaţiul lui intim, şi ea forţase lucrurile, din nou. Făcuse alt om să cedeze.

De ce nu se oprise când el începuse sa cadă?

în primul rând, ea nu ar fi trebuit să vină aici. Şi ar fi trebuit să plece atunci când el i-a cerut asta, mult înainte de momentul în care ea fugise la casa lui Caleb după ajutor.

într-un mic dulap, printre ghivece pentru flori şi hrană pentru păsări şi pungi cu cartofi, ea găsi o mătură şi un pămătuf pentru şters praful. Cât îl aşteptă pc Caleb, ea strânse cioburile de sticlă şi le puseîntr-o cutie de carton aşezată într-un coş de gunoi pentru a rezista mai bine. Wallace o privea de cealaltă parte a ferestrei.

Caleb fusese atât de blând cu bătrânul Louis, spre deosebire de ea, care dăduse buzna în lumea lui pentru a găsi informaţii despre familia Tonquin. La început, ea a crezut că bărbatul, prăbuşi nd u-se pe podea, suferise un atac de cord, dar apoi îşi dăduse seama că mintea lui plecase în altă parte.

Ştia acum că Louis îşi amintise de Vietnam, de anul 1968. Cel mai sângeros an al războiului, aşa îi spusese Caleb.

Podeaua era curată atunci când Caleb se întoarse în micuţa sufragerie. El se opri şi îndreptă rama eu portretul lui Ruby, alb-negru.

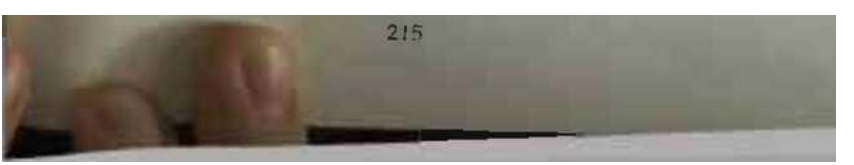

îmj pare rău, spuse ea. La început era aici, cu mine, apoi mintea lui a plecat.

Caleb se aşeză pe bancă, punându-şî coatele pe genunchi.

— Ceea ce s-a întâmplat în Vietnam îl bântuie, oriunde s-ar duce.

Cei doi băieţi care scăpaseră de nazişti, Louis şi Charlie, purtau acum războaie nevăzute. Erau fraţi, într-un fel.

— Nu-mi pot imagina ce trebuie să fi văzut acolo.

Caleb privi şemineul înnegrit de funingine.

— Louis a renovat locul acesta după ce s-a întors din Vietnam. Tatăl meu spunea că mereu s-a priceput să construiască lucruri.

— Louis spune că îl cunoaşte pe Charlie.

Şi pe Marguerite. Acum că ştia numele surorii lui Charlie ... sigur o putea găsi pe ea sau familia ei.

— Unchiul meu ţi-a spus de ce a plecat Charlie din Oregon?

— A spus că Charlie a ucis pe cineva.

Ea se duse la fereastră.

— Dar cred că se referea la Vietcong.

Caleb îşi frecă bărbia, urma bărbii pe care o bărbierise în acea dimineaţă.

— Mă tem că cineva şi-a pierdut viaţa pe această proprietate, în anii '40.

Dar ea nu putea suporta gândul că Charlie curmase o viaţă.

— Nu vreau decât să o găsesc pe Marguerite.

El îi cercetă chipul preţ de o secundă, de parcă încerca să ia o hotărâre.

— Louis va dormi câteva ore bune de-acum încolo.

Ea îl privi pe Wallace din nou, de cealaltă parte a geamului.

— Mă voi întoarce la cabană.

— Este ceva ce cred că ai vrea să vezi mal întâi ...

— Ce anume?
— O piatră de mormânt, spuse el, acolo printre copaci.

{*Capit<i(iu$7*

Cât de mult ura Grace ţipetele! Cei doi bărbaţi, pe care îi iubea mai mult decât viaţa însăşi, erau precum matadorul şi taurul: Charlie, atacând cu vorbe, Roland, distrăgându-i atenţia cu pelerina lui.

Nici unul nu voia să îl omoare pe celălalt – cel puţin asta îşi spunea ea. Unul voia doar să facă pe grozavul şi să ţipe, sălbatic, în arena în care se transformase casa lor. Celălalt voia să stăpânească furia.

După ce locuise o săptămână acasă la Kirk, Charlie se întorsese devreme în acea dimineaţă pentru a-şi lua lucrurile. Ea stătea acum în faţa dormitorului lui Charlie, în timp ce Roland încerca să-i facă să gândească limpede. Să-i reamintească de dragostea lor pentru el. Să-l facă să rămână.

— Mama ta te-a salvat, spuse Roland. Pentru ca tu să trăieşti.

— Ea nu este mama mea.

Ceva parcă a explodat în camera lui Charlie în timp ce el îşi îndesa haine într-o geantă. Crace s-a sprijinit de peretele holului îngust, cuvintele lui rănind-o din nou. Ea nu îl născuse pe Charlie, dar îl iubea atât de mult cât putea iubi oricare copil.

Ce se întâmplase de o ura atât de mult? Ea nu dorea decât lucruri bune pentru el şi Marguerite. Gândul la întoarcerea mamei lui din Franţa, la despărţirea de el, era destul de greu de suportat, însă respingerea lui era aproape mai mult decât putea îndura ea.

Roland încercă din nou:

— Grace te-a salvat...

Nu i-am cerut niciodată să mă salveze.

Iar acum arunci totul la coşul de gunoi. Nu ştiţi voi ce îmi doresc eu, ţipă el.

— Te-ai născut pentru un scop măreţ. Dumnezeu are ...

Charlie scuipă. Ea a putut auzi totul de pe hol.

— Dumnezeu nu a făcut nimic pentru mine!

Oare greşise aducându-I cu ea, peste munţi, pe pământul acesta nou? Poate că pianul Domnului fusese ca el să rămână în Franţa. Nu pentru a pieri acolo – ea nu îşi putea imagina aşa ceva – ci pentru a-i ajuta pe alţii în Europa în loc să călătorească spre un alt continent unde a avut dificultăţi cu limba, cu oamenii, unde nu s-a integrat niciodată deplin.

îşi simţi măruntaiele încordate. Gândurile acestea o făceau să se simtă rău. Grace nu a vrut decât să-l ajute. Oare greşise atunci când încercase să-L urmeze pe Domnul?

Ar fi vrut să dea buzna în cameră, în spatele lui Roland, să pună capăt certurilor, dar se simţea precum pelerina roşie pe care matadorul o flutură în faţa taurului. Şi taurul, se temea ea, s-ar întoarce imediat către uşă, dacă ea ar apărea.

în schimb, se aşeză încet pe covor, cu inima sfâşiată de vocile transformate într-un mormăit dc cealaltă parte a zidului. Şi-a închis ochii şi a putut vedea lumina, culorile Iui Marguerite, prinse în vârtej ca într-o luptă. Roşu, portocaliu, puncte galbene. O explozie de culori.

Domnul este lumina şi mântuirea mea. De cine să mă tem?

Cât de mult aveau nevoie ca lumina Domnului să-i salveze pe toţi!

îi va scrie doamnei Dupont chiar în acea seara şi o va invita în Oregon. Poate că Charlie ar asculta de ea. Sau poate că ar fi mai fericit dacă ar locui cu ea în Londra.

Dar Marguerite ...

Spre deosebire de Charlie, sora lui prospera la ferma Tonquin. Iubea animalele şi grădinile şi micul studio pe care Roland îl construise pentru ea. Petrecea ore întregi în cămăruţa aceea,

schițând laolaltă flori, copaci şi animale asemănătoare celor pe care le adoptaseră ca animale de companie în casa lor. Chiar şi Ruby recunoscuse că fata era talentată. Marguerite ieşise în acea dimineaţă din camera de zi pentru a lucra la o pictură murală pe care Ruby îi ceruse să o realizeze pentru a-i impresiona pe amicii ei, din ce în ce mai puţini.

Telefonul sună şi Grace se grăbi spre bucătărie pentru a răspunde.

Vocea de ta celălalt capăt a! firului era a mamei ei şi era la fel de agitată ca vocea lui Charlie.

— Am nevoie de Roland chiar acum!

— Dar este chiar în mijlocul...

— Chiar acum, Grace! strigă ea, nervoasă. Am un motiv întemeiat. Uită-te pe fereastră!

Grace se întoarse pentru a privi pe fereastră, către casa mamei ei, cocoţată pe deal precum cuibul unui vultur. Un strigăt îi scăpă de pe buze când văzu limbile de foc printre ramurile pinilor. Două incendii într-o lună!

— Este un motiv destul de bun pentru tine? se burzului Ruby. Şi de data asta ştiu sigur că băiatul tău l-a pornit!

— Charlie!

Receptorul se bălăngănea lângă uşă când ea strigă, cu ochii spre foc.

— Ce ai făcut?

Cei doi bărbaţi năvăliră în bucătărie, lângă ea, amuţind cu ochii spre deal.

— A fost doar o glumă, spuse Charlie cu voce scăzută, cu chipul de culoarea cenuşii. O glumă prostească.

— Te-ai gândit că un alt incendiu ar fi amuzant?

— O merită!

Este vremea ca tu să îţi găseşti drumul în această lume, Charlie.

Soţul ei îşi îmbrăcă haina, cu mâna deja pe clanţă.

— Şi să faci asta departe de acest loc.

Apoi Roland ieşi pe uşă. Ea privea de la fereastră şi Verzui urcând în fugă dealul. în timp ce truilţi oameni fugeau de necazuri, el parcă alerga spre acestea.

Ea se întoarse către băiatul care îi furase inima cu aproape şase ani în urma, şi pe care acum nu îl mai recunoştea. Ochii lui erau *sălbatici, ca ai unui* animal prins în cuşcă, privind dincolo de ea.

— Charlie ...

— Ei nu mă vrea aici.

Ea privi înapoi pe fereastră, spre deal, dar Roland dispăruse deja printre copaci. Flăcările care luminau pădurea nu erau nici pe departe la fel de puternice ca incendiul ce-l mistuia în interior.

— Ar trebui să îl ajuţi să stingă focul, spuse ea. Aţi putea munci din nou împreună.

La fel ca atunci când eliberaseră copiii, mulseseră vitele, bătuseră cuie în bârne pentru a construi o comunitate solidă.

Ea se aştepta să audă una dintre frazele căpitanului Haddock, îmi pare nespus de rău. Este de neiertat. Sunt un nenorocit pentru că am făcut ceea ce am făcut.

EI nu ar trebui decât să ceară ajutor, iar ea l-ar ierta imediat, în schimb, ochii lui căprui se îngustară.

— Kirk a pornit incendiul.

Chiar în momentul în care ei rosti aceste cuvinte, ea îşi dădu seama că incendiul nu fusese pornit doar de Kirk.

Charlie ieşi din bucătărie împleticindu-se şi trântind uşa din faţă. Se îndepărta de toate întrebările. Se îndepărta de incendiu.

Pleca de lângă ea. Şi Grace simţi cum în suflet i se aprinse o vâivătaie, una pornită din frică. Ea îl iubea pe acest tânăr din toată inima, însă el nu mai dorea dragostea ei. El nu mai dorea să facă parte din familia lor.

Băiatul pe care îl iubea ...

Cum de putea să ţină atât de mult ia el, chiar dacă se temea că o putea răni, că îi putea face rău lui Roland sau ...?

Ea nici nu suporta să se gândească că Marguerite ar putea păţi ceva.

Pâlcuri de vegetaţie veşnic verde înconjurau piatra funerară, o lespede de granit acoperită de muşchi. în locul unui nume, pe aceasta era gravat un verset din Biblie.

Lin lucru cer de la Domnul şi-l doresc fierbinte: aş vrea să locuiesc toată viaţa mea în Casa Domnului ...

— Psalmul 27, spuse Caleb. Am căutat

— Crezi că este mormântul lui Ruby? întrebă ea, trecând cu mâna peste anul inscripţionat sub verset. Se pare că aici a fost îngropat cineva, în anul 1947.

-Nu ştiu.

— Sau este al lui Marguerite ...

Vocea ei se stinse.

— Este greu de ştiut când să urmăreşti ceva şi când să renunţi.

Wallace înfăşură lesa în jurul picioarelor lui Caleb şi el nu avu încotro decât să o desfacă.

— Ca şi atunci când îi ceri Tarei să-i contacteze pe avocatul care se ocupă de încasarea banilor din chiriile noastre.

Addie a oftat.

— Am vorbit ieri cuea.Te-a sunat imediat ce am închis telefonul?

— Probabil. Ea crede că eu te-am angajat pentru a găsi familia Tonquin.

— Atunci înseamnă că ea nu ştie că sunt un slab detectiv.

— Este destul de greu să găseşti pe cineva căruia nu-i pasă dacă este găsit, spuse el. Aproape imposibil să găseşti pe cineva care se ascunde.

— Tu crezi că Marguerite se ascunde?

— Eu nu ştiu nimic despre *ea,* dar Grace pare sa se ascundă. Toate piesele erau ia vedere, darea tot nu le putea aşeza corect. Ea îşi trecu mâna peste arcul din partea de sus a pietrei funerare.

— Louis ştie cine este îngropat aici?

— El nu prea răspunde întrebărilor directe.

— Se pare că nid Tara.

Ea reciti epitaful.

— Cum de te-ai hotărât să îmi arăţi asta?

— Nu ar fi trebuit să dai buzna în casa unchiului meu.

— Ştiu.

Bărbatul din căsuţa din apropiere şi cel aflat la aproape 3500 de kilometri depărtare purtau în suflet răni din trecut. Chiar dacă ea dorea să afle răspunsuri, nu ar fi trebuit să dea buzna în intâmitatea lui Louis.

— Dar îţi pasă de oamenii din viaţa ta şi eu apreciez asta, spuse Caleb. Mi-aş dori să îţi pot oferi mai multe răspunsuri, dar eu nu am decât întrebări.

— Charlie este cel care păstrează informaţia de care avem nevoie.

Addie era supărată pe Tara şi pe ceilalţi, dar realitatea era că probabil Charlie era singurul care le-ar fi putut spune ce se întâmplase.

— El pare mulţumit să fie în mijlocul familiei pe care şi-a făcut-o în Tennessee.

— Oricare dintre noi i-am dona măduvă, dar nu suntem compatibili.

— Nu am nicio îndoială că tu ai fi prima la rând, spuse el. Tu întrebi mereu detalii despre familia mea şi despre familia Tonquin, dar ce îmi poţi spune despre familia ta?

Ea se înfioră.

— Nu sunt multe de spus despre ei.

— Ai crescut în Tennessee?

Wallace trena în spatele ei, şi ea îl scarpină în spatele urechilor.

— În Chattanooga. Bărbatul care mi-a tost tată a murit rând eu aveam doi ani, iar mama a murit când eram adolescentă Am luat câteva decizii foarte proaste când aveam 17 ani şi am ajuns la Emma şi Charlie, la căminul lor pentru fete.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— O refugiată!

— într-un fel, cred că poţi spune şi aşa. Mi-a luat câţiva ani până când m-am obişnuit să trăiescîntr-o familie. '••ti plecat de acolo, dar asta ar fi însemnat să aleg între Sale Creek şi eliberarea condiţionată. Când am împlinit 19 ani, am primit o bursă de studiu la Universitatea Creştină, aşa că am plecat ...

Ea se îndepărtă de mormânt, şi împreună porniră înapoi, spre culmea Ridge.

— Reese crede că eşti căsătorită.

— Am fost căsătorită, răspunse ea. răsucindu-şi verigheta de aur de pe deget. Soţul meu a murit în iunie.

— îmi pare rău.

— Nici el nu a făcut cea mai bună alegere.

— Vrei să vorbim despre asta?

îşi iubise soţul, dar se pare că asta nu fusese suficient. Işi aruncase rănile din copilărie la Sale Creek, dar ruşinea acestei căsătorii eşuate, umilirea, durerea îngrozitoare, i-au cuprins inima.

Nu voia să vorbească despre Peter cu el şi nici cu altcineva.

Telefonul îi sună în buzunar şi ea îl scoase.

— Este soţia lui Charlie, spuse ea înainte de a se retrage sub crengile pinilor pentru a vorbi la telefon.

— Cum se simte?

— Nu prea bine, răspunse Emma.

Inima ei se ascunse mai adânc în fortăreaţa ei, încercând să işi întărească emoţiile, dar nu-şi putu opri lacrimile.

— Sunt aproape să o găsesc pe sora lui. încă o zi sau două. Şi apoi, poate vom avea un donator.

— Addie ...

Orice era pe cale să-i spună Emma, ea nu voia să audă.

— Emma, te rog, o imploră ea, de parcă femeia putea opri cu un simplu gest boala care făcea ravagii în corpul lui Charlie. De parcă putea face să dispară boala lui.

— Este iar în spitalul din Atlanta, spuse Emma. Şi vrea să te vadă.

— Pot vorbi cu el la telefon.

— încearcă să reziste, Addie, dar doctorii nu ştiu pentru cât timp.

— Am să vin cât de repede voi putea.

Capitolul 29

Grace îşi scufundă degetele de la picioare în apa Iacului, aşa cum obişnuia să facă când era fetiţă. Primul copil al familiei Lange, un bebeluş pe nume Jonathan, era în căruciorul din spatele ei, în siguranţă pe mal în timp ce ea avea grijă de el, căldura verii făcându-l să doarmă profund. Toţi aveau nevoie de el în perioada aceasta – de un copilaş care să se cuibărească între ei şi să râdă şi apoi să înoate în lacul Tonquin alături de copiii mai mari.

Doamna Lange îşi petrecea toată ziua desfăcând cutii pentru a mobila noua lor căsuţă, construită după ce domnul Lange acceptase să i se alăture pe termen lung lui Roland, ca administrator al fermei lor. Toţi ceilalţi refugiaţi plecaseră deja, dar ea era bucuroasă că familia Langea rămas la ei. Domnul Lange luptase împreună cu Roland la stingerea incendiilor şi îngrijea cu devotament animalele, clădirile şi valoroşii struguri ai iui Roland. Doamna Lange fusese şi ea o prietenă bună pentru Grace, ajutând-o la grădinărit înainte de naşterea fiului lor.

în vreme ce Crace îşi trecea degetele picioarelor prin apa rece, ierburile acvatice se agăţau uşor de micul podeţ pe care bunicul ei îl construise pentru ea şi pentru prietenii ci cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, fusese unul dintre locurile ei preferate în copilărie. Acolo era lumea ci, departe de Hollywood. După ce îşi îndeplinea îndatoririle zilnice, ea înota şi cânta şi se prefăcea că explora lumea întreagă la adăpostul pinilor.

După ani în care îşi simţise inima zdrobită şi se temuse mereu de cei din jur, îşi dorise ea Charlie, Marguerite şi Louis să fie

într-un loc sigur unde să nu aibă nicio grijă, aşa cum nu avusese nici ea după anii chinuitori petrecuţi în California.

Charlie nu mai trecuse pe-acasă de o săptămână, de când îşi înghesuise toate lucrurile într-o maşină şi se mutase în casa lui Kirk. Fiecare dintre cei trei copii aduseseră poveri mult prea grele în sufletele lor atunci când au venit în Oregon, dar ea nu Ic putea purta pentru ei. Fuseseră vânaţi când erau foarte tineri şi uneori încă se simţeau ca o pradă, alergând deşi nimeni nu îi urmărea.

Nimeni, cu excepţia demonilor. Pe Charlie l-au urmărit până când l-au încolţit. Aşa se părea. Şi ei îi era frică pentru el. Ea a văzut ce puteau face acei demoni cuiva care nu riposta.

Ce urma să se întâmple cu Charlie, dacă el singur nu se elibera?

Daca el s-ar întoarce, ea l-ar hrăni, i-ar oferi un loc unde să doarmă, s-ar ruga pentru eliberarea inimii şi minţii lui. Dar ea nu îl putea forţa să iasă din celula în care se încuiase. Nici nu îl putea face să lupte împotriva demonilor ca şi cum a luptat cu trădătorul din Franţa. El trebuia să îşi dorească libertatea mai multe decât lanţurile.

Iubirea, se temea ea, însemna să renunţe la el, să-l încredinţeze în mana lui Dumnezeu, chiar dacă trebuia să se roage pentru el în fiecare zi, pentru tot restul zilelor vieţii ei.

De când plecase Charlie de acasă, Margueri te se pierdea în a rta ei, într-un loc ce îi liniştea inima şi mintea, frumuseţea de acolo revărsându-se pe pânzele ei. în această dimineaţă, Marguerite era din nou sus, acasă la Ruby, lucrând la pictura murală din camera de zi. Ea şi Ruby discutau despre marii pictori, de parcă Ruby ştia ceva despre pictură.

Uneori, Grace parcă simţea că mama ei încerca să ture afecţiunea lui Marguerite şi ea ura gelozia pe care o simţea în suflet, când ar fi trebuit să fie recunoscătoare că Ruby îl luase pe Louis sub aripa ei, iar acum şi pe Marguerite. Charlie nu ar fi cedat niciodată în faţa farmecelor lui Ruby, dar asta nu o făcea pe Grace să se simtă mai bine. Charlie deja cedase la altceva.

Ea nu-şi dorea decât binele tuturor. Cu adevărat

în buzunarul ei era, mototolită, scrisoarea din Londra şi ea o scoase pentru a privi încă o dată scrisul tremurat. Ştia cuvintele pe dinafară, dar de fiecare dată când recitea scrisoarea, acestea erau ca fierul înroşit pentru sufletul ei.

Dragă doamnă Tonquin,

De la biroul AFSC din Paris am aflat că dumneavoastră i aţi însoţit pe cei doi copii ai mei de la Lisabona în Statele Unite. Vă sunt pe veci recunoscătoare, dumneavoastră şi întregii organizaţii de quakeri, pentru salvarea lor.

După ■ deja v-aţi dat seama, fratele meu nu locuieşte în New York. A fost ucis, ca şi părinţii mei, într-unul dintre lagărele naziste. Nu ştiu nimic despre familia soţului meu, dar din ceea ce am aflat, se pare că eu sunt singurul adult din familia noastră care a supravieţuit războiului.

Acum caut sa aflu unde sunt fiul meu şi fiica şi sper ca în curând sa primesc viza pentru a călători în Statele Unite ca să ii aduc înapoi, în noua mea casă din Londra.

Intre timp, v-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi putea oferi deta lii despre locul în care sunt ei. Aştept cu nerăbdare, după cum vă da seama, să îi revăd.

Cu sinceritate,
doamna Dupcmt

Grace îndesă plicul în buzunarul din faţă şi se aplecă să îşi scufunde din nou în apă degetele de la picioare. Biata femeie, trebuie să fi fost îngrozitor de îngrijorată de starea copiilor ei. Trecuse mai mult de o lună de când Grace primise scrisoarea, dar încă nu spusese nimănui despre asta, nici măcar lui Roland, în schimb, o ascunsese în interiorul cuptorului ei de aluminiu, încercând să îşi imagineze viitorul fără copiii Tonquin.

Era greşit, ştia foarte bine, să ţină doar pentru ea această informaţie de la doamna Dupont şi să nu o împărtăşească cu Roland. Probabil era greşit şi faţă de Charlie şi Marguerite. Dar ce frământare ar li '" sufletele lor când ar alia că mama lor era încă

în viaţă? Că voia să îi ducă înapoi în Europa, aşa cum Rui y o dusese pe Grace la Hollywood când nici ea nu voia sa mearga.

Dar apoi scutură din cap. Acum nu era vorba despre ea şi despre copilăria ei sordidă. Doamna Dupont le-ar oferi un cămin sigur, însă orice altă schimbare ar zdrobi sufletele lui Charlie şi al lui Marguerite. Şi pe-al ei.

Dacă era să fie sinceră, ei bine, Grace nu voia să-şi piardă copiii, copiii *ei,* cum a ajuns să-i considere. Inima ei era a lor în totalitate, indiferent de ceea ce făcuse Charlie.

Lacrimile îi curgeau pe obraji precum undele apei peste degetele picioarelor. Ar fi dat dovadă de egoism dacă şi-ar fi cântărit sentimentele ei alături de cele ale cuiva precum doamna Dupont, care îi pierduse aproape pe toţi cei dragi ei în război. Nu avea de ales, trebuia să îi scrie doamnei Dupont, să-i spună să vină după ce primea viza, dar cum avea să îşi ia adio de la Charlie şi Marguerite? Ea crezuse că vor fi o familie pentru totdeauna.

— Mamă?

Intorcându-se, o văzu pe Marguerite pe mal, legănând uşor căruciorul în care dormea Jonathan. Era atât de mică atunci când şi-a pierdut frăţiorul! Oare o ajutase pe mama ei să aibă grijă de bebeluş, în Gurs?

Marguerite înainta grăbită spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Doar amintiri ..., răspunse ea ştergându-şi lacrimile. Deja ai terminat de pictat?

Marguerite îşi scoase sandalele din picioare şi se aşeză pe marginea podeţului, trecându-şi picioarele prin apă la fel ca Grace şi udându-şi tivul pantalonilor.

— Ruby avea nevoie de o pauză.

— Şi, mai exact, ce anume a făcut ea pentru a avea nevoie de pauză?

— M-a ajutat să pregătesc sendvişuri, căci Paul este liber astăzi Grace zâmbi.

— Chiar te-a ajutat?

Marguerite /âmb, şj ea.

— Mi-a spus cu ce vrea să fie sendvişul ei. Cu ciuperci prăjite şi brânză de la Roland.

Ciuperci sălbatice, preferatele mamei ei. Bunica leînvăţase pe amândouă pe care să le culeagă şi pe care să le ocolească.

— Paul a cules ciupercile?

Marguerite ridică din umeri şi îşi ridică picioarele din apă, stropii şiroind înapoi în lac.

— Aş evita să mănânc ciupercile culese de Ruby pentru ea însăşi.

în trei ani, buclele şatene ale lui Marguerite se transformaseră în şuviţe moi, care îi cădeau pe umeri, iar ochii ei căprui aveau străluciri aurii în lumina soarelui. Pe obraz avea stropi de vopsea, o dungă galbenă pe braţ, dar nu-i păsa câtuşi de puţin de ceea ce gândeau cei care îi vedeau petele de pe piele.

Oare o agasau şi pe ea demonii care îl bântuiau pe Charlie? Grace s-a rugat ca Marguerite să îmbrăţişeze lumina în locul întunericului. Să aibă culorile mereu strălucitoare. Şi ca niciodată sa nu îşi piardă abilitatea de a observa ceea ce alţii nu vedeau.

— Eşti foarte bună cu Ruby, spuse Grace.

— Pictura ajuta în zilele în care sentimentele ei au culoarea portocalie.

Nu roşul rubiniu al pericolului sau al trădării, d un amalgam de bine şi rău. Dragoste şi ură.

Marguerite nu putea potrivi mereu emoţia cu o anumită culoare, dar de data aceasta Grace o întrebă:

— Ştii ce înseamnă culoarea portocalie?

— Durere în suflet, cred.

— Ah!

Grace se gândea foarte rar că mama ei s-ar putea simţi rănită, ci mai degrabă că mama ei îi putea răni pe ceilalţi.

— Dar în zilele în care sentimentele ei nu au culoarea portocalie?

— Pictura nu ajută prea mult în acele zile.

— Ea are *alte* culori ...

— Mov închis, spuse Marguerite. Şi uneori verde.

Grace recunoscu aceste culori. Furie şi vinovăţie, adânc înfipte în suflet. Minciuni care prinseseră rădăcini

Marguerite îşi scufundă iarăşi picioarele în apă.

— De ce ţi-a dat numele Grace [în limba engleză: har, îndurare, bunăvoinţă – n.tr.J?

— Nu ştiu.

— Se pare că îşi dorea puţină îndurare pentru ea însăşi.

Cât de puţin o cunoştea Grace pe femeia care o născuse! întrebând despre trecut ar adânci doar violetul, furia, dar poate, cel puţin în primii ei ani, îşi dorise ceva care să liniştească furia din sufletul ei. Grace nu îi putea oferi ceea ce îşi dorea ea – nici Louis nu putea face asta – dar ea spera ca Ruby să găsească, într-o bună zi, iertarea lui Dumnezeu.

îngrijorarea o cuprinse din nou. Dacă Charlie continua sa meargă pe calea pe care şi-o alesese, asta i-ar fi stricat relaţiile cu oamenii pe care ar fi trebuit să îi iubească.

— *îţi este dor de* Charlie?

— Da, mi-e dor de el, răspunse Marguerite, dar în perioada asta nu prea mă simt legată de el.

Lui Grace nu-i era greu să creadă asta.

— Se va maturiza şi lucrurile vor fi diferite.

Marguerite o privi.

— Tu vezi verde ...

Un vârtej verde.

Marguerite îndepărtă o şuviţă desprinsă din părul lui Grace.

— Nu ar trebui să minţi.

— Mă rog ca lucrurile să fie diferite pentru el.

— Şi eu.

Marguerite îşi scoase picioarele din apa lacului şi îşi strânse enunchii la piept.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Germania nazistă i se întâmplase ... şi răul care devastase Franţa.

Grace trase fata mai aproape de ea. Nu avea nevoie sa vadă culori ca să ştie cât de adâncă era rana lui Marguerite.

— El încearcă să îşi găsească drumul.

— Sper să-l afle cât mai curând.

— Şi eu sper asta. Cum stai cu pictura murală? o Întrebă Grace.

— Urmează castelul şi apoi munţii.

— Mă bucur că îţi aminteşti totul.

— Nu voi uita niciodată locurile acelea. Ceea ce s-a întâmplat ...

— Asta este bine, Marguerite. Trebuie să povesteşti totul şi celorlalţi, în felul tău.

Bebeluşul scânci în spatele lor, ca un greieraş în iarbă.

Marguerite sări imediat în picioare.

— îl iau eu.

Grace o privi pe fata drăguţă, aflată în pragul adolescenţei, ridicându-l pe copilul familiei Lange din cărucior şi apoi legă-nându.-l la pieptul ei. Va fi o mama minunată cândva, căci va simţi, doar după culoarea sentimentelor, care vor fi nevoile copilului ei.

în timp ce Marguerite dansa cu Jonathan de-a lungul malului, cântându-i încet pentru a-i alina plânsul, Grace atinse cu mâna scrisoarea din buzunar. Cum ar putea să îşi spună adio vreodată?

Şi totuşi, ar fi fost greşit să o tină pe Marguerite departe de mama ei. Greşit ar fi fost şi să păstreze secretul faţă de doamna Dupont, orice ar fi însemnat asta pentru biata ei mimă.

Va vorbi cu Roland în acea după-amiază şi apoi va scrie scrisoarea.

îşi va îndrepta greşelile.

■*apitalulso*

Emma îşi deschise larg braţele când Addie intră în. salonul de la Spitalul Northside din Atlanta şi Addie căzu la pieptul ei.

— Charlie va fi atât de bucuros să te vadă, spuse Emma, având pe cap, peste părul încărunţit, ochelarii cu ramă roşie, şi aşteptând pe scaunul de lângă patul soţului ei. Doar o săptămână trecuse de când Addie plecase în Oregon, dar i se părea că Emma îmbătrânise câţiva ani.

Charlie dormea pe patul spitalului, neştiind că Addie zburase înapoi cu o zi mai devreme decât fusese programat. Părul cărunt îi era pieptănat pe spate, şi îi ajungea aproape până la gât. Era îmbrăcat în pijamalele lui flauşate, alb cu albastru. Un picior îi ieşea de sub pătură şi ea observă şosetele negre, din lână, pe care le purta mereu. Din pricina degeraturilor, îi spusese el odată, picioarele Iui nu erau niciodată calde.

Şi totuşi, în ciuda zgomotului făcut de maşinăria de lângă el care îi pompa în vene transfuzia dătătoare de viaţă, în salon se instalase o linişte blândă, o pace de nedescris, care potolea frica.

Rugăciune. Râvnă. Răgaz.

Toate acestea îl caracterizau pe Charlie.

Deşi cunoştea promisiunea de răscumpărare a sufletului pe lumea cealaltă – promisiune în care ea credea – voia vindecare pentru el şi în lumea aceasta. Vindecare mai profundă decât cea a măduvei osoase sau a sângelui.

Addie se aşeza pe scaun, lângă Emma.

Cum se simte?

— Mă tvm că se stinge rapid. Steroizii nu mai dau rezultate.

Addie se sprijini eu spatele de spătarul scaunului în limp ce asculta respiraţia lui Charlie, fiecare inhalare a aerului fiind o amintire a vieţii celncăii umplea plămânii. Sperase la veşti mai bune când se sosise.

— Dar va fi bucuros să te vadă.

— Doctorii mai pot face transplantul? întrebă ea.

Emma dădu din cap.

— Nu există niciun donator compatibil în baza de date.

O adiere de vânt pătrunse prin fereastra deschisă, în văl uind-o. Chiar dacă ar afla unde era familia lui, şansele de a găsi un donator compatibil într-un timp cât mai scurt nu le erau favorabile.

— încă nu îmi iau cămas-bun de la el.

Lacrimile începură să curgă din nou, nici Addie nu ştia de unde, căci fântâna lor ar fi trebuit să sece cu luni în urmă.

— Ai fost o prietenă bună, *o* fiica adevărată, copila pe care oricine şi-ar fi dorit-o, spuse Emma. Ai luptat mult pentru el.

Cuvintele ei frumoase o învaluiau. Addie flutură din mână în loc de răspuns. îşi atinse abdomenul cu mâinile, mi rând u-se de acea minune. Charlie îşi dorise mult să-i vadă copilul, iar ea se străduise din răsputeri să-i iacă acest cadou. Acesta şi darul familiei sale.

Addic îşi sprijini capul de spătarul scaunului.

— Nu pare ciudat că el nu a vrut să vorbească niciodată despre familia Tonquin?

— Multi oameni din generaţia mea nu vor să vorbească despre trecut.

Emma aranjă marginea mototolită a păturii.

— Aş vrea ca el să-mi fi spus despre familia lui şi despre perioada în care a trăit în Franţa, dar ştiu că lucrurile au fost dificile pentru el. Am tost mulţumiţi să ne concentrăm asupra prezentului şi asupra menirii noastre de a administra Sale Creek. Ne-acn petrecut ultimii 35 de ani gândindu-ne cum să ajutăm fele ca

— Ca mine, continuă Addie zâmbind. Voi m-aţi susţinut, m-aţi încurajat *şi* m-aţi ajutat să-mi găsesc drumul pentru ca, la rândul meu, să îi pot ajuta pe ceilalţi.

Nu doar pe ceilalţi, Addie. Este în regulă să te gândeşti şj la *tine.*

Dar ea nu voia să se gândească la ea.

Emma îl *privi* pe bărbatul din pat, dragostea profundă revarsându-se din interior, prin ochii ei. Cum era să trăieşti această iubire toată viaţa?

— Nu cred că îşi mai aminteşte totul de când era mai tânăr.

Addie închise ochii şi mintea ei se îndreptă spre Oregon, către minunatul Iac şi către bărbaţii care aveau grijă de acea proprietate, atât de diferiţi erau cei doi. Cu toate acestea, se părea că aveau nevoie unul de altul. Ea şi-i putea imagina pe Charlie, pe Caleb şi pe Louis împreună, într-o bună zi. Ba chiar râzând şi povestind toţi trei.

— Ai făcut totul pentru găsirea unui donator, spuse Emma. Este vremea ca noi să îl lăsăm să plece.

Addie scutură din cap.

— El nu-i pregătit încă.

— Noi nu suntem pregătite pentru asta.

Emma îşi aşează mâna peste mâna lui Addie.

— Ai pierdut atât de mult anul acesta.

— Nu este vorba despre mine acum, spuse ea încet.

•—Dar despre ce este vorba?

Despre o grămada de pietre, gândi ea, gata să fie aruncate.

— Despre îndreptarea greşelilor.

Pe chipul Emmei apăru un zâmbet cald.

— Doar Isus poate îndrepta un lucru greşit.

— Dar eu vreau să ...

— Ai multă iubire în suflet, Addie, dar orice ai face, nu poţi răscumpăra trecutul. Nici pe al tău, nici pe al lui Charlie.

Ea îşi închise ochii pentru un moment, lăsând cuvintele Emmei să o pătrundă.

— liste complicat, şopti ea.

— Deseori, Dumnezeu face miracole din lucrurile complicate ...

— Dar cine va prelua conducerea la Sale Creek? Este nevoie de e) acolo.

Pe buzele Emmei înflori un alt zâmbet, o rază de speranţă.

— Consiliul a găsit un cuplu care se potriveşte perfect pentru preluarea acestei îndatoriri. Pot începe în prima zi a anului.

Mintea ei se învârtea, dorind să se bucure de această veste, dar încercând să accepte schimbarea. Emma şi Charlie ... totul avea să fie diferit pentru toţi în curând, iar ea încă nu îşi revenise din ceea ce deja se schimbase. Oare acest carusel nu sc oprea niciodată?

— Asta este un lucru bun, spuse Emma.

— Ştiu.

— Eu şi Charlie vom sta în cabana pentru oaspeţi atâta timp cât ei vor avea nevoie de noi.

— Şi apoi?

Emma îşi mângâie soţul pe mână.

— Un miracol, sper.

— Adeline?

Ea sări în picioare, privirea fugindu-i către pat.

— Tata C.l

— Te-ai întors!

Ea întinse mâna acestui bărbat cu pielea plină de pete şi îmbătrânită, pe care îl iubea. Tot ce vedea era lumina care radia din interior, strălucind prin crăpăturile adânci din interior, vindecând rănile.

— Am stat o vreme sub salcie.

Buzele lui se strânseră, încercând sa zâmbească.

— îndoită, dar nu frântă.

— Fiind flexibilă, salcia a devenit mai puternică.

Ea îndoi marginea păturii peste umerii lui.

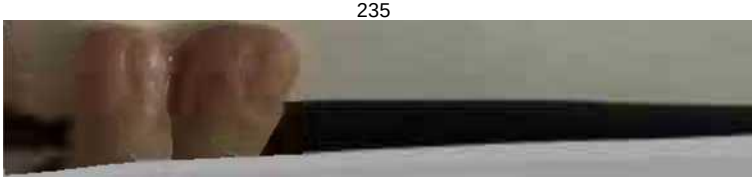

La fel ca tine, Charlie. Orice s-a întâmplat tn trecut, te~a făcut mai puternic.

El îşi atinse cu mâna buzunarul pijamalei.

— Unde-mi este portofelul?

Emma îl scoase din geanta ei, luând o bancnotă de cinci dolari, mototolită. Când Charlie văzu bancnota, s-a aşezat înapoi pe pernă.

— Vă las singuri, să vorbiţi, spuse Emma şi apoi îl săruta pe cap.

— Ar trebui ...

Addîe se opri înainte de a~i spune dragii ei prietene să rămână, văzând că avea lacrimi în ochi.

— Fă puţina mişcare. Te voi chema dacă vom avea nevoie de ceva.

Dând scurt din cap, Emma ieşi pe uşă.

— Am făcut lucruri îngrozitoare, Adeline. Am ucis oameni ...

Acest bărbat iubea profund şi luptase pentru a-i proteja pe cei aflaţi în grija lui. Orice se întâmplase cu mult timp în urmă, vindecarea trebuia să vină.

— Nu am vrut să ucid niciodată pe nimeni, spuse el.

— Ştiu.

— Isus mi-a iertat păcatul, spuse el cu vocea stinsă în smerenia pe care ea i-o admira atât de mult. Nu este nevoie să privesc înapoi.

El se împăcase cu trecutul. Cine era ea să tulbure acest lucru?

Pe de altă parte, dacă Charlie nu era dispus să lupte pentru el însuşi, poate că totuşi avea nevoie de ea ca sa lupte pentru ei. Era greşit să continue să spere? Ea nu ştia dacă era mai bine să lupte în continuare sau să îşi ia acum rămas-bun de ia dragul ei prieten, ştiind că era iertat.

— Să priveşti înapoi te poate ajuta să îţi vindeci trupul şi mima, spuse ea, încercând să zâmbească. Aşa îţi vei putea ţine nepotul în braţe.

— Va trebui să-i araţi poze lui sau ei ...

Fetele de la Sale Creek au nevoie de tine. Pentru încă o zi.

El părea să analizeze cuvintele ei.

— Când am fost în Oregon, am cunoscut un bărbat pe care îl cheamă Louis, spuse ea încetişor, nedorind să îl îngrijoreze.

Ochii iui străluciră.

— Louis este încă acolo?

Ea se gândi la bărbatul din cabana ciudată, cu mintea rătăcind între anii '40 şi '60, poate niciodată pe deplin prezent în 2003.

— El are grijă de casa lui Ruby.

Charlie se lăsă din nou pe pernă.

— îi va fi credincios până la sfârşit.

— Este o laudă sau o acuzaţie?

— Ambele, cred. Este bine să fii credincios celor pe care îi iubeşti. O calitate, pentru unii; o obsesie, pentru alţii.

Ea se gândi la Louis, cum se ghemuise lângă perete în timp ce ea citise hârtiile, invadându-i spaţiul personal.

— Are o adevărată arhivă despre ajutorul acordat de quakeri, în Franţa. Sunt şi documente despre Elias şi Marguerite Dupont.

— Despre mine şi sora mea ..

Ea se aplecă spre Charlie.

— De ce nu ne povesteşti despre ea?

— Nu-i o poveste ce merită spusă.

Ea se lăsă pe spate, în scaun.

— Totul este atât de încâlcit, Charlie, şi doar tu poţi descurca iţele poveştii.

Când el mormăi ceva, ea se aplecă mai aproape.

Ce ai spus?

— Marguerite este moartă.

Privirea iui se îndreptă spre fereastră, spre luminile oraşului de sub ci.

— Singurul om din lume care rn-ar putea salva nu mai trăieşte.

Inima ei începu să bată mai tare. îşi dorise atât de mult ca Marguerite să-l ajute să primească viaţă.

— Probabil copiii ei ar putea dona.

— Adeline ...

Ea se aplecă în faţă, simţind cum determinarea o părăsea.

— *Ce* s-a întâmplat cu ea?

— Cu mult timp în urmă ...

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, vocea lui se stinse de parcă se îndepărta spre un alt tărâm.

— Eu nu am fost loial, ca Louis.

— f-ai făcut vreun rău? şopti Addie, mintea fugindu-i către piatra de mormânt dintre brazi.

— Eu m-am făcut ţăndări, spuse el. Nţ-am aplecat şi apoi m-am frânt.

⁽('apit^hd g >

Ura clocotea în adâncul lui Charlie, ca valurile înspumate ale mărilor negre. Tintin fusese eroul lui aproape toată copilăria, însă el îl înţelesese cel mai bine pe căpitanul Haddock. Pe căpitanul Haddock şi whiskyul lui. Pe căpitanul Haddock şi eşecurile lui. Pe Haddock, cel care părea să nu facă niciodată ce c bine.

în interiorul garajului cu iz de mucegai, Charlie îşi Unse buzele. îşi simţea gura uscata şi pe frunte avea stropi de sudoare în timp ce îl aştepta pe Kirk să facă rost de bani pentru băutura pe care urmau să o consume în casa lui dărăpănată. Ceva care ar fi şters amintirile. Teama. Chipul acelui laş din Franţa care îl implorase pentru viaţa lui când văzuse lama cuţitului nazist pe care Charlie însuşi îl furase, de unul singur.

Trupul i se cutremură de parcă ar fi fost pe corabia lui Haddock. *Crabul cu cleşti de aur* ~ aceasta fusese povestea lui preferată din seria cu Tintin. Era povestea despre traficanţii de opiu.

— Nemernici, mormăi el pentru sine. Nişte melci scârboşi.

Roland şi prietenul lui, ageamiul Louis, erau melcii din viaţa lui. îi zădărniciseră fiecare mişcare.

Nu-şi dorise decât să trăiască singur. Scăpase deja de nazişti. Avusese grijă de el şi de sora lui, în Franţa. El şi Marguerite se descurcaseră foarte bine până când Roland şi Grace i-au pus să mărşăluiască spre Spania.

America nu semăna cu aventurile lui Tintin. Fusese dat afară din şcoală, apoi îşi pierduse locul de muncă unde mai câştiga un ban. Fără bani, nu putea face nimic.

De ce *îi* lua atât de mult timp amicului său?

Dacă bătrânul lui Kirk îl găsea pe Charlie în garaj, îl punea să plătească chirie, şi oricum cheltuise fiecare bănuţ câştigai la fermă. După ai doilea incendiu, Roland îi spusese clar « intenţii avea.

Nu te întoarce până când nu vrei să faci parte din această familie!

Mare scofală! Grace şi Roland nu erau părinţii lui. Şi nu conta ceea ce îi spusese Grace, căci Dumnezeul ei nu era şi al lui. Doar el şi Marguerite erau o familie.

Grace şi Biblia ei! Mereu cita din ceea ce spunea în psalmi prostănacul acela, regele poet care i-a tot cerut lui Dumnezeu să-J salveze de cei răi, când el, de fapt, se încurcase cu soţia vecinului său. De parcă Dumnezeu avea să-l salveze pe David după tot ce i-a făcut fetei din vecini!

Eroul lui Grace era cel mai mare păcătos dintre toţi.

Râsul lui Charlie răsună peste motocicleta Harley şi peste ruginita maşină de tuns iarba, peste vechiul automobil aşezat pe cărămizi, până Ia dulapul în care tatăl lui Kirk îşi păstra băuturile alcoolice.

Poate că ar putea arunca un chibrit aici dacă bătrânul nu ar vrea să coopereze cu el. Poate chiar ar rămâne înăuntru, să vadă cum arde totul. Atunci capul nu i-ar mai bubui.

Kirk aprinsese focul din jurul lacului Tonquin, după ce Ruby refuzase să le mai dea din pastilele ei. Oricum, nu le dădea fără bani.

Apoi ea dublase preţurile. Bani şi ciuperci. Le cerea din ambele, în schimbul băuturilor ei şi a câtorva pastile din sticluţă.

El avea pregătită punga cu ciupercile ei afurisite – el şi Kirk le culeseseră din pădure – dar nu era suficient pentru a o mulţumi. Nu fără nişte bani alături.

El dădu un şut dulapului cu băuturi alcoolice şi simţi durerea urcându-i în sus pe picior.

Nici incendiul nu provocase cine ştie ce pagube, doar câţiva copaci. Roland stinsese flăcările cu furtunul şi cu puţin ajutor de

. , .. ix$_{u}$dase neîncetat că a Stins primul lui la fraierul Louis. Băiatul ^{âu} incendiu cu un act de mare curaj; deschisese robinetul.

Un idiot, asta era Louis. Dornic să tacă once >i cerea regina castelului.

Kirk dădu buzna în garaj, cu mâna goală.

Vine după noi!

Bătrânul ţipa din spate. Nu-i deranja să împartă cu ei un pahar sau două, striga el, dar cu siguranţă nu avea de gând să le lase lor toată băutura, că doar un om care munceşte toată ziua are nevoie de ceva tărie la sfârşitul zilei.

Charlie atinse cu degetul cuţitul pe care il ţinea în buzunar. Băutura nu mai era distractivă; abia dacă mai putea potoli furia pe care o simţea revărsându-se din el. Totuşi, simţea o dorinţă puternică după alcool, şi dacă nu primea o băutură cât mai repede, ştia că avea să se simtă ciudat – chiar plângădos. Iar toată acea furie avea să explodeze!

— Nu-i nimica aicea pentru noi, spuse Kirk după ce închise uşa, trântind-o. Hai să mergem la Ruby.

Charlie dădu repede din cap şi asta îi provocă durere.

- Nu o să ne dea nimic fără bani.

— Vrăjitoarea aia nici n-o să-şi dea seama că suntem acol'.

Ruby nu se deranja să-şi încuie vodca, aşa cum făcea tatăl lui Kirk, dar să pătrundă în casă putea fi periculos, mai ales la acea oră. Era obsedată de zăvorârea uşilor, mereu îngrijorată că cineva umbla după ea sau după lucrurile ei. Ultima oară când el şi Kirk fuseseră sus, la castel, a fost când Ruby era în oraş şi ei îl mituiseră cu dulciuri pe fraierul de Louis ca să descuie uşa.

— Doar o să împrumutăm ceva de la ea, spuse Kirk pornind motocicleta. Şi dup-aia poate o să ne oprim să-i facem o vizită drăguţei de sor-ta, că părinţii tăi oricum nu încuie uşile nîaodat'.

Charlie simţi fiori reci pe şira spinării.

— Tu s-o laşi pe Marguerite în pace!

Kirk rânji şi dinţii lui galbeni strălucirâ în lumina lunii.

— Şi de ce-aş lăsa în pace o fătucă atât de drăguţă?

Charlie dădu să-şi atingă cuţitul încă o dată. Cuţitul pe care îl adusese tocmai din Franţa.

— Dacă te atingi de *ea,* te omor!

Kirk râdea, dar Charlie era serios. Poate că era Kirk mai mare decât ei, poate chiar mai puternic, dar Marguerite avea doar 13 ani. Kirk nu avea să se atingă de ea.

— Cred că mă place, spuse prietenul lui şi apoi ambală motorul motocicletei, iar Charlie se temea că spusele lui erau adevărate. Marguerite îi acordase oarecare atenţie lui Kirk atunci când încă era la şcoală, de parcă nu reuşea să îi vadă culorile.

Motocicleta ridică un nor de praf când întoarseră pentru a se îndrepta către coama dealului. Toate luminile din casa lui Ruby erau stinse, cu excepţia uneia care pâlpâia dincolo de draperiile de la etajul al doilea. Acolo era dormitorul unui fraier de opt ani.

Charlie se uită pe fereastra garajului.

— Maşina ei nu-i aici.

— O să fie plecată câteva ore, zise Kirk, profetul care nu ştia mai nimic. Apoi azvârli o piatră în fereastra lui Louis.

— Pleacă! ţipă Louis când deschise fereastra.

Charlie putea auzi cuvintele dispreţuitoare care ieşeau de pe buzele tui. De parcă puştiul îi judeca.

Probabil că Ruby îl certase după ce le deschisese uşa, cu o săptămână în urmă.

Kirk îi făcu lui Charlie semn cu cotul:

— Vorbeşte tu cu el.

Charlie se scărpină pe piept. Va încerca, dar nu fusese niciodată în stare să-l convingă pe Louis sa-i ajute.

— Mai lasă-ne înăuntru o singură dată.

— Du-te acasă, Elias!

— Charlie! ţipă el înapoi.

Acesta era numele lui acum. Elias era un puşti pe care îl bătuseră naziştii. Care îşi petrecuse jumătate din viaţă încasând bătaie. Charlie era numele unui om liber să facă orice dorea.

Du-te acasă, oricine ai fi!

Kirk ţi-a adus ciocolată.

De parcă Kirk ar fi cheltuit banii pe dulciuri.

— Nu vreau ciocolata voastră.

— Şi avem o pungă plină cu ciuperci pentru Ruby, a continuat Charlie. Ea ne-a cerut să i le aducem.

— O să mă biciuiască dacă vă las înăuntru.

— Unde este mămicuţa ta în seara asta, mai exact? întrebă Kirk. Charlie îl îmbrânci pe Kirk.

— Asta nu ajută deloc.

Ceva căzu din cer, lovind obrazul lui Charlie. O bilă, aşa părea, îşi lovise ţinta. Charlie îşi frecă faţa. Crezu că Louis închisese deja fereastra, dar de sus se auzi o voce piţigăiată.

— Paul a dus-o la o petrecere.

— Deci ne poţi lăsa înăuntru, spuse Kirk. Şi. poate, mai târziu te iau la plimbare cu motocicleta.

Una dintre slăbiciunile lui Louis era aceea că voia să fie ca băieţii mai mari. La fel ca Charlie, şi el voia să aparţină unui grup.

— Pleacă!

Un pumn de bile zbură spre ei, iar disperarea lăsă locul furiei în ochii lui Kirk când începu să înjure. Charlie văzu transformarea în lumina lunii. Şi el. simţea aceeaşi disperare. Avea gura uscată ca deşertul şi îşi simţea mintea lipicioasă. O altă bilă îl lovi în frunte şi fiecare muşchi al corpului îl durea.

Ei nu i-ar fi făcut niciun rău lui Louis. Voiau doar să-l sperie destul de tare cât să le dea o sticlă de băutură de la Ruby. Şi câteva pastile.

Medicamentul îl făcea pe Charlie să simtă că zbura deasupra lacului, ba chiar deasupra vieţii lui, în loc să se târască prin aceasta. Pastilele îl făceau să se simtă important.

— La urma urmei, nici măcar nu tre'să deschizi uşa din spate. Kirk aruncă o piatră în aer şi apoi o prinse.

— Doar o să arunc una d-asta în fereastra lu' Ruby.

Ameninţarea a dat rezultat. Louis se aplecă atât de mult peste pervaz, încât era gata să cadă.

— Nu ai face aşa ceva!

— Aş face orice pentru niţică vodcă de la [ea] Doar [0 im]J cu toţi ăilalţi. De ce nu şi cu noi?

— Pentru că ea nu v-a poftit pe-aici.

Charlie a chicotit până când a observat privirea lui Kirk. Atunci şi-a muşcat buza.

— Nu cred că va fi foarte fericită când se va întoarce acasă şi va găsi cioburi peste tot, mai ales că doar ar fi trebuit să deschizi uşa. într-un fel sau altul, tot intrăm, franţuzule! Tu alegi cum vom intra în castelul tău.

Prin mintea lui Charlie îi trecu fulgerător gândul care îl duse înapoi în Franţa, şi îşi aminti cum îl purtase pe Louis în braţe, prin ger. înainte ca ei să fie salvaţi. înainte ca Louis să devină un fraier.

Charlie nu l-ar fi lăsat pe Kirk sa-l rănească pe băiatul mai mic. Tot ce voiau ei era ca el să deschidă uşa, apoi să îi lase să ia câteva înghiţituri de vodcă şi pastile albe, în schimbul pungii cu ciuperci culese de ei. Oricum, Ruby avea destui bani ca să-şi construiască palatul şi să-şi cumpere băutură cât pentru a umple lacul Tonquin. Nu avea nimic de pierdut dacă împărţea puţin cu el şi cu prietenul Iui.

Aşteptau lângă uşa din faţă de parcă ar fi fost invitaţi, escortaţi de un majordom plinuţ, care îi venea lui Charlie până la mijloc. Louis nu s-a obosit să aprindă luminile, dar Charlie i-a observat figura încruntată în raza lunii care îi urmă, proiectând u-se pe pereţii acoperiţi cu tapet.

Se dovedi că Ruby nu avea atât de multe băuturi alcoolice în dulap, pe cât speraseră ei. Doar două sticle, şi acelea aproape goale. Una cu whisky, şi alta cu vodcă.

Charlie aruncă punga cu ciuperci pe masa din camera în care se servea masa, apoi el şi Kirk terminară ambele sticle, după care începură să caute pastilele lui Ruby. Kirk merse chiar în dormitorul ei, iar Charlie reveni în sufragerie cu Louis, care se ţinea după el ca un căţeluş.

'trandafirul ternii

Razele lunii aşezat peste toate chipurile pictate pe perete de Marguerite, chipuri cunoscute care se furişau printre pădurile îngheţate din franţa, căutând un loc pentru odihnă, căutând ceva care să oprească durerea care le sfredelea atât de adânc măruntaiele, încât credeau că vor suferi de foame tot restul vieţii.

Catedrala. Căruţa. Evadarea din Franţa. Marguerite nu uitase nimic din ceea ce le fusese dat să trăiască. Sora Iui surprinsese în pictură totul, de la primele zile din lagărul de concentrare din Gurs, la momentele din clopotniţa din Saint-Lizier, până la momentul în care ajunseseră la râul de sub Pirmei. în curând, întreaga imagine a călătoriei lor va acoperi peretele, în culori pe care rumeni, în afară de ei doi, nu le-ar înţelege.

Charlie îşi simţi creierul înceţoşat. Atinse cu grijă fiecare chip de pe perete, nedorind să strice munca surorii sale. Oare cum le era celor care reuşiseră să traverseze munţii împreună cu ei? Unde se stabiliseră după război?

întrebări îi năvăliră în minte, întrebări adânc înrădăcinate în sufletul lui, pe care încercase să le ţină ascunse.

Ce s-a întâmplat cu mama şi cu frăţiorul lui?

Erau morţi, ştia asta, dar cum se întâmplase?

Ce se întâmplase cu tatăl lui, nu-i păsa. Omul acela, înţelesese el, era un trădător, la fel ca ciobanul din munţi. îşi vânduse sufletul cu mult înainte ca francezii să îşi trădeze vecinii.

Uneori, când nu putea dormi, mintea i se fragmenta *aidoma* pereţilor crăpaţi ai caselor din satul spaniol de lângă graniţă, gandindu-se la toate felurile în care i-ar fi putut salva pe mama lui şi pe micuţul Olivier. în tabără sau în timp ce se urcau în vagonul pentru vite. Din când în când, îi plăcea sa îşi imagineze că ei săreau din tren şi el îi conducea peste graniţă.

De ce fusese cruţată viaţa lui, când atât de multi muriseră? Mu de copii, a citit asta. Acestei întrebări nu-i putuse afla niciodată răspunsul, dar iată-l acum aici, otrăvindu-se singur.

Melanie Dobson

Ratatul Charlie. Fusese salvat din Franţa, de la Vichy, dar nu era nicidecum liber. Nu era în stare să trăiască fără otrava din sticlă.

Cortina începu să se ridice în timp ce scotocea prin dulapuri, căutând frenetic după ceva care i-ar fi putut ajuta să uite totui. Vodca nu mai era suficientă pentru a-şi linişti mintea tulburată, pentru a o împiedica să o ia razna. Avea nevoie de încă o înghiţitură. De o pastilă. Acum avea nevoie de ceva care să smulgă cortina, să împingă înapoi amintirile sale, să le facă vânt în ceaţa binecuvântată a neantului pentru a le face să dispară.

Se lăsă în genunchi, se târî sub masă şi, apăsând cu mâinile pe covor, începu să caute o pastilă care ar putea fi ascunsă printre firele acestuia.

Louis se uită sub masă.

— Ce faci acolo?

— Taci!

— Ruby o să te omoare!

— Nu mi-e frică de ea.

De fapt, nu se temea de nimeni, decât de el însuşi.

— Ridică-te de acolo!

Kirkera din nou în cameră, cu o altă sticlă de băutură în mână.

— încerci să te ascunzi?

Charlie se ridică în picioare.

— I-ai găsit pastilele?

— Cucuveaua bătrână!

Râsul iui Kirk îl făcu pe Louis să se ascundă în umbră.

— Probabil le-a luat cu ea.

Kirk era beat ca un porc.

Beat. Porc. Charlie înghiţi şi ultima picătură de vodcă şi râse gândindu-se la comparaţia pe care o făcuse. Apoi arunca sticla goală într-un colţ, lângă Louis, zgomotul cioburilor sunând ca o lovitură surdă în mintea lui.

— Cucuvea bătrână, zici?

O veioză se aprinse şi Charlie se strădui să rămână în picioare când se întoarse. Ruby era acolo, în toată splendoarea ei, acoperită de bijuterii, lăsând în urma o dara de fum din ţigara Xlarlboro roz. Era la fel de beata ca ei.

— S-au întors băieţii, spuse ea, cu lehamite. Chiar atât de dor v-a fost de mine?

Kirk nu prea îndrăznea să o batjocorească aşa cum făcea cu Louis, mai ales pentru că ea îi momea cu provizii de băutură şi pastile.

Ea le oferi câte una din micuţele ei comori roz. Charlie refuză – ţigările nu aveau puterea de a-l face să uite – dar Kirk luă una pentru acum, şi una pentru mai târziu.

— Trebuie să-mi mai cumpăraţi vodcă, le zise ea şi ridică una dintre sticlele de pe masă pentru a citi eticheta. Şi nişte whisky, de asemenea.

— Ţi-am adus ciuperci, spuse Charlie, încercând să vorbească fără să i se împleticească limba.

Râsul ei răsună în încăpere, în timp ce scotocea prin grămada de ciuperci.

— Astea nu acoperă nici cât aţi băut până acum.

— Nu mai avem bani, spuse Charlie.

Amândoi erau lefteri, nu mai aveau niciun ban.

— Atunci nu aveţi decât sa vă împrumutaţi.

Kirk înjură.

— Banii nu cresc în pomi!

Ruby se duse la fereastră, privind către lac. Se uita ţintă la fermă.

Charlie clatină din cap.

— Ei nu îmi vor mai da niciun ban.

— Dar nu te vei duce să ceri.

Să fure, asta voia Ruby de la ei. Aşa cum furaseră de la ea şi de la tatăl iui Kirk, doar că, de data asta, ea voia ca ei să ia bani de la părinţii pe care el încerca să îi abandoneze.

Şi, la urma urmelor, de ce nu? Grace îl luase din Franţa când ei a vrut să rămână acolo, şi îl pusese la treabă la ferma ei. Şi apoi ii aruncase caţiva bănuţi pentru toata munca Iui. De ce să nu ia ceea ce *i se* cuvenea? Ba chiar îi erau datori!

El îşi ridică privirea către ceas, încercând să citească cifrele, dar acestea se zbateau ca peştii Ia mal.

— Este miezul nopţii, zise Ruby. Dorm toţi Ia ora asta.

— Roland nu doarme niciodată.

Ruby urmări cu privirea rotocoalele de fum ce ieşeau din ţigara ei Marlboro, de parcă ar fi avut o viziune.

— O vrăbiuţă mi-a şoptit că îşi petrece noaptea în Salem. Mâine dimineaţă are o întâlnire importantă cu bancherii.

Vrăbiuţa trebuie să fi fost Marguerite, care lucra Ia pictura murală pentru Ruby. Oare cine mulgea vacile în lipsa Iui şi a lui Roland?

— Plecaţi acasă! le strigă Louis de parcă el, personal, îi dădea afară.

Kirk râse şi se îndreptă spre uşă.

— Ai grijă să încui uşa după noi, franţuzule!

— De fapt, zise Ruby, ridicând punga cu ciuperci, hai să fri- gem astea Louis. Vom sărbători când se întorc băieţii.

Capul lui Charlie bubuia când ieşiră pe uşa din spatele casei, împleticindu-se prin grădină. Dacă nu găsea ceva de băut cât mai repede, simţea că va exploda.

Uşa de la bucătăria casei lui Roland şi Grace era descuiată. Nu aveau motive pentru a pune zăvoare, spusese Grace cândva, căci trăiau foarte departe de oraş. Tocmai de aceea ea ţinea, într-o cutie roşie de cafea, marca Folger, banii câştigaţi din vânzarea legumelor şi a laptelui, la piaţa din Newberg. Cutia era ascunsa într-un sertar al congelatorului, de parcă nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să o caute acolo. Economiile erau păstrate pentru cumpărături la băcănie, pentru cheltuieli neaşteptate sau pentru a-i plăti pe muncitorii de la fermă.

Kirk stătea lângă chiuvetă, fumând a doua ţigara. Charlie căuta printre bucăţile de came înfăşurate În folie şi cutiile din aluminiu pentru gheaţă. Mâinile îl usturau. Nu a luat toţi banii din cutie. Doar cinci dolari. Mult mai puţin decât ceea ce îi datorau.

îşi simţi mâinile grele atunci când închise uşa frigiderului, picioarele îi erau ca de plumb, ancore ale unei nave aproape naufragiate. Valurile erau prea mari pentru ca e) să navigheze. Furtuna era prea puternică.

— Să mergem!

Se întoarse spre locul în care stătuse Kirk, dar prietenul lui nu mai era acolo.

- Kirk?

Se izbi cu umărul de perete şi îşi muşcă buza, forţându-se să nu scoată niciun zgomot. Nu trebuia să trezească pe careva. Chiar dacă Roland nu era acasă, Grace nu l-ar lăsa să scape nepedepsit dacă l-ar prinde furând. Şi nu ar suporta să vadă dezamăgirea din ochii surorii lui, care l-ar vedea pentru prima dată în halul ăsta. Un beţiv penibil. în ace! moment, probabil, era neagră ca noaptea culoarea din jurul capului său. Mama lui s-ar simţi ruşinată. Şi tatăl lui la fel, oricât de trădător ar fi fost el.

Roland şi Grace nu ar înţelege niciodată dependenţa lui de băutură, dar el trebuia să tină demonii departe – chipul bărbatului pe care il omorâse în închisoare şi al celui pe care îl omorâse m munţi. Mai bine că muriseră bărbaţii ăia şi nu copiii, dar totuşi ... îl bântuiau acele feţe, groaza lor din priviri.

Bărbatul din munţi fusese un ticălos afurisit, un trădător care nu merita să trăiască.

Pe de altă parte, nici Charlie nu merita.

Roland se pregătea să se întâlnească cu bancherul, probabil pentru un împrumut. Ei şi Grace nu aveau alte venituri decât ceea ce obţineau de la fermă. Nu erau ea Ruby, care învârtea bani gheaţa

Banii furaţi ii ardeau buzunarele, cereau să se întoarcă m cutia de cafea, dar el trebuia să bea ceva. Roland şi Grace nu şi-ar fi dorit ca el să fure băutură de la Ruby.

Le va da banii înapoi într-o bună zi. Oricum, nu era ca şi când ei aveau nevoie de bani gheaţă pentru a supravieţui. Iar el nu putea trăi fără băutură.

— Kirk, şopti el pe hol, din nou. Dacă i-ar auzi Grace, ar striga după familia Lange de peste Iac şi apoi ar anunţa poliţia. Nava lor şubredă s-ar scufunda definitiv.

Se repezi pe hol, încercând să nu se mai lovească de perete. Sigur Kirk nu ar fi îndrăznit să intre în dormitorul lui Marguerite, când riscurile erau atât de mari. Poate ieşise afară.

Dar Charlie simţi miros de fum înainte de a ajunge la camera lui Marguerite. Uşa acesteia era închisă, încuiată, şi dinăuntru se auzeau bufnituri înfundate.

Doamne Dumnezeule ...

Era prima lui rugăciune după câteva luni. O implorare disperată.

Putea sparge uşa dacă nu ar avea încotro... dar cum să facă asta fără să o trezească pe Grace?

Marguerite ţipă de cealaltă parte a uşii, iar demonii din Franţa se zvârcoliră în el, forţându-se să iasă Ia lumină.

— Deschide uşa asta! strigă el, răsucind clanţa.

Apoi cortina de pe mintea lui se sfâşie, lăsând totul să se vadă atât de limpede.

Dădu încă o lovitură cu umărul şi uşa căzu la pământ.

Grace încercă să îl facă pe Charlie să se desprindă, dar ei se încleştase de spinarea lui Kirk.

— încetează! strigă ea, dar Charlie refuză să îi dea drumul. Mâna lui Kirk era peste gura lui Marguerite, înăbuşindu-i fiecare respiraţie, fiecare ţipăt.

Fata trebuia să respire.

— Dă-te de pe ea! ţipă Grace, încercând să fie puternică, dar nu se putea măsura cu acest duşman. Doar Domnul le putea salva, pe ea şi pe Marguerite.

Charlie îi dădu un pumn lui Kirk şi acesta căzu din pat, jar curgându-i din gură.

Dacă ar fi fost mai puternică! L-ar ti ridicat pe Kirk de guler şi l-ar fi aruncat afară din camera asta. Afară din casa ei. Ea nu-şi dorea decât să-şi ştie familia în siguranţă în lumea aceasta liberă, iar bărbatul ăsta distrugea totul.

încă un ţipăt străpunse întunericul. Dar nu de pe buzele ei. Şi nici de pe ale lui Marguerite.

Charlie ţipa, cu o mână pe pieptul surorii Iui şi cu cealaltă pe braţul ei, scuturând-o ca pe o păpuşă de cârpă. Grace făcu un salt în faţă şi luă fata în braţe, protejând-o de cei doi bărbaţi.

Picioarele i se împleticiră când merse spre uşă, cu ininta sfâşiată. Aproape că simţea apa râului pe degetele de la picioare. Vedea copiii care aveau nevoie de ajutor pentru a urca muntele. Şi îl vedea pe băiatul care făcuse totul pentru a-i salva.

Băiatul care încă le putea salva.

— Opreşte-te! zise ea din nou. când Charlie scoase cuţitul din buzunar, dar cuvintele, ştia şi ea, nu mai aveau acum putere asupra lui. Cu Marguerite strâns lipită de pieptul ei, cu tot trupul tremurând, se rugă rostind psalmul ei preferat.

Domnul este lumina şi mântuirea mea. De cine să mă tem?

— Ai omorât-o!

Charlie se avântă cu capul înainte şi îl lovi pe Kirk, din gura căruia ţigara sări, ajungând pe perdea.

Se auzi zgomot de sticlă spartă – veioza, fereastra, nici Grace nu ştia. Apoi cuvintele ieşiră din gura lui Kirk precum acidul: rostea cuvinte urâte despre Charlie, despre Marguerite, despre Grace şi Ruby, despre fraierul Louis de pe deal.

O vâîvătaie se înălţă pe perdea, aprinzându-se sus. Trebuia să îi scoată afară din casă.

— Extinctorul! strigă ea, dar Charlie tot nu se uită la ea.

Kirk era întins pe podea, cu ceva înfipt într-o parte a corpului, un blestem ieşindu-i de pe buze.

— Charlie, şopti ea, încercând să îşi păstreze vocea calmă. Nu putea face asta singură.

— Am nevoie de ajutorul tău.

în cele din urmă, el o privi. Apoi se uită *jos, spre* Marguerite. Dar în loc să o ajute, el fugi pe hol, uşa din faţă trântindu-se în urma Iui.

Grace era singură.

— Ne-a părăsit pe toţi, i-a spus Louis lui Caleb, din fotoliul în care se aşezase. Nu i-a păsat deloc de ceea ce credeau ceilalţi.

Caleb îşi încrucişa braţele, iar Louis îi studie chipul pentru o clipă, întrebându-se dacă era sau nu furios.

Ar fi trebuit să fie furios. Ceea ce făcuse Charlie era de neiertat.

— Deci crezi că ar trebui să moară pentru că a plecat atunci? întrebă Caleb.

Nu-i plăcea când băiatul punea întrebări, mai ales întrebări la care trebuia să se gândească pentru a răspunde. Trecuseră mai bine de cincizeci de ani. El şi Charlie ... amândoi făcuseră lucruri de care nu erau mândri.

— Presupun că mulţi băieţi fac lucruri nebuneşti. Niciodată nu le pasă de ceea ce cred ceilalţi.

Caleb merse puţin mai departe.

— Cu excepţia ta.

Louis se şterse Ia gură cu mâneca, tânjind după băutura pe care Caleb nu voia să i-o dea. Băiatul îi aruncase toată vodca, vărsând conţinutul sticlelor pe pământ. Apoi Caleb a stat doar lângă fotoliul lui, privindu-i zi şi noapte de parcă ar fi fost garda lui de corp.

Fără vodcă. Fără cafea. Nici măcar Coca-Cola nu era de găsit.

O blocadă în propria lui cabană.

Afară, dincolo de fereastră, era câinele lui Caleb, legat de un stâlp pentru a nu mai putea urmări puiul de căprioară. Louis îl privi mişcându-se doar atât cât ii permitea frânghia, şi se ridică din scaun brusc.

— Este vremea sa plec de aici.

Intenţiona să işi găsească ceva tare de băut, chiar dacă asta ar fi însemnat să facă autostopul pentru a ajunge în oraş. însă Caleb doar şi-a apăsat uşor palma pe umărul lui şi avântul i s-a retezat.

Louis era un nimic fără băutură; băiatul ştia asta. Nu putea face nimic dacă nu bea ceva.

Işi încreţi buzele şi Caleb îi strecură în gură un pai. Simţi alunecându-i pe gât în jos suc de struguri. Aproape că scuipă, dar alese să înghită.

— Cred că o *să mor* în seara asta dacă nu-mi aduci ceva ca lumea de băut.

— Poţi avea tot sucul de fructe şi toate smoothie-urile pe care le vrei.

— Urăsc sucul de fructe!

Caleb aşează cu grijă paharul cu suc lângă grămada de reviste.

— Urăşti aproape totul, cu excepţia sticlei taie de vodcă.

— Asta nu-i adevărat.

— Poate că, dacă ai începe să cauţi lucrurile bune din viaţa ta, chiar le-ai *găsi.*

— *Să o* întâlnesc pe Ruby a fost singurul lucru bun care ini s-a întâmplat vreodată.

Caleb scutură din cap.

— Asta nu-i adevărat.

Un elicopter zbură foarte *jos şi el se* chirci, căci zgomotul stârnise anumite amintiri în mintea lui. Nu voia să se întoarcă în Vietnam, nu atâta timp cât Caleb era acolo. Băiatul nu ar trebui să-i vadă aşa.

îşi încleşta mâinile de scaun, luptându-se cu armata amintirilor care îl îmbolnăvise. Trebuia să-şi păstreze concentrarea pentru a proteja lucrurile lui Ruby, nu trebuia să se mai gândească la amintirile care încercau să il prindă în capcană. Otrăveşte-!- Trimite-J jos, în acele găuri negre de unde niciun soldat nu s-a mai întors vreodată.

întunericul nti-l deranja – întunericul îi protejase mereu – dârei nu s-ar întoarce în tuneluri. Focul. O bombă ii exploda în minte. Apoi ţâşniră flăcările amintirilor.

îşi aminti de noaptea în care Charlie l-a batjocorit de sub fereastră, când i-a spus că nu putea proteja castelul când Ruby era plecată. Nu ar recunoaşte niciodată, dar băieţii mai mari îl speriaseră. Făcuse tot ceea ce putuse pentru a o apăra pe Ruby şi pentru a avea grijă de lucrurile ei, dar apoi Ruby venise acasă şi...

Totul se schimbase în noaptea aceea, ştia bine asta, dar tot se chinuia să-şi amintească.

— Nu cred că Ruby a fost atât de cumsecade, spuse Caleb. Nici faţă de tine şi nici faţă de altcineva.

El clipi, încercând să revină la realitate.

— Cum poţi şti aşa ceva?

— Nu eşti singurul care a vorbit despre ea. înainte de a muri, şi bunica Lange a avut câteva lucruri de spus.

Mama Lange îl crescuse pe Louis de când el avea opt ani, dar ea nu o înţelesese niciodată pe Ruby.

— Bunica Lange spunea că Ruby era rea cu Grace.

Louis scutură din cap.

— Grace nu a plăcut-o niciodată prea mult şi nici Ruby nu a fost ataşată de Grace, dar femeia m-a poftit în casa ei. Apoi m-a rugat să am grijă de aceasta. Nu ar fi trebuit să fie plecată prea mult timp ...

Două săptămâni, cel mult. Aşa spusese. El şi Paul ar fi trebuit să aibă grijă de casă împreună.

Ochii lui Caleb străluciră ca şi când nu ar fi crezut niciun cuvânt din cele spuse de Louis.

— Dar, mai exact, de ce a plecat Ruby?

— Ea ...

Mintea lui se întinse de parcă ar fi fost de cauciuc. Fragmente – putea vedea mai mut te acum. Degetul lui Ruby pe nasul luiatund and i-a spus ea avea sS P.tW' ru'ul ei strălucitor sărutându-l

pe frunte, întrebându-l – făcându-l să-i promită – ca va avea gnjă de lucrurile ei.

Louis se zvârcoli în scaun, încercând să ajungă la sertarul în care era acea amintire şi să o şteargă de praf după toţi aceşti ani. Trebuia să se mai străduiască puţin şi îşi va aminti.

Cu câteva zile înainte ca ferma să ardă, Ruby şi Paul vorbiseră în bucătărie, şuşotind în timp ce Paul pregătea prânzul. în mod normal, Louis i-ar fi ignorat, căci atenţia i-ar fi fost îndreptată către bilele strălucitoare, împrăştiate pe covor, dar felul în care vorbeau, încet şi părând îngrijoraţi, îl făcu să se întrebe dacă nu cumva o mulţime de oameni era pe cale să le invadeze casa.

Louis îşi lipise urechea de uşa bucătăriei şi o auzise pe Ruby vorbind. Voia să o ia pe Marguerite cu ea, într-o călătorie la Londra, iar apoi ea avea să călătorească în Franţa, Ia un festival ce avea loc într-un oraş numit Cannes. Dar totul era secret. Grace nu trebuia să afle, dar Roland i-ar fi mulţumit pentru asta.

Paul i-a spus să nu plece – îşi amintea asta acum – i-a spus că Roland ar fi furios.

Auzind podeaua scârţâind, Louis sărise înapoi În jucăriile lui. Ruby îi dăduse un ultim sărut înainte de a-i vorbi.

Vei avea grijă de tot cât voi lipsi eu, nu-i aşa, Louis?

Şi el îi promisese chiar atunci că va avea grijă de casă. Nimeni, spusese el, nu îi va deranja lucrurile. O promisiune pe care o încălcase câteva zile mai târziu când Charlie şi şmecherul lui prieten apăruseră cu motocicleta şi ciupercile.

Louis închise ochii şi putu vedea focul din vale, fumul care se ridica de la ferma lui Grace către casa lor. Ruby devenise isterică. Nimic nu o putea calma, nici măcar ciupercile pe care el reuşise să le taie şi să le frigă singur.

Roland, spusese ea, avea s-o omoare!

Caleb îi întrerupse şirul amintirilor.

— A ucis-o Roland?

Louis s-a uitat pe fereastră către pini, către câinele care il privea. Lui Ruby i se întâmplase ceva rău în noaptea aceea,

simţea asta în măruntaie, şi el nu voia sft scoată nimic la lumină. /Smintirea aceea trebuia să rămână în sertar pentru totdeauna, să putrezească acolo.

— Unchiule Louts!

— Trebuie să beau şi altceva, nu doar apa asta chioară.

— Este suc de struguri.

— Mat pune şi altceva în el.

— Nişte suc de lămâie?

Când Louis mârâi, nemulţumit, Caleb se aplecă spre el.

— S-ar putea ca tu să fii singura persoană careîşi aminteşte ce s-a întâmplat cu Ruby.

îi ardeau buzele după alcool, dar mintea nu i se mai întoarse în Vietnam. A rămas 1a fermă, cu mai bine de 50 de ani în urmă în noaptea în care a aruncat cu bile spre Charlie şi Kirk.

La câteva săptămâni după incendiu, Louis s-a mutat împrtună cu familia Lange, în cabana lor. în cele din urmă, l-au adoj: tat, el devenind astfel cel mai mare dintre cei doi copii ai familie Atâta timp cât familia Tonquin închiria acest teren către famih Lange, lui i se garanta un loc în care să locuiască în umbra casi lui Ruby, ceea ce însemna că el ar fi aici când ea s-ar întoarc Exact aşa cum promisese.

Doar ca Ruby nu s-a mai întors.

Apoi Louis îşi aminti că dimineaţa următoare găsise farfur pe jos, lângă patul lui Ruby, şi câteva ciuperci pe care el le frij sese cu o seară înainte, împrăştiate pe podea.

Farfuria pe care încercase toată viaţa să o uite.

- Caleb ...

Se simţea rău. Charlie făcuse multe prostii când fuseseră m. tineri, dar Louis ... el nu-şi putea ierta niciodată ceea cc făcuse.

Băiatul îi atinse fruntea cu mâna de parcă ar fi vrut să vad dacă Louis avea febră, însă căldura lui venea din interior.

— Ce este?

— Ruby nu a plecat niciodată de-acasă.

Un tren plecă din gara Newberg, dar Charlie nici măcar nu-şi ridică privirea din locui unde stătea pe bancă. în buzunar mai avea patru din cei cinci dolari. Erau destui pentru a se duce în cealaltă parte a Oregonului.

însă nu era destul *de* departe.

Nu avea să-i mai rămână niciun ban pentru mâncare sau cazare, dar nu-şi dorea nimic altceva decât să fie cât mai departe de imaginea lui Marguerite atârnând neajutorată în braţele lui Grace, cum fusese Louis *la râu.*

Charlie a fost atât de furios pe Grace pentru că îl abandonase pe Louis, şi acum ...

Stătea întins pe bancă precum o creangă ruptă. Părea că viaţa nu îi mai curge prin vene. Cum avea să trăiască fără sora lui?

Singur. Cuvântul se răspândi prin el ca o explozie de gheaţă, prin mâini, prin picioare. Părţi din corpul Iui pe care nu credea că le va mai putea simţi calde vreodată, nu de când traversase acel râu şi apoi mersese prin zăpadă, purtând-o pe Marguerite în spate.

Charlie renunţase la toate lucrurile bune din viaţa iui în schimbul unei băuturi care doar îl făcea să se simtă şi mai însetat.

Ce se întâmplase cu el?

Devenise asemenea tatălui său, trăda nd u-i pe cei pe care îi iubea.

închise ochii pentru a nu mai vedea lumina soarelui, pentru a nu mai vedea străinii care se îngrămădeau pe peron. Nimic nu-i

putea lua acum durerea. Nimic, nici măcar pastilele lui Ruby, nu putea umple golul pe caret! simţea în piept.

Banca se zgudui iarăşi, şinele trosneau sub roţile unui alt tren care intra în gară.

Cum ar fi dacă ar merge aşa, cam un kilometru, de-a lungul şinelor de tren şi s-ar aşeza peste acestea după curbă? Mecanicul nici nu l-ar vedea. Pur şi simplu, el ar înceta să mai existe.

Oare era destul de curajos pentru a părăsi această lume?

Ar primi durerea cu braţele deschise. Ar dispărea în negură.

Dar dacă, aşa cum spunea Crace, exista viaţă după viaţa aceasta? Un loc pentru sufletul lui, fie în ceruri, fie undeva, jos. Iadul ar fi cel mai rău loc, pentru un păcătos ca el.

Nu i-ar mai vedea niciodată pe cei dragi. Mama şi sora lui. Roland şi Crace. Frăţiorul lui mai mic şi chiar Louis,

Mâna cu care împlântase cuţitul în stomacul lui Kirk încă îi tremura. Pierduse orice şansă de răscumpărare. Pur şi simplu, cât ai clipi din ochi, doi oameni pe care îi iubise cândva, erau morţi. Unul pierise de mâna lui Charlie, şi celălalt... Era vina lui că Marguerite murise.

Tristeţea, un vai imens, îl lovi puternic în măruntaie, răstur- nând şi distrugând totul, curentul înghiţindu-l cu totul. Nu ştia sigur dacă sora lui murise, dar văzuse disperarea de pe chipul Iui Grace. Agonia. Apoi Grace ...

El nu ştia – nu voia să ştie – ce se întâmplase cu ea.

În loc să ajute, el stătuse ca un laş pe coasta dealului şi privise cum flăcările care mistuiau casa lui se înălţau în aer. Două maşini de pompieri, cu luminile sclipind, au ajuns, dar era prea târziu pentru a mai salva ferma. Pulverizaseră apă pentru lemnul ars şi peste piatra carbonizată, peste lucrurile rămase de la bunicii lui Grace şi peste cărţile cu imnuri pe care ea le adunase de-a lungul anilor. Şi Charlie nu făcuse nimic. Nici măcar nu se rugase, aşa cum ar fi făcut Grace.

Em uu trădător.

Ca omul de pe munte. Ca tatăl său la Paris. Ucigând oamenii pe care îi iubea în schimbul unei otrave de cinci dolari.

Şinele de tten erau locul unde ar trebui să se culce el însuşi. Aşa ar fi cei mai bine, pentru el şi pentru Roland. Bărbatul care încercase să îi fie tată i-ar ucide dacă Charlie nu ar face chiar el asta.

Sau ...

S-a ridicat.

închisoarea. în starea de confuzie în care era, nici măcar nu se gândise la asta. Poliţia avea să-l găsească în scurt timp şi avea să-l trimită după gratii. Nimeni nu-l va salva de-acolo.

îşi căută rucsacul, gata să fugă din nou, dar de data aceasta nu a luat cu el decât cei cinci dolari care îl ardeau prin buzunar, pârjolindu-i pielea. Şi o poză pe care o luase de pe noptiera surorii sale.

Capul îi pulsa când încercă să se ridice, dar cineva îi puse mâna pe umăr, făcându-l să se aşeze la loc pe bancă. Mai avea doar câteva secunde de libertate, apoi avea să se facă dreptate.

Aşteptă ca mâinile să-i fie prinse în cătuşe. Apoi să parcurgă drumul scurt până la închisoare.

Mai bine s-ar fi întins pe şinele de tren.

— M-am gândit eu că te voi găsi aici.

El recunoscu vocea, dar nu îndrăzni să privească în sus, nu voia să audă adevărul de pe buzele lui Roland. Ar fi mai greu de îndurat decât închisoarea.

— încotro?

Nu putea îndrepta nimic din ceea ce se întâmplase, decât dacă Roland avea de gând să îl ducă la închisoare. Ce altceva ar vrea Roland de la el?

Charlie se ridică în picioare, drept, cu privirile către şinele de tren.

Am eu un plan.

— Şi ai bani pentru pianul ăsta al tău?

— Patru dolari, din cutia de cafea. Am .să ţi-i dau înapoi.

în cele din urma, Charlie îşi ridică privirea şi văzu durerea întipărită $_{pc}$ chipul lui Roland. Suferinţa din ochi) injectaţi cu sânge. îi era prea frică să întrebe despre Crace.

Dacă Roland nu îl va târî spre închisoare, atunci şinele de tren aveau să fie pedeapsa lui.

Roland îşi scoase portofelul din buzunarul cămăşii. Era subţire, la fel ca şi bărbatul care îl folosea. Fuseseră fericiţi cândva, toţi patru, fără prea mulţi bani. Apoi Charlie plecase şi stricase totul.

Deschizându-şi încet portofelul, Roland scoase trei bancnote. A câte 20 de dolari fiecare. O avere pentru o familie de fermieri.

Cu o seară în urmă, Charlie ar fi dat orice pentru banii aceia, dar acum scutură din cap.

— Nu iau banii tăi.

— Nu aveam de gând să ţi-i dau.

Charlie simţi cum îi loviră cuvintele lui. Oare Roland avea de gând să îl ia peste picior? Merita, însă cuvintele tot îi dureau.

Roland făcu semn din cap către uşa staţiei de tren.

îţi voi cumpăra biletul de tren.

Charlie închise ochii, din nou.

— Casa nu mai este ...

- Da.

- Dar Marguerite?

Când îndrăzni să îl privească iar pe Roland, văzu ca dădea din cap şi Charlie simţi cum se scurge din el orice urmă de viaţă. Nici măcar pe şine nu mai putea merge acum.

Unde vrei să mergi? îl întrebă Roland.

— Cât mai departe dc aici.

Roland se întoarse de la micul ghişeu eu un bilet maroniu.

Am avui destui bani pentru un bilei către Tennessee.

Când îl întinse biletul, Charlie il lu.1

— Ie rog să îi spui Ini Grace că imi pare râu
Sigurei) supra vieţii isc, altfel Roland nu at II loM au i

Iţi vei găsi calea, Charlie

Roland îl bătu pe spate, uşor.

— Grace nu va înceta niciodată să se roage pentru tine.

— Spune-i să nu-şi mai piardă vremea.

— Cumpără-ţi ceva de mâncare cu banii din cutia de cafea.

El se holbă în jos, la biletul de tren.

-Nu merit asta.

— Niciunul dintre noi nu merită binele care se revarsă peste noi, spuse Roland. Dar viaţa este un dar.

Charlie nici măcar nu-i mulţumi. Au trecut ani până să-şi dea seama de asta.

După tot ceea ce făcuseră pentru el Grace şi Roland, el le-a incendiat casa. îl omorâse pe Kirk şi probabil pe Marguerite şi... nici nu mai ştia ce altceva făcuse.

Va pleca spre Tennessee, oriunde ar fi fost asta, şi apoi...

Apoi nu ştia ce va face.

CapitolulS5

- Tata C. va muri?

O tânără femeie stătea lâ ngă Addie, pe veranda casei, cu o cană de ciocolată caldă în mâna. Priveau spre Sale Creek şi spre salcia plângătoare a iui Charlie. O chema Norah şi era din Knoxville. Era ultima venită, după ce fugise dintr-un grup de adolescenţi care se trăgeau din locuri în care traiul era foarte dificil.

Dincolo de copaci şi de culmea argintie a dealului era râui Tennessee, şi un şlep traversa canalul acestuia în lumina apusului. Curenţii de aer se izbeau de malul stâncos şi urcau către marginea acestuia, ajungând apoi la cele două femei. Locul acesta era o sclipire *a* cerurilor – acesta fusese primul gând al lui Addie când revenise la Sale Creek, adultă fiind. Casa încununa dealul înierbat, mărginit de o înlănţuire de căsuţe albe, sidefii, de o parte şi de alta a coamei acestuia. Noaptea, căsuţele se luminau şi erau asemenea unei constelaţii peste culmea dealului.

— În cele din urmă, da, spuse Addie în timp ce lumina tot mai pală încă mai răzbatea printre ramurile sălciei. Dar sper că va mai fi un timp cu noi.

Charlie era încă în Atlanta, odihnind u-se în timp ce corpul său încerca să rămână în viaţă după ultima transfuzie, dar ea şi Emma se întorseseră cu o zi în urmă la Sale Creek. Emma trebuia să plătească facturi şi să-i întâlnească pe administratorii căminului înainte de a se întoarce în Georgia.

Dumnezeu îl iertase pe Charite pentru acea noapte îngrozitoare la fermă, dar, în spital, el îi spusese lui Addie că încă îl mai

chinuia ruşinea acelor fapte, din când în când. Povara pe care o simţea pentru că se simţea vinovat de moartea surorii sale.

Singurul membru al familiei, care i-ar fi putut salva viaţa, nu mai era viu. Ea şi Emma vărsaseră lacrimi aproape tot drumul spre casă. Pentru Charlie şi pentru Marguerite şi pentru toate relele lumii lor. Fiecare fată nouă care venea la Sale Creek era, spunea Charlie, ca şi cum şi-ar fi văzut sora. O tânără care fusese unică şi minunată. Care avusese un dar de împărtăşit celor din jur ui ei.

Norah îşi îndesă în podea tocurile cizmelor ei de cowboy, legănându-se cu scaunul.

— Am aflat că eşti însărcinată.

— Aşa este.

— Şi ce ai acolo, băiat sau fetiţă?

Addie zâmbi.

— Voi avea parte de o surpriză.

Fata păru îngrozită.

— De ce ai vrea să fii surprinsă?

Addie se gândi un moment, întrebându-se ce fel de încărcătură emoţională, ce povară trebuie să fi dus Norah. Şi se ruga ca această femeie tânără să afle uriaşa valoare a vieţii ei.

— Pentru că bebeluşul meu – fiecare bebeluş – este un dar, şi eu nu vreau să îmi desfac darul mai devreme.

— Eşti ciudată, domnişoară Addie.

— Cuvintele acestea nu au fost nicicând mai adevărate.

Norah o privi cu ochii ei albaştri care fuseseră obosiţi şi drogaţi atunci când ea venise prima data la Sale Creek. Pe măsură ce lanţurile se desfăceau, ea îşi dezvăluia personalitatea, limpede şi îndrăzneaţă, motiv pentru care Emma şi Addie o îndrăgeau.

— Cineva spimea că soţul tău s-a sinucis.

Addie trase adanc în piept boarea adusă de râu, pentru a se calma, răsucind verigheta de pe deget.

— Poliţia a spus că a fost un accident.

— Dar tu nu ştii .

— Nu cred că voi şti cu siguranţă vreodată.

— De ce să fi făcut aşa ceva?

Ea se gândi la întrebare, aceeaşi care o bântuia de luni întregi, şi îşi dori să aibă pregătit un răspuns mai bun.

— Peter era un om de succes, dar nu era foarte fericit. Uneori era atât de furios ... dar cred că cel mai des era supărat pe el însuşi.

Ea încercase să îndrepte lucrurile care nu merseseră aşa cum ar fi trebuit, să îmbunătăţească situaţia amândurora. încercase să fie cea mai bună soţie, cel mai potrivit partener în lucrare, cel mai îndemânatic bucătar, pentru ca el să-şi dorească să vină acasă la cină, dar nimic din ceea ce făcuse ea nu limpezise lucrurile.

Charlie spunea că, la fel ca Peter, şi el încercase câteva lucruri în căutarea păcii, fericirii, pentru inima lui zdrobită, dar nimic nu dăduse rezultate până când nu-l încredinţase lui Dumnezeu rănile sale şi îl rugase să le vindece. Apoi, câţiva ani mai târziu, îl rugase cu îndrăzneală pe Domnul să folosească trecutul lui pentru a-i ajuta pe alţii. Să ţească o pânză a bucuriei cu suferinţele din povestea vieţii lui.

Sfârtecare. Suferinţă. Supunere.

— Cutn tţi controlezi furia? o întrebă Norah, cu privirea aţintită la râu.

— Primul pas a fost să nu îmi mai fac griji în legătură cu viitorul.

Rostind aceste cuvinte, dorul de a se simţi din nou întreagă copleşi inima lui Addie.

— Poţi facem alegeri care dăunează vieţii noastre şi a celor din jurul nostru, dar Dumnezeu ne-a dat, prm Fiul l ui, cel mai mare dar, dărui de a o lua de la capăt. Tot ce trebuie să facem cule să ne cerem iertare pentru ceea ce am făcui în becul şi sil alegem să-L urmăm pe Isus. Şi totuşi, oamenii refuză acest aiJuu. I i vor fericire fără smerenie. Darul fără har.

Norah sorbi ciocolată caldă din cană.

— Sună mult prea simplu.

— în simplitate găsim, de multe ori, cea mai mare bucurii' După ce orice altceva a fost lăsat deoparte.

— Nu înseamnă să cauţi fericirea într-o persoană sau într-un obiect. O astfel de bucurie vine din interior şi nu îi poţi găsi explicaţie. Ca nişte raze de speranţă în mijlocul durerii.

Cineva din casă o strigă pe Norah, iar ea mormăi:

— Este rândul meu să fac ordine în bucătărie.

Addie zâmbi iarăşi, amintindu-şi cât de mult urâse munca în bucătărie în primele ei luni petrecute aici.

— Pun pariu că şi acolo poţi găsi motive de bucurie.

— Eşti nebună, cu siguranţă!

— Poţi găsi bucurie peste tot în jurul tău.

Sunetul telefonului ei mobil o făcu să tresară, iar bătăile inimii ei se înteţiră când observă numărul lui Caleb pe ecran. De când se întorsese, el o sunase de câteva ori, întrebând-o ce mai făcea şi cum se simţea Charlie, după ce ea îi spusese că Marguerite murise în noaptea incendiului. El părea să fie mâhnit de această pierdere, ia fel de mult ca şi ea.

— Addie ...

Inima ei se opri o bătaie.

— Ce este?

— Nu Marguerite a fost îngropată acolo, între copaci.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ce vrei să spui?

— Louis spune că el şi Roland au îngropat-o pe Ruby în pădure.

— De ce nu ţi-a spus asta mai înainte?

— Era confuz.

Addie privi înapoi, către pârâu, şi ascultă ciudatul sfârşit al poveştii lui Charlie. Despre punga cu ciuperci pe care Charlie şi prietenul lui o aduseseră, tăiate şi fripte apoi de un băiat care nu avea de unde să ştie care erau otrăvitoare şi care erau comestibile.

Intenţionase Ruby să se sinucidă, odată ce faima ei pălise? Sau Charlie şi prietenul lui j ie aduseseră, intenţionat, şi pe cele otrăvitoare? ' r

Dacă Ruby este înmormântată acolo Marguerite? unde s-a dus întrebă ea.

I – Familia Tonquin W mutat la scurt timp după moartea lui Ruby Nu ştim unde au plecat.

- Dacă Marguerite Încă trăieşte, poate noi o putem găsi.

După ce convorbirea telefonica a luat sfârşit, ea alerga în clădirea principală şi intră în birou, căutând-o pe Emma. Insă Emma nu era acolo. Fereastra care dădea către pârâu şi către salcie era deschisă. Pe peretele opus era galeria lui Charlie, picturile şi fotografiile artistice care înfăţişau săldi rezistente, îndoite, dar nu frânte. O colecţie de opere de artă pe care te descoperise chiar el şi cadouri de la donatori şi rezident! ai căminului care fuseseră inspiraţi de pasiunea lui.

Ea aruncă o privire fugară către fotografiile familiare în timp ce se întorcea să o caute pe Emma. Atunci Addie se opri.

în colţul de sus al peretelui era un tablou nou, o pictură în ulei pe care ea nu o mai văzuse până atunci. în partea din faţă era o poartă de fier cu o salcie argintie aplecata în lateral. în fundal, sub crengile aplecate, era pictată o casă de piatră, cu un vârtej roz deasupra. Un castel care îi amintea de schiţa pe care o găsise Caleb în casa lui Ruby.

Ridicându-se pe vârfurile picioarelor. Addie scoase tabloul de pe cuiul în care era agăţat şi îl cercetă mai atent apropiindu-şi chipul de sticla acestuia. Ascunsă într-un strat cu flori, era litera *M,* pictată cu galben şi albastru.

Artistul nu se semnase pe partea din faţă a tabloului, aşa că Addie l-a întors pentru a căuta semnătura, insă hârtia maro fusese lipită de ramă, protejând astfel pânza.

Addie se grăbi spre bucătărie şi o găsi pe Emma la chiuvetă, ajutând fetele să spele vasele.

Emma privi tabloul din mâinile ei.

— Ce faci, redecorezi?

— De unde ai tabloul acesta?

- Leah l-a trimis când a dilat că Charlie este bolnav. O fostă rezidentă care sprijinise căminul ani întregi.

_ plănuia»' sa îi tac o surpriză când ...

Când va veni acasă. Cuvintele nerostite atârnau între ele, speranţa părea sa fie zdrobită la fiecare pas.

— De unde l-a luat?

— N-am nicio idee.

Addie întoarse din nou tabloul şi Emma cercetă hârtia maro care acoperea partea din spate a acestuia.

— Vrei să o tai, nu-i aşa?

— Da, te rog.

Va lipi hârtia mai târziu, o va repara cât de bine va putea.

— în cămara încuiată este un cuţit pentru hârtie.

Ea rulă hârtia de parcă ar fi fost un pergament, îndoind-o, dar nerupând-o.

Şi dedesubt găsi ...

O pasăre colibri pictată lângă nişte litere scrise îngrijit.

M. Dupont.

Addie se uită la Emma, iar mirarea din ochii femeii o oglindea pe a ei. Se părea că sora Iui Charlie supravieţuise incendiului.

Addie întinse degetele spre micuţa pasăre colibri pictată în nuanţe de albastru şi galben şi o atinse atat de uşor, de parcă arii putut să-şi ia zborul. De parcă nu era decât un vis.

Vocea Emmei tremura când întrebă:

— Şi dacă mai putem s-o găsim?

întrebarea aceasta izvora din curaj, se gândi Addie, totuşi era şi o potenţială dezamăgire, o altă fundătură.

— Nu pentru transplant, adăugă Emma, ci pentru ca Charlie să o vadă din nou.

Mi-ar plăcea să încerc să o găsesc.

Addie ştia că găsirea lui Marguerite ar fi adus o mare mângâiere inimii iui Charlie.

— Eu cred că ar trebui. O sun pe Leah chiar acum ca s-o întreb de unde a cumpărat pictura,

Emma atinse uşor rama şi adăugă:

— Sora lui ...

O licărire de uimire într-un singur cuvânt

^apltotul$()

LONDRA
MARTIE 1948

Grace se strecură în micul lăcaş de închinare al quakerilor din Westminster, nu departe de locul unde s-au întâlnit pentru prima dată George Fox şi primul grup din Societatea prietenilor. Cei mai mulţi turişti londonezi vizitau mănăstirea cu frumoase ornamente de alături, darea nu îşi găsea mângâierea în sculpturi sau vitralii. Aici, în simplitatea care o înconjura, spera ea să îşi găsească pacea. Prezenţa lui Dumnezeu îi bucura sufletul.

Nu mai era nimeni în cameră când ea îngenunche, sprijinin- du-şi coatele pe unul dintre scaunele din lemn, aşezate în cerc pentru următoarea întâlnire. Acolo ea îşi descarcă sufletul, şoptind familiarul psalm, aşa cum făcuse prin Franţa şi prin Spania, şi apoi peste Atlantic, cerându-l lui Dumnezeu să-i arate calea de ieşire din întuneric. Aşteptă să audă vocea după care tânjea de atâta timp. Să audă suflarea vieţii în liniştea din jur.

Dumnezeu era acolo, în suferinţa ei, chiar dacă nu îl auzea. Ea li putea simţi prezenţa, pacea. Dumnezeu era peste tot, dar părea că nu în monumente măiestrit lucrate ori în catedrale ornate Işi manifesta Ei puterea. Ci El lucra cu putere în liniştea unei inimi suficient de potolite încât să asculte.

Roland ti spusese să nu se grăbească, să stea cât avea nevoie, chiar ore, dacă era necesar. El şi Marguerite explorau străzile cunoscute lui din anii facultăţii, şi asta era un balsam penltu

mima lui sfâşiată în lunile dinaintea venirii lor aici. Roland şi Marguerite se simţeau la *fel de bine în* haos ca şi în linişte.

Ruby murise în aceeaşi noapte în care a fugit Charlie. De unde îşi procurase ea ciupercile otrăvitoare, Grace nu ştia, însă *mama ei* le deosebea foarte bine pe cele bune de cele otrăvitoare. Era de *parcă refuzase să se lase eclipsată de* focul ce se dezlănţuia în vale.

Au îngropat-o discret, fără niciun nume pe mormânt. Nu doreau *pe* proprietate admiratori ai filmelor lui Ruby sau oameni care căutau răzbunare pentru promisiunile pe care ea le făcuse şi apoi le încălcase. Chiar şi Paul, cel mai apropiat asociat al ei, a *refuzat să se mai întoarcă vreodată la* castel.

Portocaliu – aceasta era culoarea pe care Marguerite o vedea la Ruby. Cu răni în suflet. Ceva o afectase pe mama ei, poate când era tânără fată, şi Marguerite suferise această durere pentru ele amândouă. Cu portocaliul în minte, Grace învăţa să ierte. însă ea nu putea uita, cel puţin nu în totalitate, anii în care Ruby refuzase să îşi asume rolul de mamă.

Grace suferise răni după ce o cărase pe Marguerite *şi* îl târâse *pe* Kirk afară, în timpul incendiului, şi Roland o îngrijise şi o ajutase să se vindece în casa lui Ruby. Şi ea îl adora pentru asta. Kirk murise mai târziu, din cauza *inhalării* fumului, iar în primele săptămâni după incendiu, s-au gândit că s-ar putea să o piardă şi pe Marguerite. Grace îi mulţumea Iui Dumnezeu în fiecare zi pentru că *îi* cruţase viaţa fiicei sale şi pentru darul lui Marguerite care trebuia împărtăşit întregii lumi.

Şi apoi, mai era Charlie. Doar gândul ia numele iui înfigea în inima ei o săgeată de tristeţe, de disperare chiar. Ea nu ştia unde plecase Charlie după ce casa luase foc, altfel s-ar fi dus după ei, Roland îi reamintea – le reamintea ambelor femei, de fapt – ca plecarea iui era un lucru bun. Băiatul care îşi protejase sora de orice rău când va, era acum un bărbat care îi putea face rău. Care îi putea răni pe toţi.

Cât timp Charlie nu era capabil să amuţească vocile răutăţi* din sufletul fui, până când nu asculta de singurul glas care i-ar putea oferi viaţa, el ar putea aduce distrugerea asupra lui însuşi şi asupra celor care îl iubeau. Ea şi Roland făceau tot ce Ie stătea în putere pentru a o proteja pe Marguerite de rele.

Dacă f-ar fi răspuns imediat doamnei Dupont la scrisoare, dacă i-ar fi spus lui Charlie despre mama lui, poate că ei nu ar fi fugit. Grace nu avea să uite asta niciodată, greşeala pe care o făcuse păstrând secretul în legătură cu scrisoarea faţă de ambii copii.

Deja îi ceruse lui Dumnezeu iertare pentru că întârziase atât de mult cu răspunsul. Făceau ceea ce trebuia aducând-o pe Marguerite la Londra. Fata va fi în siguranţă aici, cu mama ei.

Grace îşi linişti din nou gândurile, încercând să audă vocea împăciuitoare. O maşină claxona dincolo de ferestre. Un copil îl strigă pe tatăl lui, pe stradă.

Grace se simţea ca un copil, strigând către Tatăl ei din ceruri, cerând să o asculte încă o dată. Ea nu avea un tată pământesc, dar ceilalţi taţi de pe pământ, taţi buni, care îşi iubeau copiii, ar răspunde imediat la strigătul fiilor sau fiicelor lor, la nevoie.

Iar ea avea nevoie disperată de ajutor.

Ce ar fi trebuit să facă mai departe, ea şi Roland?

Cuvinte pline de pace îi învăluiră imediat inima. Şi o voce înduioşătoare şi caldă îi înfiora inima îngheţată.

Trăieşte aşa cum am trăit şi Eu.

Cum să fac asta? imploră ea. Cum ar putea trăi ea acum, când pierduse totul?

iubeşte aşa cum am iubit şi Eu.

Braţele unei cruci se iviră în mintea ei, strălucirea culorii galben revărsându-se peste acestea. Chiar şi în întuneric, ea putea zări strălucirea luminii Lui.

Isus a iubit cu preţul vieţii Sale. Până la moarte. Dar moartea nu a fost sfârşitul iubirii Sale. Dragostea Lui s-a răspândit ca seminţele păpădiilor, se gândi ea, ca seminţele împrăştiate peste

câmpurile înverzite, printre buruienile uitate şi pe stânci, iar florile vindecării au înmugurit în cele mai dificile locuri. Ca trandafirul iernii, *pe* munte.

Ceea ce *pierduse,* ceea ce avea să piardă – îi străpungeau sufletul ca nişte piroane – dar nu putea să nu mai urmeze calea Domnului, să nu mai propovăduiască iubirea Lui. Oricare ar fi fost rezultatul, ea trebuia să îi încredinţeze Domnului viaţa ei.

Se ridică de pe genunchi şi se aşeză pe unul dintre scaune, cu mâinile împreunate în poală. Următorul pas era clar, drumul fiind *deja pietruit, dar* avea nevoie de putere, mai multă putere decât avea ea singură, pentru a face primul pas.

Doamna Dupont ştia de venirea lor. Se părea că, în timp ce cariera cinematografică a lui Ruby se încheia, investiţiile ei se adunau într-o mică avere. Castelul era în întregime achitat şi, fără un testament, Grace era moştenitoarea a tot ceea ce mama ei lăsase în urmă.

O parte din bani îi cheltuise pentru achiziţionarea a trei bilete de avion cu destinaţia *New* York. Apoi se îmbarcaseră pe o navă rare traversa oceanul, preţuind fiecare ultim moment pe care îl petreceau alături de Marguerite. Fata se refugie din nou în arta ei, petrecând ore întregi schiţând şi pictând pe punte.

Ar fi vrut să îl ia pe Louis cu ei la Londra, să-l primească cu braţele *deschise în familia lor aşa* cum făcuseră cu Charlie şi Marguerite, dar el refuzase să meargă. Acum avea nouă ani, nu mai era un copil mic pe care să-I poată căra în braţe, şi se temea ca, de data asta, dacă l-ar desprinde de pământul în care îşi înfipsese rădăcinile, el nu ar supravieţui.

Familia Lange dorise să îi asigure un cămin în locuinţa lor, oferindu-se să îi garanteze accesul la şcoală, şi Grace spera că făcuseră alegerea corectă lăsându-i în *grija lor. Cât* timp familia *Lange locuia pe acel* teren, Louis putea sta în cabana de lângă lac, dar castelul avea să ramana gol, cel puţin pentru o vreme. Un avocat din zonă, un quaker pe nume Dawson, fusese de acord să gestioneze toate detaliile. Familia Lange avea să-i

, rtawson o chirie simbolică pentru cabană şi pitească domn pj: când ea ' Roland se
proprietatea din)ur. un uuia H r

întorceau acasă.

Acum, ea nu-şi putea imagina cum s-ar putea întoarce vreodată înapoi- Nu vedea decât drumul înainte, oricât de dificil era urcuşul.

Soarele apunea în spatele altei clădiri, timpul ei aia scurtân- du-se. Un membru al comunităţii quakerilor avea să încuie uşa curând şi ea nu voia să se piardă în labirintul întunecat a! străzilor londoneze, în drum spre hotel.

Dar nici nu putea pleca până când Domnul nu îi dădea curajul de care avea nevoie, curajul pe care El îl dăduse lui Isus în grădină. Işi frecă încheietura mâinii, rugându-se pentru forţă în ceea ce simţea a fi moartea.

Roland veni la intrarea lăcaşului de închinare după căderea întunericului. Lângă el era Marguerite. Şi văzându-i împreună, inima ei se linişti amintindu-şi că Dumnezeu era Tatăl care veghea asupra frumoasei lor fiice. Această imagine, ca o licărire de speranţă, era chiar ceea ce Grace avea nevoie pentru a străbate cele mai întunecate văi ce i se aşterneau dinainte.

În loc să se întoarcă la hotel, Roland le duse la Kensington, ţinând-o pe Grace de mână în timp ce se plimbau prin grădinile regale, minunându-se de rezistenţa florilor tomnatice care sfidau frigul. Apoi au mâncat cârnaţi şi piure intr-unui din localurile preferate ale lui Roland şi care nu fusese afectat de război. În acele ultime ore petrecute împreună, ei i-au spus lui Marguerite cât de mult o iubeau. Cum vor fi mereu aproape, pentru tot restul vieţii ei, atunci când ea va avea nevoie de prieteni.

A doua zi dimineaţa, se îndreptau către o casă cu terasă, de pe strada Fournier. Marguerite ştia unde mergeau, dar Crace tot se simţea vinovată. Doamna Dupont îi aştepta la uşă. Le explică repede că numele ei de familie nu mai era Dupont. căn . recăsătorise cu un englez a cărui soţie pierise intr-un bombardam^ Se pare că femeia mai în vârstă se pierdui la ranmu er cw ou

' decât Să Se holbeze fii«> ei, prea e moHonată ca să o sărute pe obraz.

Domnul Wilson părea destul de amabil când îi invită în casă. S-au aşezat pe o mică terasă, sub ramurile unui ulm. Sorbeau ceaiul din porţelanuri fine şi făceau eforturi să poarte o conversaţie politicoasa, deşi nimic din cei şase ani, care erau dc-acum istorie, nu fusese normal.

Un tânăr dădu buzna înăuntru pe uşa din spate, iar Grace rămase uimită. Parcă era copia în miniatură a Iui Charlie, cu breton şaten şi aspru pe frunte, ce îi acoperea ochiul stâng.

Băiatul a aruncat o minge de cauciuc pe masă, dar Roland a prins-o înainte ca aceasta să lovească ceainicul.

— Eu sunt Oliver, spuse băiatul, cu ochii la mingea din mâna lui Roland. Voi cine sunteţi?

Marguerite se întoarse către mama ei, cu gura căscată.

— Am crezut că el ...

- El este fratele tău miraculos. A fost ascuns pe durata ultimului an de război.

Grace crezuse că bebeluşul Dupont murise, cu siguranţă, într-un lagăr de concentrare, dacă nu cumva în timpul transportului către est, dar iată-l, un băiat energic, având în ochi aceeaşi sclipire îndrăzneaţă ca a fratelui lui mai mare.

— Eu sunt Marguerite, spuse ea aplecându-se înainte şi privindu-l drept în ochi, aşa cum făcuse şi Grace cu ea când era mai mică. Eu sunt sora ta miraculoasă.

Roland i-a aruncat mingea înapoi, iar Oliver zâmbi înainte de a o arunca spre sora lui. Când Marguerite s-a îndepărtat de la masă pentru a se juca, domnul Wilson i-a întrebat despre fermă, despre planurile pe care le aveau după ce părăseau Londra. Doamna Wilson tresari când Roland le spuse că ei nu aveau niciun plan. După război, ei îşi concentraseră eforturile pentru a purta de grijă copiilor. *A copiilor Dupont.*

Roland încercă imediat să se corecteze, spunând apoi *copiii Wilson,* Însă greşeala fusese evidentă. Chiar dacă ceaiul mai era cald, plecarea lor era iminentă.

— Şi, ce ne puteţi spune despre Elias? întrebă doamna Wilson, de parcă s-ar fi putut schimba ceva de când Crace i-a spus că el fugise. în timp ce ea o implora pe femeie să o ierte pentru că nu îi scrisese mai devreme, doamna Wilson nu spunea nimic. Grace nu o putea condamna pentru că era furioasă – doar îi promisese că avea să aibă grijă de amândoi, şi de ttias, şi de Marguerite, din clipa în care îi luase din Gurs, dar, între timp, îl pierduse pe băiatul femeii.

Promise că ova anunţa pe doamna Wilson dacă avea să afle ceva.

— Eşti galben şi albastru, îi şopti Marguerite lui Crace, în prag. Dragoste şi tristeţe, împletite pentru toată viaţa.

— Mai mult galben, spuse Grace. Nu voi înceta niciodată să te iubesc.

Roland era lângă ea.

— *Noi* nu vom înceta niciodată să te iubim.

Doamna Wilson strânse mâna lui Grace.

— Naziştii mi-au furat familia, nu tu.

— îmi doresc să-l fi putut aduce şi pe Elias ...

— îţi mulţumesc pentru că ai salvat-o pe Marguerite!

Doamna Wilson se aplecă pentru a-l ridica pe Oliver. Băiatul îşi odihni capul pe umărul ei, aşa cum ar fi făcut şi fratele lui.

— Şi pentru că ai adus-o înapoi la mine.

Marguerite sărută obrajii lui Roland şi apoi pe cei ai im Grace, şi, printre lacrimi, Grace văzu, la rândul ei, puţin galben şi albastru în jurul fetei. Frunzele de toamnă se ridicau spre cerul limpede.

Poate că, într-0 zi, Marguerite se va întoarce la ei.

Poate că, într-o zi, şi Charlie va face asta.

Ea se va ruga în fiecare zi ca ei să caute lumina, lumina pe care şi ea avea să o urmeze, în orice direcţie o va îndruma Dumnezeu.

Toţi aveau nevoie de înviere acum. Cu trupul, cu mintea şi cu sufletul.

— Caut informaţii despre artistul care a pictat acest tablou, Addie despacheta pânza cu care acoperise tabloul lui Charlie pentru a-l arăta proprietarei unei galerii de artă din Nashville.

— Cred *că* prenumele artistei este Margareta. *Marguerite.*

Femeia corectă felul în care Addie pronunţase numele, în timp ce batea cu unghia dată cu lac alb în partea laterală a ramei.

— Limba franceză este mândria ei.

Inima iui Addie începu să bată mai tare.

— O cunoaşteţi?

Am întâlnit-o cu câţiva ani în urmă, la o expoziţie. Are un atelier într-un castel franţuzesc. Poate este chiar castelul din tablou.

— Ştiţi adresa?

Femeia ridică în aer degetul, rotindu-l precum un patinator care execută o figură foarte complicată.

— Plănuiţi o călătorie în Franţa?

— Nu ... Poate ...

Ochii proprietarei se îngustară când Addie încercă să explice că fratele iui Marguerite avea nevoie de transplant de măduva osoasă. Poate, aşa cum a spus Norah cu îndrăzneală, chiar îşi pierduse puţin minţile, dar aşa erau toţi cei care alergau după miracole.

Alt client intră pe uşă şi nimeni nu se mai ocupă de Addie, dar ea mai zăbovi puţin în magazinul din care Leah cumpărase acest tablou, studiind celelalte lucrări semnate de Marguerite.

1U·ıiei de artă crau expuse tablouri, dintre care urXeprXm o‘°libă Pıatlıă·
de oi· alături

era o pictură cu un ciobănaş acoperit de o pelerina lungă, care privea spre ceva din depărtare, deasupra lui norii formând un vârtej de culori. Următorul tablou era al unei fetiţe pe malul unui râu, apa curgându-i peste picioarele goale şi apoi prăbuşindu-se de pe stanei înzăpezite, curentul transformând stropii în cioburi de sticlă. Apoi urma un tablou în care erau pictaţi, cu spatele, un băiat şi o fata stând împreună pe un podeţ, cu degetele picioarelor afundate într-un câmp de plante acvatice verzi.

Charlie ar fi fost captivat de arta surorii sale, de dorul din ochii copiilor, de uluitoarea frumuseţe din mijlocul suferinţei. Binele şi răul se contopeau pe pânze.

Ultimul tablou semnat de Marguerite Dupont era foarte diferit de celelalte, dar Addie recunoscu imediat copacul care creştea peste lacul atât de familiar ei. Doar că, de data aceasta, salcia reflecta un foc portocaliu. Era oglinda incendiului care se zărea printre pinii îndepărtaţi.

Addie nu mai avea nicio îndoială în legătură cu Marguerite. Nu trebuia decât să o găsească, apoi să o convingă pe femeie că Charlie avea nevoie de iertarea ei înainte de a o întreba dacă avea un copil care, în cazul în care ar fi existat compatibilitate, ar putea dona celule stern.

După ce s-a instalat intr-o cafenea, Addie a început să caute pe internet, de pe laptop, informaţii despre ea. Erau toarte multe imagini cu tablouri semnate M. Dupont, însă extrem de puţine detalii despre viaţa ei personală. Oare se ascunsese în franţa în toţi aceşti ani? Incendiul din Oregon, teama de fratele ei, toate acestea i-au zguduit, probabil din temelii, lumea ei tânără, l-’ari.a fugise tot drumul înapoi spre casă.

Oare Grace şi Roland fugiseră cu ea?

Apoi căută pe internet informaţii despre Gurs-despre tabăra în care Marguerite şi Charlie trăiseră cândva – şi apoi despre ora- ani Saint-Lizier, precum şt despre satul situat în sudul acestuia,

Saint-Girons. Charlie nu îşi mai amintea multe denumiri ale locurilor prin care trecuseră de-a lungul călătoriei lor, inclusiv cea a castelului, unul dintre cele o mie de la poalele Pirineilor, lanţul muntos care se întindea pe aproape 500 de kilometri de-a lungul zonei de sud a Franţei.

Unele dintre castele erau reşedinţe private, cabane pentru sfârşitul de săptămână sau refugii în zilele călduroase de vară. Altele erau adevărate palate, construite pentru reprezentanţii aristocraţiei. Nici măcar unul dintre cele văzute pe internet nu semăna cu cel din tabloul pe care îl aşezase alături de ea. Chiar dacă ar fi plecat în Franţa, probabilitatea de a găsi castelul din pictura lui Marguerite era ca şi cum ar fi căutat o anumită boabă de strugure în podgoria lui Caleb.

Pe de altă parte, poate Caleb ar fi putut ajuta la căutarea castelului. Ei deja cercetase toate însemnările lui Louis, până când găsise oraşul spaniol pe unde Marguerite şi Charlie trecuseră graniţa. Se numea Tor. Era o trecătoare prin munţi aproape imposibilă de parcurs, din Franţa, mai ales de un grup de copii flămânzi şi epuizaţi.

Dar Addie ştia câte ceva despre rezistenţa copiilor. Drumeţia peste versanţii muntoşi l-a transformat pe Charlie într-un om pentru care nimic nu era imposibil. Poate că acea călătorie modelase şi tenacitatea lui Marguerite, dar şi pe ceilalţi care au călătorit cu ei.

Pe drumul spre casă, ea formă numărul iui Caleb şi el răspunse aproape imediat.

— Ai avut noroc la galeria de artă?

— Artista este sora iui, confirmă Addie. Fiecare tablou are litera *M* identică celei care apare pe peretele lui Ruby.

- Extraordinar, răspunse Caleb. Ai reuşit să afli unde locuieşte?

- Proprietara galeriei de artă a spus că Marguerite are un atelier într-un caste) din Franţa, şi eu mă întreb dacă nu cumva ea s-a întors în zona în care au stat cândva copiii

El se gândi o clipă.

— Găsirea ei ar fi un lucru bun pentru amândoi.

Un potential donator pentru Charlie, şi clarificarea documentelor legale ale lui Louis şi ale familiei Lange, pentru Caleb.

îl poţi întreba pe Louis dacă, în însemnările sale, există notate informaţii despre un castel? întrebă ea.

— Nu este în cea mai grozavă dispoziţie în perioada asta.

— Nu vrea să îţi amintească ...

— Nu, spuse Caleb. Dar nici nu poate scăpa de amintiri.

— Dacă Marguerite este proprietara domeniului Ibnquin, poate că ea îi va permite să-şi păstreze casa indiferent de ceea ce se întâmplă cu restul terenului.

O oră mai târziu, Caleb sună înapoi.

— Louis spune că singurul castel despre care ştie este Castelul Colibri. Era proprietatea familiei lui Roland.

— Colibri...

Colorata pasăre colibri de lângă numele lui Marguerite.

Informaţiile se potriveau în mintea ei ca piesele unui puzzle, rândurile complete apărând, ordonate, treptat.

— Deci poate că Grace şi Roland au dus-o acolo după incendiu.

— Sau poate că au fost în vizită şi apoi s-au stabilit în altă parte.

— Trebuie să plecîn Franţa, spuse Addie. Imediat!

Poate că nu era prea târziu pentru împăcarea lui Charlie cu Marguerite. Dacă ea mai era în viaţă, cu siguranţă îşi dorea să afle veşti despre fratele ei.

— Merg şi eu cu tine, spuse Caleb.

Ea scutură din cap de parcă el ar fi putut să o vadă.

— Nu trebuie să faci asta.

— Cât de bine cunoşti limba franceză?

— *Bonjotir!*

— Ştiu câteva cuvinte, spuse ea în timp ce cobora de pe rampă. La urma urmei, foarte mulţi oameni vorbesc limba engleză şi în Franţa.

_ probabil că nu şi acolo unde te îndrepţi tu.

— Şi tu ştii franceză? îl întrebă ea.

— *Bonjour*.

Ea chicoti.

— Deci şi tu ştii ia feJ de multe cuvinte ca şi mine ...

— Aproape la fel de multe, dar după ce le vei spune despre Charlie, sigur mi-ar plăcea să discut cu familia Tonquin despre pământul ior.

Apoi el făcu o pauză.

— Te rog, Addie! Şi pentru mine înseamnă foarte mult. Până când nu aflăm planurile ior în legătură cu această proprietate, nu ştim pentru cât timp Louis va mai putea sta aici. Nu va rezista să fie oaspete în casa mea sau într-un azil pentru bătrâni.

— Ne-am putea întâlni la Paris, spuse ea. Trebuie să luăm trenul până în oraşul Pamiers şi acolo să închiriem o maşină.

— Dacă nu o să mă descurc cu partea de traducere, aş putea fi şoferul.

Ea zâmbi, încântată că-i auzea vocea.

— S-ar putea să nu descoperim nimic. Poate călătoria asta o să fie o pierdere de timp.

— O călătorie în Franţa nu este niciodată o pierdere de timp, mai ales că ...

— Mai ales că ce? întrebă ea.

El tuşi. Era ciudat că se înecase chiar atunci.

— Wallace latră, spuse el. Ar fi bine sa mă duc să văd ce se întâmplă.

Se eschiva, dar poate că aşa era cel mai bine.

Ea nu dorea ca gândurile să îi rătăcească tocmai acum.

DISTRICTUL YAMHILL
MARTIE 1967

Pădurea era extraordinar de liniştită, nidun sunet nu se auzea deasupra lacului, cu excepţia adierii vântului. După ce economisise câţiva ani, Charlie avea, în sfârşit, destui bani pentru a-şi cumpăra un bilet de avion de la Chattanooga la Portland, şi sosise la lacul Tonquin cu o bancnotă de cinci dolari mototolită şi o geantă pe umăr. Avea în mână un mic buchet de flori pe care îl cumpărase din Newberg.

Mai mulţi bărbaţi în uniforme erau în aeroport, întorcându-se din Vietnam, darîn locul unei primiri călduroase, o femeie scuipă către ei. S-au şters în tăcere, ignorând batjocura, dar Charlie a păşit între ei şi femeia furioasă. El era cel care ar fi trebuit batjocorit la întoarcerea acasă.

Când ajunse la casa lui Ruby, îşi aruncă geanta pe veranda acesteia şi ciocăni la uşă. Nu ştia ce-ar ti putut spune, nu exersase conversaţia cu ea aşa cum făcuse de sute de ori cu Roland şi Grace. El nu mai căuta droguri şi alcool, nu se mai atinsese nici de unele, nici de altele de când plecase din Oregon, dar voia să ştie ce se întâmplase cu Marguerite, agăţându-se de cele mai infime speranţe că sora lui supravieţuise incendiului.

Durase ani până când el a putut înfrunta realitatea despre ceea ce se întâmplase aici. Ani în care reparase şine de tren pentru Southern Railway, urmând şcoala la seral. După absolvire,

ci îndrăznii sa ii scrie lui Roland, dar fiecare scrisoare îi fusese înapoiată, neputând fi expediată.

Bărbatul îi spusese destul de clar *că* voia ca Charlie să rămână cât mai departe de familia lui, dar asta fusese înainte ca Charlie să II întâlnească *pe* Dumnezeu, după ce fusese la o mică biserică de lângă oraşul Chattanooga. îi părea rău, atât de rău pentru ceea ce se întâmplase atunci aici – asta voia să le spună lui Roland şi lui Crace. Cum şi-a dorit de un milion de ori să fi făcut alte alegeri. Să fi fost sincer în legătură cu ceea ce făcuse în loc să fugă.

Şi acelaşi lucru voia să i-l spună tatălui lui Kirk.

Nu mai dorea să se ascundă ca un laş în umbră. în loc să fugă, voia să îndrepte lucrurile.

Cum nu îi răspunse nimeni când ciocăni în uşă, Charlie privi pe fereastră, dar nu văzu decât încăperea goală. Ruby se ascundea de el? Nu avea de gând să forţeze uşa, aşa cum făcuse cu 15 ani în urmă. Răbdarea era unul dintre lucrurile pe care le învăţase la compania de căi ferate. Urmărind şi aşteptând momentul potrivit pentru a repara ceea ce se stricase, astfel încât nimeni să nu fie lovit de locomotivă.

îşi luă geanta şi coborî printre copaci, în vale, amintiri bune cât şi rele năpădindu-1. Cât de mult îi plăcea acest loc, siguranţa oferită de fermă şi de hambar, grija lui Grace şi respectul lui Roland, felul în care Marguerite evoluase în pictură.

Viaţa părea perfectă până când el stricase totul. încercând sa uite trecutul, el distrusese viitorul pentru singurii oameni care însemnau ceva pentru el.

Strânse în pumn bancnota de cinci dolari pe care o avea mereu la el de aproape 20 de ani. într-o zi, îşi promisese, le va înapoia lui Roland şi lui Grace ceea ce furase de la ei. Astăzi aducea personal banii şi spera să o întâlnească pe sora Iui.

— I lei, tu de cotoi

LI îşi întoarse faţa dinspre apă şi privirea i se opri pe un munte de om cu barba zburlită şi părul ca nişte ierburi peste urechi, în mană având un ciocan din lemn.

'i'riliidafiroi iernii

~ Louis?

— t'k'.icâ de «ici, fllias!

Băiatul devenise bărbat, având acum aproape 30 de ani. Avea vocea puternică, dar lui Charlie îi amintea de copilul bolnav din Franţa. Şi de băieţelul care, mai apoi, se ghemuise într-un colţ în timp ce el ţi Kirk îi distrugeau casa.

— Pământul ăsta nu mai este al tău!

— Plec, plec, spuse el. Aş vrea doar să ştiu unde au plecat Roland şi Grace.

— Au plecat după ce ai fugit tu.

Louis nu se clinti.

— Le-ai ars casa.

— Ştiu ...

— Şi ai râs de mine.

— A fost îngrozitor ceea ce am făcut, Louis. îmi pare rău.

Bărbatul privi geanta lui.

— Ai fost în Vietnam?

- Sunt prea bătrân pentru armată.

— Laşule ...

— Asta este adevărul, probabil.

Francezii fuseseră deja învinşi la Dietl Bien Phu. Chiar dacă ar fi avut vârsta necesară pentru a se înrola voluntar, nu credea că mai avea puterea de a îndura ororile altui război.

— Ai fost acolo?

— El nu merge în Vietnam.

O femeie de vârstă mijlocie rostise cuvintele venind lângă Louis şi dezlegându-şi şorţul care îi acoperea talia amplă. Era doamna Lange – femeia care obişnuia să îi dea limonada după ce o ajuta la treburile zilnice.

— Şi eu sper că nu.

A vrut să întrebe despre Marguerite, dar ezită Uzând e.i femeia îl privea fix. Se temuse atât de mult timp că Marguerite ,1 murit în incendiul de la fermă! Acum doar voia să ştie adevărul.

— A murit?

Me

- Chiar în noaptea când ai pl$_{ecat,}$ $_{spuse\ doamna\ L}$ E îngropată pe culmea dealului.

Charlie încuviinţă din cap, speranţa revederii fiind brusc spulberată.

— Mulţumesc!

Doamna Lange privi înapoi spre colibă, de parcă se temea că Charlie îi putea da foc.

— L-am auzit pe Louis spunându-ţi să pleci.

Cu banii îndesaţi înapoi în buzunar, el urcă culmea dealului. A găsit acolo, printre copaci, piatra de mormânt pe care nu era scris niciun nume, ci doar versetul din Biblie, pe care Grace îl repetase des în rugăciunile ei, şi anul în care el fugise. Aşeză câteva flori îmbobocite şi stropite cu lacrimi pe piatra funerară şi coborî dealul, îndreptându-se spre casa lui Kirk.

Domnul Thomas era acolo, lucrând la o motocicletă, în atelier, chiar lângă familiarul Harley-Davidson care arăta de parcă nu mai fusese folosit de zeci de ani. în loc să îi spună lui Charlie să plece, bărbatul l-a îmbrăţişat.

— De aici, merg direct Ia poliţie, îi spuse Charlie. Mă predau.

— De ce ai face aşa ceva?

—- Pentru că v-am ucis fiul.

Domnul Thomas dădu din cap.

— Nu cuţitul tău l-a ucis. Fumul a făcut-o.

Fusese beat în seara aceea şi amintirile nu mai erau clare, dar era aici ca să îndrepte lucrurile. Să plătească pentru ceea ce făcuse greşit.

Dar când a ajuns la secţia de poliţie, comandantul i-a spus să-şi vadă de drum. Nu exista niciun caz nerezolvat, spusese bărbatul, în care să fie şi el implicat.

Aşa că s-a urcat intr-un alt avion, mtorcandu-se în Tennessee la femeia frumoasă pe care o întâlnise la biserică. Cea care st rugase pentru el ani întregi.

Trnndrifiriil ienlti

Porneau împreună pe o nouă cale, îi spusese el Emmei în ziua nunţii lor. Peste munţii stâncoşi îşi găseau libertatea. O viaţă de mântuire în locul uneia plina de regrete.

El şi Emma începeau să urce împreună, ca un cuplu, construind de-a lungul vieţilor lor Sale Creek, căminul pentru fete. Un loc pentru fete ca Marguerite, care au suferit în trecut. Un loc în care orice tânără se putea vindeca.

Şi totuşi, se întreba încotro plecaseră Grace şi Roland.

CASTELUL COLIBRI, FRANȚA
NOIEMBRIE 1969

- Este darul simplităţii, este darul libertăţii, este darul de a fi acolo unde aparţii ...

Crace fredona un cântec vechi în timp ce lucra în grădină. Deşi aceasta fusese odată neîngrijită, răzoarele castelului erau acum pline de viaţă.

Ea tăiase daliile şi apoi împletise ramurile tinere şi moi ale unui ficus. Răsadurile creşteau în vase de ceramică folosite cândva pentru păstrarea vinurilor. Mai târziu, când vremea se va răci, ea avea să ducă ghivecele în interior. Doar pe durata iernii.

Continuă să fredoneze cântecul despre simplitate în mintea ci, versurile despre închinare şi îngenunchere, fără să se ruşineze. Simplitatea se întâlnea adeseori în închinare şi îngenunchere, în locui potrivit. în valea dragostei şi a bucuriei, cum spunea cântecul.

Castelul şi podgoria au revenit la viaţă când ea şi Roland se întorseseră în Franţa, în urmă cu mai bine de 20 de ani. Ea luase numele de familie francez al lui Roland, devenind Grace Mercier. Cu asta, ea ştersese numele Tonquin pentru totdeauna.

Helene a locuit lângă castel până Ia moartea sa, în 1955 Femeia întrebase regulat despre Louis, iar Grace îi citea informaţiile pe care doamna Lange le trimitea prin domnul Dawson. Dupcă un an dificil în cure fusese militar activ în Vietnam, Louis

se întorsese şi locuia lângă casa lui Ruby. Era destul de satisfăcut de acest aranjament, spunea doamna Lange, căci el chiar dorea să rămână acolo.

Ea şi Roland încă aveau drept de proprietate asupra imobilului dm Oregon, dar Grace nu dorea să mai aibă de-a face cu terenul şi cu ceea ce fusese distrus acolo. Domnul Dawson spunea că familia Lange avea mare grijă de proprietate şi de Louis. Pentru ea, locul acela nu mai avea nicio importanţă, cu excepţia faptului Că Louis era în siguranţă.

Preţioasele ei amintiri rămase de la bunici, orele petrecute împreună în casă, arseseră în incendiu. Ori de câte ori se gândea la lac şi la toate lucrurile minunate din jurul acestuia, Charlie intra în gândurile ei ca o locomotivă, ameninţând să distrugă tot ceea ce ea clădise în Franţa.

Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima

Acestea erau cuvintele regelui David care, la o vârstă înaintată, avusese un fiu care încercase să îl omoare. Când Absalom a murit, m cele din urma, în ciuda distrugerilor pe care le provocase, David a plâns pierderea lui.

Grace continua să se roage în fiecare zi pentru băiatul care îi rănise familia. Un băiat care trebuia să fie bărbat de-acum, având aproape 40 de ani, dacă supravieţuise să ajungă adult. Dumnezeu ştia unde plecase Charlie şi El îmbărbătase inima lui Grace care îl aştepta să se întoarcă. El i-a dat curajul să continue să trăiască şi să iubească după ce totul se prăbuşise în jurul ei.

Roland, bănuia ea, ştia unde fugise Charlie după noaptea incendiului. în întrebase odată, iar expresia de pe chipul lui oglindise durerea ei. îngrijorarea că Charlie ar putea distruge tot ceea ce construiseră ei doi, împreună.

Avusese deplină încredere în Roland atunci când <>u traversai această ţară împreună, în 1943, înfruntându-i pe nazişti, şi acum avea chiar mai multă încredere în el. Roland ar fi făcut orice pentru a o proteja. Şi ea va continua să aibă grijă de el cât timp le va îngădui Dumnezeu să fie împreună.

Când nu îşi îngrijea florile, Grace îl ajuta pe Roland la vie sau lucra la spitalul din Pamiers. îi luase trei ani să îşi obţină certificatul de asistentă medicala. Tanti Grace, aşa îi spuneau multi copii din secţia ei. O considerau mătuşă, dacă nu chiar mamă.

Poarta se deschise scârţâind şi ea se întoarse pentru a-i vedea pe bărbatul care îi făcea inima să bată. Acasă, descoperise ea, era acolo unde era el, indiferent unde le-ar fi purtat Dumnezeu paşii. Naziştii încercaseră să le fure orice fărâmă de speranţă, orice bucurie din viaţă, cu ameninţările lor, dar credinţa se revărsa din nou în fiecare floare ce creştea acolo, în fiecare nou-născut, în fiecare copil vindecat în spital.

— O scrisoare pentru tine, spuse el. Din Londra.

Ei ridică plicul deasupra capului, iar ea a sărit, ca un copii, să îl ia. Ei nu au avut copii biologici, dar Dumnezeu le dăduse, în schimb, pe Marguerite şi un alt fiu în persoana Iui Oliver, careîi vizitaserăm fiecare vara până când au intrat la facultate. Domnul şi doamna Wilson se bucurau de *pauză* şi se concentrau pe îngrijirea numeroşilor lor copii născuţi fără suferinţele războiului.

între timp, Marguerite a împlinit 30 de ani. Era căsătorită cu arta ei, chiar daca era nevoită, uneori, să amâne plata facturilor. Oliver absolvise Universitatea din Nottingham şi era pe cale să devină un avocat foarte apreciat, la fel ca tatăl său vitreg.

Roland şi Oliver au devenit prieteni foarte buni în timpul petrecut împreună, verile. Oliver îl ajuta cu oile care se înmulţiseră mai repede decât se mărise colonia *de albine* din preţiosul lor păr. La lăsarea serii, Oliver picta împreună cu sora lui.

Crace deschise nerăbdătoare scrisoarea, dornică să citească fiecare cuvânt.

O galerie de artă din Londra acceptase să găzduiască prima expoziţie a lui Marguerite, Proprietara acesteia fusese încântată, scria ea, de felul în care folosea în picturi culori vii şi forme expresive, prin care reda frumuseţea verilor petrecute în Franţa suprapusă peste distrugerile provocate de război. Femeia îi

oferise spaţiul necesar pentru a-şi expune tablourile începând cu luna decembrie. Pentru o Junã întreaga.

Marguerite îi întreba pe Grace şi Roland daca ar don sa traverseze canalul pentru a fi prezenţi în seara vernisajului.

întrebarea o făcu pe Crace să zâmbească. Ea traversase deja râul îngheţat şi Atlanticul zbuciumat pentru Marguerite. Ar fi trecut peste orice obstacol pentru a sărbători realizările frumoasei femei care devenise Marguerite, şi care invitase şi alte persoane să i se alăture pentru a admira culorile din lumea ei.

Roland citi cuvintele peste umărul ei şi ea simţi atingerea lui caldă pe piele.

— Ce face Oliver?

— A fost chemat la barou, spuse Crace, privind în sus către Roland. Deşi nu prea ştiu ce înseamnă asta.

Roland zâmbi.

— Oficial, este avocat acum

Ea nu putea fi mai mândră de-atât.

La sfârşitul lunii noiembrie, Roland şi Grace au petrecut o noapte la Paris şi apoi s-au îmbarcat pe feribot în maşina lor Peugeot, rămânând lângă Oxford, la unu! dintre prietenii din facultate ai lui Roland. Au petrecut o lună întreagă în Anglia, luând prânzul cu Oliver şi vizitând expoziţia lui Marguerite în fiecare seară, cumpărând în secret tablourile care nu se vându- seră până în Ajunul Anului Nou, pentru a ie expune în castel.

în prima zi a anului următor, proprietara galeriei a întrebat-o pe Marguerite de cât timp avea nevoie pentru a reumpie pereţii goi. Două luni, îi spusese Marguerite, i-ar fi fost de ajuns. Dar apoi ea o sunase pe Grace, spunându-i printre lacrimt că avusese nevoie de doi ani pentru a pune Ia punct expoziţia anterioară. La telefon i-a explicat că avea nevoie de mai mult spaţiu, de un atelier mai mare, pentru a putea lucra la mai multe tablouri în acelaşi timp.

Dintr-0 simplă privire către Roland, Grace a ştiut că inimile lor erau împletite precum ramurile smochinului ei. Roland a

invitat-o pe Marguerite la castel, unde putea sta până primăvara dacă avea nevoie să lucreze la mai multe tablouri pentru a completa expoziţia viitoare.

în prima zi a lui martie, Marguerite şi-a transportat lucrările la Londra, pentru cea de-a doua expoziţie, iar proprietara galeriei dorea şi mai multe lucrări. Culorile de pe pânzele ei înfloreau precum florile din grădinile castelului, primăvara – sălbatice, frumoase şi delicate. Formele şi vârtejurile din mintea lui Marguerite, toate emoţiile păstrate în adâncul sufletului ei, se revărsau pe pânzele ei, în râurile, în grădinile şi pe chipurile copiilor care îi aminteau de toţi cei care îşi pierduseră viaţa în război.

Rănile erau alinate cu uleiurile ce colorau feţele băieţilor şi fetiţelor din tablouri. Culorile lunecau pe pânză ca un fior pe şira spinării. Oamenii simţeau adesea picturile ei până în măduva oaselor, ca şi cum pensula ei îi purta către frică sau speranţă, în dezamăgire sau dorinţă. Şi Grace se minuna de fiecare tablou în parte, privind uimită cum Marguerite se dăruia din tot sufletul în fiecare creaţie.

Grace îşi redusese orele la spital. În loc să ducă medicamente, ea aducea tăvi în sala de bal transformată în atelier, tăvi cu fructe proaspete şi pâine, ceainice pline şi brânză camembert pregătită de Roland.

Niciunul dintre ei nu ştia că aceasta avea să fie ultima ei primăvară. Cel puţin Roland şi Marguerite nu ştiau. Nu ştiuse nici Oliver, care venise pentru o săptămână, ca să o ajute pe sora lui să transporte spre nord tablourile pentru altă expoziţie.

însă în zilele când Marguerite era plecată, Grace a bănuit asta pe când săpa în grădină, revărsându-şi sufletul pe pânza solului, mulţunundu-I Domnului pentru fiecare binecuvântare şi rugam du-L să reverse harul Lui asupra celor pe care îi va lăsa în urmă, încredinţându-i în mâinile Lui.

Se ruga ca Domnul să îi ţină pe toţi în lumina Lui.

Capitolul 4

Caleb a condus-o pe Addie la o poartă de fier forjat, izolată, asemănătoare celei din picturile lui Marguerite. Un şir lung de copaci mărginea drumul de acces, ramurile lor fiind tăiate uniform. La capătul drumului se zărea zidul de piatră gri al unui castel, înălţându-se falnic precum o operă de artă de la Luvru.

În mintea iui Addie, piesele cădeau iarăşi, încercând să îşi găsească locul. Ea spera ca această casă, persoana din interior, sa fie cheia.

— Vino cu mine, spuse ea. S-ar putea să am nevoie de cunoştinţele tale de limbă franceză.

Caleb râse.

— *Bonjonr?*

— Exact.

Prietenie. Prăbuşire. Potrivirea pieselor.

El nu se oferise să o însoţească la castel, respectând dorinţa ei dea fi singură, dar Addie petrecuse prea mult timp din viaţă singură. F,a dorea, avea nevoie, chiar, de prietenia iui Caleb pentru a pune piesele laolaltă

roarta era legată cu lanţ, blocând astfel accesul auto, dar în gardul din cărămidă, ascunsa de iederă, era o poartă. Ea dădu joardele plantei laoparte şi se simţi uşurată când văzu că era descuiată.

întorcându-se, ea îi făcu semn lui Caleb.

— Trebuie să vorbeşti cu ei despre teren.

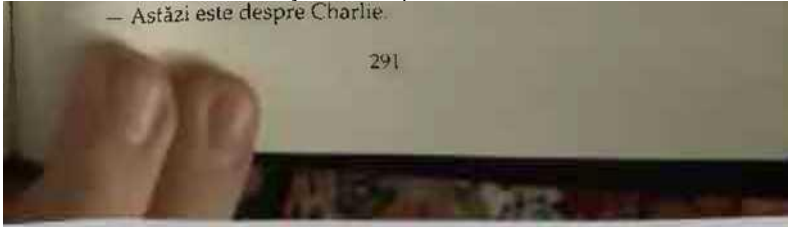

El coborî din maşina.

— Mai târziu vom clarifica şi afacerile familiei mele.

— Astăzi este despre noi toţi, spuse ea.

El o urmă şi merseră împreună, pe jos, pe drumul auto. 0 podgorie acoperea coasta unui deal. Pe câmpul de pe cealaltă parte a aleii păşteau oi care priveau nepăsătoare vizitatorii

— Ornamente pentru peluză, spuse ea.

— Maşini de tuns iarba, mai degrabă.

Ea privi animalele şi munţii stâncoşi din spatele lor.

— Sau un artist care trebuie să mănânce.

Au sunat la uşa din faţă şi o femeie le deschise imediat, de parcă i-ar fi urmărit. Marguerite ar trebui să aibă aproape 70 de ani, dar dacă era suficient de sănătoasă, de puternică, poate doctorii ar fi considerat-o o excepţie de Ia regulile lor legate de vârstă.

Femeia din faţa lor purta o fustă gri şi o jachetă a cărei culoare se potrivea cu nuanţa zidurilor de piatra. Şi o bluză albastru deschis. Ea arăta mai aproape de 60 de ani, decât de 70.

— Doamna Dupont? întrebă Addie, sperând că vorbea limba engleză.

Femeia scutură din cap şi arătă spre alee.

— Aşteptaţi puţin, vă rog. în grădină.

Ei urmară aroma florilor de toamnă care creşteau în partea dreaptă a casei, păşind printre straturile grădinii îngrijite, ce îi amintea lui Addie de cea din jurul castelului lui Ruby, doar că aceasta era împrejmuită cu un gard din pietre, având o poartă laterală. Florile rămase în această parte a grădinii erau deja aplecate spre pământ, obosite de lunga perioadă în care îşi expuse- seră inflorescenţele.

Addie îşi trecu degetele peste petalele unei dalii violete, adresă nd u-i-se lui Caleb:

— Zilele astea vântul le va spulbera petalele.

- Dar trandafirii vor apărea cât de curând.

■ şi văzu o încântătoare femeie în vârstă, îmbrăcă balade pictură. Stătea într-un scaun cu robie împins de femeia care ie deschisese uşa din faţa.

— Trandafirii se vor întoarce, continuă ea vorbind perfect în limba engleză, la fel ca păsările colibri.

Tu eşti Marguerite?

Femeia se uită cu atenţie la ea şi la Caleb.

— Da, eu sunt.

— Venim din partea fratelui tău, spuse Addie.

Marguerite rămase muta de uimire pentru câteva clipe, apoi vorbi din nou, încruntându-şi sprâncenele:

— De ce nu a venit chiar el?

— Pentru că este bolnav.

Ea îşi scutură capul:

— Nu înţeleg.

— Poate ca ar trebui să ne prezentăm, spuse Caleb, făcând un pas înainte.

Addie se grăbise din nou, fără a respecta anumite reguli de politeţe.

— Caleb Lange, spuse el, din Oregon.

— Oregon ...

Vocea lui Marguerite scăzu, ca şi cum ar fi fost purtată de vânt. LI sărută obrazul pe care femeia i-i întinse, apoi făcu un pas în spate.

— Eu sunt Adeline Hou.lt, spuse ca, salutând scurt din mână.

Sărutul pe obraz însemna că o graniţă era traversată.

— Cei mai multi oameni îmi spun Addie.

Marguerite îi privi cu atenţie.

— De ce aţi venit aici tocmai din Oregon?

— Este o poveste lungă, spuse ea.

Marguerite privi către femeia care o ajuta:

— Cred că asta înseamnă că avem nevoie de câte un pahar cu vin.

Femeia îi împinse căruciorul, care intră perfect prin poarta <i_fc fier, către măsuţa de pe terasă.

— Dori fi sa luaţi Ioc? întrebă Marguerite.

— Desigur.

Addie trase un scaun lângă ea.

Dar Caleb nu se aşeză.

— Avefi o podgorie minunată.

Marguerite îşi întoarse privirea spre el.

— Ţi-ar plăcea să o explorezi, nu-i aşa?

— M-aş bucura să pot arunca o privire.

Marguerite îi făcu semn cu mâna că putea pleca.

— Este soţul tău? întrebă ea după ce Caleb se îndreptă spre poarta grădinii.

— Nu, sunt văduvă.

— Te place. Mult.

Addie zâmbi:

— Este greu de spus.

Marguerite netezi cu mâna şalul împletit ce îi acoperea umerii.

— Eu ştiu.

— Am venit aici în numele lui Elias.

Zâmbetul se şterse de pe buzele lui Marguerite.

— Nu am auzit acest nume de foarte mult timp.

— ÎI cheamă Charlie acum.

Femeia dădu uşor din *cap.*

— Şi-a schimbat numele când eram doar nişte copii. Nu am crezut că va trăi atât de mult.

— Mi-a povestit despre incendiu. A spus că v-a distrus familia.

— Nu el a distrus-o, spuse Marguerite, privind către creasta munţilor de dincolo de zidurile grădinii. Naziştii au făcut asta.

— Charhe crede că dumnea voastră aţi murit în noaptea aceea.

— O parte din mine, poate. A fost o perioadă grea pentru toţi.

Doamna care o însoţea pe Marguerite le aduse un platou cu brânză şi mere fehate. Apoi aduse şi trei pahare şi o sticlă de vin roşu.

- Produse locale, îi «plică Marguerite.

Addie îşi puse mâna pe pântec

Eu trebuie să aştept, voi bea vin cu altă ocazie. De dragul bebeluşului.

— Mă tem că eu nu ştiu prea multe despre copii, spuse Marguerite.

Addie clipi repede, de parcă ar fi putut şterge dezamăgirea provocată de înţelegerea faptului că Marguerite nu avusese copii, dar Charlie avea nevoie de reunirea familiei mai mult decât de transplantul de măduvă osoasă.

— Agnesîţi va aduce o sticlă de apă minerală Perrier pentru a sărbători bebeluşul.

- Mulţumesc! spuse Addie. Caleb se va bucura de vin rând se va întoarce.

— A plecat din cauza lui Charlie?

Addie trase adânc aer în piept.

— Este complicat.

Nimicnua fostsimplu pentru fratele meu, spuse Marguerite şi luă ©înghiţitură din paharul cu vin. Spuneai că este bolnav

Are nevoie de transplant de măduvă, şi un frate sau o soră este cea mai buna şansă de a găsi donator compatibil. Sau poate un nepot sau o nepoată.

Marguerite agită vinul din pahar, creând un vârtej rubiniu.

— Şi fără transplant?

— Nu va mai trăi mult.

— Nu sunt furioasă pe el pentru ceea ce s-a întâmplat. M-a iubit, nu am nicio îndoială. Până când şi-a pierdut minţile.

— Le-a regăsit, spuse Addie. Sau cel puţin s-a schimbat radical după ce ani întregi s-a luptat cu Domnul, în cele din urnii Dumnezeu a pătruns în inima lui şi i-a schimbat viaţa.

Addie îi povesti despre Charlie şi despre căminul pe Care îl înfiinţase în Sale Creek. Apoi privi către florile colorate din jur, atât de asemănătoare celor din gradina de lângă casa iui Ruby.

_ revenit în locul din care aţi fugit randva.

Grace şi Roland s-au întors primii. Aveau nevoie de un loc în care să se refacă după incendiu.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Addie.

— Grace a murit în toamna anului 1969. Inima ei a cedat, până la urmă.

— Era atât de tânără ...

— A avut parte de multă iubire în cei 50 de ani ai ei, din partea a sute de copii în timpul războiului şi apoi a mii de copii în calitate de asistentă medicală. Ori de câte ori murea un copil de care ea avusese grijă, murea şi puţin din inima ei, cred. Ea ar fi vrut să ne salveze pe toţi, dar uneori pur şi simplu asta nu era posibil.

— Charlie va *fi fericit să afle că a* ajutat atât de multi oameni.

— Era aşa cum o făcuse Dumnezeu să fie, şi moştenirea ei dăinuie. O nouă aripă a spitalului îi poartă numele.

— Dumneavoastră aţi donat banii necesari?

Marguerite zâmbi;

— Mai multi oameni au donat, în amintirea ei.

Asta însemna o viaţă frumos trăită, se gândi Addie. O femeie care aducea binele, deşi purta cu ea durerea pierderilor suferite, îi ajutase *pe ceilalţi, deşi* nu de fiecare dată rezultatele erau aşa cum sperase ...sau nu primise imediat răspuns la rugăciunile ei.

— Te-ai emoţionat, spuse Marguerite încet.

— Grace nu va şti niciodată, dar, salvandu-l pe Charlie, ea m-a salvat şi pe mine.

Pentru a o salva şi pe ea, Domnul Se folosise de femeia pe care ea nu o va cunoaşte niciodată, femeia căreia dorea atât de mult să îi mulţumească.

Marguerite o privi cu atenţie, din nou:

— Eu cred că ea ştie asta. Sau o va afla, într-o bună *zi.* Emma spusese că această călătorie de a găsi familia Tonquin era foarte importantă, atât pentru Charlie, cât şi pentru Addie. Nu o crezuse, dar acum înţelegea. Răscumpărarea pe care o simţea în inima ei, darul iertării pentru bebeluşul ei. Dumnezeu era mijlocitorul. Lumina, farul care o ghida înapoi către El.

Tmndrfi™*l ,ernu*

__ rlceetele în masa:

-[a]4[U]17 a- nevoie de un frate sau o soră pentru transplantul de măduvă.

Addie aprobă scurt din cap.

— O rudă apropiată ar fi potenţial donator. Procentajul reuşitei transplantului ar fi de 25% în acest caz.

— Aş vrea să pot fi de ajutor.

— Sunt mai multe condiţii, explică Addie. Stare bună de sănătate, vârsta, compatibilitatea genetică.

— Care este condiţia de vârstă?

— Sub 60 de ani, cu excepţia cazului în care donatorul se află intr-o excelentă stare de sănătate, dar găsirea unui donator compatibil în afara familiei este imposibilă acum.

— Având în vedere varsta mea şi starea de sănătate ... doctorii nu m-ar lăsa niciodată să donez.

Addie clătină din cap, tristă:

— Ştiam că transplantul poate nu va fi realizat, dar speram ca, în ultimele sale săptămâni, Charlie să petreacă puţin timp cu dumneavoastră.

Agnes turnă apă minerală în paharul de vin al lui Addie şi puse sticla alături.

— Mai doriţi şi altceva?

Privirea lui Marguerite se îndreptă către munţi şi Agnes nu părea surprinsă că trebuia să aştepte răspunsul. Viaţa liniştită era diferită aici, momentele de pace erau făcute pentru *a* respira aerul care cobora din Pirinei, pentru bucuria adusă de florile încă îmbobocite.

— Roagă-l pe Roland să ni se alăture, te rog, spuse Marguerite. Este în hambar.

Addie se aplecă înainte.

— Roland încă mai ...

Dar îşi înghiţi cuvintele, conştientă de întrebarea nepoliticoasă care era cât pe ce să îi iasă de pe buze.

— Da. este foarte viu.

A _

Rasuî lui Marguerite se auzi precum cântecul unei păsări.

Cu ani în urmă a luat locul tatălui meu, şi eu pur şi simplu am refuzat sa îi mai dau drumul.

Addie zâmbi:

— înţeleg.

Marguerite privea către *zidul* din piatră de parcă i-ar fi putui vedea pe Caleb de partea cealaltă a acestuia.

— Tânărul tău prieten ar vrea să ni se alăture?

— Nu este al meu ...

— Iubeşti foarte mult, Addie – văd asta în tine – dar porţi în suflet şi multă tristeţe.

— Am pierdut câţiva oameni pe care îi iubeam.

Chiar atunci când rosti aceste cuvinte, Addie îşi dădu seama de ironia situaţiei. Femeia din faţa ei îi pierduse pe toţi cei dragi pe când era doar o copilă.

— Cum aţi făcut? întrebă Addie.

— Cum am făcut ce anume?

— Cum aţi trăit cu golul lăsat de cei pe care i-aţi pierdut?

— Viaţa, cred eu, sfidează totul. Şi iubirea face asta.

Addie îşi sprijini iarăşi mâna pe burtă, apăsand-o prin ţesătura hainelor, o amintire constantă a ceea ce pierduse. în ciuda a ceea ce se întâmplase cu Peter, trebuia să îşi dea seama cum să aleagă viaţa pentru ea şi bebeluşul ei.

Este o potecă ce traversează aceşti munţi, spuse Marguerite. Nu cea periculoasă, pe care am ales-o când am fost copii, ci o potecă des străbătută, între Oceanul Atlantic şi Marea Mediterană.

— El Camino de Santiago?

— Exact! Noi, aici, îi spunem Pelerinajul Sfântului lacob din Compostela. Calea Sfântului lacob. într-o bună zi, poate vei parcurge acest drum. Ascultă atunci când mergi.

— Foate voi face asta cândva.

Un domn firav păşi pe terasă. Purta şapca maro puţin pe o parte şi mersul şchiopătat şi-l echilibra cu ajutorul unui baston O salută pe Addie scoţându-şi pălăria şi, în timp ce se aşeza de

cealaltă parte a mesei, ca putu simţi aroma hambarului din hainele lui. Q batistă bine împăturită ieşea din buzunarul din faţa al hainei lui, alături de un pai. Marguerite întinse mâna şi îndepărtă alt pai din şapca lui.

— Dacă aş fi ştiut că avem oaspeţi, mi-aş fi îmbrăcat costumul ce) bun.

— Nu-i nevoie să vă aranjaţi pentru mine, spuse Addie.

— Eu sunt Roland, dar oamenii de pe aici mă cunosc drept „soţul lui Crace", spuse el, mândria răzbătând din cuvintele rostite.

Marguerite îl mângâie pe mână.

— Este bărbatul care nu-a devenit tată când aveam mare nevoie de un părinte.

O uşoară roşeaţă urcă pe gâtul bărbatului. Addie nu ştia foarte multe despre el, dar deja îl plăcea.

— Ea este Addie Hoult. A venit aici pentru Charlie.

Addie îi întinse mâna şi el i-o scuturâ.

— Mă bucur să te cunosc!

Roland luă o înghiţitură din paharul lui cu vin.

— Cum l-ai cunoscut pe Charlie?

El şi soţia lui administrează un cămin pentru fete lângă Chattanooga. Majoritatea suntem acolo din adolescenţă şi îi spunem tata C.

— Minunat! spuse Roland, mâna tremurându-i uşor când aşeză paharul cu vin pe masă. Am încercat să îl găsesc în urmă cu câţiva ani, dar mi-am imaginat că şi-a schimbat numele.

Ea aprobă din cap:

— A ales să păstreze numele Charlie Tonquin.

Roland îşi scoase şapca de pe cap şi tşi trecu mâna prin părul des:

— Aproape ca şi cum ar fi vrut să fie găsit ...

— Povesteşte-ne despre el, spuse Marguerite.

Şi Addie le-a povestit despre primele zile ale lui Charlie în Tennessee, despre călătoria Im în căutarea speranţei atunci când el

crezuse că viata Iui se terminase, despre cum se întorsese ia şcoală deşi avea aproape 30 de ani şi cum devenise profesor de limba franceză în liceu. Despre căsătoria lui cu Emma şi despre angajamentul lor de a ajuta tinere femei care veneau din locuri unde viaţa fusese aspră cu ele. Despre cum le oferea ocazia de a prospera.

— Dar cum rămâne cu bărbaţii tineri? întrebă Roland.

— S-au gândit să deschidă un cămin asemănător şi pentru băieţi, însă nu ar fi putut finanţa ambele instituţii.

Şi nici nu le-ar fi putut administra, ghicise ea.

Roland îşi făcu de lucru cu ceasul lui de aur.

— Ai încredere în *el?*

— îmi pun viaţa garanţie.

Apoi ei zâmbi, ridicându-şi privirea spre cerul albastru.

— Grace nu l-a putut salva, dar poate că rugăciunile ei au ajutat şi el s-a întors acasă, în cele din urmă.

Caleb se întoarse şi ii se alătură la masă.

— El este prietenul meu, îl prezentă Addie. Caleb Lange.

— Mă bucur să vă întâlnesc, spuse Caleb, întinzând mâna pentru a-l saluta pe Roland.

Roland nu i-o strânse.

— Lange?

Caleb aprobă scurt din cap.

— Sunt fiul lui Jonathan Lange.

— Nu eşti din Tennessee ...

— Am locuit în Oregon cea mai mare parte din viaţa mea, spuse Caleb, privind către Addie. Ea m-a găsit pe când o căuta pe doamna Dupont.

Ca o explozie. Marguerite pufni în râs şi apoi îşi ceru scuze pentru greşeala ei.

Roland o privi de parcăîşi pierduse minţile, apoi întinse mâna pentru a o strânge pe cea întinsă a lui Caleb.

— Podgoria mai este acolo?

— Da, mai este.

— Cine culege strugurii?

Caleb zjimbi.

- Familia *mea se* pregăteşte pentru recoltă.

— Dar lacul?

— Nu trebuie să vorbim despre asta chiar acum, spuse Caleb, încercând *să* îndrepte conversaţia înapoi către Charlie.

Dar bătrânul dorea să vorbească despre pământ. Despre locul lui Grace, aşa spunea, şi petrecu ora următoare întrebându-l pe Caleb despre tot, de la maniera în care administra pământul familia Dawson până la starea în care era viţa-de-vie crescută din butaşii lui preţioşi. Şi despre Louis – voia să ştie totul despre băiatul pe care îl luase cu el în America.

Caleb îi povesti cum Louis era bântuit de perioada petrecută în Vietnam şi, poate, şi de perioada petrecuta în Franţa când era copil.

Roland dădu din cap, privind spre fereastră.

— Charlie-pe atunci îl chema Elias – şi mătuşa mea l-au cărat cu rândul peste munţi până când a fost prea bolnav pentru a mai putea continua drumul. Şi-a pierdut părinţii în Holocaust...

Addie se gândi la teancul de hârtii din coliba lui I ouis Toate acele documente şi nume, dovezi ale naşterii sale şi apoi ale călătoriei spre un alt tărâm.

Oare se simţise respins, mai târziu, de cei care îl salvaseră?

Ea privi către Caleb, căutând aprobarea lui. El făcu un semn discret din cap, dându-i astfel permisiunea de a fi. sinceră în legătură cu unchiul lui.

— Louis este bântuit de amintiri din război, spuse ea, şi de amintiri cu Ruby. Cea mai mare parte din viaţa lui, a crezut că ea se va întoarce acasă, dar acum a înţeles că ea nu mai este. Crede că el a ucis-o.

Roland bătu cu vârful bastonului lui în marginea mesei.

— De ce ar crede aşa ceva[7]

Caleb îi spuse povestea:

_ Louis i-a dat să mănânce, m noaptea în care ea a murit, Ciuperci. El nu a ştiut, în acel moment, că erau otrăvitoare.

- Nu a fost vina lui, spuse Roland. Trebuie sa afle că nu a fos: vina lui.

— Dar a cui a fost vina? întrebă Caleb.

— A lui Ruby, cred. Anchetatorul a crezut că a fost sinucidere, dar din respect pentru familia ei, a închis cazul fără prea mare vâlvă. A înregistrat cauza morţii ca fiind „necunoscută".

— Sinucidere ...

Addie privi grădina în care Roland muncea atât de mult pentru a îngriji florile lui Grace, păstrând vie amintirea ei. Era cel care îl adusese pe Louis în Oregon pentru a-i asigura un trai mai bun.

— Ruby a crescut în Oregon, povesti el. Ea cunoştea foarte bine care ciuperci puteau fi mâncate şi care nu.

— Am să îi spun asta, rosti Caleb.

O lacrimă se rostogoli pe obrajii lui Roland.

— Mă rog ca vestea aceasta să îi elibereze mintea. Atât de multi au nevoie să fie liberi ...

— Aceasta este şi rugăciunea mea.

— Nu vând pământul, dacă asta te îngrijorează, spuse Roland. Eu şi Grace doream ca Louis să poată trăi acolo pentru tot restul vieţii iui, dacă va vrea acest lucru.

— S-ar putea să nu vă spună niciodată, dar în inima lui, el vă mulţumeşte pentru acest gest.

— Familia ta vrea să continue închirierea terenului? întrebă Roland.

— Suntem doar eu şi Louis acum, spuse Caleb. Am achiziţionat parcela de pământ situată mai sus de podgorie, dar aş dori foarte mult să continuăm închirierea cabanei în care sta el şi a podgoriei. Poate chiar să cumpărăm proprietatea într-o bună zi, dacă vă veţi hotărî să vindeţi.

- îl vei supraveghea pe Louis?

— Cât de îndeaproape voi putea.

- Am să mă mai gândesc la dorinţa ta, spuse Roland, şi Caleb n mulţumi. Y

tăcere în care fiecare rămase cu După câteva momente dc tăcere, , gândurile proprii. Marguerite iţi strânse mâinile de parca ar h analizat toate detaliile ţi ar fi luat o hotărâre.

Privi spre Roland atunci când vorbi din nou:

— Charlie are nevoie de un donator.

Roland scutură din cap.

— Singurii bani care mi-au mai rămas sunt investiţi în ace) pământ.

— Nu este vorba despre bani, spuse Marguerite încet. Are nevoie de un donator de măduvă osoasă. De celule care să i se potrivească, de la un frate sau de la o soră.

Addie o privi insistent. Stabiliseră deja, credea ea, că Marguerite nu ar fi alegerea potrivită, şi ea nu avea copii.

— O rudă de sânge ...

— Vă puteţi întoarce mâine dimineaţă? îi întrebă Marguerite. Eu şi Roland vom sta de vorbă.

— Desigur.

— Uite O pasăre colibri, spuse Addie, privind-o zburând în jurul unei tufe înflorite.

— Păsările colibri se întorc mereu acasă, spuse Roland, doar dacă nectarul florilor nu a dispărut.

Ea privi spre Caleb, mirându-se de aceste cuvinte, însă el doar ridică din umeri.

Roland ocoli masa şi o sărută pe Addie pe obraz.

— Eşti o binecuvântare pentru Charlie.

Ea se crispa la început, dar această încălcare a spaţiului personal nu a deranjat-o atât de mult pe cât crezuse iniţial

Când Roland se uită spre Marguerite, se petrecu ceva între ei. Ceva ce Addie nu a înţeles.

— încă o zi, spuse Roland.

t'nindafirui iernii

Şi Addie zâmbi auzind aceste cuvinte familiare.

Capitolul 41

Drumul întortocheat îi ducea pe Caleb şi Addie printre dealurile din sudul Franţei. în faţă se înălţa impresionantul zid al masivului Pic Neouvielle, din lanţul Pirineilor francezi. Când au ajuns la capătul drumului, Caleb a parcat lângă un pin bătrân şi, ocolind automobilul, s-a grăbit să o ajute pe Addie să coboare.

Ea nu avea nevoie de ajutorul Iui, dar asta nu conta foarte mult pentru ei. Caleb doar se oferea, aşa cum procedase şi cu Roland. Ea a acceptat ajutorul lui şi a ieşit din maşină, vântul jucându-se în părul ei.

— Cum de au putut copiii să traverseze munţii ăştia?

Ea privea uimită piscurile înzăpezite care se înălţau mai mult de 3000 de metri. Poate că traseul putea fi numit acum Pelerinajul Sfântului lacob, dar părea a fi pelerinajul fiecărui om care a traversat Pirineii pentru a-şi găsi libertatea sau pentru a-i ajuta pe alţii să fie liberi.

— Şi adulţii. Oare cum s-au căţărat peste aceste stânci fără mâncare, fără corturi şi fără echipament?

El privi către munţi:

— Unde altora li s-a părut imposibil, ei au văzut oportunităţi. Cei care nu erau vânaţi ar fi luat, probabil, trenul sau maşina pentru a ajunge de cealaltă parte a munţilor.

— Şi totuşi, mii de oameni parcurg acest traseu ca un pelerinaj, în zilele noastre, spuse el. Caută ceva în simplitatea acestei poteci.

La fel cum şi ea căutase, în această vară, răspunsuri în inima ei. Intr-un fel, tot un pelerinaj. Era timpul ca ea să descopere cine

era fără *Peter,* fără Charlie sau chiar fără Emma. Dumnezeu o răscumparase *cu* un scop. Pentru un pian. Poate ca altcineva nu-i vedea menirea, dar era în regulă. Ea nu trebuia decât să-şi urmeze propriul drum.

Addie trase fermoarul hanoracului cu care era îmbrăcată şi îşi puse pe cap o căciulă călduroasa. Chiar dacă era septembrie, la poalele munţilor vremea era rece.

Ziua următoare, după ce vor lua micul-dejun împreună cu Roland şi Marguerite, ea şi Caleb se vor întoarce în Statele Unite. Ea spera ca amândoi să fie dornici să călătorească în Atlanta, cât mai curând. Căutând să îndrepte ceea ce greşise cândva Charlie, poate că toţi şi-ar putea găsi vindecarea.

Ea îl privi pe bărbatul care urca alături de ea şi se întrebă cum fusese călătoria lui înainte de a cumpăra podgoria. Şi îşi reaminti întrebarea pe care el i-a adresat-o când stătuseră lângă piatra funerară. Şi ea încă nu-i răspunsese.

— Peter, spuse ea pe când urcau către o cuhne muntoasă. Acesta era numele soţului meu.

— Nu trebuie să îmi povesteşti despre el.

Ii fusese uşor să-şi împărtăşească povestea cu Norah, o tată care, la rândul ei, fusese rănită de cei în care ar fi trebuit să aibă încredere deplină, dar nu i se părea la fel de simplu să îi spună totul lui Caleb, un adult care o putea judeca foarte uşor, mai ales că ea însăşi îşi dăduse verdictul.

Ea căută eu privirea o creangă de care să se sprijine pentru a face următorul pas.

— După ce am terminat programul de la Sale Creek, am primit o bursă şcolară la colegiul biblic. Peter era un pastor local, care, uneori, ţinea predici la şcoala unde învăţam eu. .Am început să ne întâlnim în primul meu an de şcoala şi eu am crezut că ne-am îndrăgostit. A fost nevoie de şase ani de căsnicie ca să îmi dau seama că dragostea lui era o farsă.

Povestea se revărsa de pe buzele ei, ani de incertitudine, de îndoială în legătură cu ea şi cu Peter, dorinţa ei de a-l crede

atunci când spunea că un enoriaş avea nevoie de ajutorul lui s, neîncrederea ei în cuvintele lui aproape de final. Minte, ti se prăbuşise în urmă cu un an, când încercase să purtă toate lucrurile în ordine, să înţeleagă ce se întâmpla în nopţile în care el se întorcea târziu acasă.

O potecă şerpuia la umbra brazilor, dar era atât de îngustă, I încât unul dintre ciobanii din picturile lui Marguerite abia ar fi I avut loc. Apoi drumeagul cobora din nou într-o vale frumoasă, I vântul domolindu-se, căci locul era adăpostit de munte şi deal. I

— S-a terminat prost, spuse ea pe când traversau valea împre- I ună. F.l m-a lăsat pentru o altă femeie, dar vieţile amândurora au fost curmat? într-un accident de maşină. Am muncit din greu I pentru a-mi ascunde îndoielile în legătură cu ceea ce a făcutei. Am refuzat să caut ajutor pentru că nu am vrut să afectez cu ceva reputaţia lui ... a noastră, sau lucrarea Domnului.

— Oare cine te-ar fi putut sprijini?

Ea se uită către turma de oi care păşteau în depărtare, din- I colo de râu. Oare l-ar fi putut opri cineva pe Peter? Nu îi venea I în minte nicio persoană, nici măcar părinţii sau fratele lui, nid I bătrânii sau personalul bisericii. Nimeni nu ÎI putea face pe soţul ei să se răzgândească atunci când îşi pusese ceva m minte.

O umbră străbătu marginea văii, un nor acoperise soarele şi umbra familiară 11 acoperea inima. Să nu se teamă de nidun rău, asta învăţase din Biblie, dar totuşi erau zile în care simţea că umbra ar ti putut să o înghită cu totul.

— Pentru mult timp, eu am fost singura de care a ascultat, dar la sfârşit, nici eu nu mai contam pentru el.

— De crezi că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu ...

Eu cred, spuse ea, oricât de greu îi era, uneori, să înţeleagă.

Atunci ştii că doar Isus are puterea de a salva pe cineva

Cuvintele acestea oînvăluiră aşa cum făceau culorile din pânzele Im Marguerite, alungând orice umbră din sufletul ei

- iu mulţumesc, spuse ea încet. Cuvintele lui erau un dar

~ Am încercat să salvez pe cineva odată, spuse el pe când se apropiau de râu. Ea a făcut nişte alegeri dificile, dar am crezut ca, daca o voi iubi destul de mult, se va schimba.

— Şi a făcut asta?

— Nu ştiu. M-a părăsit acum cinci ani şi de afund nu am mai auzit de ea.

Addie înţelese acum acea disperare, întunericul pe care lumina ce pâlpâie la capătul tunelului îl face şi mai negru.

— Dumnezeu m-a adus într-un ioc, spuse el mai departe, în care am ştiut că nu o pot salva pe ea, şi nu mă puteam salva nici pe mine, orice aş fi făcut. La fel cum tu nu i-ai putut salva pe Peter. Şi poate că Charlie fi-a salvat viaţa, dar el nu îţi poate salva şi sufletul.

Caleb avea dreptate. Când ea a trecut prîntr-un moment disperat, Dumnezeu a folosit boala lui Charlie pentru a-i arăta ei dragostea unui tată, pentru a-i da a doua şansă. El îl folosise pe Charlie pentru a ajuta la îndreptarea greşelilor din copilăria ei, dar ei nu o putea salva pentru veşnicie. Ea încă trebuia să accepte acest cadou.

Ajunseră la malul unui râu stâncos, lat de vreo şase metri, şi Caleb luă de jos o pietricică pe care o aruncă apoi în râu. Apoi luă şi Addie o piatră şi făcu la fel ca el.

Stropi de apă săriră peste tot atunci când piatra ei căzu, şi ea se mândri cu aruncătura ei.

Oare avea să-i permită inimii ei zdrobite să distrugă viaţa ei şi pe cea a bebeluşului ei? Oare merita să care în continuare povara lăsată în urmă de greşelile iui Peter?

Trebuia să se hotărască acum. Trebuia să lase în urmă dezamăgirea provocata de el, întunericul şi rănile trecutului.

Aruncă o a doua piatră în apă – pentru soţul ei care nu fusese eliberat de rău. Şi apoi încă una, aruncată cu putere din mâna ridicată deasupra capului, pentru amăgirea care i-a despărţit, pentru ispitele din lumea aceasta, ispite care le-au spulberat încrederea.

A patra piatră aruncata s-a scufundat în apă, pentru bebeluşul care nu îşi va cunoaşte niciodată tatăl. Pentru toate fetele de la Sale Creek care nu au avut niciodată un tată.

O altă piatră a fost aruncată pentru *copiii* de aici care şi-au pierdut familiile. Pentru bărbatul din Oregon care nu şi-a revenit complet niciodată. Pentru bărbatul din Atlanta a cărui viaţă se apropia de sfârşit.

Ea aruncă piatră după piatră, necazurile scufundându-se în apă unul după celălalt. Apoi îşi şterse mâinile *pe* blugi şi se întoarse.

Caleb stătea pe ţărm, în spatele ei.

— Ai terminat?

Ea privi în jurul ei în timp ce se gândea.

— Nu mai sunt pietre de aruncat.

- Am numărat cel puţin 12.

Ea zâmbi. Fiecare lucru ce nu mersese aşa cum ar fi trebuit zăcea acum pe fundul lacului.

— Ţi-e foame? întrebă el.

Simţi ceva ca o bătaie de aripi în pântece şi de pe buze îi scăpă un hohot de râs.

— Bebeluşului pare să-i fie.

Au luat masa la un restaurant dintr-o podgorie din apropiere, dealurile amintindu-i de Oregon. Mobilierul vechi era asemănător dulapului din casa lui Caleb, fiecare piesă având cicatrid complet expuse. Pentru un scurt moment i se făcu dor de lac şi de salcia acestuia, de aroma mierii şi a pinilor, de sfârcul cenuşiu care zbura deasupra apei în fiecare seară, şi chiar şi de omul care locuia lângă castel şi încerca să se elibereze de amintiri.

Dimineaţa următoare, ea şi Caleb se întoarseră la Castelul Colibri aducând pâinici cu ciocolată cumpărate de la o patiserie din zonă. Marguerite le făcu turul atelierului ei şi al galeriei elegante cu picturile ei şi cele ale altor pictori care aveau o percepţie asemănătoare a lumii exterioare. Fiecare artist, le explică

ea, vedea forme şi culori şi observa toate posibilităţile acolo unde alţii vedea doar alb şi negru.

Addie era vrăjită. Cu sau fără acest dar, cum ar fi fost dacă ea ar putea vedea lucrurile diferit în viitor? Posibilităţi clare.

Mintea ei clocotea când ii s-au alăturat lui Roland şi Marguerite în grădină.

— Avem o idee, spuse Marguerite pe deasupra ceştii de cafea cu un strop de frişca. Pentru a-l ajuta pe Charlie.

— Mă tem că trupul iui nu mai poate fi vindecat acum decât de transplantul de măduvă osoasă.

Şi doctorii nu i-ar fi permis acestei minunate femei să doneze nici dacă ar fi fost donator compatibil.

Marguerite privi de pe cealaltă parte a mesei, de parcă ar fi vrut să se asigure că ea şi Roland se gândeau la aceiaşi lucru. Bătrânul dădu din cap, aprobator.

— Eu nu îl pot ajuta, dar fratele nostru mai tânăr doreşte să încerce.

Lichidul se vărsă din cana lui Addie, pătând masa, în timp ce ea repetă cuvintele în minte, pentru a se asigură că nu înţelesese greşit.

— Fratele mai tânăr?

Marguerite şterse cafeaua de pe măsuţă cu un şerveţel.

— Oliver era doar un bebeluş când am plecat din Curs. Charlie nu ştie că a supravieţuit.

— Nu a spus niciodată ceva despre un frate.

Pe de altă parte, el nu vorbise nici despre sora lui. Oare credea că pierise întreaga lui familie? Poate îi era prea frică să afle adevărul.

— Mama noastră a supravieţuit războiului, iar eu am locuit cu ea şi cu tatăl meu vitreg până când am intrai la facultate. Mama a murit acum 15 ani.

Oare lucrurile ar fi fost diferite pentru Charlie dacă ar fi ştiut că avea încă o familie? Poate că, atunci, el şi Emma nu ar mai fi înfiinţat Sale Creek. Addie şi mai mult de o mie de fete care

trecuseră prin acest program nu s-ar fi bucurat niciodată grija lor.

— Oliver ar vrea să ştie dacă este compatibil.

Addie nu mai putea rosti niciun cuvânt, aşa că golul a acoperit de Caleb:

— Mulţumim, rosti el.

Addie nu se putea gândi decât la nenumăratele posibilităţi

Capitolul 4#

— Marguerite trăieşte!

Cuvintele se rostogolirii prin salonul spitalului ca un butoi de pe corabia căpitanului Haddock. Şi pentru o clipă, Charlie a fost din nou un băiat care cutreiera Franţa, încercând să împiedice naufragiul navei în timp ce ţinea strâns mâna surorii sale.

Poate nu auzise bine ce a spus Adeline. Poate visa, eu mintea înceţoşată de medicamente. Marguerite îi încredinţase viaţa ei şi el deja risipise, zdrobise, încrederea ei.

Nu mai avea mult până să treacă marele hotar dintre viaţa aceasta şi cealaltă. înainte de a atinge vârful muntelui pentru ultima dată şi, poate, înainte de a fi întâmpinat de un înger războinic. Sau poate de fratele lui, sau de mama sau de Isus Cristos însuşi.

Cum ar fi să îi vadă pe fiecare în parte?

Libertate e ce şi-a dorit mereu. Eliberare, acum, de trupul acesta neputincios. Libertatea de a fi cu Cristos. Libertatea de a trăi veşnic fără să simtă povara vinovăţiei şi a ruşinii.

Căldura îi cuprinse trupul, care zăcea pe patul îngust, revăr- sându-se până în degetele picioarelor, care îi îngheţaseră cu mult timp în urmă, când a mers prin zăpadă.

Sentimentul acela de bine, de libertate ... o veşnicie întreagă. Atunci va putea să râdă din nou alături de Marguerite. Să navigheze împreună peste mările cereşti. Să zboare chiar, deşi lară aripi. Şi niciodată nu va mai trebui ca el şi ai lui să înfrunţi- tir. mia dictatorilor sau a viciilor. Sau răul căruia el şi tatăl lui îi căzuseră

supuşi în această lume. I-a luat prea mult timp ca să-l ierte pe cel care îi fusese tată ... şi încă încerca să se ierte pe sine însuşi.

— Sora mea nu mai este, răspunse el, închizându-şi ochii pentru a se odihni. Curând, se ruga el, vor fi împreună. Curând o va ruga să-l ierte pentru că plecase atunci. Pentru că o rănise. Pentru că-i furase darul care trebuia împărtăşit.

— Nu, iubitul meu, spuse Emma, luându-şi soţul de mână. Sora ta nu a murit în noaptea aceea.

Ochii lui se deschiseră încet, căci trupul lui era secătuit de putere.

— Dar eu m-am întors în Oregon. Doamna Lange a spus că ...

Adeline se aplecă în faţă şi părul ei lung îi alunecă, încadrân- du-i faţa ca un halou auriu:

— Ruby Tonquin a fost îngropată acolo. Nu Marguerite.

Buzele soţiei îi sărutară uşor fruntea. Balsamul vindecător al cuvintelor ei îi cuprindea.

Dar Roland – nu spusese şi el că Marguerite era moara?

Ochii lui s-au închis, dar nu pentru a nu le mai vedea pe cele două femei pe care le iubea atât de mult, ci pentru a-şi aminti acea noapte după incendiu, orele petrecute în gara în care aproape că îşi abandonase sufletul. Apoi îi apăruse imaginea lui Roland – bărbatul pe care îl privise ca pe un zeu în acei ani, ai adolescenţei lui. Bărbatul care îi dăduse încrederea de care avusese nevoie pentru a învinge orice duşman întâlnit în cale. Bărbatul care crezuse în el.

Omul pe care el îl dezamăgise.

Cândva, Roland a dorit să fie tatăl lui ... şi apoi i-a dat lui Charlie probabil ultimii lui bani pentru ca el să-şi cumpere un bilet de tren către o destinaţie cât mai îndepărtată de Oregon.

Privind acum în urmă, Roland nu spusese cu exactitate că Marguerite era moartă, dar cu siguranţă sugerase asta. Şi Charlie nu-l putea învinovăţi. Roland a făcut ceea ce a crezut că era cel mai bine: îi protejase pe cei pe care îi iubea. Doar că de data aceasta, n proteja de băiatul căruia îi ceruse cândva să-i fie fiu

Ochii Iu; Charlie se deschiseră larg:

~ Dar Grace?

— Ea a murit, spuse Adeline cu blândeţe.

El dădu din cap, căci parcă ştiuse că ea nu mai era, dar durerea îi străpunse din nou oasele îmbătrânite:

— A murit în incendiu?

— Oh, nu! spuse Emma, dorind să îl protejeze, aşa cum şi Roland făcuse cu Marguerite. A trăit până în 1969.

— A lucrat ca asistentă medicală, ii explică Adeline. Ea şi Roland s-au întors în Franţa unde ea a continuat să aibă grijă de copii.

Aceste detalii îl făcură să zâmbească. Grace a rămas credincioasa până la sfârşit, el ştia asta, sprijinindu-se pe Psalmi şi pe cântecele pe care Domnul le aşezase în inima ei.

— Am să o revăd curând.

— Dar nu foarte curând, spuse dulcea lui soţie.

— Emma ...

El o iubea pe femeia aceasta de când a întâlnit-o, atunci când a îndrăznit sa se întoarcă în biserică, în urmă cu multi ani. Erau căsătoriţi de mai bine de 30 de ani de-acum. El nu voia să o lase singură, dar nu se mai putea lupta cu boala.

— Eu nu mai pot rămâne aici mult timp.

Cele două femei pe care le iubea schimbară între ele priviri îngrijorate. Poate ele credeau că era prea bolnav pentru a observa, însă el vedea multe lucruri în acele zile.

— Ce este? întrebă el.

Îngrijorarea din privirea Adeline! se topi într-un zâmbet:

— Am găsit un donator.

— Dar medicul a spus ca este imposibil acum.

Văzuse miracolele din viaţa lui, dar de data aceasta credea că Domnul îl chema acasă.

— Unul dintre copiii lui Marguerite?

— Nu ...

Emma o întrerupse:

— Ai să cunoşti donatorul după ce te vei înzdrăveni.

— Dar sunt pregătit ...

— Pentru transplant? îl întrebă Adeline.

El dădu din cap:

— Pentru a-L întâlni *pe* Salvatorul meu.

Nici Adeline şi nici Emma nu mai spuseră nimic. Nu au încercat să-l *încurajeze, aşa* cum făcuseră înainte spunându-i că trebuia să-l întâlnească pe copilul Adelinei sau că era nevoie de el pentru a petrece mai mult timp cu fetele de ia Sale Creek. Regretul reveni în privirile lor.

EI dorea să petreacă timp cu bebeluşul lui Adeline, cu fetele de care aveau grijă la cămin, dar trupul lui era pregătit să se întoarcă acasă. Părea nepotrivit sa continue lupta, să-i prelungească viaţa cu încă câţiva ani, când el încercase să trăiască din plin mai bine de 40 de ani, slujindu-L pe Dumnezeu în anii care-i rămăseseră.

Dacă Dumnezeu îl chema acasă, de ce să încerce să mai lupte cu boala aceasta?

Emma îl sărută pe frunte.

— Atunci trebuie să pleci.

— Vă mulţumesc pentru că aţi găsit-o pe Marguerite ...

— Ai fost un bun luptător...

El închise ochii pentru o clipă, rostind o rugăciune pe care femeile nu o putură înţelege. Eliberându-l, ele îi făcuseră un dar preţios.

Dar visele lui nu i-au dat drumul la fel de uşor. Cu predniso- nul curgându-i prin vene, el visă marea fugă: coşmarul care revenea mereu, în care bărbaţi îl vânau prin păduri, în faţă se înălţa un munte uriaş, iarba înaltă se unduia, prinzându-i picioarele ca într-un laţ.

Apoi visul se schimba şi era diferit de celelalte. Bărbaţii dispăreau şi el rămânea singur pe câmp. O vale asemănătoare celei în care trăiseră în Oregon. Un lac mic şi o salcie.

în locul fermei de la marginea apei, vedea porţi cu ornamente din fier, între doua dealuri. Nu erau chiar albe, ci mai degrabă

C<1 opalul, cu nuanțe de roz și albastru foarte deschis. Parcă erau decorate cu cea mai fină dantelă.

Nu putea vedea dincolo de porți, dar inima lui tânjea după frumusețea care îl aștepta acolo. După pacea din suflet. Erau ca o fortăreață împotriva răului și bolii, a fricii și rușinii.

A alergat spre porți, cu picioarele la fel de puternice ca atunci când obișnuia să alerge pe distanțe mari. Fugea către linia de sosire, pentru a ajunge la eternitatea de minuni de pe partea cealaltă.

își puse mâinile pe porți și încercă să le deschidă, însă acestea erau legate una de cealaltă. Le zgâlțâi, așa cum făcuse în Franța, dar acestea tot nu se clintiră. Și inima lui începu să se descurajeze.

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de ta voi, ci este darul tui Dumnezeu. (F.feseni 2:8).

Oare fărădelegile lui erau prea mari pentru ea el să primească acest dar? Merita să fie izgonit, pentru păcatele pe care ie săvârșise în tinerețe. Pentru viețile pe care le curmase. Pentru minciunile pe care le spusese. Păcate pe care le făcuse din nou, și din nou, și din nou.

Precum regele David.

îl cuprinse disperarea. O auzea bâzâindu-i în urechi. El nu mai voia să pășească acum în viața de apoi. Nu dacă nu putea fi împreună cu Mântuitorul. Căzu în genunchi, știind că totul nu era decât un vis. Și totuși, pietrele îi străpungeau pielea genunchilor pe când el implora iertarea. Nu voia nimic altceva din fosta lui viață.

Scutură încă o dată porțile de opal. Nu mai putea îndura bariera dintre el și regatul aflat de cealaltă parte a acestora. El nu voia decât să tic cu Mântuitorul.

Deodată, lângă porți apăru un bărbat. Probabil era paznicul, se gândi Charlie, care venise pentru a vedea cine zdrăngănea la intrare. Purta o pelerină țesută din lână de oaie și un toiag ciobănesc, sculptat, pe umăr.

Charlie căzu din nou în genunchi, toată mândria risipindu-se în fata acestui bărbat umil.

— Te rog, iasă-mă să intru, imploră el.

Aventura vieţii sale ajunsese ia final, se gândi el. Trebuia să traverseze graniţa definitiv.

Dar păstorul nu era de acord cu el:

— Nu este timpul.

— Eu sunt pregătit.

— Dar noi nu suntem gata pentru tine.

Charlie îşi ridică privirea uşurat. Nu i se interzisese intrarea.

Bărbatul îi zâmbi, blând şi înţelegător, dar forţa răzbatea din fiecare cuvânt pe care îl rostea:

— Ai fost iertat, dar mai ai multă treabă de făcut.

întorcându-şi privirea, Charlie văzu chipul surorii lui pe pajişte, jucându-se printre flori colorate care străluceau, reflectând lumina acelor porţi. îi venea să alerge spre ea, dar a rămas pe loc, vrăjit de scena care se desfăşura înaintea ochilor lui.

Din iarba înaltă, apăru încă o fată. Arata ca Adeline, înainte de a deveni o domnişoară eleganta. Zeci de băieţi veneau în urma fetei pe *pajişte,* apoi sute. Băieţii se jucau cu iarba, suflau puful păpădiilor şi se îmbrânceau. Neastâmpăraţi, aşa cum fusese şi el cândva.

— Au nevoie de tine, şopti păstorul. Pentru încă puţin timp.

EI începu să explice că era prea slăbit, prea bolnav pentru a putea avea grijă de altcineva, dar păstorul dispăruse.

Fără tragere de inimă, se întoarse spre pajişte. în timp ce el părea gata să spargă porţile cerului pentru a traversa hotarul, era evident că mai era multă treabă pentru el de partea aceasta a intrării. Copii care aveau nevoie de speranţă în viitorul lor.

Băieţii i-au înconjurat şi el a putut simţi bucuria din râsetele lor. Şi asta îi uşura durerea din oase. Poate că Dumnezeu dorise să-I vindece în mod neaşteptat, dar cu ce scop făcuse asta, ei nu ştia.

E,a rubit, era iertat, ?i acum trebu.a să ■ credinţă, • .■ dacă nu înţelegea totul.

... .

Copiii se împrăştiară prin iarba malta şi el deschise ochii, simţind o durere în piept. Emma dormea pe scaunul de lângă pat şi el se simţi liniştit văzând femeia frumoasa care îl însoţea în călătorie de mai bine de 30 de ani. Obrajii ei erau cel mai moale fildeş, nu avusese niciodată nevoie de farduri, tar ochii ei erau verzi precum jadul şi încă îl fermecau. Niciodată nu îl lăsaseră să se rătăcească.

După ce Dumnezeu l-a salvat, el nu şi-a mai dorit niciodată să fugă. Apoi a cerut-o pe Emma de soţie şi fusese cel mai fericit bărbat din lume când ea acceptase. îşi amintea şi acum cât de onorat se simţise când ea a spus „Da!" atund, pe stâncă. în lumina apusului pe muntele Lookout. El căzuse într-un genunchi şi, cinci luni mai târziu, ea a mers către altar pentru a-i deveni soţie, în faţa prietenilor lor şi a familiei ei.

De-a lungul anilor, ea îi păstorise cu blândeţe inima rănită până când el şi-a putut lăsa temerile în grija lui Dumnezeu. Dar uneori, noaptea, când vechile frici reveneau, el căuta mâna ei sub pături şi o trăgea aproape. Şi ea se ruga cu forţa şt curajul unui războinic. Şi alunga demonii cu puterea cuvintelor ei.

în cele din urmă, Emma s-a trezit. Şi-a aranjat şuviţele de păr care scăpaseră de sub cordeluţă. Aplecându-se înainte, ea căută mâna lui aşa cum făcuse de atâtea ort înainte, doar că de data asta ea avea nevoie ca ei să-i alunge temerile.

— Aseară am crezut că te vom pierde.

Chipul păstorului îi apăru în minte, precum şi îndemnul de a reveni în această lume. Un fior îi străbătu trupul. Nu îi era frig. Simţea căldură. Veneraţie. Poate că, în visul lui, îl zărise pe Dumnezeu.

- Şi eu am crezut că sunt la sfârşitul călătoriei.

_ încă o zi septi Emma, iar el ti zâmbi înainte de a-i povesti despre PoiţI şi despre sutele de băieţi care se jucau pe pajişte.

Ea îi sărută n untea.

Se pâre că Domnul mai are ceva pentru tine pe lumea asta.
-Nu ştiu ce ar putea fi.
— El îţi va ghida paşii.
Erau cuvinte rostite de unul dintre cei mai credincioşi oameni care îi cunoştea el.
Emma şi Grace, amândouă neînfricate în dragostea lor pentru imnezeu, şi Marguerite ... oare ea îşi trăise viaţa în credinţă? sese credincioasă darului ei? Poate asta dorise Dumnezeu de el, să se împace cu fata care se juca pe pajişte.
— Aş vrea să o revăd pe sora mea, spuse el.
Emma aprobă din cap şi ochii îi străluciră de surpriză.
— O vom ruga să vină.
El dădu din cap.
— Nu aş vrea să mă vadă aşa.
Ea privi pătura care îi acoperea trupul, acele care îi ieşeau din ne, toate pentru a-l ţine în viaţă.
— Cum ai vrea să te reîntâlneşti cu ea?
El auzi grija din vocea ei, ezitând căci nu ştia la ce răspuns să aştepte din partea lui.
— Vreau să ne revedem când mă voi simţi din nou bine.
Emma îşi împreună mâinile, ca două păsări care i se odihneau piept.
— Vei face transplantul!
— Nu cred că am de ales.
— Nu te-aş forţa niciodată ...
— Ştiu, Emma.
El era dispus să încerce, chiar dacă transplantul nu ar fi avut cces.
Trebuia să aibă încredere în doctori şi în cei care îl iubeau. Şi ii ales, în Păstorul cel bun, care Se îngrijea de toate oile Sale.

Capitolul 43

Măduva dătătoare de viaţă a lui Oliver Dupont Wilson – perfect compatibilă – a fost expediată cu avionul, pe un zbor direct de la Londra la Atlanta. O săptămână de chimioterapie a precedat transplantul de măduvă a lui Charlie şi apoi a urmat izolarea completă, pe perioada căreia medicamentele se războiau împotriva măduvei lui osoase nesănătoase.

Oliver ceruse ca identitatea lui, donatorul, să rămână anonimă până după efectuarea transplantului, şi Emma fusese de acord. Dacă Charlie ar fi ştiut despre fratele său, Emma era îngrijorată că ar fi putut refuza transplantul de teamă să nu-şi pună fratele în pericol pe parcursul efectuării operaţiei. Şi Oliver dorea să petreacă timp, chiar ani, pentru a-l cunoaşte pe Charlie, dar numai după recuperarea post-operatorie.

Emma nu a avut voie să fie lângă Charlie după infuzia de celule stern, dar ea se întorsese în Atlanta în octombrie, pentru a fi alături de el. Curând avea să predea chestiuni le administra five de la Sale Creek noilor directori, dar până atunci Addie avea să Stea în Tennessee pentru a da o mână de ajutor.

Chiar dacă erau nevoiţi să plece de la Sale Creek pentru moment, Emma .şi Charlie nu intenţionau să renunţe la misiunea lor. Addie se ruga ca celulele transplantate să-şi ocupe locul în măduva oaselor iui Charlie .şi apoi să se multiplice, producând, la rândul lor, noi celule sangvine sănătoase.

MtWrtvfl. *Miracol. Misiune. Multiplicare.*

Cuvintele se potriveau perfect. Multiplicarea celulelor însemna, pentru Charlie, încă o oportunitate de a învinge inamicul, duşmanul care ii ataca în interior. însemna o eliberare de SMD pentru ultimii lui ani de viaţă.

Conform doctorilor, abia peste 100 de zile puteau spune dacă celulele se grefaseră în măduvă sau nu. Dacă transplantul era pe cale să vindece boala.

Până atunci, ei nu puteau decât să aştepte şi să se roage şi sâ viseze împreună.

Addie termină de frecat vasul în care încercase să gătească – dar în care, ulterior, arsese – terciul de ovăz. Ea şi ajutoarele ei adolescente salvaseră suficient ovăz crocant pentru micul-dejun, pe care îi înmuiaseră în lapte şi zahăr brun, şi căruia îi adăuga- seră fructe, pentru a-l face mai plăcut la gust.

Norah şi celelalte fete urmau, în prezent, cursuri în mica şcoală pe care Charlie şi cei câţiva susţinători o construiseră folosind lemn de pe aceste pământuri. îngrijitorii lor se odihneau, urmând ca apoi să se pregătească pentru o după-amiază lungă şi pentru seară. Addie preluase sarcinile din bucătăria casei principale, sarcina *spălării* vaselor fiind balsam pentru mâinile ei agitate, şoptind rugăciuni în timp ce muncea.

Caleb luase un zbor direct către Oregon pentru a termina recoltarea strugurilor. Aşa că ea era din nou singură şi aştepta veştile despre transplantul lui Charlie.

Se auzi soneria. Ea îşi şterse repede mâinile şi se *repezi* spre camera de zi. Addie aruncă o privire pe geamul lateral, aşteptân- du-se să vadă un camion de livrări, dar zărind, în schimb, chipul familiar ai lui Kirsten. Ţinuta profesorală fusese înlocuită cu un hanorac, o pereche de pantaloni pentru yoga, iar părul ei blond era prins într-un coc dezordonat.

Addie fugi să deschidă uşa, iar Kirsten o îmbrăţişă

— Mă bucur atât de mult să te văd, Addie!

— Şi eu mă bucur mult să te văd, dar Addie făcu un pas înapoi, îngrijorată:

~ *De* ce eşti aici?

— M-am gândit că astăzi vei avea nevoie de o prietenă alături, spuse ea şi dădu drumul telefonului mobil în buzunar. M.i-am luat zi liberă de la muncă.

Addie trase adânc în piept aerul tomnatic, încercând să se calmeze.

— Mulţumesc!

— Vrei să ieşi de-aid?

Ea privi poteca bătătorită ce ducea spre salcie, podul îngust care ducea spre pădure şi spre râu. Apoi întinse mâna către hanoracul agăţat după uşă.

— Facem o plimbare?

Kirsten zornăi cheile maşinii.

— Ce spui de câte o îngheţată?

— Sună perfect!

Au mers cu maşina până în Chattanooga. Au comandat cupe uriaşe cu îngheţată de ciocolată şi mentă şi sirop de caramel. Apoi traversară podul pietona! peste râul Tennessee, oprindu-se la mijlocul acestuia pentru a privi o barcă cu pânze.

— Cum mai este la biserică? întrebă Addie, savurând conui cu îngheţată.

Enoriaşii fuseseră buni cu ea, trimiţându-i scrisori şi mesaje electronice, mai ales după ce îşi reveniseră din propriul şoc, şi asigurându-se că ea va beneficia de poliţa de asigurare de viaţa a lui Peter.

— Avem acum un pastor interimar care a ieşit la pensie. Ne ajută să ne punem pe picioare.

— Mă bucur să adu asta!

— Ar trebui să ne vizitezi cândva.

_ Nu ştiu ...

— Femeile de la biserică vor să organizeze o petrecere pentru bebeluş, spuse Kirsten. După ce se naşte bebeluşul

_ Serios?

— Sigur! Va fi cel mai mare eveniment din această iarnă

Kirsten arătă spre cornetul cu îngheţată al lui Addie.

— Te vei murdări din cap până în picioare dacă nu mănâno mai repede.

Addie luă o îmbucătură zdravănă de ciocolată cu mentă.

— Este atât de drăguţ din partea lor!

— Ele ţin mult la tine, Addie, şi au suferit alături de tine. Unele dintre ele înţeleg prin ce treci mai mult decât crezi.

— Nu doresc nimănui asta.

Când simţi bebeluşul mişcând, ea mai luă o muşcătură din îngheţată.

Kirsten arătă spre inelul de aur care strălucea pe degetul lui Addie.

— încă porţi verigheta?

— Nu simt că ar trebui să o scot.

— Jmsj-nt.î să te ajut! spuse Kirsten şi i-o scoase de pe deget. Ceea ce a făcut Peter a fost greşit. A fost greşit faţă de tine şi faţă de toţi cei care au avut încredere în el. Nu îţi poţi trăi restul vieţii legată de el.

Mintea ei se întoarse în căsuţa din Oregon, la peretele pe care era altarul închinat femeii care îl ajutase şi îi făcuse rău lui Louis Lange Ruby se folosise de băiat pentru propriile ei interese. Şi totuşi, ei încă îşi respecta promisiunile pe care i ie făcuse.

Addie aruncase deja toate poverile greşelilor care o bântuiau. Acum nu mai trebuia decât să arunce ultimul lanţ care o lega pentru a nu rămâne prinsă într-o buclă pentru tot restul vieţii ei.

— Domnul are planuri mari pentru tine, Addie. Pentru tine şt pentru bebeluşul tău.

-Nu ştiu ce să spun.

în afara de a-l ajuta pe Charlie, ea nu avea niciun plan. Nu vedea prea multe oportunităţi în viitorul său.

Aştcnpt. şi El îţi va arata ce ţi-a pregătit, spuse Kirsten, deschizându-şi palma.

Addîe luă verigheta.

— Sper că El îmi va arăta calea.

. 14, ,. terna

, .u . ..... .fulaeră prin faţa lor: o acvfilă zbură pe lângă^? 4 . . ' >a ,-uibui său, construit pe o platformă de pe malul răului. ,

, , .

Kirsten făcu semn cu capul, arătand spre apa de sub ele:

— Eu cred că ar trebui să O arunci.

— Serios?

Pietrele de râu erau una, dar un inel din aur era altceva.

— lartă-l pe Peter, Addie. Aminteşte-ţi doar lucrurile bune, nu şi cele rele, dacă poţi, dar nu te agăţa de acestea.

Ea ridică inelul, răsucindu-lîn lumina soarelui. Nu valorase o sumă prea mare de bani, dar însemna multe amintiri. Sau, poate, mai degrabă multe datorii. Ea credea că, în mod ciudat, îi era datoare lui Peter, că era legată de amintirea lui. Dar acestea erau doar cătuşe pe care şi le crease ea însăşi.

Addie aruncă inelul peste balustrada podului, prinzându-l şi apoi dându-i drumul. Inelul căzu mai bine de 30 de metri şi dispăru în apele râului.

Kirsten aplaudă:

— Eşti liberă să visezi din nou!

Golul din măruntaiele ei începu a se umple încet, încet.

— în curând ...

— Vei ajuta mulţi copii, Addie, împărtăşindu-le viaţa şi povestea ta. Copii care au nevoie de o mama.

Ea scutură din cap.

— Au fost deja angajaţi noi directori la Sale Creek.

— Nu în Tennessee, spuse Kirsten. Deşi îmi va fi tare dor de tine. într-un Ioc departe de aici. Un loc în care să o iei de la capăt. *Locul lui Grace.*

Cuvintele îi pătrunseră în minte şi ea le împinse iarăşi afară. Cum i-ar fi putut ajuta ea pe adolescenţii din Oregon? Era imposibil!

_ Viaţa ta nu s-a sfârşit, spuse Kirsten. De fapt, cred că alergarea ta abia începe. Charlie ţi-ar fi alături până când vei putea conduce singură. Şi atunci este rândul tău să preiei ştafeta.

Addie îşi acoperi pântecul cu palmele.

— Nu voi alerga în următoarele patru luni, cu siguranţă!

— 'lotul la momentul potrivit.

Kirsten conduse înapoi la Sale Creek şi o îmbrăţişa pe Addie Ia despărţire, rugandu-se pentru Charlie.

Emma o sună o oră mai târziu.

— Transplantul s-a încheiat.

— *El* cum se simte?

— Se odihneşte. A vrut să îţi spun că orice s-ar întâmpla, este împăcat în inima şi în sufletul lui.

— Mă bucur, Emma! Când mai vorbeşti cu el, te rog să-i spui că îl iubesc.

— Aşa voi face, răspunse ea. Avem nevoie de mai mult de o zi bună de data asta. Avem nevoie de 100 de zile, adunate.

— Atunci, încă 100 de zile!

Multiplicare, se rugă ea pe când se întorcea la treburile din bucătărie.

Prin multiplicare ar putea exista vindecare.

IANUARIE 2004

— Nu ar trebui să se întoarcă în Oregon, spuse Louis în timp ce tundea o tufă de hortensie, deşi nu ar fi trebuit să o cureţe decât în primăvară.

— Charlie este un om bun, îi răspunse Caleb care ţinea o pungă în mână. Este foarte diferit de adolescentul care a fugit atunci.

- Nu cred.

Louis stătea pe banca din grădină, tremurând în aerul rece al iernii. Anul Nou abia începuse, dar el nu era dintre aceia care îşi stabilesc rezoluţii. îşi trăise cea mai mare parte a vieţii urmând o hotărâre pe care o luase cu mai mult timp în urmă.

însă acum nu mai aştepta ca Ruby să se întoarcă.

După ce Caleb aruncase toate sticlele de vodcă din coliba lui, mterzicându-i lui Louis chiar să guste un pahar cu vin, el înţelesese şi acceptase în mintea lui adevărul că Ruby murise. Acea amintire şi multe altele fuseseră readuse în locurile potrivite.

Câteva amintiri, dintre care unele din copilăria lui, îi erau foarte clare, în timp ce altele, care îl bântuiseră şi pe care încercase să le înece în alcool, rămâneau în urmă după multe nopţi lungi, după săptămâni întregi chiar, cu ajutorul lui Caieb şi al ulcioarelor lui cu suc de struguri, care nu se mai termina.

Caleb îşi chemă câinele şi Wallace veni în fugă. Louis îşi aminti, pentru o clipă doar, cum fusese el în copilăria iui: ca

un câine nefericit, alergând ori de cât ori îl chema Ruby. Mereu aşteptând, ascultând doar de vocea ei.

Când Caleb aruncă băţul, câinele alergă după acesta.

— De unde ştii cum este Charlie, dacă nici măcar nu vrei să vorbeşti cu el?

Dar Charlie era cel care îl batjocorise pe Louis cu mult timp în urmă. îl urase. îi spusese că era un ratat.

Charlie nu ar vrea să-i vorbească.

Ei se uita peste lac. Atât de multe lucruri se schimbau în jurul lui, încât nu ie putea înţelege pe toate. Tara nu-i mai adusese mâncare după ce Pinky – Addie – plecase. Se pare că nu mai era nevoie de familia ei pentru a administra această proprietate.

Dar Caleb era aici aproape în fiecare zi, aducându-i mâncare şi ţinându-i companie, iar Jonathan îl vizitase când venise în oraş, de Ziua Recunoştinţei. Bărbaţii familiei Lange nu-l uitaseră.

— Roland şi Marguerite vor sosi într-o oră, spuse Caleb. Doresc să te vadă.

— De ce să mă vadă?

îşi amintea cum îi privise pe copiii familiei Tonquin când erau mid, dorindu-şi să se poată juca împreună cu Marguerite şi Charlie. Ruby nu fusese niciodată de acord ca el să se joace, şi Louis dorea, mai mult decât orice, să îi facă pe plac, de teamă ca nu cumva să îl trimită departe de ea.

în minte i se strecură şi altă amintire, una în care Roland îl ţinea de mână în timp ce se îmbarcau pe o navă, îi cumpăra sirop de cireşe, acidulat, iar oamenii din jur vorbeau într-o limbă diferită de a lui. îşi aminti că Roland îl ducea la medic atunci când era bolnav. Şi, după ce Ruby murise, şi-a amintit că la teme îl ajutase Grace. îi pusese porecle urâte. Aruncase în ea cu creioanele.

Caleb deznodă capetele pungii de plastic.

— Ei spun că faci parte din familie.

Louis alungă aceste cuvinte din mintea Iui.

- Cina este la ora 18:00, spuse Caleb de parcă totul ar fi fost de la sine înţeles.

Apoi îi dădu punga lui Louis.

Cina însemna şi că trebuia să facă baie. Să se bărbierească. Lucruri pe care nu avea chef să le facă, şi totuşi ...

În pungă găsi o pereche nouă de pantaloni şi o cămaşă care se închidea cu nasturi, lenjerie intima şi o pereche de şosete din lână.

De ani de zile nu mai avusese haine noi.

— Cina este la ora 18:00, repetă Caleb înainte de a pleca.

Iar Louis rătăci către pădure, pentru a îngriji mormântul care fusese cândva acoperit de ierburi.

A tăiat buruienile cu maşina de tuns iarbă şi a plantat flori de grădină, chiar dacă lui Ruby nu îi plăceau prea mult. Ea nu avea să se întoarcă niciodată în Oregon, el ştia asta acum. însă Ruby avusese mare grijă de el în zilele ei mai bune. Cât despre motivele pentru care îl primise la ea ... el refuza să se gândească Ia acestea. Trebuia să privească înainte, iar Caleb i-a promis că nu va face asta de unul singur.

Familia, asta îl aştepta dincolo de grădină. Familia care îl invitase la masă în casa Iui Ruby.

Plasticul îi trosni în mână când ridică punga. O simplă cină nu avea ce să-i facă rău. Nici o baie, şi nici bărbieritul.

Poate că se va primeni şi va petrece puţin timp cu Roland. îi putea ignora complet pe Charlie, la urma urmei.

Pe Ruby o va admira pentru tot restul vieţii lui, dar ea nu mai era aici pentru a-l ţintui locului.

Două piscuri identice se înălţau de o parte şi de alta a avionului care aterizase în *Portland. Muntele* Hood *străpungea* mantaua de nori în *partea* stângă, *magma clocotind* în adâncurile conului de cenuşă. În *partea dreaptă* era muntele St. Helens, cu vârful *plat, căci* vârful înalt *fusese spulberat de lavă şi fum* în anul *1980, cenuşa* aşternându-se peste râuri şi văi *de-a lungul* zonei Northwest din Pacific.

Charlie nu-şi imaginase niciodată *că avea să revină* în Oregon. Nu *găsise niciun motiv pentru a* reveni în locul unde aproape se înecase în propria-i ruşine.

Dar în această dimineaţă zburaseră într-acolo, iar acum *Adeline îi conducea* pe el şi pe Emma peste trecătoriie montane în Valea Chehalem, trecând peste şinele de tren *pe care fusese cât pe ce să-şi* pună capăt *zilelor*. În curând aveau să ajungă pe culmea Laurel Ridge, unde el îşi va revedea sora şi-l va reîntâlni pe Roland.

După atâţia ani ...

El nu crezuse că îşi va revedea sora vreodată.

Bebeluşul Hoult trebuia să se nască într-una din zilele acestea, poate chiar înainte ca ei să plece din Oregon, dar Adeline era foarte hotărâtă să îi însoţească, pe ei şi pe Emma, în această călătorie. Charlie nu reuşise niciodată să o oprească atunci când lua o decizie şi era gata de a porni pe o nouă cale, iar el nu voia să o oprească acum.

Dumnezeu, se părea, îi mai dădea iui Charlie puţin timp pe acest pământ. Trecuse termenul-limită de 100 de zile, şi cu fiecare

respiraţie, el îi ' „ DomnuWi JWlinr ***"„'

Nimic nu îi garanta ziua de mâine, dar atata bmp cat celulele lui *se* multiplicau, el va încuraja generaţia tânără sa se elibereze de furia înăbuşită în interior într-o manieră paşnică. Voia să-s încurajeze pe cei tineri să-şi recunoască greşelile – făcute lor de către cei din jur sau făcute de ei celorlalţi – şi apoi să le arunce pe toate într-un şuvoi de apă vie care le-ar purta departe.

Emma se aplecă înainte de pe scaunul din spate al maşinii închiriate, mângâindu-l pe umăr:

— Te simţi bine?

— Nu m-am mai simţit atât de bine de ani întregi.

Deşi corpul lui nu era complet vindecat, durerea care îi afectase cândva oasele nu mai era la fel de puternică. Şi cel mai important era faptul că îşi simţea inima plină.

Adeline i-a dus cu maşina în afara oraşului Newberg şi peste dealurile pe care el şi Kirk obişnuiau să se întreacă, alergând atât de tare, încât parcă ar fi fost fugăriţi de cineva. Privind în urmă, işi dorea să fi murit atunci, pe aceste drumuri. Ca pedeapsă pentru vieţile pe care le luase.

Poate că şi Kirk îşi dorise acelaşi lucru.

Charlie înfiinţase Sale Creek având în minte tinere domnişoare precum Marguerite, gândindu-se că într-o bună zi va înfiinţa un cămin asemănător pentru băieţii care fuseseră odată ca el şi Kirk. Dar îşi dăduse seama la timp că administrarea a două instituţii de acest gen însemna o activitate cu totul diferită faţă de ceea ce făcea deja. Cu toate acestea, în timp ce treceau cu maşina printre dealuri, el văzu chipurile băieţilor din acea poiana, încă însufleţite de

visul lui, pregătindu-se să se scufunde în iac.

Poate că această dorinţă a lui încă era realizabilă.

— Îţi aminteşti ceva din toate acestea? îl întrebă Addie în timp ce se întorceau pe aleea care înconjura lacul Tonquin.

— Niciodată nu voi putea uita acest loc.

_ Caleb abia aşteaptă să te întâlnească.

Emma îl mângâie din nou, încet, pe umăr. Adeline înţelegea doar parţial de *ce el era* mai mult neliniştit decât entuziasmat dar Emma ştia foarte bine cât de complicată era pentru el ziua aceasta. El îşi aruncase deja toate pietrele în râu, dar dacă totul mergea bine, părea că Dumnezeu îi înapoia câteva dintre acestea, frumos lustruite şi transformate în pietre preţioase.

Adeline dădu ocol lacului pentru ca el să îl poată vedea, trecând pe lângă locul unde se înălţase cândva vechea fermă, pe lângă salcia pe care ei o folosea drept refugiu în zilele în care simţise Că ar putea exploda. Apoi, ea a condus până sus, pe coama dealului, la castelul lui Ruby.

Trecuseră mai bine de *50* de ani, dar, pentru o dipă, el se simţi din nou copilul care cerceta podeaua lui Ruby, disperat să găsească pastilele. Disperat să se elibereze de tot întunericul, de tot balastul adunat în suflet.

Când Adeline opri maşina, el îşi închise nasturii pardesiu- lui închis la culoare, pe care îi avea de secole, şi îşi îndesă mâna în buzunar pentru a se asigura că bancnota de cinci dolari era tot acolo.

Caleb Lange îl întâmpină la uşa din faţa. îi plăcură puternica strângere de mână a tânărului, felul în care i-a primit înăuntru şi cum i-a zâmbit Adelinei, de parcă ar fi fost o comoară pentru el. De asta îşi dorea Charlie să aibă parte femeia care era ca o fiică pentru el.

Emma l-a ţinut de mână când au intrat în sufrageria cu mobilă nouă. Roland s-a ridicat în picioare primul, întâmpinân- du-l cu braţele deschise, de parcă ar fi vrut să cuprindă lumea întreagă, şi îi dădu o îmbrăţişare, cerându-şi necontenit scuze până când Charlie l-a oprit. Când Roland cumpărase biletul pentru Chattanooga, îi salvase viaţa lui Charlie.

Roland Îl îmbrăţişa din nou şi recunoştinţa se revărsă din Charlie faţai de grija pe care i-o purtase acest om care dorise cu disperare sa 11 protejeze pe cei pe care îi iubea. Apoi Charlie

, . i scoase bancnota mototolită de cma dolari,
căuta în buzunar ş> scoase
bancnotă pe care o păstrase »n> mtrcgt.

— Asta este pentru tine. _

Roland privi în jos, către bani, pe chipul sau citindu-se sentimente care oscilau între bucurie şi ceva ce părea a fi durere.

Păstrează-ţi banii, Charlie!

— Simt că trebuie să ţt-i dau.

Şi totuşi, Roland nu schiţă uiciun gest.

_ Te rog ...

în cele din urmă, bărbatul luă între degete bancnota mototolită şi ° băgă în buzunar, ridicând astfel povara de pe umerii lui Charlie. Ruşinea unei vieţi dispărea prin acest mic gest, aparent lipsit de importanţă.

Apoi el se întoarse şi văzu o fetiţă în corpul unei femei, alăturând u-li-se intr-un scaun cu rotile. Ochii – curioşi şi creativi – el i-ar fi recunoscut oriunde. Ochii ce puteau vedea ceea ce alţii nu observau. Părul ei era împletit la fel ca în urmă cu zeci de ani, şi era parţial acoperit cu o eşarfă coloratâ.

El ar fi îngenuncheat în faţa ei dacă ar fi putut, dar cineva trase repede un scaun pentru el.

— Snowy? şopti el.

— Crustacee îngrămădite! răspunse Marguerite, râzând cu lacrimi şiroind pe obraji.

El întinse mâinile după ale ei.

— îmi pare rău! au fost singurele cuvinte pe care el le-a putut rosti.

Ea îl sărută pe amândoi obrajii.

— Eşti îngrozitor!

— Ştiu ...

— Ce a păţit căpitanul Haddock? întrebă ca.

— L-am aruncat peste bord cu mult timp în urmă

— Poate că i-ai putea reînvia părţile bune.

El zâmbi.

_ Trâmbiţe bubuitoare!

— Pistol cu apă chioară, spuse ea. Și nu mai ești îngrozitor!

Oare ea îi putea vedea culoarea, izvorul de lumină aurie care se *revărsa, toată* dragostea pe care o păstrase în inima lui pentru ea? *Fata asta – femeie* acum – a fost cea care a stabilit cursul vieții *lui fără ca măcar să o* știe. Dumnezeu a folosit tot ceea ce pierduse pentru a-i reînnoi viața.

El *i-o prezentă* surorii Iui pe Emma, și cele două femei udară podeaua cu lacrimile lor. Cât de mult le iubea pe amândouă! Doar pentru acest moment unic, era bucuros pentru cele 100 de zile de *viață* primite în dar.

Un alt bărbat înainta spre ei. Era un tip atletic, de vârstă mijlocie, cu ochi blânzi și căprui care îi păreau cunoscuți.

— Taifunuri și tunete! spuse bărbatul. Zece mii de taifunuri și tunete!

—- Louis?

Nu-și amintea ca băiatul să fi citat vreodată din căpitanul Haddock, dar poate că devenise admiratorul iui Tintin între timp.

Bărbatul râse, dând din cap:

— Eu sunt Oliver.

Zâmbetul se șterse de pe chipul lui Charlie. Era numele englezesc al fratelui său mai mic.

— Olivier, șopti el, știind adevărul înainte ca bărbatul să aprobe tăcut. Dar tu nu ...

— O familie de lângă Gurs m-a ascuns timp de trei ani, îi explică el. Mama m-a găsit după război și apoi a început să vă caute pe voi doi.

Poate că Charlie ar fi trebuit să simtă ca o pierdere anii care trecuseră, dar tot ce simțea era câștigul. Sora și fratele lui i se alăturaseră în această viață. Poate ca aceasta era viziunea care i se arătase pe pajiște, copiii care se jucau împreună. Poate acesta fusese planul inițial al lui Dumnezeu pentru copiii familiei Dupont, înainte ca totul să fie distrus de dușmani.

Charlie își privi atent fratele, amintindu-și de nou-născutul *care*

abia dacă făcuse gălăgie.

Tu ai fost donatorul meii-

- Nu prea m-am integrat în Anglia, spuse Oliver, cu mana pe spătarul scaunului iui Charlie. Aşa că a fost frumos să mă potrivesc cu cineva.

- îţi mulţumesc!

— Fac orice pentru fratele meu.

Cuvântul acesta se rostogoli peste Charlie precum un val, curentul trăgându-l înapoi, în sânul familiei. Au stat de vorbă împreună cu Emma, cu Adeline şi cu încă o fată, sora lui Caleb, până când Caleb a anunţat că cina era gata.

— Au o surpriză pentru noi, îi şopti Marguerite. Nu au lăsat pe nimeni să intre în sufragerie până când nu ai sosit tu.

— Mă bucur să fiu aici.

Un potop de amintiri îl năvăli în timp ce se ţinea după Marguerite prin cameră şi nu era nici unu) pe care să dorească a-l retrăi. Dulcea lui soţie care încă îl ţinea de mână ar fi fost îngrozită dacă ar fi ştiut tot ce făcuse el.

Ea îi strânse mâna, inspirându-i putere.

- Uită-te la asta! şopti Marguerite.

Pictura murală fusese terminată şi reprezenta toată călătoria lor disperată către caste) şi peste munţi, şi tot drumul până la salcia plângătoare de pe pământul lui Grace.

— Este minunată, spuse Adeline.

Marguerite aprobă din cap:

— Este mai reuşită decât aş fi putut eu să o fac.

Sora lui Caleb, Reese, zâmbi:

— Am folosit schiţele pe care le-aţi lăsat în urmă.

— Ai surprins perfect toate nuanţele, spuse Marguerite. Poate ar trebui să vii cândva în Franţa. Să stai un timp cu mine.

Charlie nu trebuia să aibă percepţii extra-senzoriale pentru a observa strălucirea din jurul capului lui Reese. Sau bucuria ce radia din zâmbetul Adelinei. Era minunat pentru ea că avea parle de aceste mici bucurii. Acestea îi tăceau bine şi bebeluşului,

reprezentau un pas înainte către vindecarea de care ea avea nevoie după naşterea copilului.

Pe masă, Caleb aşezase un vas cu tocană de vită, pâine abia scoasă din cuptor şi toţi şapte s-au aşezat să mănânce.

— Unde este Louis? întrebă Charlie.

— L-am invitat la masă, spuse Caleb în timp ce îi dădea vasul cu unt sărat Dar se pare că şi-a făcut alte planuri.

Charlie înţelegea de ce bărbatul nu dorea să vină. Nicio scuză nu-i putea împăca, după tot ceea ce se petrecuse între ei. El trebuia să îi arate lui Louis că îl preţuia ca bărbat, ca frate mai mic.

Se întoarse către soţia lui:

— Trebuie să îl văd pe Louis înainte de a mă aşeza la masă.

— Pe întuneric?

El dădu din cap.

Caleb se ridică în picioare:

— Te însoţesc eu.

Emma încercă să se ridice la rândul ei, dar el îi mângâie mâna:

— Eu şi Caleb vom fi bine.

— Vreau să vin şi eu, spuse Roland, sprijinindu-$e în baston. Dar Caleb dădu din cap:

— Dacă nu o să vină înăuntru împreună cu noi, am să te duc la el mâine dimineaţă.

Charlie o sărută pe soţia lui pe obraz, îşi încheie nasturii pal-

şi pe păr.

Zăpadă.

Se aştemea în jurul lor în timp ce ei mergeau printre răzoarele

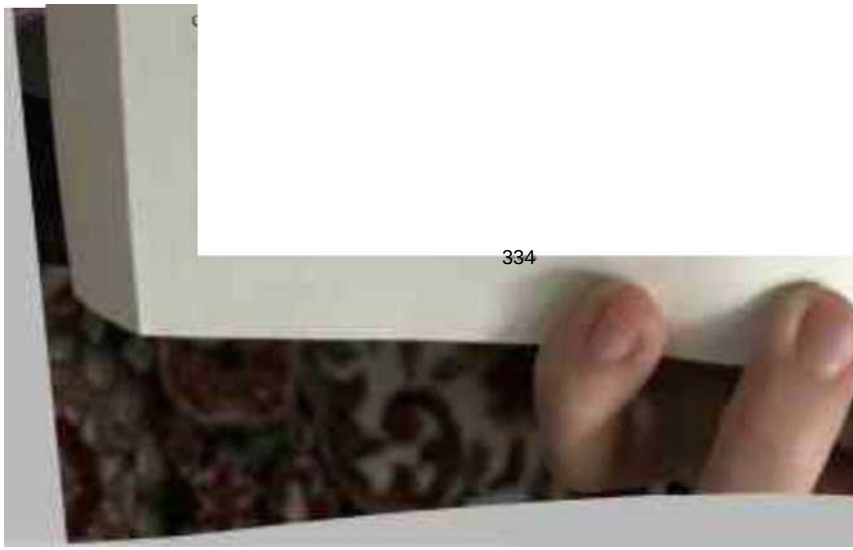

tonului şi, pe când cei doi bărbaţi ieşeau, ceva i se aşeză pe mână cu flori, fascicolul lanternei lui Caleb luminând printre fulgi.

- Louis nu se simte mereu bine, spuse Caleb, ocolind fântâna.

— Toţi cei care am trecut prin război purtăm o povară.

- Addie mi-a povestit despre Sale Creek, spuse Caleb când se apropiară de pâlcul de pini. Admir munca pe care ai depus-o acolo.

- Cred că o admiri şi pe Adeline puţin.

Caleb se opri, raza de lumină căzându-i la picioare şi lăsând fulgii <je zăpadă să-l înconjoare.

— Nu am intenţionat asta.

— Ştiu.

Charlie îl bătu uşor pe umăr.

— Dar eşti bun cu ea, şi are mare nevoie de bunătate.

— Inima ei este frântă ...

— Peter i-a frânt-o cu mult timp înainte de a muri, a spus Charlie. Acum se vindecă.

Caleb ridică din nou fascicolul lanternei, raza alunecând peste gardul viu şi tufişuri. Şi apoi se opri pe o floare ale cărei petale roz deschis sclipeau ca opalul porţilor din visul lui.

Trandafirul iernii.

Charlie înainta şi scutură zăpada aşternută pe floare pentru ca frumuseţea şi puterea acesteia să dăinuie.

— Aş vrea sa o ajut să se vindece, spuse Caleb, dacă m-ar lăsa

Acordă-i timp.

Caleb dădu din cap:

— Cât va avea ea nevoie,

— Cine e acolo? strigă o voce, printre copaci.

Charlie privi spre Caleb înainte de a vorbi:

— Bună, Louis!

Un bărbat păşi înainte, îmbrăcat în pantaloni negri şi bluza verzuie, fără nicio haină care să-l apere de frig. Addie îi povestise despre barba încâlcită a bărbatului, dar faţa lui Louis era bărbierită. Părul lung era ud de la zăpadă.

— Noi ne pregătim de masă, spuse Caleb. Am crezut că te-ai rătăcit.

— Nu mi-am găsit aparatul de ras.

— Se pare că ai reuşit să-l găseşti, până la urmă.

Louis nu-i răspunse.

_ poţi veni cu noi acasă, continuă Caleb. Avem destul de multă mâncare.

Louis se uită către Charlie, şi în lumina difuză observă durerea şi întrebările din privire.

— Aia nu-i casa mea!

Caleb cercetă cu privirea pădurea din jur:

— De cât timp stai aici, afară?

— De o oră, poate. Sau două.

Caleb îşi scoase haina groasă şi o puse pe umerii lui Louis. Bătrânul a refuzat la început, dar nu s-a opus pentru mult timp.

Charlie înghiţi înainte de a putea vorbi:

— Ţi-am spus lucruri oribile, Louis. Cu mult timp în urmă. Acele lucruri nu erau adevărate.

Louis ridică din umeri:

— N-are rost să dezgropăm trecutul.

Caleb se întoarse către Charlie:

— Roland spune că l-ai purtat pe Louis în braţe cea mai mare parte a drumului prin Franţa.

Tăcerea s-a lăsat între cei trei bărbaţi după aceste cuvinte, şi doar căderea zăpezii de pe creanga unui pin a spart tensiunea care se simţea în aer.

Este adevărat? întrebă Louis.

— O parte din drum, răspunse Charlie. Au ajutat şi alţii.

— Apoi Roland te-a adus aici, continuă Caleb. Dar el nu te-a uitat niciodată, Louis. El şi Marguerite au o propunere pentru tine şi un plan cu acest pământ.

— Ce fel de plan? întrebă Louis.

— Ar vrea să îţi spună el însuşi.

— Vino cu noi, îl rugă Charlie. În casă.

Fie că aveau să discute sau nu planul lui Roland, trebuia să îl facă pe Louis să intre în casă, să nu mai stea în zăpadă.

Caleb îndreptă fascicolul luminos al lanternei către marginea pădurii.

- Avem pentru tine un castron plin cu tocană de vită, fierbinte.

Louis îşi înfipse călcâiul în pământ şi se împiedică de amestecul de zăpadă şi noroi care se formase pe jos.

~ Ce fel de plan? repeta el întrebarea.

- Un cămin pentru băieţi, spuse Caleb. Bărbaţi tineri care au nevoie de o casă, aşa cunr tu şi Charlie aţi avut când aţi fost copii.

Charlie zâmbi auzind această veste. Imediat se gândi la băieţii de pe pajişte, care aveau nevoie de o familie. îi putea vedea aici, înotând în lac, construind căsuţe, aşa cum făcuseră cândva el şi Roland. Băieţi ca el şi Kirk, băieţi care au nevoie să fie răscumpăra ţi.

Caleb continuă să-i vorbească lui Louis:

— Băieţii ar lucra pământul şi s-ar putea juca aici, iar tu, dacă vrei, ai putea locui în casa lui Ruby.

— Eu vreau să stau în căsuţa mea.

— Atunci aceea va fi casa ta.

Louis încuviinţă scurt din cap şi apoi sc încheie la nasturii hainei lui Caleb.

Charlie era uimit de toate acestea: reunirea cu fratele şi sora despre care crezuse cândva că i-a pierdut pentru totdeauna, toate posibilităţile care se conturau, acest vis pentru viitor, bucuria din inima Adelinei şi linişte, în sfârşit, pentru ultimii ani din viaţa lui Louis.

Razele palide ale stelelor străpungeau norii pe când cei trei bărbaţi se întorceau spre casă, mergând cu greu prin zăpada care acoperise grădina.

Zăpada acoperise şi trandafirul abia înflorit, dar Charlie lăsă petalele să sfideze singure frigul.

Trandafirul avea să supravieţuiască nopţii geroase, nu avea nicio îndoială.

Şi va continua să crească când se va lumina de ziuă.

PIRINF.il FRANCEZI

DUPĂ 9 ANI

— Sunt obosită, spuse Willow, lăsându-se la pământ, ca o ploaie de primăvară ce cădea într-o băltoacă.

Addie îi dădu un ghiont uşor.

— Mătuşa Marguerite a urcat această potecă pe când avea nouă ani.

— într-un scaun cu rotile?

— Nu, spuse Addie. Dar căra un rucsac în spate.

— Nu pot face asta de una singură.

Addie o luă de o mână, şi Caleb de cealaltă, ridicându-şi împreună fetiţa, ca de atâtea ori de când erau căsătoriţi. Râsul ei era puntea care îi unea.

Aroma cimbrişorului sălbatic era purtată către ei de briză, şi asta le dădea putere să urce poteca pietruită, folosită de ciobani. Agnes şi Marguerite îi duseseră la râu cu o zi în urmă, acolo unde mătuşa lui Roland se întorsese cu mult timp în urmă. Ei şi-au scos bocancii şi şosetele de lână şi au trecut râu) sărind peste pietrele din apa rece, aşa cum făcuseră şi copiii, înaintea lor, fugind din calea războiului. Lăsând în spate valea, începură să urce în lumina soarelui, bucurându-se de frumuseţea care îi înconjura, nefăcându-şi griji pentru ceea ce era în spatele sau înaintea lor.

Caleb îi făcu lui Addie semn cu ochiul, iar ea zâmbi înapoi bărbatului care îi furase inima, ajutând-o să pună laolaltă toate

fărâmele inimii ei. în urmă cu şapte ani, Charlie o condusese pe Addie ia altarul unde aştepta Caleb, lângă iacul Tonquin, iar Willow [din limba engleză: salcie – n.tr.) se apropiase de copacul al cărui nume îl purta, cu un buchet de trandafiri în mânuţe. La marginea apei, Caleb promisese că Ie va iubi pe amândouă, că le va preţui pe amândouă pentru tot restul vieţii lui.

în ziua aceea, Addie îi dăduse iui inima ei, şi el avea mare grijă de ea.

La puţin timp după ce Charlie s-a întors în Oregon, familiile Tonquin şi Lange s-au asociat pentru a înfiinţa Căminul lui Charlie, o instituţie finanţată parţial de biserici din Oregon şi parţial de o bisericuţă din Tennessee. Charlie nu a fost de acord cu denumirea aleasă, căci ar fi dorit să o onoreze pe Crace, dar nu a avut de ales în această privinţă. Roland s-a ocupat de administrarea proprietăţii, iar el şi Marguerite, împreună cu Emma, au decis ca povestea de viaţă a lui Charlie sa fie sursa de inspiraţie a băieţilor de lângă lacul Tonquin.

La câteva luni după ce a împlinit vârsta de *100* de ani, Roland a părăsit această lume pentru a fi cu Mântuitorul şi cu mireasa lui. După o lună, Charlie l-a urmat acasă.

Ceea ce au început împreună ceie două familii a fost un miracol. Băieţi aflaţi la începutul adolescenţei au venit la cămin din locuri în care viaţa era foarte dură, de peste tot de-a lungul zonei Northwest a Pacificului. Cei care avuseseră ceie mai grele copila- riiîl ajutau pe Louis la spartul lemnelor, învăţând cum să depăşească orice dificultate, şi mulţi părăseau ferma ca adulţi gata sa o ia de la capăt.

— Te rog, tati, imploră Willow în timp ce treceau spre altă creastă, şi îşi întinse braţele, clipind din ochii albaştri de parca era gata să plângă.

Caleb se aplecă şi ea sări înspatele lui pentru o scurtă plimbare

Willow nu îşi mai amintea nunta de lângă iacul Tonquin. Dar ştia, din ceie mai timpurii amintiri pe care le avea, că tatăl ei era Caleb.

În stanga lor era o stanca mare, iar Alarguerite le dăduse instrucţiuni precise: trebuia să o ocolească dacă voiau să vadă peştera în care se ascunseseră ea şi Charlie, aceasta aflându-se după piatră.

Priviră cu solemnitate în interiorul peşterii şi Addie aproape că simţi frigul şi frica pe care le trăiseră cei care se opriseră, cândva, acolo.

— Mi-e dor de tata C-, spuse Willow pe când se întorceau către potecă.

— Şi mie mi-e dor de el.

Şi-au petrecut noaptea la o fermă, nu departe de potecă – Agnes aranjase totul – şi dimineaţa, după micul-dejun copios, şi-au continuat ascensiunea.

Roland fusese îngropat lângă Grace în cimitirul satului, dar Charlie nu-şi dorise o piatră funerară. Şi-a dorit ca cenuşa lui să fie purtată departe de vânt, spre locul unde îşi găsise pentru prima dată libertatea. Emma ie-a cerut să împrăştie cenuşa lui Charlie la graniţa dintre Spania şi Franţa.

După ce îndeplineau această sarcină, urmau să se întoarcă în Oregon împreună cu Marguerite. Ea şi Emma planificaseră totul, cu puţin ajutor din partea lui Reese. Femeile vârstnice voiau să-şi trăiască ultimii ani din viaţă împreună, pe deal. Pictând, rugân- du-se şi fiind bunicile băieţilor care locuiau acolo, în casele în formă de A din jurul lacului.

Când au ajuns în vârf, auziră clopotul unei biserici, dar Addie nu îşi dădea seama dacă dinspre partea spaniolă sau cea franceză. Dar aceasta era calea lui Charlie. Calea pe care merseseră şi Marguerite şi Grace. Calea tuturor celor care au traversat locul acesta în căutarea libertăţii.

Willow stătea pe un bolovan plat, având în faţa ochilor o vale din Spania. Caleb şi-a strecurat braţul în jurul lui Addie când ea deschise urna simplă, pe care Marguerite o pictase cu auriu.

Apoi ea o ridică în bătaia vântului.

Salcie. Suflare.

— Ai făcui bine, şopti Add ia.

Charlie nu era în cenușa care zbura .spre Spania, el era într-o lume fără granițe, dar amintirea lui avea să dăinuie, avântând multe inimi, multiplică nd u-se prin fiecare fată și băiat care îi aflau povestea.

Speranţa avea să se împrăştie, spera Addie, precum seminţele unei sălcii, prinzând rădăcini în solul umed. înclinându-se .şi aplecandu-se, mai puternică pe măsură ce creştea.

Aplecându-se, dar fără să se frângă.

autoarei

Această poveste s-a ivit în mintea mea în timp ce traversam tumultuosul an 2020. Apoi s-a revărsat în cuvinte aproape de sfârşitul anului, ca o rugăciune, o nevoie profundă a lumii noastre zdrobite de balsamul mântuitor al lui Dumnezeu.

Munca temerară a quakerilor americani şi britanici din Franţa m-a inspirat în mod deosebit în acea perioadă, inclusiv a acelora care au fost încarceraţi în Germania pentru că ajutaseră copii evrei. Comitetul American al organizaţiei Friends Service Council a acceptat, în anul 1947, Premiul Nobel pentru Pace în numele tuturor quakerilor din întreaga lume pentru efortul lor de a uşura suferinţa şi de a aduce pacea între popoare prin iubirea aproapelui într-o ţară sfâşiată de război. Zeci de mii de oameni au fost hrăniţi prin munca lor şi AFSC a contribuit la crearea unui proiect de lege, în anul 1939, care viza imigrarea copiilor pentru a avea baza legală pentru aducerea în Statele Unite a 20 000 de copii refugiaţi. După ce proiectul de lege nu a fost votat în Senat, conform lui Edward Stourton în cartea sa *Crud Crossing*, personalul AFSC a transportat, în secret, aproape 800 de copii evrei în afara graniţelor Franţei.

Herbert Hoover, quaker devotat, şi-a petrecut o parte din copilărie în Newberg, Oregon, cu unchiul şi mătuşa lui care au fondat Academia Friends Pacific, instituţie care a precedat Universitatea George Fox. După Primul Război Mondial, Hoover a condus American Relief Administration, organizaţie care a ajutat copiii înfometaţi din toată Europa şi a pus la dispoziţie fonduri pentru

ca AFSC să ajute în această problemă. Quakerrî şi-au continuat munca în Franţa în anii St), susţinând peste 2.0 000 de refugiaţi m timpul şi după terminarea războiului.

Trandafirul iernii nu este menit a fi o imagine a quakerilor zilelor noastre, d o relatare istorică a poveştii unei femei care şi-a devotat viaţa lui Cristos şi îngrijirii copiilor Lui. De asemenea, este un tribut adus bărbaţilor şi femeilor care şi-au sacrificat vieţile pentru a ajuta mulţi copii de toate vârstele să traverseze crestele perfide ale Pirineilor.

Războiul distruge familii şi, pe măsură ce am cercetat vieţile copiilor refugiaţi, salvaţi în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, am descoperit cum a fost pentru ei perioada petrecută în Franţa, pierderea familiei afectându-i pe fiecare în parte într-un mod foarte profund. Unii supravieţuitori au început să îşi amintească în detaliu membrii familiei câţiva ani mai târziu, adesea după pierderea unei persoane dragi. Unii şi-au putut găsi puţină linişte împărtăşindu-şi experienţele, alţii nu au vorbit niciodată despre război, despre trauma tăcută a războiului, care adesea le rănea şî trupul, şi sufletul.

Denise Siekierski-Caraco, având nume de cod Colibri, a fost o adolescentă evreică ce a ghidat refugiaţi francezi peste graniţele spaniolă şi elveţiană. Vreme de 40 de ani ea a păstrat tăcerea în legătură cu munca şi povestea ei. „A fost o perioadă mult prea grea, mult prea dureroasă", îşi amintea ea mai târzii, „şi dacă am fi continuat să vorbim după război despre ceea ce s-a întâmplat, eu nu aş fi fost capabilă să îmi trăiesc viaţa sau să vreau să construiesc ceva, să fac ceva ... Aş fi continuat să mă gândesc la asta tot timpul".

Ni ci un om care a trecut prin război nu rămâne neatins, dar cum îşi regăsesc oamenii speranţa – iertarea – după o experienţă atât de îngrozitoare? Este întrebarea care m-a determinat sa scriu această carte.

Sunt foarte recunoscătoare pentru parteneriatul dintre oameni de diferite credinţe care au contribuit la această poveste.

Melanie Dobson

Am încercat să fiu cât mai corectă în legătură cu datele şi evenimentele istorice, dar am schimbat câteva detalii minore pentru a evita orice confuzie. De exemplu, am folosit versiunile cele mai cunoscute, în limba engleză, ale frazelor personajelor din Tintin, precum Snowy, a cărei poreclă era, de fapt, Milou în ediţiile în limba franceză.

Mulţumesc întregii echipe de la Tyndale House, inclusiv editorilor mei, Stephanie Broene şi Kathryn Olson, şi agentului meu, Natasha Kern, pentru că susţin munca mea. Sunt binecuvântată să colaborez cu fiecare dintre voi, şi sunt recunoscătoare pentru toată înţelepciunea voastră care m-a ajutat să şlefuiesc acest roman şi să-l împărtăşesc cu cititorii mei.

Mulţumesc genialei mele partenere, criticul Sandra Bpd, dragii mele prietene şi cititoare Michele Heath şi îndrumătorilor mei: Dawn Shipman, Nicole Miller, Ann Menke, Tracie Heskett şi Julie Zanders. Mă surprindeţi fără încetare, fiecare dintre voi, prin talentul şi viziunea de care daţi dovadă. Poveştile mele devin mai puternice de fiecare dată când mă ajutaţi să redau aspectele importante, dar şi cele mai puţin importante.

De obicei, călătoresc în locurile cele mai însemnate, care au legătură cu romanul meu, şi ascult personal relatările despre care scriu, dar COVID-19 mi-a oprit deplasările şi interviurile deopotrivă. Provocările din acest an m-au făcut să-i apreciez şi mai mult pe cei care m-au ajutat virtual. Mulţumiri speciale lui ...

Don Davis, de la Arhivele AFSC din Philadelphia, pentru tot sprijinul şi informaţiile de referinţă şi permisiunea de a folosi poezia scrisă de copiii refugiaţi din Gurs.

Catriona Troth pentru activitatea ta de cercetare şi îndrumările oferite în legătură cu l.es Secours Quakers.

Dr. Ronald Friend (Kene Freund) care a petrecut cu mine câteva ore pe Zoom pentru a împărtăşi extraordinara sa poveste de copil mic, evreu, salvat dintr-o tabără de către Mary Eimes, .rlandeza angajata de AFSC, organizaţie care în timpul celui

de-Al Doilea Război Mondial a căpatat numele Ues •>> Quakers. în mod remarcabil, fratele şi mama lui au supravieţuit, de asemenea, războiului. Mulţumesc, dr. Friend, pentru că mt-ai dăruit povestea ta!

Tosha Williams, care a visat la această carte alături de mine lângă un râu auriu în formă de frunză din Oregon, care m-a încurajat să scriu gândindu-mă la patină – acea frumuseţe a tăieturilor şi crăpăturilor care vine odată cu trecerea timpului – şi la *brocante,* conceptul francez, care defineşte dorinţa de a salva lucrurile care urmează a fi aruncate la gunoi; refacerea şi reuti- lizarea acestora, care presupun, de cele mai multe ori, dezmembrarea lucrurilor pentru a primi o nouă viaţă.

Carol Steen, artistă, lector, scriitoare, preşedinte şi cofonda- toare al American Synesthesia Association, persoană renumită în întreaga lume. Ea mi-a deschis ochii asupra minunii şi varietăţilor sinesteziei şi asupra multor artişti sinestezici care văd în tipare şi culori emoţii, cuvinte, numere sau muzică

Adam Lewkowsky, bibliotecarul din oraşul meu, de foarte mare ajutor căci mi-a putut asigura un întreg depozit de resurse istorice în acest an dificil, şi Julie Powers, director general al instituţiei care apără pacienţii în cadru! fundaţiei internaţionale Aplastic Anemia and SMD, pentru că m-a educat în ceea ce priveşte istoria SMD, complexităţile unui transplant de măduvă osoasă şi procesul de recuperare. Mătuşa mea, Janet, a murit în anul 2018 din cauza acestui sindrom care a evoluat în leucemie mieloidă acută, pentru ea fiind prea târziu pentru a găsi un donator compatibil. Şansa pacienţilor trecuţi de 70 de ani de a beneficia de transplant medular nu a devenit realitate decât de puţină vreme, aşa că eu a trebuit să schimb, în carte, câteva detalii despre tratamentul disponibil m anul 2003, de dragul cursivităţii poveştii. Dar călătoria de care am avut parte alături de mătuşa mea mă face şi mai recunoscătoare oamenilor ca doamna Powers, care educă şi militează în favoarea celor diagnosticat, cu SMD.

Oamenii care lucrează ia ferma 5Rock şi în tabăra Tiiikum şi districtul Yamhill: sunteţi o binecuvântare pentru mine şi pentru toţi cei care şi-au găsit mângâierea pe tărâmurile voastre.

Căuta ţi Chateau de Gudanes pentru a vedea iocul care a inspirat castelul lui Roland. Cred că vă veţi pierde, aşa cum am făcut şi eu, în vraja acestui loc străvechi. Puteţi găsi mai multe informaţii, linkuri şi fotografii care m-au influenţat când am scris romanul *Trandafirul iernii* pe www.melantedobson.com. Ca în cazul tuturor activităţilor mele de cercetare, îmi asum toate greşelile.

Mulţumesc tuturor celor care m-au susţinut, din spatele cortinei: părinţilor mei, Jim şi Lyn Beroth, pentru dragostea voastră deplină şi pentru rugăciunile voastre. Soţului meu, Jon Dobson, care iubeşte familia noastră şi care mă sprijină în zilele dificile şi are mari speranţe atunci când ne simţim chemaţi într-o nouă direcţie. Celor două fiice curajoase ale mele, Kiki şi Karlyn, care devin două femei frumoase şi grijulii. îmi încântaţi inima când văd bucuria şi creativitatea de care aţi dat dovadă în acest an ce părea incredibil de dificil. Sunt recunoscătoare pentru pacea care întrece puterea noastră de înţelegere!

îi mulţumesc Dumnezeului nostru, Cel care creează, iartă şi promite viaţa veşnică celor ce cred în El. La picioarele Tale aşez orice onoare primită.

voăiri pentru discuţie

1. Trandafirul iernii înfloreşte în Pirinei în perioada în care copiii se apropiau de Spania şi apoi din nou, la sfârşitul poveştii, când Charlie vine acasă. Care este semnificaţia acestei flori?
2. Când Grace şi copiii sunt, în cele din urmă, în siguranţă, ea se gândeşte Ia faptul că tot ceea ce li s-a întâmplat va modela viitorul lor, pentru tot restul vieţii. Cum vedem că aceste experienţe modelează vieţile lui Charlie, Louis şi Marguerite? Ce experienţe din copilărie (bune sau rele) ţi-au influenţat viaţa?
3. în duda dorinţei lui Grace de a proteja copiii, ea nu îi poate salva pe Louis sau pe Charlie de rănile trecutului lor. Ar fi putut face mai mult, ca părinte adoptiv sau ca prieten, pentru a-i iubi mai mult? Ce ai fi făcut diferit, dacă ai fi fost în locul ei?
4. Sinestezia, darul lui Marguerite, îi oferă fetiţei posibilitatea de a vedea emoţiile în culori. Ce dar unic ai primit de la Dumnezeu şi cum îl foloseşti pentru gloria Lui?
5. Când Charlie este tânăr, Grace îl laudă pentru curajul şi pentru dorinţa lui de a lupta împotriva nedreptăţilor. Discutaţi despre calea urmată de Charlie din anii dificili ai adolescenţei până la maturitatea deplină. De ce crezi că face acest ocol înainte de a-şi trăi viaţa în dragoste şi slujire? Dacă cunoşti povestea vieţii regelui David din Biblie, cum ai compara călătoria lui cu cea a lui Charlie?

6. O mare parte din viaţa ei, Grace îşi găseşte sprijinul în cuvintele lui David din Psalmul 27. Ai un anumit verset biblic sau alte scrieri care te ajută să îţi alegi calea pe care să o urmezi?
7. Ce semnificaţie crezi că au gesturile lui Addie de a arunca pietrele în apa râului şi, mai târziu, de a-şi arunca şi verigheta? Ai fost vreodată nevoit să te eliberezi de o povară pe care nu ar fi trebuit să o porţi?
8. în calitate de quaker, Grace caută în mod activ pacea lui Dumnezeu în simplitate şi în spaţii liniştite. „Un loc în care sufletul ei sâ simtă prezenţa lui Dumnezeu", spune ea. Ai un loc liniştit în care să-ţi domoleşti inima şi să asculţi?
9. în timpul vieţii ei, Grace nu îşi dă seama de rezultatele rugăciunilor ei pentru Charlie. Cum echilibrezi durerea şi speranţa din viaţa ta?
10. De la refinisarea mobilierului de către Caleb şi până la renovările făcute de Roland în castelul abandonat, restaurarea este o temă-cheie în romanul *Trandafirul iernii*. Charlie primeşte iertarea pentru ceea ce a făcut familiei Tonquin în anii tinereţii sale şi i se oferă ocazia, mult mai târziu în viaţă, de a trăi o restaurare personală. Ştii vreo poveste despre iertare sau despre nianturre? Există o relaţie pe care ai dori să o restaurezi?

Melanie Dobson este autoare a peste douăzeci de romane istorice, de dragoste, de aventură şi de suprapunere temporală, care au fost distinse de-a lungul timpului cu mai multe premii literare.

Melanie este fost director de publicitate al corporaţiei Focus on the Family, proprietara firmei de publicitate Dobson Media Group şi fost profesor adjunct Ia Universitatea George Fox. Când nu scrie, îi place să predea în cadrul unor diferite ateliere.

Melanie şi Jon, soţul ei, au două fiice. După ce s-au mutat de mai multe ori în interes de serviciu, familia Dobson s-a stabilit în Portland, Oregon. între activităţile lor favorite sunt excursiile montane şi ieşirile cu cortul în munţii din regiunea Pacificului de Nord-Vest şi în lungul Coastei Pacificului. Melaniei îi place, de asemenea, să exploreze oraşe abandonate şi case pustii, să ajute la îngrijirea copiilor din comunitate şi să creeze poveşti împreună cu fiicele ei.

Aflaţi mai multe despre Melanie pe www.meiardedobson.com

Alte căiţi publicate la editura Casa Cărţii

Ale cui sunt valurile?, de Amanda Dykes
Ascunsă printre stele, de Melanie Dobson
Căminul mull visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn usnn
Chemarea deşertului, de Lynn Austin *Comorile naufragiaţiior*, de Julie Klassen *Crăciunul la Carnton,* de Tamera Alexander *De-aş fi în locul tău,* de Lynn Austin *Dorinţe nerostite*, de Beverly Lewis *Dragoste în Vestul Sălbatic,* de Laura Frantz *Fiica apotecarului*, de Julie Klassen *Locul femeii*, de Lynn Austin *împotriva sorţii*, de Elizabeth Camden *în vâltoarea apelor*, de Lynn Austin *Misterul fotografiei*, de Beverly Lewis *Nădăjduita întoarcere acasă,* de Lynn Austin O *comoară nebiinuiiă,* de Tamera Alexander O *perlă în nisip,* de Tessa Afshar *Pârâul Fermecat*, de Lynn Austin *Perechea potrivită,* de Lynn Austin *Râul misterios*, de Beverly Lewis *Scrisori de dragoste*, de Beverly Lewis *Sub ocrotirea aripilor Lui*, de Lynn Austin *Şoaptele vântului*, de Melanie Dobson *Talazul iubirii*, de Beverly Lewis *Tot ce ea îşi doreşte*, de Lynn Austin *Umbre hăituite,* de Lynn Austin *Un Crăciun de neuitat,* de Julie Klassen
Colecţia *Raftul cinste:*

Ben-l tur, de Lewis Wallace
Callista – o *martiră din secolul al 1'1-lea*, de John Henry Newman
Călătoria Creştinului şi Călătoria Creştinei, de John Bunyan *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas *Cetatea blestemată,* de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Marele pescar, de Lloyd C. Douglas
Mândrie şi prejudecată, Jane Austen
Quo uadis, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei, de* Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek,* de Tamora Alexander (3 volume)
Seria *Cronicile întoarcerii din exil, de* Lynn Austin
Seria *Cronicile regatului Chiveis*, de Bryan Lilfin (3 volume)
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Seria *îmiăiuifi de iubire,* de Janette Oke (8 volume)
Seria *Conacul Belmont, de* Tamera Alexander (1 volum)
Seria *Moştenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Plantaţia Belie Meade*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soţiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 voiume)
Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (4 volume)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Bamett-Gramckow (3 volume)
Seria *Valuri de îndurare*, de Lynn Austin (2 volume)
Seria *Vmşoarele Carolina*, de Michael Phillip (4 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

în acest roman emoționant despre perioada hidoasă a celui de Al Doilea Război Mondial, în care planurile temporale se întrepătrund și se influențează reciproc, o întâlnim pe Grace Tonquin, o americancă dintre quakeri, care lucrează neobosită în Vichy, Franța, pentru a salva copii evrei de ghearele naziștilor.

După ce reușește să traverseze munții Pirinei cei plini de pericole, Grace se întoarce acasă în Oregon împreună cu doi copii, frate și soră, ai căror părinți au căzut victime ale războiului cumplit. în duda faptului ci Grace ți soțul ei îi iubesc pe Elias și Marguerite ca pe propriii tor copii, ecouri din trecutul lui Grace și traumele lăsate de Holocaust reușesc să dezbine familia Tonquin.

După mai bine de dncized de ani de Ia dispariția lor, Addie Hoult sosește la Lacul Tonquin, cu speranța că va reuși să dea de urma familiei Tonquin. Pentru Addie, dezlegarea misterului care domnește în jurul acestei familii este o chestiune de viață și de moarte cu repercusiuni directe asupra preaiubitului ci mentor, Charlie, care se luptă cu o boală genetică. Deși Charlie refuză să vorbească despre legăturile sale cu familia Tonquin, găsirea lor este singura cale de a-i salva viața ți de a include rănile supurândc ale trecutului său.

M ELANIE DOBSON este o autoare de succes și foarte apreciată de public și de casele dc editură deopotrivă. De-a lungul timpului, cărțile sale au fose recompensate cu mai multe distincții, dintre care amintim premiile Carol, Christy, Audit și premiul publicației ForeWord Magazine. Melanie a obținut licența în jurnalism la Liberty University și ti d ul de master în comunicare la Regent University. Dintre romanele ei publicate în limba română amintim: *Șoaptele vântului* ți *Aseunsa printre stele.*